JO NESBØ

CRIME

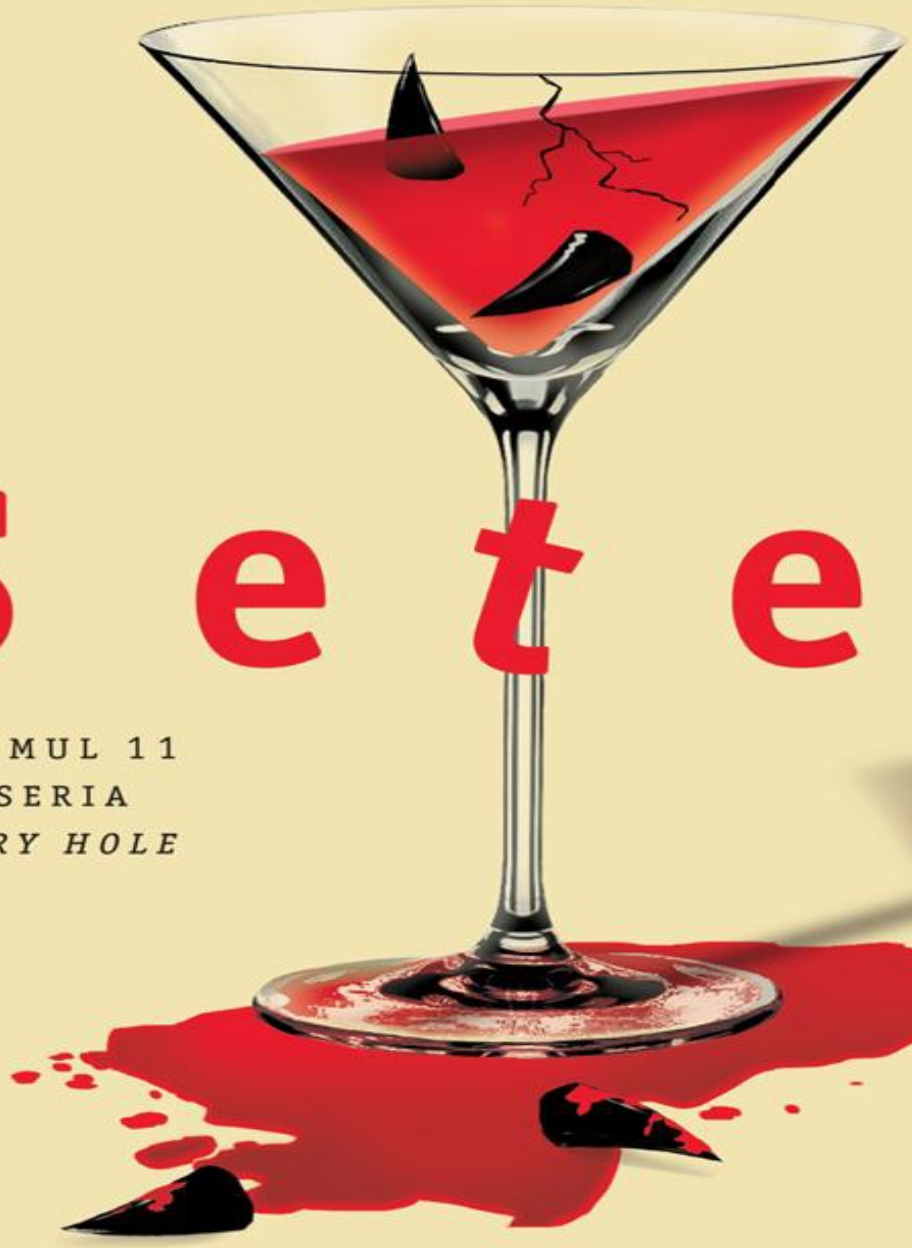

Setea

VOLUMUL 11
DIN SERIA
HARRY HOLE

Sângeros, tulburător, coșmaresc,
absolut extraordinar!
THE TIMES

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

CRIME

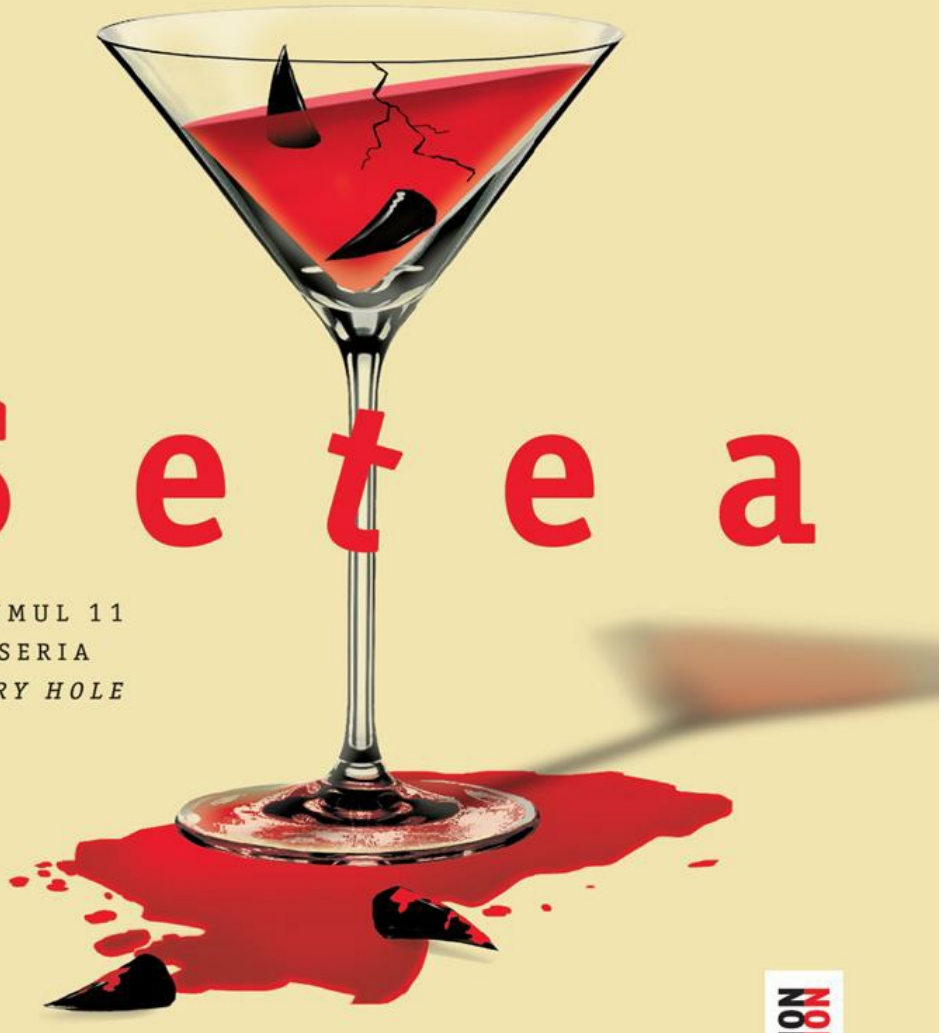

Setea

VOLUMUL 11
DIN SERIA
HARRY HOLE

Sângeros, tulburător, coșmaresc,
absolut extraordinar!
THE TIMES

TREI

FICTION CONNECTION

JO NESBØ

CRIME

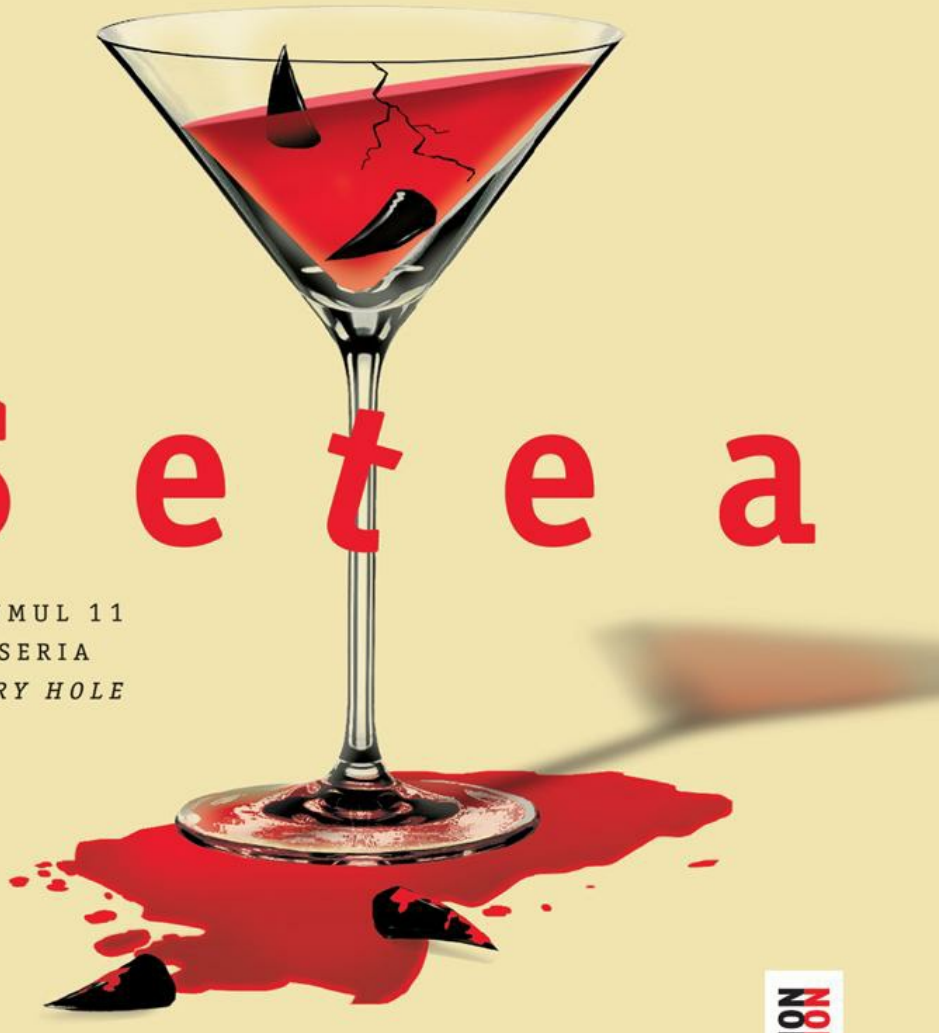

Setea

VOLUMUL 11
DIN SERIA
HARRY HOLE

Sângeros, tulburător, coșmaresc,
absolut extraordinar!
THE TIMES

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jo Nesbø

Setea

Traducere din limba engleză de
Liviu Szőke

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Dana Anghelescu

Sabina Lungu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Tørst

Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2090-1

ISBN (EPUB): 978-606-40-2134-2

Prolog

Se holba la nimicul alb.

Așa cum făcea de aproape trei ani.

Nu-l vedea nimeni, nici el nu vedea pe nimeni. Doar când se mai deschidea ușa și era absorbit suficient abur putea zări, pentru o clipă, câte un bărbat gol înainte ca ușa să se închidă la loc și pâcla să învăluie iar totul.

Băile se închideau în curând. Era singur.

Își strânse și mai mult în jurul corpului halatul alb de baie, apoi se ridică de pe băncuța de lemn și ieși, trecând pe lângă bazinul gol și intrând în vestiar.

Niciun duș care să picure, nicio discuție în turcă, nicio talpă goală care să lipăie pe gresie. Se uită la imaginea sa din oglindă. Își trecu un deget peste cicatricea încă vizibilă după ultima operație. Îi luase ceva timp să se obișnuiască cu noul chip. Degetul continuă să-i coboare pe gât, pe piept, apoi se opri unde îi începea tatuajul.

Deschise lacătul dulapului, își trase pantalonii și-și îmbrăcă haina peste halatul încă umed. Își legă șireturile. Se asigură că e singur înainte de-a se apropia de un dulap cu lacăt cu cifru, stropit cu o dâră de vopsea albastră. Răsuci rotițele până citi 0999. Scoase lacătul și deschise ușa. Își acordă câteva secunde să admire enormul și splendidul revolver dinăuntru, înainte de a-l apuca de patul roșu și a-l pune în buzunarul hainei. După care scoase plicul și-l desfăcu. O cheie. O adresă și câteva detalii.

În dulap se mai afla ceva.

Vopsit negru, din fier.

Îl ridică în lumină cu o mână, privind fascinat lucrătura din fier forjat.

Trebuia să-l cureţe şi să-l lustruiască, însă deja se simţea stârnit la gândul că-l va folosi.

Trei ani. Trei ani de nimic alb, într-un pustiu de zile goale.

Acum sosise vremea. Vremea să bea iar din izvorul vieţii.

Vremea să se întoarcă.

Harry se trezi tresărind. Rămase uitându-se în gol în semiîntunericul din dormitor. Era iar el, se întorsese, era aici.

— Un coşmar, dragule?

Glasul şoptit de-alături era cald şi liniştitor.

Se întoarse spre ea. Ochii ei căprui îi cercetau pe-ai lui. Apariţia se estompă şi dispăru.

— Sunt aici, zise Rakel.

— Aici sunt şi eu, răspunse el.

— Cine era de data asta?

— Nimeni, minţi el şi o atinse pe obraz. Culcă-te la loc!

Harry închise ochii. Aşteptă să fie sigur că ea readormise, înainte de a-i deschide iar. Îi cercetă şi el chipul. De data asta îl văzuse într-o pădure. Mlăştinoasă, învăluită într-o pâclă albă ce se răsucea în jurul lor. Bărbatul ridicase mâna şi arătase ceva spre Harry. Iar el de-abia izbutise să distingă faţa tatuată de demon pe pieptul gol. Apoi pâcla se îngroşase şi bărbatul dispăruse. Din nou.

— Aici sunt şi eu, şopti Harry Hole.

Partea întâi

1. Miercuri seară

Barul Jealousy era aproape gol, însă aerul dinăuntru era tot irespirabil.

Mehmet Kalak se uita la bărbatul şi la femeia ce stăteau la bar în timp ce le turna vin în pahare. Patru clienţi. Al treilea era un tip care stătea singur la masă şi lua guri mici de bere, iar al patrulea era doar o pereche de cizme de cowboy ce se ițea dintr-unul dintre separeuri, unde întunericul era din când în când brăzdat de pâlpâirea ecranului unui telefon. Patru clienţi la ora 23:30, într-o seară de septembrie, în cel mai bun bar de cartier din Grünerløkka. Groaznic, chiar nu mai putea aşa. Uneori se întreba de ce renunţase la jobul de manager de bar la cel mai tare hotel din oraş pentru a porni pe cont propriu în locul ăsta jalnic, cu clienţi mereu posomorâţi. Posibil pentru că se gândise că dacă ar creşte preţurile, ar putea înlocui clienţii vechi cu cei pe care şi-i dorea de fapt: tinerii bogaţi din cartier, lipsiţi de griji. Pentru că avea nevoie de un loc în care să muncească pe rupte după ce se despărţise de iubită. Sau fiindcă oferta hrăpăreţului cămătar Danial Banks i se păruse rezonabilă, după ce banca îi refuzase cererea. Ori pentru că la barul Jealousy el alegea muzica, nu vreun afurisit de manager de hotel care nu ştia decât o singură melodie: clinchetul casei de marcat. Să scape de clienţii vechi fusese uşor — se retrăseseră la un bar ieftin, la trei străzi distanţă. Dar s-a dovedit a fi mult mai greu să atragă clientelă nouă. Poate ar trebui să reevalueze întregul concept. Poate că un singur ecran TV pe care rula mereu fotbal din Turcia nu era suficient ca să merite descrierea de „bar sportiv“. Şi poate că şi el trebuia să schimbe muzica şi să apeleze la clasici precum U2 sau Springsteen pentru tipi şi Coldplay pentru fete.

— Păi, eu nu prea am avut parte de multe întâlniri pe Tinder. Dar mi-am dat seama că pe-acolo umblă o mulţime de ciudaţi, zise Geir în timp ce-şi lăsa paharul cu vin alb pe tejghea.

— Chiar aşa? spuse femeia, înăbuşindu-şi un căscat.

Avea păr scurt și blond. Era subțirică. Pe la vreo 35 de ani, se gândi Mehmet. Mișcări repezi, ușor stresate. Privire obosită. Muncește prea mult și merge la sală în speranța că-i va oferi avantajul de care n-a avut parte niciodată. Mehmet îl urmări pe Geir cum își ridică paharul ținând trei degete în jurul cupei, ca femeia. În timpul nenumăratelor sale lipeli pe Tinder comandase mereu la fel ca perechea sa, indiferent că fusese vorba de whisky sau ceai verde. Dornic să dea de înțeles că se potrivesc perfect și în alegerea băuturilor.

Geir tuși. Trecuseră șase minute de când femeia intrase în bar, iar Mehmet știa deja că era momentul în care bărbatul urma să facă mișcarea.

— Ești mai frumoasă decât în poza de profil, Elise, spuse Geir.

— Așa zici tu, dar mulțumesc încă o dată!

Mehmet freca un pahar și se prefăcea că nu ascultă.

— Așa că spune-mi, Elise, ce-ți dorești tu de la viață?

Femeia zâmbi mai degrabă resemnată.

— Un bărbat care nu judecă doar după aparențe.

— Absolut de acord, Elise, ce e în interior contează.

— A fost o glumă. Eu arăt mai bine în poza de profil și, să fiu sinceră, chiar și tu, Geir.

— Ha, ha! râse Geir, apoi își coborî privirea în paharul cu vin, ușor dezumflat. Presupun că cei mai mulți își aleg o poză care să-i avantajeze. Deci cauți un bărbat. Ce fel de bărbat?

— Unul care ar sta acasă cu cei trei copii.

Femeia aruncă o privire la ceas.

— Ha, ha!

Sudoarea nu apăruse doar pe fruntea lui Geir, ci și pe țeasta lui mare, complet rasă. În curând aveau să-i apară inele umede și la subrațele cămășii negre slim-fit, o alegere ciudată având în vedere că nu era nici subțire, nici fit. Acum se juca distrat cu paharul.

— Exact genul meu de umor, Elise. Deocamdată pentru mine un câine e suficient pe post de familie. Ție îți plac animalele?

Tanrim[1], cugetă Mehmet. Oare ce de nu renunță și gata?

— Dacă întâlnesc persoana potrivită, o simt aici… și aici.

Bărbatul rânji, își coborî glasul și arătă spre vintre.

— Dar evident că trebuie să afli dacă am dreptate. Ce zici, Elise?

Mehmet se cutremură. Geir se lansase cu toate forțele, iar stima lui de sine urma să mai primească o lovitură.

Femeia își împinse paharul cu vin deoparte și se aplecă ușor în față, iar Mehmet ciuli urechile pentru a o auzi.

— Geir, îmi promiți ceva?

— Desigur.

Glasul și expresia lui erau la fel de nerăbdătoare ca ale unui câine.

— Că atunci când vom ieși de aici, adică imediat, nu vei mai încerca să iei vreodată legătura cu mine?

Mehmet se văzu nevoit să-l admire pe Geir pentru că reușise să schițeze un zâmbet.

— Desigur.

Femeia se îndreptă la loc.

— Nu că ai părea vreun hărțuitor, Geir, însă am trecut prin câteva experiențe

neplăcute. Un tip a început să mă urmărească. Și să-i amenințe pe cei cu care umblam. Sper că mă înțelegi dacă sunt mai precaută.

— Înțeleg.

Geir ridică paharul și-l goli.

— Cum spuneam, umblă o mulțime de ciudați pe stradă. Dar nu-ți face griji, ești în siguranță. Statistic vorbind, șansele de-a fi omorât sunt de patru ori mai mari pentru un bărbat decât pentru o femeie.

— Mersi pentru vin, Geir!

— Dacă vreunul dintre noi trei… — Mehmet se grăbi să-și ferească privirea atunci când Geir arătă spre el — ar ajunge să fie omorât în seara asta, probabilitatea să fii tu ar fi una din opt. Nu, stai, trebuie să împarți la…

Femeia se ridică.

— Sper să afli rezultatul. Să ai o viață plăcută!

Geir mai rămase o vreme să se holbeze în pahar după plecarea ei, dând din cap odată cu Fix You, ca pentru a-l convinge pe Mehmet și pe indiferent cine-l mai urmărea că deja dăduse uitării experiența, că nu fusese nimic altceva decât o melodie pop de trei minute, la fel de ușor de dat uitării. După care se ridică și plecă. Mehmet privi în jur. Cizme de cowboy și tipul care o lălăia cu berea plecaseră și ei. Rămăsese singur. Și se întorsese și oxigenul. Se folosi de telefonul mobil ca să schimbe playlistul. Playlistul lui. Bad Company. Având în vedere că trupa era alcătuită din membri Free, Mott the Hoople și King Crimson, nu avea cum să scoată vreodată ceva prost. Iar cu vocea lui Paul Rodgers chiar nu puteau da greș. Mehmet dădu volumul mai tare până ce paharele din spatele tejghelei începură să clincăne.

Elise mergea pe Thorvald Meyers gate, trecând pe lângă clădiri cu patru niveluri care demult adăpostiseră clasa muncitoare a acestei părți paupere a orașului, însă unde un metru pătrat costa acum la fel de mult ca în Londra sau

Stockholm. Septembrie în Oslo. Întunericul se întorsese în sfârşit, iar nopţile lungi şi enervant de călduroase de vară se terminaseră odată cu tot ce caracteriza isteria şi tipica veselie stupidă estivală. În septembrie, Oslo se întorcea la adevărata sa natură: melancolic, rezervat, productiv. O faţadă solidă, însă deloc lipsită de unghere întunecate şi secrete. La fel ca ea, se părea. Iuţi pasul; ploaia plutea în aer, ceaţa, stropii mărunţi scoşi de Dumnezeu când strănuta, cum se exprimase unul dintre curtezanii săi, într-o încercare de-a fi poetic. Avea de gând să renunţe la Tinder. Mâine. Gata, se săturase. Gata cu bădăranii ale căror priviri o făceau să se simtă ca o târfă, când se întâlnea cu ei prin baruri. Gata cu psihopaţii şi hărţuitorii ţicniţi care se lipeau de ea ca noroiul, absorbindu-i timpul, energia şi siguranţa. Gata cu rataţii jalnici care o făceau să se simtă ca ei.

Se spunea că întâlnirile aranjate pe internet erau un mod plăcut de-a cunoaşte persoane noi, că n-avea de ce să-ţi fie ruşine, că o făcea toată lumea. Dar nu era adevărat. Oamenii se cunoşteau la serviciu, în clase, prin intermediul amicilor, la sală, în cafenele, în avioane, autobuze sau trenuri. Se cunoşteau aşa cum trebuie, când se simţeau în largul lor, fără vreo presiune, pentru ca după aceea să se poată agăţa de iluzia romantică a inocenţei, purităţii şi capriciilor sorţii. Ea îşi dorea acea iluzie. Avea de gând să-şi şteargă profilul. Şi-o spusese şi mai devreme, însă de data asta categoric urma s-o facă, chiar în noaptea aceea.

Traversă Sofienberggata şi-şi pescui cheia ca să descuie poarta de lângă băcănie. O împinse şi păşi în întunericul de sub arcadă. Se opri brusc.

Erau doi.

Îi luă o secundă sau două să se obişnuiască cu întunericul şi să vadă ce ţineau în mâini. Ambii se descheiaseră la pantaloni şi aveau sculele afară.

Se trase înapoi. Nu se uită în jur, doar se rugă să nu mai fie vreunul şi în spatele ei.

— Futuiscuze!

Combinaţia de înjurătură şi scuză fusese scoasă de un tânăr de 19–20 de ani, bănui Elise. Nu chiar treaz.

— Hei, rosti celălalt, te pișii pe pantofii mei!

— M-am speriat!

Elise își strânse și mai bine haina în jurul trupului și trecu pe lângă cei doi tineri, care se întorseseră iar cu fața la zid.

— Asta nu-i toaletă publică, le spuse ea.

— Scuze, eram disperați! N-o să se mai întâmple.

Geir mergea repede pe Schleppegrells gate, cugetând profund: era greșit că doi bărbați și o femeie îi ofereau femeii o șansă din opt să fie omorâtă, calculul era mult mai complicat. Întotdeauna totul era mult mai complicat.

Doar trecuse de Romsdalsgata când ceva îl făcu să se întoarcă. La vreo 50 de metri în spatele lui venea un bărbat. Nu avea cum să fie sigur, dar nu cumva era același tip care stătuse vizavi și se uitase într-o vitrină când Geir ieșise din barul Jealousy? Geir iuți pasul spre est, către Dælenenga și fabrica de ciocolată; nu era nici țipenie pe stradă, doar un autobuz care sosise evident mai devreme și se oprise la un semafor. Geir privi înapoi. Bărbatul era tot acolo, păstrând distanța. Lui Geir îi era frică de cei cu tenul închis, mereu îi fusese, însă pe omul din spatele lui nu-l vedea bine. Erau pe cale să iasă din cartierul plin de pensionari albi, îndreptându-se spre o zonă cu locuințe sociale și imigranți. Geir vedea deja ușa de la blocul lui, la vreo 100 de metri distanță. Dar când aruncă o privire înapoi, văzu că tipul celălalt o luase la fugă, iar la gândul că pe urmele sale venea acum vreun somalez profund traumatizat din Mogadishu o rupse și el la fugă. Geir nu mai alergase de câțiva ani și de fiecare dată când călcâiele sale atingeau asfaltul, un fulger îi țâșnea până în creier și-i încețoșa vederea. Ajunse la ușă, vârî cheia în broască din prima, se aruncă înăuntru și trânti ușa grea de lemn în urma sa. Se rezemă de lemnul umed și rămase uitându-se pe geamul din partea de sus a ușii. Nu mai vedea pe nimeni pe stradă. Poate că nu fusese un somalez. Geir nu se mai putu abține și izbucni în râs. Ridicol cât de ușor te sperii doar pentru c-ai discutat cu cineva despre crime. Și ce spusese Elise despre acel hărțuitor?

Geir încă respira greu când descuie uşa de la apartament. Îşi luă o bere din frigider şi observă că fereastra bucătăriei cu vedere spre stradă era deschisă, aşa că o închise, după care intră în birou şi aprinse veioza.

Apăsă una dintre tastele computerului, iar ecranul de 20 de inci se aprinse.

Tastă „Pornhub“, apoi „franţuzoaică“ în câmpul de căutare. Se uită printre poze până descoperi o femeie care avea măcar aceeaşi coafură şi acelaşi ten ca Elise. Pereţii apartamentului erau subţiri, aşa că îşi conectă căştile la computer înainte să dea drumul la filmuleţ, apoi se descheie la pantaloni şi şi-i trase în josul coapselor. Femeia semăna atât de puţin cu Elise, încât Geir închise ochii şi se concentră la gemetele ei, în timp ce încerca să-şi închipuie gura mică a lui Elise, expresia dispreţuitoare din ochi şi bluza sobră, dar sexy. Sub nicio formă n-ar fi putut s-o aibă. Niciodată. Doar aşa.

Geir se opri. Deschise ochii. Lăsă penisul din mână în timp ce perii de pe ceafă i se ridicară în briza rece pe care o simţi în spate. De la uşa pe care ştia că o închisese cum trebuie. Ridică mâna pentru a-şi scoate căştile, însă era convins că e prea târziu.

Elise puse lanţul de siguranţă la uşă, îşi aruncă pantofii pe hol şi, ca de obicei, îşi plimbă mâna peste poza cu ea şi nepoata Ingvild, prinsă într-un colţ al oglinzii. Era un ritual pe care nu-l înţelegea pe deplin, doar că-i împlinea o nevoie umană adânc înrădăcinată, la fel ca poveştile despre ce se întâmplă cu noi după ce murim. Intră în living şi se întinse pe sofaua din micul, dar confortabilul ei apartament cu două camere; măcar era proprietară. Îşi verifică telefonul. Un mesaj de la serviciu — şedinţa de a doua zi dimineaţă fusese anulată. Nu-i spusese tipului cu care se întâlnise că e avocată specializată în cazuri de viol. Şi că statisticile lui despre probabilitatea mai mare ca bărbaţii să fie omorâţi reflectau doar jumătate din poveste. În crimele motivate sexual, probabilitatea ca victima să fie femeie era de patru ori mai mare. Acesta era unul dintre motivele pentru care primul lucru pe care îl făcuse când cumpărase apartamentul fusese să schimbe încuietorile şi să-şi monteze un lanţ de siguranţă la uşă, un concept rar în Norvegia şi cu care tot nu se putea obişnui, ori de câte ori îl folosea. Intră pe Tinder. Se potrivise cu trei dintre bărbaţii pe care-i aprobase în seara aceea. Da, asta era chestia care-

i plăcea la aplicație. Nu trebuia să-i întâlnească, știa că sunt pe acolo, pe undeva și că o vor. Oare să-și mai acorde un pic de flirt prin mesaje, o ultimă partidă în trei cu ultimii ei doi străini, înainte de a-și șterge definitiv contul și aplicația?

Nu. Mai bine să le șteargă imediat.

Intră în meniu, apăsă pe opțiunea care trebuia și se trezi întrebată dacă chiar își dorește să șteargă contul.

Elise se uită la propriul arătător. Îi tremura. Dumnezeule, oare devenise dependentă? Dependentă să i se spună că cineva — care habar n-avea cine e ea și ce fel de om e, dar totuși cineva — o vrea exact așa cum e? Mă rog, așa cum e în poza de profil. Complet dependentă sau doar un pic? Probabil că avea să afle doar dacă își ștergea contul și-și promitea să stea o lună fără Tinder. O lună, iar dacă nu reușea, atunci chiar că era ceva cu adevărat în neregulă cu ea. Arătătorul cel tremurător se mișcă mai aproape de butonul de ștergere. Dar, dacă era dependentă, asta era cu adevărat un lucru rău? Cu toții vrem să simțim că avem pe cineva, că existăm pentru cineva. Citise că bebelușii puteau să moară dacă nu aveau parte de un minim contact piele pe piele. Se îndoia că e adevărat, dar, pe de altă parte, care mai era rostul să trăiască dacă era doar ea, cu un job care-o consuma cu totul și prieteni cu care socializa mai mult din obligație, dacă era să fie sinceră, pentru că teama ei de singurătate o îngrijora mai tare decât mormăielile lor plictisitoare despre copii și soți sau despre absența unora sau altora? Și poate că bărbatul potrivit pentru ea era exact acum pe Tinder? Bun, OK, o ultimă încercare. Apăru prima imagine, dar o respinse glisând spre stânga. La gunoi, la nu-te-vreau. Același lucru și cu a doua. Și cu a treia.

Mintea începu să-i rătăcească. Participase la un curs unde un psiholog care-i analizase pe unii dintre cei mai răi infractori din țară spusese că bărbații omoară pentru sex, bani și putere, iar femeile din gelozie și teamă.

Nu mai glisă spre stânga. Era ceva vag cunoscut la chipul acela fin din imagine, chiar dacă era întunecat și ușor neclar. O mai pățise și altă dată, întrucât Tinder potrivea oamenii cei mai apropiați din punct de vedere geografic. Și, potrivit Tinder, acest bărbat se afla la mai puțin de un kilometru distanță, deci putea foarte bine să locuiască pe aceeași stradă. Faptul că

imaginea era ușor neclară însemna că individul nu studiase online despre tacticile Tinder, iar acest lucru în sine reprezenta un avantaj. Mesajul era un elementar „Bună“. Nicio încercare de-a ieși în evidență. Nu dovedea cine știe ce imaginație, dar cel puțin arăta o anumită încredere în sine. Da, i-ar plăcea dacă un bărbat ar veni la ea la o petrecere și pur și simplu i-ar zice „bună“ cu o privire calmă, care i-ar sugera „să facem și următorii pași?“ Glisă imaginea spre dreapta, în semn de acceptare. La mi-ai-trezit-curiozitatea.

Și auzi un bip vesel din iPhone, care o informă că are o nouă potrivire.

* * *

Geir respira cu greutate pe nas.

Își trase pantalonii în sus și-și răsuci lent scaunul.

Lumina de la ecranul computerului era singura din încăpere și dezvăluia doar toracele și mâinile persoanei din spatele lui. Nu-i vedea fața, doar mâinile albe ce țineau ceva îndreptat spre el. Un ham din piele neagră. Cu o buclă la capăt.

Silueta făcu un pas spre Geir și acesta se trase instinctiv înapoi.

— Știi care-i singurul lucru care mi se pare mai dezgustător decât tine? șopti vocea în întuneric, în timp ce mâinile trăgeau de hamul din piele.

Geir înghiți în sec.

— Câinele, continuă vocea. Afurisitul ăla de câine, pentru care ai promis că ai face orice ca să ai grijă de el. Se cacă pe podeaua bucătăriei pentru că nu se deranjează nimeni să-l scoată afară.

Geir tuși.

— Kari, te rog…

— Scoate-l! Și să nu mă atingi când vii în pat.

Geir luă lesa câinelui, iar ușa se trânti în urma femeii.

Rămase singur în întuneric, clipind.

Nouă, se gândi el. Doi bărbați și o femeie, o singură crimă. Șansele ca o femeie să fie victima unei crime ar fi de una din nouă, nu una din opt.

Mehmet conducea vechiul BMW pe străzile din centrul orașului, în sus spre Kjelsås, către vile, privelişti cu fiordul şi aer mai proaspăt. Coti pe strada lui liniștită şi adormită. Descoperi că un Audi R8 era parcat în fața garajului de lângă casă. Mehmet încetini. Pentru o clipă se gândi să accelereze şi să treacă mai departe. Știa că doar ar fi amânat lucrurile. Pe de altă parte, exact asta trebuia să facă. Să amâne. Însă Banks avea să-l găsească iar, poate că acum era momentul potrivit. Era întuneric şi liniște, niciun martor. Mehmet trase lângă trotuar. Deschise torpedoul. Se uită la ce ținea acolo de câteva zile, special pentru o astfel de situație. Puse obiectul în buzunarul jachetei şi trase adânc aer în piept. Apoi coborî din maşină şi porni spre casă.

Portiera Audi-ului se deschise şi Danial Banks coborî şi el. Când Mehmet îl întâlnise la restaurantul Perla Indiei, își dăduse seama că prenumele pakistanez şi numele englezesc erau probabil la fel de false ca semnătura de pe dubiosul contract pe care îl semnaseră. Însă banii din valiza pe care o împinsese pe masă fuseseră suficient de adevărați.

Pietrișul din fața garajului scrâșni sub tălpile pantofilor lui Mehmet.

— Drăguță casă! Banca ta n-a fost dispusă să o accepte ca gaj? zise Danial Banks în timp ce se sprijinea de R8 cu brațele încrucișate la piept.

— Sunt doar chiriaș, răspunse Mehmet. La subsol.

— Vești proaste pentru mine, spuse Banks, care era mult mai scund decât Mehmet, însă nu dădea deloc senzația, după cum își încorda bicepșii pe sub

sacoul elegant.

După o scurtă pauză, continuă:

— Pentru că incendierea ei nu ne va ajuta pe niciunul dacă nu primeşti nimic pe asigurare ca să-ţi plăteşti datoria, aşa-i?

— Nu, presupun că nu ne-ar ajuta.

— Veşti proaste şi pentru tine, înseamnă că va trebui să apelez la metode mai dureroase. Ştii care sunt acelea?

— Nu vrei să afli mai întâi dacă pot plăti?

Banks clătină din cap şi scoase ceva din buzunar.

— Plata trebuia făcută acum trei zile, doar ţi-am spus că punctualitatea este crucială. Şi pentru ca toţi clienţii mei, nu doar tu, să ştie că nu tolerez asemenea lucruri, nu pot face nicio excepţie.

Ridică obiectul în lumina becului montat pe garaj. Mehmet icni după aer.

— Ştiu că nu e deosebit de original, continuă Banks, înclinând capul şi uitându-se la patent. Însă funcţionează.

— Dar…

— Poţi alege tu ce deget. Majoritatea preferă degetul mic de la mâna stângă.

Mehmet o simţi cum vine. Furia. Şi mai simţi şi cum i se umflă pieptul, când îşi umplu plămânii cu aer.

— Banks, am o soluţie mai bună.

— Oh?

— Ştiu că nu-i foarte originală, continuă Mehmet, vârându-şi mâna dreaptă în buzunarul de la jachetă.

Îl scoase afară şi îl împinse spre Banks strângându-l cu ambele mâini.

— Dar funcţionează.

Banks se holbă la el, surprins. Încuviinţă încet.

— Ai dreptate, rosti Banks, luând teancul de bancnote pe care Mehmet i-l întindea şi desprinzând elasticul ce le ţinea laolaltă.

— Asta acoperă rata şi dobânda, până la ultima coroană, zise Mehmet. N-ai decât să-i numeri.

Ping!

O potrivire pe Tinder.

Sunetul triumfător scos de telefonul tău când cineva pe care l-ai ales deja glisând spre dreapta procedează la fel cu poza ta.

Elise simţea că i se învârte capul şi inima i-o ia la galop.

Ştia că e răspunsul familiar al sunetului potrivirii pe Tinder: ritm accelerat ca urmare a entuziasmului. Ceea ce elibera o adevărată încărcătură de compuşi ai bucuriei de care puteai deveni cu adevărat dependent. Însă nu de aceea i-o luase inima la galop. Ci pentru că sunetul nu venise din telefonul ei.

Însă se auzise exact în clipa în care ea glisase poza spre dreapta. Poza unei persoane care, potrivit Tinder, se afla la mai puţin de un kilometru de ea.

Se uită la uşa închisă a dormitorului. Înghiţi în sec.

Pesemne că sunetul provenea dintr-unul din apartamentele vecine. Erau o mulţime de persoane singure în bloc, aşadar o mulţime de utilizatori Tinder. Acum domnea liniştea, chiar şi la etajul de dedesubt, unde fetele dădeau o petrecere mai devreme, când ea ieşise. Însă era o singură cale de-a scăpa de monştrii imaginari. Verificând.

Elise se ridică de pe canapea și făcu cei patru pași până la ușa dormitorului. Ezită. Vreo două cazuri de atac de la muncă i se învârtejeau acum prin minte.

Apoi se adună și deschise ușa.

Se trezi că icnește după aer în prag. Pentru că nu mai era. Niciun aer de respirat.

Veioza era aprinsă, iar primul lucru pe care-l văzu la capătul patului erau tălpile unei perechi de cizme de cowboy. Blugi și două picioare lungi, încrucișate. Bărbatul care stătea întins acolo semăna cu cel din poză, pe jumătate în întuneric, pe jumătate neclar. Însă acum își descheiase cămașa pentru a-și descoperi pieptul gol. Iar pe piept avea desenată sau tatuată o față. Asta îi atrăgea acum atenția lui Elise. Acea față surprinsă într-un țipăt mut. Ca și cum era ținută strâns și încerca să scape. Nici Elise nu izbutea să țipe.

Când bărbatul de pe pat se ridică în capul oaselor, lumina telefonului său mobil îi căzu pe față.

— Deci ne întâlnim din nou, Elise, șopti el.

Glasul o făcu să-și dea seama de ce poza aceea de profil i se părea familiară. Părul avea o culoare diferită. Iar chipul probabil că suferise o operație — îi vedea acum cicatricile lăsate de copci.

Bărbatul ridică mâna și-și fixă ceva în gură.

Elise continua să-l privească în timp ce se dădea înapoi. Apoi se răsuci, trase un pic de aer în plămâni și știu că trebuia să-l folosească pentru a fugi, nu pentru a țipa. Ușa de la intrare se afla la doar cinci pași distanță, maximum șase. Auzi cum scârțâie patul, însă bărbatul avea mai mult de alergat. Dacă ea ar reuși măcar să ajungă pe palier, poate ar apuca să țipe după ajutor. Ajunse pe hol în fața ușii și trase de ea, prinzând clanța și apăsând-o, însă aceasta refuza să se deschidă.

Lanțul de siguranță. Încercă să închidă ușa la loc, să tragă de lanț, dar îi lua prea mult, ca într-un coșmar, și își dădu seama că era prea târziu. Ceva îi era apăsat peste gură și era târâtă înapoi. Disperată, își băgă mâna prin

deschizătura de deasupra lanțului de siguranță, se prinse de tocul ușii din exterior, încercă să țipe, însă mâna aceea care putea a nicotină îi apăsa prea tare gura. Apoi se trezi că e smucită de lângă ușă și aceasta i se trântește în față.

El îi șopti în ureche:

— Nu ți-a plăcut de mine? Scumpo, nici tu nu arăți la fel de bine ca în poza de profil. Trebuie doar să ajungem să ne cunoaștem mai bine, că doar n-am mai apucat ultima d-dată.

Glasul. Și acea ultimă bâlbâială finală. Îl mai auzise. Încercă să dea din picioare și să se elibereze, dar bărbatul o prinsese ca într-o menghină. O târî până la oglinda din hol. Își lăsă capul pe umărul ei.

— N-a fost vina ta că am fost găsit vinovat, Elise, dovezile erau copleșitoare. Nu de asta mă aflu aici. M-ai crede dacă ți-aș spune că e doar o coincidență?

Apoi individul rânji. Elise se uită la gura lui. Dinții păreau a fi făcuți din fier, negri și ruginiți, cu țepi sus și jos, ca o capcană pentru urși. Scârțâiau ușor când deschidea gura — oare erau acționați de un arc?

Acum își aduse aminte și detaliile cazului. Fotografiile de la locul faptei. Și înțelese că în curând avea să moară.

Apoi el o mușcă.

Elise Hermansen încercă să țipe când văzu cum îi țâșnește sângele din gât.

Bărbatul ridică iar capul. Se uită în oglindă. Sângele ei îi curgea din sprâncene, din păr, până pe bărbie.

— Eu aș numi-o p-potrivire, iubito, șopti el, apoi mușcă iar.

Femeia se simțea amețită. Acum n-o mai ținea la fel de strâns, nici nu mai era nevoie, pentru că o răceală paralizantă, un întuneric străin o învăluiau lent, se strecurau în ea. Își eliberă o mână și o întinse spre poza din colțul oglinzii. Încercă s-o atingă, însă vârfurile degetelor n-o mai puteau ajunge.

[1] „Oh, Doamne“, în turcă, în orig (N.t.).

2. Joi dimineață

Lumina aspră a după-amiezii pătrundea prin ferestrele livingului și ajungea până în hol.

Inspectorul-șef Katrine Bratt stătea în fața oglinzii, tăcută și gânditoare, și se uita la fotografia prinsă în ramă. O femeie și o fetiță pe o stâncă, ținându-se în brațe, ambele cu părul ud și înfășurate în prosoape mari. Ca și cum abia terminaseră de înotat într-o vară norvegiană mai degrabă răcoroasă și acum încercau să se încălzească, lipite una de alta. Însă acum le despărțea ceva. Un firicel întunecat de sânge cursese pe oglindă și peste poză, exact între fețele lor zâmbitoare. Katrine Bratt nu avea copii. Poate că își dorise cândva, însă nu mai era cazul. Acum era o femeie de carieră abia ieșită dintr-o relație și îi era foarte bine. Nu-i așa?

Auzi o tuse ușoară, care o făcu să ridice privirea. Întâlni un chip plin de cicatrici adânci, cu arcade proeminente și o linie a părului remarcabil de retrasă. Truls Berntsen.

— Care-i treaba, agent? întrebă ea.

Katrine văzu cum i se înnegurează expresia la remarca ei intenționată, care-i reamintea că rămăsese tot agent după 15 ani în poliție, iar din acest motiv, plus multe altele, nu ar putea să candideze pentru un post de inspector în Serviciul de Investigații Criminale. Însă Truls Berntsen fusese transferat aici de către prietenul său din copilărie, comandantul poliției Mikael Bellman…

Berntsen ridică din umeri.

— Nimic special, tu conduci această anchetă.

Se uită la ea cu o expresie rece, câinoasă, supusă și ostilă în același timp.

— Vorbește cu vecinii. Începe cu etajul de dedesubt. Ne interesează în mod special dacă au auzit sau au văzut ceva ieri și noaptea trecută. Dat fiind că Elise Hermansen locuia singură, vrem să aflăm și cu ce gen de bărbați obișnuia să se întâlnească, îi ceru Bratt.

— Deci crezi că a fost un bărbat și că deja se cunoșteau?

Abia acum Katrine îl văzu pe tânărul care stătea alături de Berntsen. Figură deschisă. Păr blond. Foarte chipeș.

— Anders Wyller. E prima mea zi.

Glasul era ascuțit și bărbatul zâmbea și cu ochii, lucru pe care Katrine alese să-l interpreteze ca o asumare a farmecului personal. Referințele șefului său de la secția de poliție din Tromsø semănau destul de mult cu o adevărată declarație de dragoste. Dar, ca să fim sinceri, avea și un CV care să le susțină. Note maxime la Academia de Poliție în urmă cu doi ani și rezultate bune ca agent de investigații în Tromsø.

— La treabă, Berntsen! îl îndemnă Katrine.

Decise în sinea ei că pașii lui târșâiți reprezentau un protest tăcut că primise un ordin de la un șef mai tânăr, și femeie pe deasupra.

— Bun-venit! continuă ea, întinzându-i mâna lui Wyller. Scuze că n-am fost acolo să te întâmpinăm în prima ta zi!

— Morții au prioritate în fața viilor, răspunse tânărul.

Katrine recunoscu una dintre replicile lui Harry Hole, apoi văzu că Wyller se uita la mâna ei și-și dădu seama că încă mai purta mănușile de latex.

— N-am atins nimic dezgustător, se justifică ea.

Tânărul zâmbi. Dinți albi. 10 puncte bonus.

— Sunt alergic la latex, replică el.

20 de puncte în minus.

— Bine, Wyller! zise Katrine Bratt, continuând să stea cu mâna întinsă. Mănușile astea nu sunt dintre cele cu pudră și au conținut scăzut de alergeni și endotoxine, iar dacă ai de gând să lucrezi la Investigații Criminale, va trebui să le porți destul de des. Evident că te putem transfera oricând la Serviciul Antifraudă sau…

— Aș prefera să nu, râse el și-i strânse mâna, iar Katrine îi simți căldura prin latex.

— Mă numesc Katrine Bratt și sunt responsabilă de caz.

— Știu. Ai lucrat în echipa lui Harry Hole.

— Echipa lui Harry Hole?

— Boiler Room.

Katrine încuviință. Nu se gândise niciodată la mica gașcă alcătuită din trei inspectori pentru elucidarea cazurilor cu polițiștii uciși ca la „echipa Harry Hole“… Însă numele era destul de potrivit. De atunci, Harry se retrăsese pentru a ține cursuri la Academia de Poliție, Bjørn se mutase la Criminalistică, în Bryn, iar ea venise la Serviciul de Investigații Criminale, unde acum era inspector-șef.

Lui Wyller îi străluceau ochii și continua să zâmbească.

— Păcat că Harry Hole nu mai e…

— Păcat că n-avem timp de pălăvrăgeală, Wyller, avem pe cap un caz de crimă. Du-te cu Berntsen, ascultă și învață!

Anders Wyller schiță un zâmbet stânjenit.

— Sugerezi că agent Berntsen m-ar putea învăța o grămadă de lucruri?

Bratt ridică o sprânceană. Tânăr, arogant și tupeist. În regulă, dar ea spera din tot sufletul că nu e încă un Harry Hole aspirant.

Truls Berntsen apăsă butonul soneriei cu degetul mare şi o auzi reverberând în apartament, apoi îşi remarcă unghiile rupte cu dinţii şi eliberă butonul.

Când îi ceruse lui Mikael Bellman să fie transferat la Investigaţii Criminale, acesta îl întrebase motivul. Truls îi oferise un răspuns sincer: voia să mai urce şi el puţin în lanţul trofic, dar fără să-şi dea silinţa cine ştie ce. Orice alt comandant l-ar fi scos afară pe Truls în şuturi, însă Bellman nu putea. Ştiau prea multe mizerii unul despre altul. În tinereţe îi legase un soi de prietenie, care apoi se transformase într-o relaţie simbiotică, aşa cum un rechin e legat de o remoră. Însă acum erau strâns legaţi prin intermediul păcatelor lor şi al unui legământ reciproc de tăcere. Ceea ce însemna că Truls Berntsen nici măcar nu fusese nevoit să se prefacă atunci când îşi formulase cererea.

Însă începuse să se întrebe cât de onorabilă fusese cererea lui. Investigaţiile Criminale aveau două categorii de posturi: inspectorii şi analiştii. Iar când şeful Serviciului de Investigaţii Criminale, Gunnar Hagen, îi spusese lui Truls că poate alege singur ce doreşte să fie, acesta îşi dăduse seama că era aproape imposibil să primească cine ştie ce responsabilităţi. Ceea ce îi convenea de minune. Însă trebuia să recunoască că se simţise jignit când, în timp ce inspectorul-şef Katrine Bratt îl prezentase echipei, i se adresase tot timpul cu titlul de „agent“ şi îi explicase în detaliu cum funcţionează espresorul.

Se deschise uşa. Trei tinere îl priveau cu expresii oripilate. Era limpede că aflaseră deja ce se întâmplase.

— Poliţia, rosti el, ridicându-şi legitimaţia. Am câteva întrebări. Aţi auzit ceva între…

— …întrebări, poate ne puteţi ajuta, rosti un glas în spatele lui.

Tipul cel nou. Wyller. Truls văzu cum o parte din groaza fetelor se împrăştie, iar ele aproape că se înseninează cu totul.

— Desigur, răspunse cea care deschisese uşa. Ştiţi cine… cine a… făcut-o?

— Evident că nu vă putem spune aşa ceva, replică Truls.

— Dar ce putem spune, interveni Wyller, e că nu aveţi absolut niciun motiv

să vă faceți griji. Am dreptate dacă presupun că sunteți studente care împart acest apartament?

— Da, replicară toate odată, ca și cum fiecare voia să fie prima.

— Putem intra? continuă Wyller, cu un zâmbet la fel de strălucitor ca al lui Mikael Bellman, observă Truls.

Fetele îi conduseră în living, iar două dintre ele se repeziră să strângă sticlele de bere și paharele de pe masă și ieșiră din cameră.

— Am petrecut un pic azi-noapte, îi lămuri spășită cea care deschisese ușa. E groaznic.

Truls nu era sigur dacă fata se referea la uciderea vecinei sau că ele fuseseră în mijlocul unei petreceri când se întâmplase.

— Ați auzi ceva noaptea trecută între ora 22 și miezul nopții? întrebă Truls.

Fata clătină din cap.

— Dar Else…

— Elise, o corectă Wyller în timp ce-și scotea un carnet și un pix.

Lui Truls îi trecu prin minte că și el ar fi trebuit să facă același lucru. Își drese glasul.

— Vecina voastră avea vreun iubit, cineva care obișnuia să petreacă mult timp la ea?

— Nu știu, răspunse fata.

— Mulțumesc, asta-i tot! zise Truls, întorcându-se spre ușă chiar în timp ce fetele celelalte reveneau în cameră.

— Poate că ar trebui să ascultăm și ce aveți și voi de zis, propuse Wyller. Prietena voastră spune că n-a auzit nimic ieri și că nu știe dacă Elise Hermansen se vedea în mod regulat cu cineva sau dacă avea vreo relație

recentă. Voi aveți ceva de adăugat?

Cele două fete se uitară una la alta înainte de-a se întoarce spre el și a-și clătina în același timp capetele blonde. Truls vedea că toată atenția lor era îndreptată spre tânărul inspector. Nu-l deranja, avea destul antrenament în a fi ignorat. Era obișnuit cu acel mic junghi din piept, ca atunci, în liceul din Manglerud, când Ulla se uitase în sfârșit la el, doar ca să-l întrebe unde se afla Mikael. Și dacă — dat fiind că asta se petrecea înainte de vremea telefoanelor mobile — i-ar putea transmite un mesaj. Atunci, Truls îi răspunsese că i-ar fi cam greu, Mikael plecase în camping cu o iubită. Nu pentru că ar fi fost adevărat, ci pentru c-a vrut și el să-și vadă măcar o dată durerea reflectată în ochii ei.

— Când ați văzut-o ultima oară pe Elise? întrebă Wyller.

Cele trei fete se uitară iar una la alta.

— Noi n-am văzut-o, însă…

Una dintre ele chicoti, apoi își astupă gura cu o palmă când își dădu seama cât de nepotrivit era. Fata care le deschisese ușa își drese glasul.

— Enrique a sunat de dimineață și ne-a zis că el și Alfa se opriseră să se pișe sub arcadă în drum spre casă.

— Sunt, gen, foarte proști, interveni cea mai înaltă dintre ele.

— Și erau și cam beți, completă a treia, apoi chicoti iar.

Fata care deschisese ușa le aruncă celorlalte două o privire de genul „adunați-vă-odată“.

— În fine. O femeie a intrat chiar atunci și ei s-au scuzat pentru comportamentul lor jenant.

— Un lucru de bun-simț din partea lor, comentă Wyller. Și ei cred că femeia era…?

— Ei știu. Au citit pe internet că „o femeie trecută de 30 de ani“ fusese

omorâtă şi au văzut poza cu faţada clădirii noastre, aşa că au căutat pe Google şi au găsit o poză de-ale ei într-un ziar online.

Truls scoase un mormăit. Ura jurnaliştii. Nişte hoitari nenorociţi, cu toţii. Se duse la fereastră şi se uită în jos, pe stradă. Şi iată-i acolo, dincolo de banda poliţiei, cu obiectivele lungi ale camerelor care pe Truls îl duceau cu gândul la ciocurile vulturilor, ţinute în faţa mutrelor lor în speranţa că vor obţine un instantaneu cu cadavrul, când va fi scos. Lângă ambulanţa care aştepta jos era şi un tip cu un fes rasta cu dungi verzi, galbene şi roşii discutând cu colegii lui în salopete albe. Bjørn Holm, de la Criminalistică. Acesta dădu din cap spre oamenii săi, apoi dispăru în interiorul clădirii. Holm umbla uşor cocoşat, adus de umeri, ca şi cum îl durea stomacul, iar Truls se întrebă dacă nu cumva avea legătură cu faptul că ţărănoiul bucălat cu ochi de peşte tocmai fusese părăsit de Katrine Bratt. Bun aşa! Să mai simtă şi altul cum e când eşti făcut bucăţele. Glasul ascuţit al lui Wyller bâzâia în fundal:

— Aşadar, cei doi se numesc Enrique şi…?

— Nu, nu! râseră fetele. Henrik. Şi Alf.

Truls îi surprinse privirea lui Wyller şi făcu un semn din cap spre uşă.

— Mulţumim foarte mult, fetelor, asta-i tot! Apropo, mai bine mi-aţi da şi nişte numere de telefon, zise Wyller.

Fetele se uitară la el cu un amestec de teamă şi încântare.

— Ale lui Henrik şi Alf, desigur, adăugă el cu un surâs reţinut.

Katrine stătea în dormitor, în spatele criminalistei care se ghemuise lângă pat. Elise Hermansen zăcea întinsă pe spate, pe pilotă. Însă după cum era împrăştiat sângele ei, era evident că fusese în picioare când acesta ţâşnise cu putere. Pesemne că se afla în faţa oglinzii de pe hol, unde sângele îmbibase preşul şi se infiltrase şi în parchet. Dâra din hol până la dormitor, precum şi cantitatea redusă de sânge din pat indicau faptul că inima ei se oprise probabil pe hol. Bazându-se pe temperatura corpului şi pe rigor mortis, criminalista

estimase ora decesului undeva între 23:00 și 1:00 dimineața, iar cauza — pierderea masivă de sânge după ce artera carotidă îi fusese străpunsă de una sau mai multe incizii într-o parte a gâtului, imediat deasupra umărului stâng.

Pantalonii și chiloții femeii erau trași până la glezne.

— I-am răzuit și tăiat unghiile, dar n-am văzut nicio urmă de piele cu ochiul liber, anunță criminalista.

— Tu de când faci treaba de criminalist pentru ei? întrebă Katrine.

— De când ne-a spus Bjørn, răspunse femeia. Ne-a rugat așa de frumos.

— Chiar așa? Alte răni?

— Are o zgârietură în partea de jos a brațului stâng și o așchie de lemn pe interiorul degetului mijlociu stâng.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

— Niciun semn vizibil pe organele genitale, însă asta…

Femeia ținea acum o lupă deasupra burții cadavrului. Katrine se uită prin ea și observă o dungă subțire și lucioasă.

— Ar putea fi salivă, a ei sau a altcuiva, dar pare mai degrabă să fie spermă.

— Să sperăm că asta e, zise Katrine.

— Să sperăm că a fost agresată sexual?

Bjørn Holm intrase în cameră și acum stătea în spatele ei.

— Dacă a fost, toate probele sugerează că s-a petrecut post-mortem, deja era dusă. Și chiar mi-ar plăcea niște spermă, răspunse Katrine fără să se întoarcă.

— Glumeam, replică Bjørn încet cu dialectul său amabil de Toten.

Katrine închise ochii. Evident că știa că sperma e ultimul „Sesam, deschide-

te!“ în cazuri de genul acesta. Și doar glumea, încerca să înveselească atmosfera ciudată, încordată, care se instalase între ei în ultimele trei luni, de când se mutase de la el. Și ea încerca. Doar că încă nu reușea.

Criminalista se uita la ei.

— Eu am terminat aici, anunță în timp ce-și potrivea hijabul.

— A sosit ambulanța — așa că-mi voi pune oamenii să ducă jos cadavrul, continuă Bjørn. Îți mulțumesc pentru ajutor, Zahra!

Criminalista dădu din cap și se grăbi să iasă, ca și cum ar fi simțit atmosfera plină de încordare.

— Așadar? întrebă Katrine, forțându-se să se uite la Bjørn și să ignore expresia sumbră din privirea lui, ce părea mai degrabă tristă decât rugătoare.

— Nu sunt multe de zis, răspunse el, scărpinându-și barba roșcovană stufoasă ce i se ițea de sub fesul rasta.

Katrine aşteptă, în speranța că vorbeau în continuare despre crimă.

— Nu pare să fi fost cine știe ce preocupată de curățenie. Am găsit fire de păr de la o mulțime de persoane — mai ales bărbați —, și e greu de crezut că au fost cu toții aici azi-noapte.

— Era avocată, spuse Katrine. O femeie singură, cu un serviciu atât de solicitant, s-ar putea să nu pună curățenia pe același loc ca tine.

El zâmbi scurt, fără să răspundă. Iar Katrine recunoscu junghiul de vinovăție pe care el reușea mereu să i-l transmită. Evident că nu se certaseră niciodată în privința curățeniei, Bjørn se ocupase mereu de spălatul vaselor, măturatul treptelor, pusul hainelor la spălat, curățatul băii și aerisirea lenjeriilor, fără reproșuri sau discuții. Ca în orice altă privință. Nici măcar o singură blestemată de ceartă în tot anul în care locuiseră împreună, căci el reușea mereu să le evite. Iar ori de câte ori ea îl dezamăgea sau pur și simplu nu se deranja cu nimic, îi era mereu alături, atent, gata să se sacrifice, neobosit, ca un robot enervant ce o făcea să se simtă ca o prințesă cu creierul cât aluna, pe

măsură ce el o urca tot mai sus pe piedestal.

— De unde știi că firele de păr provin de la bărbați? întrebă ea oftând.

— O femeie singură cu un serviciu solicitant…, răspunse Bjørn fără s-o privească.

Katrine își încrucișă brațele la piept.

— Bjørn, ce încerci să spui de fapt?

— Poftim?

Chipul lui palid se îmbujoră ușor și ochii i se măriră și mai mult.

— Că sunt o ușuratică? Bun, dacă chiar vrei să știi, eu…

— Nu!

Bjørn ridică mâinile ca pentru a se apăra.

— N-am vrut să sune așa. A fost doar o glumă proastă.

Katrine știa c-ar fi trebuit să-i fie milă. Și chiar îi era, oarecum. Doar că nu genul de milă care te face să-ți dorești să-i oferi cuiva o îmbrățișare. Genul acesta aparte de milă era mai degrabă o luare în derâdere, ar fi vrut să-l plesnească, să-l umilească. Și de aceea îl și părăsise — pentru că nu voia să-l vadă pe Bjørn Holm, un om foarte cumsecade, umilit. Katrine Bratt trase adânc aer în piept.

— Așadar, bărbați?

— Majoritatea firelor de păr sunt scurte. Va trebui să așteptăm analizele de confirmare. Cu siguranță am recoltat suficient ADN cât să țină ocupat o bucată de vreme Laboratorul Național de Criminalistică.

— OK, zise Katrine, întorcându-se iar la cadavru. Vreo idee cu ce-ar fi putut fi înjunghiată? Sau hăcuită, dat fiind că există o mulțime de incizii extrem de apropiate una de alta.

— Nu-i foarte simplu de observat, dar par să formeze un model. Două modele, de fapt.

— Cum?

Bjørn se apropie de cadavru și arătă spre gâtul femeii, sub părul scurt și blond.

— Vezi că inciziile formează două ovale mici care se încalecă, unul aici… și unul aici?

Katrine înclină capul.

— Acum, că zici…

— Ca niște mușcături.

— Oh, futu-i! bolborosi Katrine. Un animal?

— Cine știe? Dar imaginează-ți un pliu de carne desprins și apăsat apoi când se întâlnesc falca de sus și cea de jos. Asta ar lăsa o asemenea urmă…

Bjørn scoase o hârtie semitransparentă din buzunar și Katrine recunoscu imediat ambalajul în care el își lua prânzul în zilele de lucru.

— În fine, pare că s-ar potrivi cu mușcătura cuiva din Toten.

— Dinții umani nu i-ar fi putut face așa ceva la gât.

— De acord. Dar modelul e uman.

Katrine își umezi buzele.

— Există oameni care-și pilesc dinții pentru a-i face mai ascuțiți.

— Dacă au fost dinți, atunci s-ar putea să găsim salivă în jurul rănilor. În orice caz, dacă au stat pe covorul din hol când a mușcat-o, urmele de dinți sugerează că stătea în spatele ei și că e mai înalt.

— Ofiţerul criminalist nu a găsit nimic sub unghiile ei, bănuiesc că a ţinut-o strâns, continuă Katrine. Un bărbat puternic, de talie medie sau mai înalt, cu dinţi de prădător.

Rămaseră în tăcere, uitându-se la cadavru. Ca un cuplu tânăr într-o expoziţie de artă formulând păreri cu care să-i impresioneze pe alţii, se gândi Katrine. Singura diferenţă era că Bjørn nu încerca niciodată să-i impresioneze pe alţii. Ea era responsabilă de asta.

Katrine auzi paşi pe hol.

— Nu mai intră nimeni aici! strigă ea.

— Voiam doar să te informez că au fost oameni acasă doar în două apartamente şi niciunul n-a văzut sau auzit ceva.

Glasul ascuţit al lui Wyller.

— Însă am stat de vorbă cu cei doi tineri care au văzut-o pe Elise când s-a întors acasă. Spun că era singură.

— Iar aceşti tineri sunt…?

— Nu au cazier şi mai au şi un bon de taxi care dovedeşte că au plecat de aici imediat după 23:30. Au spus că femeia i-a surprins când urinau sub arcadă. Să-i chem la interogatoriu?

— N-au fost ei, dar da.

— OK.

Paşii lui Wyller se estompară.

— Femeia s-a întors singură şi nu există niciun semn de pătrundere prin efracţie, spuse Bjørn. Crezi că i-a dat drumul înăuntru de bunăvoie?

— Nu dacă nu-l cunoştea bine.

— Nu?

— Elise era avocată, cunoștea riscurile, iar lanțul acela de siguranță de pe ușă pare destul de nou. Cred că era foarte precaută.

Katrine se aplecă lângă cadavru. Se uită la așchia de lemn ce răsărea din degetul arătător al lui Elise. Și la zgârietura din partea de jos a brațului.

— Avocată, spuse Bjørn. Unde?

— Hollumsen & Skiri. Ei au anunțat poliția când ea n-a apărut la o audiere și nici n-a răspuns la telefon. Nu e un lucru chiar neobișnuit ca avocații să fie victimele unor atacuri.

— Crezi că…?

— Nu, cum spuneam, nu cred că a lăsat pe cineva înăuntru. Dar…

Katrine se încruntă înainte să completeze:

Ești de acord că așchia asta pare roz-alburiu?

Bjørn se aplecă peste ea.

— Albă, categoric.

— Roz-alburiu, insistă Katrine, ridicându-se. Hai cu mine!

Merseră pe hol, unde Katrine deschise ușa și arătă spre tocul plin de așchii de afară.

— Roz-alburiu.

— Dacă spui tu, replică Bjørn.

— Tu nu vezi? întrebă ea, exasperată.

— Studiile au arătat că femeile disting de obicei mai multe nuanțe decât bărbații.

— Dar vezi totuși asta? întrebă Katrine, ridicând lanțul de siguranță care

atârna pe interiorul uşii.

Bjørn se aplecă spre el. Mirosul lui îi provocă un adevărat şoc. Poate că era doar senzaţia de disconfort la această intimitate subită.

— Piele răzuită, rosti el.

— Zgârietura de pe braţul ei. Vezi?

El încuviinţă uşor.

— S-a zgâriat singură în lanţul de siguranţă, probabil că era pus. Prin urmare, nu el încerca să intre cu forţa, ci ea se lupta să iasă.

— În Norvegia nu prea obişnuim să folosim astfel de lanţuri, ne bazăm pe încuietori, asta e regula generală. Iar dacă nu i-a dat ea drumul înăuntru, dacă acest bărbat puternic era cineva pe care-l cunoştea, de exemplu…

— …nu s-ar mai fi deranjat să pună lanţul la loc după ce i-ar fi dat drumul înăuntru. Pentru că s-ar fi simţit în siguranţă. Prin urmare…

— Prin urmare, preluă Katrine, el se afla deja în apartament când femeia a ajuns acasă.

— Fără ca ea să ştie, completă el.

— De aceea a pus lanţul, pentru că s-a gândit că pericolul era afară.

Katrine se înfioră. Pentru asta exista expresia „încântare îngrozită“. Senzaţia pe care un poliţist specializat în crime o capătă când, dintr-odată, vede şi înţelege.

— Acum Harry ar fi fost încântat de tine, zise Bjørn, apoi începu să râdă.

— Poftim?

— Roşeşti.

Cât de dusă sunt! se gândi Katrine.

3. Joi după-amiază

Katrine nu se putea concentra în timpul conferinței de presă în cadrul căreia ofereau o scurtă prezentare despre identitatea și vârsta victimei, unde și când anume fusese găsită, dar asta era tot. Prima conferință de presă organizată imediat după o crimă se rezuma aproape întotdeauna la a spune cât mai puțin posibil și a urma pașii, totul în numele unei democrații moderne, deschise.

Lângă ea stătea șeful Serviciului de Investigații Criminale, Gunnar Hagen. Blițurile se reflectau în peticul lucios de chelie de deasupra inelului său de păr negru, în timp ce citea frazele scurte pe care le alcătuiseră împreună. Katrine se bucura că-l poate lăsa pe Hagen să vorbească. Nu că nu-i plăcea să se afle în lumina reflectoarelor, însă asta putea să vină mai târziu. Momentan era atât de nouă în rolul de inspector-șef, încât se simțea întrucâtva liniștită că Hagen poate vorbi în locul său, până ce avea să învețe modul corect de exprimare și să urmărească felul în care un ofițer de poliție superior se folosea mai degrabă de limbajul trupului și de ton, decât de conținutul real al discursului, pentru a convinge publicul că autoritățile au totul sub control.

Stătea uitându-se peste capetele a vreo 30 de jurnaliști adunați în Sala Parole de la etajul patru, atentă la tabloul imens care acoperea întregul perete din spate. În el erau înfățișați oameni goi înotând, majoritatea băieți zvelți. O scenă minunată, inocentă, dinainte ca totul să devină încărcat de semnificații și interpretat în cel mai nepotrivit mod posibil. Nici ea nu era diferită: presupunea că artistul e pedofil. Hagen își repeta mantra ca răspuns la întrebările reporterilor: „Momentan nu suntem în măsură să vă răspundem la această întrebare“, cu câteva variații pentru a evita ca răspunsurile să pară arogante sau chiar comice. „Acum nu putem comenta nimic pe această temă.“ Sau un mai binevoitor „Va trebui să revenim la un moment dat la subiect“.

Katrine le auzea pixurile scârțâind și tastaturile scriind întrebări care erau evident mai detaliate decât răspunsurile: „Corpul a fost vătămat în mare

măsură?“, „Există dovezi că ar fi fost abuzată sexual?“, „Aveţi vreun suspect şi, dacă da, e cineva apropiat de ea?“ Întrebări de încercare, care nu puteau decât să imprime un cert subtext de nesiguranţă inevitabilului „Nu comentăm“.

În uşa din spatele încăperii distinse o siluetă cunoscută. Avea ochiul acoperit cu un petic şi-şi îmbrăcase uniforma de comandant al poliţiei pe care Katrine ştia că şi-o ţine mereu atârnată, proaspăt călcată, în dulapul din biroul său. Mikael Bellman. Nu intrase cu totul înăuntru, doar stătea acolo şi observa. Îl zărise şi Hagen, iar acum stătea puţin mai drept în scaun sub privirea comandantului ceva mai tânăr.

— Vom încheia aici, rosti ofiţerul de presă.

Katrine văzu că Bellman îi face semn că vrea să discute cu ea.

— Când are loc următoarea conferinţă de presă? întrebă Mona Daa, reporterul de investigaţii al ziarului VG.

— Vom…

— Când vom avea ceva nou, îl întrerupse Hagen pe ofiţerul de presă.

Când, observă Katrine. Nu dacă. O astfel de minusculă, dar importantă alegere a cuvintelor indica faptul că cei aflaţi în slujba statului lucrau fără oprire, că roţile justiţiei se învârteau necontenit şi că prinderea făptaşului era doar o chestiune de timp.

— Ceva nou? începu Bellman în vreme ce traversau atriumul sediului central al poliţiei.

Înainte, frumuseţea lui aproape feminină, accentuată de genele lungi, părul mereu aranjat şi aproape prea lung şi pielea bronzată, cu petele acelea depigmentate, puteau crea impresia de afectare, de slăbiciune. Însă peticul de piele, care desigur îl putea face să arate teatral, crea efectul opus. Sugera putere, un bărbat care n-avea de gând să se oprească nici măcar din cauza

pierderii unui ochi.

— Criminaliștii au găsit ceva în urmele de mușcături, răspunse Katrine în timp ce-l urma pe Bellman prin camera securizată din fața recepției.

— Salivă?

— Rugină.

— Rugină?

— Da.

— Adică…?

Bellman apăsă butonul liftului.

— Nu știm, răspunse Katrine, care se oprise lângă el.

— Și tot n-ați aflat cum a intrat făptașul în apartament?

— Nu. Încuietoarea era imposibil de spart și nici ușa, nici vreuna dintre ferestre nu fusese forțată. Există totuși posibilitatea ca ea să-l fi lăsat înăuntru, însă noi nu credem că așa a fost.

— Poate a avut o cheie.

— Asociația de locatari folosește încuietori pentru care aceeași cheie descuie atât intrarea în bloc, cât și unul dintre apartamente. Iar potrivit registrului de chei al asociației, pentru apartamentul lui Elise Hermansen nu există decât o singură cheie. Cea pe care o avea ea. Berntsen și Wyller au stat de vorbă cu cei doi tipi aflați la intrare când a ajuns ea acasă, și amândoi sunt siguri că femeia și-a folosit cheia ca să intre — nu s-a folosit de interfon ca să sune pe cineva care ar fi fost deja în apartament.

— Înțeleg. Dar el n-ar fi putut face o dublură a cheii?

— În cazul ăsta ar fi trebuit să facă rost de cheia originală și să găsească un lăcătuș care să aibă abilitățile tehnice să copieze acel tip de cheie și să fie

suficient de lipsit de scrupule ca să facă o dublură fără permisiunea scrisă a asociației de locatari. Ceea ce e foarte improbabil.

— OK. De fapt, nu despre asta voiam să discutăm…

Ușa liftului se deschise în fața lor și doi polițiști care se pregăteau să iasă se opriră din râs când îl văzură pe comandantul poliției.

— E vorba de Truls, rosti Bellman după ce, ca un cavaler, o lăsă pe Katrine să intre în lift înaintea lui. Berntsen, adică.

— Așa? zise Katrine, simțind un iz vag de aftershave.

Presupunea de mult timp că bărbații renunțaseră la bărbieritul clasic și la aftershave-ul cu alcool de după. Bjørn folosea un aparat de ras electric și nu se mai deranja să-și dea cu ceva după, iar bărbații pe care ea-i cunoscuse după… în fine, în vreo două ocazii, Katrine ar fi preferat un parfum greu în locul mirosului lor natural.

— Cum se descurcă?

— Berntsen? Bine.

Stăteau unul lângă altul, cu fața la uși, dar ea surprinse cu coada ochiului surâsul strâmb care urmă în tăcerea de după răspuns.

— Bine? repetă el în cele din urmă.

— Berntsen execută ordinele care-i sunt date.

— Care nu sunt prea solicitante, îmi închipui?

Katrine ridică din umeri.

— N-are deloc experiență de detectiv. Și a ajuns în cea mai mare echipă de omucideri din țară din afara Kripos. Asta înseamnă că nu trage el sforile, dacă pot să mă exprim așa.

Bellman dădu din cap aprobator și-și frecă bărbia.

— Voiam doar să știu dacă se comportă cum trebuie. Că nu… Că respectă regulile.

— Din ce știu eu, da.

Liftul încetinea.

— La ce reguli ne referim, mai exact?

— Bratt, nu vreau decât să stai cu ochii pe el. Lui Truls Berntsen nu i-a fost deloc ușor.

— Te referi la rănile pe care le-a căpătat în explozie?

— Mă refer la viață în general, Bratt. E un pic… care-i expresia?

— Defect?

Bellman râse scurt și făcu semn din cap spre ușile deschise.

— Etajul tău, Bratt.

Bellman studie fundul ferm conturat al lui Katrine Bratt în vreme ce femeia se îndepărta pe holul ce ducea la Serviciul de Investigații Criminale și-și lăsă imaginația să rătăcească în cele câteva secunde dinaintea închiderii liftului. Apoi se întoarse la problemă. Care nu era o problemă, firește, ci o oportunitate. Deși era totuși o dilemă. Primise o întrebare ipotetică și extrem de neoficială din partea cabinetului premierului. Se zvonea că urmează să aibă loc o remaniere guvernamentală și, printre altele, avea să devină liber locul de ministru al Justiției. Întrebarea complet ipotetică era ce-ar zice Bellman, dacă ar fi întrebat. Inițial, fusese de-a dreptul uluit. Dar după ce se gândise mai bine, își dăduse seama că alegerea era logică. În calitate de comandant al poliției, fusese responsabil nu doar de demascarea celui numit acum la nivel internațional „ucigașul de polițiști“, ci mai mult, își pierduse un ochi în toiul bătăliei, devenind astfel erou atât național, cât și în afara granițelor, cumva. Un comandant sigur pe el, de 40 de ani, cu studii juridice, care apărase cu succes capitala de crime, narcotice și criminalitate: nu era

cazul să i se propună o provocare şi mai mare? Şi cu ce strica dacă arăta şi bine? Asta cu siguranţă n-ar fi atras mai puţine femei. Aşa că răspunsese, ipotetic, că ar accepta.

Bellman ieşi din lift la etajul şapte — ultimul — şi trecu pe lângă şirul de portrete ale foştilor comandanţi ai poliţiei.

Însă înainte să se ia o decizie, el trebuia să se asigure că imaginea sa nu va fi pătată. De exemplu, Truls să facă o prostie care să se răsfrângă asupra lui. Bellman se înfioră când se gândi la titlurile de pe prima pagină a ziarelor: COMANDANTUL POLIȚIEI ȘI-A PROTEJAT PRIETENUL POLIȚIST CORUPT. Când Truls venise la el în birou, îşi pusese picioarele pe masă şi-i spusese direct că, dacă avea să fie dat afară din poliţie, va rămâne cu consolarea că va trage după el un comandant de poliţie la fel de pătat. Aşa că îi venise foarte uşor să răspundă „da“ la cererea lui de-a lucra la Investigaţii Criminale. Mai ales că — aşa cum îi confirmase şi Bratt — nu avea suficientă responsabilitate ca s-o dea în bară din nou prea curând.

— Adorabila dumneavoastră soţie vă aşteaptă acolo, îl informă Lena pe Mikael Bellman când acesta ajunse la biroul din faţă.

Lena era trecută bine de 60 de ani, iar când Bellman primise această funcţie, cu patru ani în urmă, primul lucru pe care i-l spusese ea fusese că nu doreşte să fie cunoscută drept asistenta lui personală, aşa cum era trecută, mai nou, în fişa postului. Era şi avea să rămână secretara lui.

Ulla îl aştepta pe canapeaua de la fereastră. Lena avea dreptate, soţia lui chiar era adorabilă. Era vivace şi delicată, iar faptul că născuse trei copii nu schimbase deloc aceste însuşiri. Dar mai important, îl susţinuse mereu, înţelegând că, în primul rând, cariera lui cerea atenţie, sprijin şi spaţiu de manevră. Şi că ocazionalii paşi greşiţi din viaţa personală erau de înţeles când trăiai cu presiunea care venea la pachet cu o funcţie atât de solicitantă.

Şi mai era şi aerul inocent, aproape naiv, care însemna că îi puteai citi uşor reacţiile pe chip. Iar acum îi vedea disperarea. Bellman se gândi că se întâmplase ceva cu copiii. Tocmai se pregătea să o întrebe, când simţi ceva ce aducea a amărăciune. Şi-şi dădu seama că ea aflase. Iarăşi. La naiba!

— Pari foarte serioasă, dragă, rosti el calm în timp ce se îndreptă spre dulap, descheindu-și sacoul uniformei. S-a întâmplat ceva cu copiii?

Ea clătină din cap, iar el scoase un oftat prefăcut de ușurare.

— Nu că nu-mi face plăcere să te văd, dar mereu îmi fac griji când apari pe neașteptate.

Își atârnă sacoul și apoi se așeză pe fotoliul din fața ei.

— Așadar?

— Te-ai văzut iar cu ea, începu Ulla.

Bellman simți că repetase dinainte această propoziție. Că găsise un mod de-a o spune fără să înceapă să plângă. Însă acum avea deja lacrimi în ochi.

El clătină din cap.

— Nu nega. Ți-am verificat telefonul. Mikael, numai săptămâna asta ai sunat-o de trei ori. Ai promis…, rosti ea cu glas înăbușit.

— Ulla.

Se aplecă în față și o luă de mână peste masă, dar ea și-o retrase.

— Am vorbit cu ea pentru că aveam nevoie de sfaturi. Isabelle Skøyen este acum consultant în comunicare la o firmă specializată în politică și lobby. Cunoaște multe despre cum funcționează puterea, pentru că ea însăși a acționat acolo. Și mă cunoaște și pe mine.

— Te cunoaște?

Chipul Ullei se strâmbă într-o grimasă.

— Dacă eu — dacă noi urmează să facem asta, trebuie să obțin orice mi-ar putea oferi un avantaj, orice m-ar putea ajuta să trec linia de finiș înaintea tuturor celorlalți care doresc funcția. Guvernul, Ulla. Nu există nimic mai presus de asta.

— Nici măcar familia ta? suspină ea.

— Știi foarte bine că nu mi-aș lăsa niciodată familia…

— Să ne lași? Deja ne-ai…

— …și sper, Ulla, că nici ție nu-ți trece prin cap să faci așa ceva. Nu pornind de la o gelozie lipsită de orice temei pe o femeie cu care am vorbit la telefon din motive strict profesionale.

— Femeia a fost doar politician local pentru scurtă vreme, Mikael. Ce-ar avea ea să-ți spună?

— Printre altele, ce să nu faci dacă vrei să supraviețuiești în politică. Asta a fost experiența pe care au căutat-o la ea când au angajat-o. De exemplu, să nu-ți trădezi idealurile. Sau pe cei apropiați. Ori responsabilitățile și obligațiile. Și, dacă faci o greșeală, să-ți ceri scuze și data viitoare să încerci să procedezi cum trebuie. E-n regulă să faci greșeli. Dar trădarea nu e în regulă. Iar eu nu vreau să fac asta, Ulla.

O luă iar de mână și de data asta ea nu și-o mai retrase.

— Știu că n-am dreptul să-ți cer prea multe după ce s-a întâmplat, dar dacă urmează să fac asta, voi avea nevoie de încrederea și de sprijinul tău. Trebuie să mă crezi.

— Cum să…?

— Haide!

Se ridică fără să-i dea drumul la mână și o trase după el la fereastră. O așeză cu fața la oraș. Rămase în spatele ei și-i puse mâinile pe umeri. Cum Sediul Central al poliției se afla în vârful unui deal, puteau vedea jumătate din Oslo întins sub ei în lumina soarelui.

— Nu vrei să mă ajuți să fac ceva important, Ulla? Nu vrei să mă ajuți să creez un viitor mai sigur pentru copiii noștri? Pentru vecinii noștri? Pentru acest oraș? Pentru țara noastră?

Simțea că vorbele sale au efect asupra ei. Hristoase, aveau efect chiar și asupra lui — era destul de mișcat. Cu toate că erau mai mult sau mai puțin împrumutate din notițele pe care și le făcuse când se gândise ce să spună presei. Nu aveau să treacă multe ore până să i se propună în mod oficial postul de ministru și să spună „da“, iar ziarele, televiziunile și radiourile să-l caute pentru declarații.

Truls Berntsen fu oprit de către o femeie scundă când el și Wyller intrau în atrium, înainte de conferința de presă.

— Mona Daa, VG. Te-am mai văzut.

Se întoarse cu spatele la Truls și zise:

— Dar tu pari să fii cineva nou la Investigații Criminale?

— Corect, răspunse Wyller.

Truls o studia pe Mona Daa din lateral. Avea un chip atrăgător. Lătăreț — o moștenire sami, probabil. Însă el nu-i mai apreciase niciodată cu adevărat corpul. Hainele colorate și largi pe care le purta o făceau să semene mai degrabă cu un critic de operă de modă veche decât cu un reporter dur, specializat în cazuri de crimă. Chiar dacă nu părea mult trecută de 30 de ani, Truls nu se putea abține să-și închipuie că femeia era pe-aici de-o eternitate: puternică, perseverentă și rezistentă, ar fi fost nevoie de ceva zdravăn ca s-o doboare pe Mona Daa. Și mai mirosea și ca un bărbat. Se zvonea că folosește aftershave Old Spice.

— Nu ne-ați oferit cine știe ce la conferința de presă.

Mona Daa zâmbi, așa cum zâmbesc jurnaliștii când vor ceva. Doar că de data asta nu părea să vrea doar informații. Ochii îi rămâneau lipiți de Wyller.

— Îndrăznesc să spun că nu mai avem altceva în plus, răspunse Wyller, zâmbind și el.

— Am să te citez exact, replică Mona Daa în timp ce-și lua notițe. Numele?

— Ce anume să citezi?

— Că poliția nu are nimic în plus față de ce-au zis deja Hagen și Bratt la conferința de presă.

Truls zări o scurtă expresie de panică în ochii lui Wyller.

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun… Eu… Te rog să nu scrii asta!

Mona continuă să scrie în timp ce răspundea:

— Eu m-am prezentat drept reporter, ar fi trebuit să fie evident că mă aflu aici în interes de serviciu.

Wyller se uită la Truls după ajutor, însă acesta nu zise nimic. Cu siguranță acum tipul cel nou nu mai era la fel de mândru ca atunci când le impresionase pe studentele alea.

Wyller se tot foia și încerca să-și îngroașe glasul.

— Nu sunt de acord să folosești acel citat.

— Înțeleg. Atunci te voi cita și cu asta, ca să scot în evidență că poliția încearcă să bage pumnul în gură presei, răspunse Daa.

— Eu… nu, asta…

Wyller afișa acum un roșu furios, iar Truls făcea adevărate eforturi să nu râdă.

— Relaxează-te, glumeam doar, replică Mona Daa.

Anders Wyller se holbă câteva secunde la ea înainte să expire.

— Bun-venit în joc. Jucăm dur, dar corect. Iar dacă putem, ne ajutăm reciproc. Am dreptate, Berntsen?

Truls mormăi ceva și lăsă la latitudinea lor cum să interpreteze.

Daa își răsfoia carneţelul.

— N-am să mă deranjez să repet întrebarea dacă aţi identificat vreun suspect, se poate ocupa șefa voastră de asta, dar dați-mi voie să pun niște întrebări mai generale despre anchetă.

— Dă-i bătaie! zâmbi Wyller, arătând că își recăpătase controlul.

— Într-o anchetă de crimă de genul ăsta atenţia se concentrează mereu asupra foștilor parteneri sau iubiți?

Anders Wyller tocmai se pregătea să răspundă, când Truls îi puse o mână pe umăr și interveni:

— Deja o am în fața ochilor, Daa: „Polițiștii nu sunt dispuși să dezvăluie dacă au deja un suspect, însă o sursă din cadrul poliției a dezvăluit pentru VG că ancheta se concentrează pe foștii parteneri și iubiți“.

— La naiba! făcu Mona Daa, care continua să scrie în carneţel. Nu te știam atât de deștept, Berntsen.

— Nici eu nu știam că îmi cunoști numele.

— Ei, știi cum e: toți polițiștii au o reputație. Iar Serviciul de Investigații Criminale nu e chiar așa de mare ca să nu pot ține pasul. Dar despre tine n-am nimic, bobocule.

Anders Wyller zâmbi anemic.

— Văd că ai hotărât să rămâi tăcut, dar îmi poți spune măcar cum te numești.

— Anders Wyller.

— Așa poți lua legătura cu mine, Wyller.

Îi întinse o carte de vizită și — după o ezitare aproape imperceptibilă — îi oferi una și lui Truls.

— Cum spuneam, obișnuim să ne ajutăm reciproc. Și plătim și bine, dacă

pontul e bun.

— Doar nu le oferiți bani polițiștilor? întrebă Wyller, care luă apoi cartea de vizită și o băgă în buzunarul blugilor.

— De ce nu? zise ea, iar privirea i se intersectă scurt cu a lui Truls. Un pont e un pont. Așadar, dacă ai ceva, dă-ne doar un telefon. Sau treci pe la Gain Gym, sunt acolo pe la ora 21:00, aproape în fiecare seară. Am putea transpira împreună…

— Eu prefer să transpir pe afară, răspunse Wyller.

Mona Daa încuviință.

— Alergi cu un câine. Pari un iubitor de câini. Îmi place.

— De ce?

— Sunt alergică la pisici. Bun, băieți, de dragul colaborării noastre, vă promit că vă voi suna dacă aflu ceva care cred că v-ar fi de ajutor.

— Mersi! zise Truls.

— Dar voi avea nevoie de un număr de telefon.

Mona rămânea cu ochii țintă la Wyller.

— Sigur, răspunse tânărul.

— Îl notez imediat.

Wyller recită câteva cifre înainte ca Mona Daa să ridice privirea.

— Ăsta e numărul de la recepția Sediului Central al poliției.

— Aici lucrez, replică Anders Wyller. Și apropo, am o pisică.

Mona Daa își închise carnețelul.

— Păstrăm legătura.

Truls o urmări cum se îndreaptă ca un pinguin spre ieşirea unde se afla uşa de metal bizar de grea, cu fanta ei şi mai bizară.

— Şedinţa începe în trei minute, reluă Wyller.

Truls se uită la ceasul de la mână. Şedinţa de la prânz a echipei de anchetă. Serviciul de Investigaţii Criminale ar fi fost un loc grozav dacă n-ar fi fost crimele. Crimele erau nasoale. Însemnau ore multe de lucru, completări de rapoarte, şedinţe nesfârşite şi o groază de persoane superstresate. Dar măcar aveau mâncare gratis de la cantină când făceau ore suplimentare. Oftă şi se întoarse spre camera securizată, dar încremeni.

Iat-o acolo!

Ulla.

Femeia ieşea, iar privirea îi trecu scurt peste el în timp ce mergea, fără să dea de înţeles dacă îl văzuse sau nu. Mai proceda aşa uneori. Posibil din pricină că uneori se simţeau stingheriţi când se întâlneau fără ca Mikael să fie de faţă. Adevărul era că încercau amândoi să evite asemenea situaţii încă din tinereţe. El pentru că începea să transpire şi inima i-o lua la goană, pentru ca apoi să-şi dea palme pentru chestiile stupide pe care le spusese şi cele inteligente, sincere, pe care le păstrase sub tăcere. Iar ea… probabil pentru că el începea să transpire şi inima i-o lua la goană, şi ori nu vorbea, ori spunea numai chestii stupide.

Chiar şi aşa, aproape că i-a strigat numele în atrium.

Dar ea ajunsese deja la uşă. Într-o clipă, avea să fie afară, iar lumina soarelui urma să-i sărute părul blond şi fin.

Aşa că îi şopti numele astfel încât să-l audă doar el.

Ulla.

4. Joi, spre seară

Katrine Bratt se uita prin sala de ședințe.

Opt detectivi, patru analiști și un criminalist, cu toții la dispoziția ei. Și toți o urmăreau ca niște vulturi. Inspectorul-șef cel nou, și femeie pe deasupra. Și tocmai colegele o priveau cu cel mai mare scepticism. Adesea se întreba dacă era chiar atât de diferită de alte femei. Acestea aveau un nivel al testosteronului de 5–10% din cel al colegilor, în timp ce al ei se apropia de 25%. Lucru care n-o transformase într-o matahală păroasă și musculoasă, cu un clitoris mare cât un penis, dar din ce știa, o făcea mult mai dornică decât prietenele ei recunoscuseră vreodată că ar fi. Sau „fioros de dornică“, cum obișnuia să se exprime Bjørn când lucrurile se dezlănțuiau, iar ea lua o pauză de la lucru pentru a trage o fugă până în Bryn, unde el i-o trăgea în debaraua goală din spatele laboratorului, făcând să se zguduie cutiile cu flacoane și tuburile cu teste.

Katrine tuși, porni funcția de înregistrare a telefonului mobil și începu:

— Joi, 22 septembrie, ora 16:00, sala de ședințe 1 de la Serviciul de Investigații Criminale, prima întâlnire din cadrul anchetei preliminare a cazului de crimă Elise Hermansen.

Îl văzu pe Truls Berntsen că se strecoară înăuntru și se așază undeva în spate.

Katrine începu prin a explica ceea ce majoritatea celor din cameră știau deja: că Elise Hermansen fusese descoperită în acea dimineață și că probabil cauza morții era pierderea de sânge provocată de rănile de la gât. Încă nu apăruse niciun martor, nu aveau niciun suspect și nicio probă fizică concludentă. Materia organică pe care o descoperiseră în apartament, care părea să fi fost de origine umană, fusese trimisă pentru analiză ADN și sperau să primească rezultatele într-o săptămână. Alte posibile probe fizice erau examinate de

criminalişti. Cu alte cuvinte, nu aveau nimic.

Văzu cum vreo doi dintre cei prezenţi îşi încrucişează braţele la piept şi expiră zgomotos, gata să caşte. Știa prea bine ce le trece prin minte: toate astea erau evidente, o simplă repetare, nu aveau de ce să se apuce, nu destul încât să renunţe la ce aveau în lucru ca să se ocupe de asta. Le spuse că ea ajunsese la concluzia că ucigaşul se afla deja în apartament când Elise sosise acasă, dar simţi şi singură că suna pur şi simplu a fanfaronadă. Dorinţa unui şef nou de-a impune respect. Începea să se simtă disperată şi se gândi la ce-i spusese Harry, când îl sunase ca să-i ceară sfatul.

— Prinde criminalul, replicase el.

— Harry, nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat cum conduci o echipă de detectivi care n-are încredere în tine.

— Iar eu ţi-am dat răspunsul.

— Să prinzi un singur criminal nu va rezolva…

— Va rezolva totul.

— Totul? Mai precis, pentru tine ce-a rezolvat, Harry? Din punct de vedere strict personal?

— Nimic. Dar tu m-ai întrebat în calitate de lider.

Katrine se uită iar prin cameră, ajunse la capătul altei fraze inutile, trase adânc aer în piept şi remarcă o mână care bătea uşor darabana în mânerul unui scaun.

— Dacă nu cumva Elise Hermansen l-a lăsat pe acest individ să intre în apartament ieri-seară şi l-a lăsat acolo, apoi a ieşit, atunci căutăm o persoană pe care ea o cunoaşte. Aşa că i-am cercetat telefonul şi computerul. Tord?

Tord Gren se ridică în picioare. Primise porecla Bărzoiul, pentru că aducea cu o pasăre de apă cu gâtul său neobişnuit de lung, nasul ca un cioc şi mâinile extrem de lungi, a căror amplitudine era mai mare decât înălţimea lui. Ochelarii rotunzi de modă veche şi părul creţ ce-i atârna de ambele părţi ale

feței îl făceau să arate ca un personaj din anii 1970.

— Am intrat în iPhone-ul ei și am verificat lista de mesaje și apeluri efectuate și primite în ultimele trei zile. Nimic în afară de apeluri legate de muncă. Colegi și clienți, începu Tord, fără să-și desprindă ochii din tabletă, ca și cum nu se omora după contactul vizual.

— Niciun prieten? Părinți? întrebă Magnus Skarre, analist tactic.

— Cred că asta am spus, replică Tord.

Nu neprietenos, doar precis.

— Același lucru e valabil și pentru e-mailuri. Strict legate de muncă.

— Firma de avocatură a confirmat că Elise lucra foarte multe ore peste program, adăugă Katrine.

— Femeile singure tind să o facă, interveni Skarre.

Katrine se uită resemnată în direcția detectivului solid și scund, chiar dacă știa că acel comentariu nu fusese îndreptat împotriva ei. Skarre nu era nici malițios, nici destul de spontan pentru așa ceva.

— Computerul nu-i era protejat de parolă, însă n-am găsit cine știe ce, continuă Tord. Îl folosea doar pentru a citi știri sau a căuta informații pe Google. Intra pe niște site-uri porno, doar chestii obișnuite, și nu există niciun semn că a luat vreodată legătura cu cineva prin intermediul lor. Singura chestie mai dubioasă pe care pare s-o fi făcut în ultimii doi ani a fost să urmărească Jurnalul pe Popcorn Time.

Întrucât Katrine nu-l cunoștea suficient de bine pe expertul IT, nu era sigură dacă prin „dubioasă“ se referea la folosirea unui server pirat sau la gustul în materie de filme. Dacă era după ea, ar fi zis că e vorba de a doua variantă. Ei îi era dor de Popcorn Time.

— Am încercat câteva parole evidente pentru contul ei de Facebook, zise Tord mai departe. Fără rezultat, așa că am formulat o cerere de sechestru către Kripos.

— O cerere de sechestru? întrebă Anders Wyller de pe rândul din faţă.

— O cerere către tribunal, răspunse Katrine. Orice cerere de-a accesa un cont de Facebook trebuie să treacă pe la Kripos şi pe la tribunal, şi chiar şi după aprobarea lor, tot trebuie să mergi la un tribunal din SUA şi abia apoi la Facebook. În cel mai bun caz durează câteva săptămâni, dar mai degrabă luni.

— Asta-i tot, încheie Tord.

— Încă o ultimă întrebare de novice, insistă Wyller. Cum i-aţi intrat în telefon? Amprentă de la cadavru?

Tord se uită scurt la Wyller, apoi îşi feri privirea şi clătină din cap.

— Atunci, cum? iPhone-urile vechi au o parolă din patru cifre. Asta înseamnă zece mii de…

— Microscop, îl întrerupse Tord în timp ce tasta ceva pe tabletă.

Lui Katrine îi era cunoscută metoda lui Tord, dar tot aşteptă. Tord Gren nu făcuse şcoală ca să devină poliţist. De fapt, nu făcuse niciun fel de studii. Doar câţiva ani de IT în Danemarca, dar nicio calificare. Chiar şi aşa, fusese racolat foarte repede de către departamentul IT al poliţiei şi i se oferise un job în care să se concentreze pe probele obţinute cu ajutorul tehnologiei. În principiu, pentru că se pricepea mult mai bine decât oricine altcineva.

— Chiar şi cea mai dură sticlă capătă adâncituri microscopice unde este atinsă cel mai des de buricele degetelor cuiva, explică Tord. N-a trebuit decât să găsesc locurile de pe ecran unde se aflau cele mai clare adâncituri, iar acela a fost codul. Mă rog, patru numere îţi oferă 24 de combinaţii posibile.

— Totuşi, telefonul se blochează după patru încercări eşuate, insistă Anders. Ar fi trebuit să ai noroc…

— Am nimerit codul corect la a doua încercare, rosti Tord cu un zâmbet, însă Katrine nu-şi dădea seama dacă era pentru ceea ce spusese sau pentru ceva de pe tabletă.

— La naiba! făcu Skarre. Şi vorbeam de noroc.

— Din contră, am avut ghinion că n-am nimerit din prima. Când un număr conţine cifrele 1 şi 9, ca aici, asta înseamnă de obicei un an, apoi mai sunt doar două combinaţii de acest gen.

— Gata cu vorba! Am stat de vorbă cu sora lui Elise, iar ea spune că aceasta n-a mai avut un iubit stabil de ani buni. Şi că probabil nici nu-şi dorea unul, interveni Katrine.

— Tinder, spuse Wyller.

— Poftim?

— Nu avea aplicaţia Tinder pe telefon?

— Ba da, răspunse Tord.

— Tipii care au văzut-o pe Elise sub arcadă au spus că era destul de dichisită. Aşa că nu se întorcea de la sală, de la serviciu sau de la, să zicem, o prietenă. Şi nici nu-şi dorea un iubit.

— OK. Tord? zise Katrine.

— Într-adevăr, i-am verificat aplicaţia şi am găsit o mulţime de potriviri, ca să folosesc un eufemism. Însă Tinder e legat la contul de Facebook, aşa că nu putem căpăta informaţii în plus despre persoanele cu care e posibil să fi luat legătura acolo.

— Cei care au Tinder se întâlnesc în baruri, interveni o voce.

Katrine ridică, surprinsă, privirea. Era Truls Berntsen.

— Dacă avea telefonul cu ea, nu trebuie decât să verificăm releele din jur, apoi să mergem la barurile din zona în care s-a aflat.

— Mersi, Truls! Deja am verificat releele. Stine? rosti Katrine.

O analistă se îndreptă în scaun şi-şi drese glasul.

— Potrivit desfăşurătorului centrului de operaţiuni Telenor, Elise Hermansen a plecat de la locul de muncă din Youngstorget undeva între 18:30 şi 19:00 seara. A mers într-o zonă din preajma Bentsebrua. Apoi…

— Sora ei ne-a spus că Elise folosea sala din Myrens Verksted, o întrerupse Katrine. Iar cei de-acolo ne-au confirmat că a sosit la 19:32 şi a plecat la 21:14. Scuze, Stine!

Stine schiţă un zâmbet scurt şi ţeapăn.

— Apoi Elise s-a dus în apropierea casei sale, unde ea — sau cel puţin telefonul ei — au rămas până a fost găsită. Asta înseamnă că semnalul a fost înregistrat de câteva relee care se suprapun, ceea ce confirmă faptul că într-adevăr a ieşit, dar nu s-a îndepărtat mai mult de câteva sute de metri de casa ei din Grünerløkka.

— Super, deci vom porni la vânătoare de baruri! rosti Katrine.

Fu răsplătită cu un chicotit din partea lui Truls şi cu un zâmbet larg din partea lui Anders Wyller, dar, altminteri, linişte deplină.

Se putea şi mai rău, se gândi ea.

Telefonul ei, care se afla pe masa din faţă, începu să vibreze.

Văzu pe ecran că e Bjørn.

Putea să aibă legătură cu probele luate de criminalişti, caz în care era mai bine să asculte imediat ce avea de spus. Dar, pe de altă parte, dacă aşa stăteau lucrurile, el ar fi trebuit să-şi sune colegii de la Criminalistică ce participau la şedinţă, nu pe ea. Deci putea fi ceva personal.

Tocmai se pregătea să respingă apelul când îşi dădu seama că Bjørn ar fi putut şti că ea se află în şedinţă. Doar se pricepea de minune să ţină seama de genul ăsta de lucruri.

Duse telefonul la ureche.

— Suntem în şedinţa echipei de anchetă, Bjørn.

O regretă din clipa în care toți ochii se abătură asupra ei.

— Sunt la Institutul Medico-Legal, răspunse Bjørn. Am primit rezultatul testelor preliminare ale substanței lucioase pe care Elise o avea pe burtă. Nu există ADN uman în ea.

— La naiba! bolborosi Katrine.

Speranța îi plutise undeva într-un ungher al minții: dacă substanța era spermă, atunci probabil cazul putea fi rezolvat în magicul interval al primelor 48 de ore. Experiența anterioară dădea de înțeles că după aceea era mult mai greu.

— Dar ar putea sugera că a avut totuși contact sexual cu ea după aceea, adăugă Bjørn.

— Ce te face să crezi asta?

— Era gel lubrifiant. Probabil de la un prezervativ.

Katrine înjură iar în barbă. După felul în care o priveau ceilalți își dădu seama că încă nu spusese nimic care să dea de înțeles că asta nu era decât o discuție personală.

— Spui deci că atacatorul a folosit un prezervativ? rosti ea limpede și tare.

— El sau oricine altcineva cu care Elise s-ar fi întâlnit ieri.

— Bine, mersi!

Era nerăbdătoare să încheie mai repede, însă îl auzi pe Bjørn rostindu-i numele înainte să apuce să închidă.

— Da? îl întrebă.

— De fapt, nu de asta te-am sunat.

Înghiți în sec.

— Bjørn, suntem în…

— Arma crimei. Cred că s-ar putea să-mi fi dat seama ce-a fost. Mai poţi reţine echipa acolo încă 20 de minute?

Era întins în pat şi citea pe telefon. Epuizase deja toate ziarele. Se simţea dezamăgit, pentru că lăsaseră pe dinafară toate detaliile, trecând cu totul peste prezentarea a tot ce avea valoare artistică. Ori din cauză că inspectorul-şef aflat la conducerea anchetei, Katrine Bratt, nu voia să le dezvăluie, ori pur şi simplu îi lipsea abilitatea de-a vedea frumuseţea lor. Însă el, poliţistul cu privire criminală, el ar fi văzut-o. Poate că şi el, la fel ca Bratt, ar fi păstrat totul doar pentru sine, însă măcar ar fi apreciat totul cum se cuvine.

Se uită mai de aproape la poza din ziar a lui Katrine Bratt.

Ce frumoasă era!

Nu cumva exista o regulă care să le impună uniforma la conferinţele de presă? Dacă era aşa, atunci ea o încălca. Îi plăcea. Şi-o imagina în uniforma de poliţie.

Foarte frumoasă.

Din păcate, ea nu făcea parte din planul lui.

Lăsă ziarul deoparte. Îşi plimbă mâna peste tatuaj. Uneori i se părea real, că vrea să iasă afară, că pielea de pe piept i se întindea la maximum şi că avea să crape.

La naiba cu regulile!

Îşi încordă muşchii abdominali şi şi-i folosi ca să se ridice din pat. Se uită la propria imagine reflectată în oglinda uşii glisante a şifonierului. Era în formă după şederea în închisoare. Muşchii nu erau de la sală. Să stea pe băncile şi covoraşele îmbibate în sudoarea altora nici nu încăpea în discuţie. Nu, în celula lui. Nu ca să facă muşchi, ci ca să capete forţă adevărată. Rezistenţă. Duritate. Echilibru. Capacitatea de-a suporta durere.

Mama lui avusese un trup masiv. Un dos zdravăn. Către final fusese cam

delăsătoare, căzuse pradă slăbiciunii. Era evident că el moştenise trupul şi metabolismul de la tatăl său. La fel şi forţa.

Împinse într-o parte uşa şifonierului.

Avea o uniformă atârnată acolo. Îşi trecu mâna peste ea. Curând, avea s-o folosească.

Se gândi iar la Katrine Bratt. În uniforma ei.

În seara asta avea să meargă într-un bar. Unul popular, aglomerat, nu ca Jealousy. Era împotriva regulilor sale să iasă printre oameni cu alt scop decât hrană, băi şi respectarea planului, însă avea să se lase ademenit de anonimat şi izolare. Pentru că avea nevoie. Avea nevoie ca să nu înnebunească. Râse înfundat. Nebun. Terapeuţii îi spuseseră că are nevoie de un psihiatru. Sigur că ştia la ce se refereau: avea nevoie de cineva care să-i prescrie medicamente.

Luă o pereche de cizme de cowboy proaspăt lustruite de pe raftul cu încălţăminte şi se uită o clipă la femeia din fundul şifonierului. Era atârnată cu cleşti de peretele din spate, iar ochii ei îl fixau printre costume. Mirosea slab a parfum de lavandă, cu care o dăduse pe piept. Închise uşa la loc.

Nebun? Cretini incompetenţi, cu toţii. Citise definiţia tulburării de personalitate din dicţionar: afecţiune psihică ce duce la „disconfort şi dificultăţi pentru individul în cauză şi pentru cei din jurul său“. În regulă. În cazul său, asta abia dacă era valabil pentru cei din jur. Avea personalitatea pe care şi-o dorea. Pentru că, atunci când ai acces la băutură, ce-ar putea fi mai plăcut, mai raţional şi mai normal decât să-ţi fie sete?

Se uită la ceas. În jumătate de oră, avea să fie suficient de întuneric afară.

— Asta am găsit în jurul rănilor ei de la gât, rosti Bjørn Holm, arătând imaginea de pe ecran. Cele trei fragmente din stânga sunt fier ruginit, iar în dreapta, vopsea neagră.

Katrine se aşezase alături de ceilalţi în sala de şedinţe. Bjørn abia mai răsufla când ajunsese, iar obrajii palizi încă-i mai luceau de transpiraţie.

Tastă pe laptop şi făcu să apară un prim-plan.

— După cum vedeţi, locurile în care pielea a fost străpunsă formează un model, ca şi cum ar fi fost muşcată de cineva, dar dacă aşa au stat lucrurile, atunci dinţii trebuie să fi fost ascuţiţi ca briciul.

— Un satanist, comentă Skarre.

— Katrine se întreba dacă nu cumva cineva şi-a ascuţit dinţii, dar am verificat, iar acolo unde dinţii aproape că au trecut complet prin pliul de piele, vedem că de fapt nu s-au întâlnit, ci s-au potrivit perfect în şirul celălalt de dinţi. Deci cu greu ar fi putut fi vorba de o muşcătură de om obişnuită, unde dinţii de sus şi de jos sunt poziţionaţi aşa încât să se întâlnească unul cu altul, dinte cu dinte. Faptul că am găsit rugină mă face să cred că făptaşul s-a folosit de un fel de dantură din fier.

Bjørn tastă iar ceva pe laptop.

Katrine rămase tăcută, în vreme ce camera se umplea de un icnet general.

Pe ecran apăruse un obiect care o duse iniţial pe Katrine cu gândul la o capcană pentru animale veche şi ruginită, pe care o văzuse odinioară la bunicul ei în Bergen, ceva numit cursă pentru urşi. Dinţii ascuţiţi formau un model în zigzag, iar fălcile de sus şi cele de jos erau fixate laolaltă cu un mecanism cu arc.

— Imaginea asta provine dintr-o colecţie privată din Caracas şi se spune că datează din timpul perioadei sclavagiste, când se paria pe sclavii obligaţi să lupte. Doi sclavi primeau câte o astfel de dantură, mâinile le erau legate la spate şi apoi erau băgaţi într-un ring. Cel care supravieţuia ajungea în runda următoare. Presupun. Dar să revenim la subiect…

— Te rog! îl îndemnă Katrine.

— Am încercat să aflu de unde s-ar putea face rost de o dantură de acest fel.

Și nu-i chiar genul de obiect pe care-l poți comanda prin poștă. Dacă am putea afla cine-a vândut astfel de drăcii în Oslo sau altundeva în Norvegia și cui anume, aș spune că am ajunge la un număr foarte limitat de persoane.

Katrine își dădu seama că Bjørn trecuse cu mult granița îndatoririlor obișnuite ale unui criminalist, dar hotărî să nu-l întrerupă.

— Încă ceva: nu e suficient sânge, rosti Bjørn.

— Suficient?

— Sângele pe care îl conține trupul unui adult se ridică în medie cam la 7% din greutatea corpului. Diferă ușor de la o persoană la alta, dar și dacă Elise s-ar fi aflat la limita de jos, tot mai lipsește aproape o jumătate de litru, după ce scădem ce-a rămas în corp și ce-am găsit pe prișul din hol, pe parchet și puțina cantitate găsită pe pat. Așadar, dacă nu cumva criminalul a luat cu el într-un recipient sângele rămas…

— …atunci l-a băut, concluzionă Katrine, dând glas la tot ce gândeau restul.

Vreo trei secunde, în cameră domni o liniște deplină.

Wyller își drese glasul.

— Dar vopseaua neagră?

— Există rugină pe interiorul cojilor de vopsea, așa că a provenit din aceeași sursă, răspunse Bjørn, deconectându-și laptopul de la proiector. Însă vopseaua nu-i chiar atât de veche. O voi analiza în seara asta.

Katrine vedea că ceilalți nu se gândeau încă la vopsea, rămăseseră tot la sânge.

— Mersi, Bjørn! zise ea, ridicându-se și uitându-se la ceasul de la mână. OK, legat de raita prin baruri. E finalul programului, ce-ar fi să trimitem acasă persoanele care au copii, iar noi ceilalți, bietele suflete singuratice, să rămânem și să ne împărțim în echipe?

Niciun răspuns, n-a râs nimeni, nici măcar n-au zâmbit.

— OK, atunci așa facem, adăugă Katrine.

Auzea cât de obosită era. Și-și lăsă oboseala deoparte. Pentru că începea să o sâcâie senzația că ăsta era doar începutul. Dantură din fier și nicio urmă de ADN. Jumătate de litru de sânge lipsă.

Zgomot de scârțâit de scaune.

Își strânse hârtiile, ridică privirea și văzu că Bjørn dispărea pe ușă. Recunoscu bizarul sentiment de ușurare, de vinovăție și dispreț de sine. Și i se păru… greșit.

5. Joi seară și noapte

Mehmet Kalak se uita la cele două persoane din fața sa. Femeia avea un chip atrăgător, o expresie intensă în privire, haine mulate, de hipsteriță, și un trup atât de bine proporționat, încât nu i se părea deloc improbabil ca ea să-l fi ales pe tânărul superb care probabil că era cu vreo zece ani mai tânăr. Erau exact tipul de clienți pe care-i căuta, motiv pentru care le oferise un surâs extrageneros când intraseră pe ușa barului Jealousy.

— Ce crezi? spuse femeia cu un accent de Bergen.

Mehmet abia reuși să-i vadă numele de familie pe legitimație. Bratt.

Barmanul își coborî iar privirea spre poza pe care o puseseră pe bar, în fața lui.

— Da, răspunse el.

— Da?

— Da, a fost aici. Aseară.

— Ești sigur?

— A stat exact unde stați voi acum.

— Aici? Singură?

Mehmet vedea bine că femeia încerca să-și ascundă entuziasmul. De ce oare se mai sinchiseau oamenii? Ce pericol era dacă trădai cum te simți cu adevărat? Nu era deosebit de încântat că-și turna singurul client fidel, dar aveau legitimații de poliție.

— A fost cu un tip care trece adesea pe-aici. Ce s-a întâmplat?

— Tu nu citeşti ziarele? întrebă cu un glas ascuţit colegul femeii.

— Nu, prefer ceva cu ştiri, răspunse Mehmet.

Bratt zâmbi.

— A fost găsită moartă în această dimineaţă. Povesteşte-ne despre bărbat! Ce făceau?

Mehmet avu brusc senzaţia că cineva îi turnase în cap o găleată plină cu apă rece ca gheaţa. Omorâtă? Femeia care stătuse în faţa lui cu nici 24 de ore în urmă era acum un cadavru? Reuşi să se adune. Şi se simţi ruşinat de gândul care-i veni automat în minte: dacă barul era pomenit în ziare, ar fi bine sau rău pentru afacerea sa? La urma urmei, exista o limită a proastei reputaţii.

— O întâlnire pe Tinder. Tipul se întâlneşte de obicei aici cu perechile sale. Îşi spune Geir.

— Îşi spune?

— Aş spune că e numele său adevărat.

— Plăteşte cu cardul?

— Da.

Femeia dădu din cap spre casa de marcat.

— Crezi că ai putea găsi chitanţa lui pentru plata de aseară?

— Ar fi posibil, da, rosti Mehmet zâmbind trist.

— Au plecat împreună?

— Categoric nu.

— Adică?

— Adică Geir și-a ales o țintă net superioară, ca de obicei. A fost practic abandonat înainte să apuc măcar să le torn băuturile. Apropo de asta, vă pot oferi ceva…?

— Nu, mersi! Suntem în timpul serviciului. Deci a plecat singură? insistă Bratt.

— Da.

— Și n-ai văzut pe nimeni care s-o urmeze?

Mehmet clătină din cap, apoi scoase două pahare și alese o sticlă cu suc de mere.

— Din partea casei, proaspăt stoarse, recoltă locală. Reveniți în altă seară și beți o bere, tot din partea casei. Prima e gratis, să știți. Același lucru e valabil și dacă aduceți colegi de serviciu. Vă place muzica?

— Da, răspunse polițistul blond. U2 sunt…

— Nu, i-o reteză Bratt. Ai auzit cumva dacă femeia a spus ceva ce crezi că ne-ar putea interesa?

— Nu. De fapt, acum, că spui, a pomenit totuși de un hărțuitor.

Mehmet ridică privirea de la pahare și adăugă:

— Muzica era în surdină și ea vorbea tare.

— Înțeleg. A mai fost cineva aici care să pară interesat de ea?

Mehmet clătină din cap.

— A fost o seară cu puțini clienți.

— Ca în seara asta, adică?

Mehmet ridică din umeri.

— Ceilalţi doi clienţi care au fost aici plecaseră deja când a ieşit Geir.

— Deci n-ar trebui să fie greu să facem rost şi de detaliile lor bancare?

— Unul dintre ei a plătit cash, îmi amintesc bine. Celălalt n-a cumpărat nimic.

— Bun! Şi tu unde ai fost între orele 23:00 şi 1:00?

— Eu? Aici. Apoi, acasă.

— Cineva care poate să ne confirme, aşa încât să te eliminăm de la început de pe listă?

— Da. Sau nu.

— Da sau nu?

Mehmet se gândi bine. Un împrumut de la un cămătar şi nişte condamnări anterioare implicate în cazul ăsta ar putea însemna şi mai multe probleme. Ar trebui să se ţină cu dinţii de asta, în caz că urma să aibă nevoie mai târziu.

— Nu. Locuiesc singur.

— Mersi!

Bratt îşi ridică paharul, iar Mehmet crezu iniţial că ea urmează să ţină un toast, însă apoi îşi dădu seama că făcea semn spre casa de marcat.

— Vom gusta din aceste mere locale cât timp tu cauţi, da?

Truls îşi rezolvase rapid partea sa de baruri şi restaurante. Le arătase poza barmanilor şi chelnerilor, apoi plecase imediat mai departe după ce primise răspunsul la care se aştepta, adică „Nu“ sau „Nu ştiu“. Dacă nu ştii, nu ştii, iar ziua fusese şi-aşa destul de lungă. În plus, mai avea ceva de bifat în agendă.

Truls scrise ultima propoziție pe tastatură și mai citi o dată scurtul, dar, în opinia sa, concisul raport. „Vezi în documentul atașat lista localurilor autorizate vizitate de subsemnatul la momentele precizate. Niciun membru al personalului n-a declarat că a văzut-o pe Elise Hermansen în seara crimei.“ Apăsă pe Trimitere și se ridică.

Auzi un bâzâit slab și văzu apărând o lumină pe ecranul telefonului fix. După numărul de pe ecran, își dădu seama că e agentul de serviciu. Ei se ocupau de ponturi și le trimiteau mai departe doar pe cele considerate relevante. La naiba, acum chiar nu mai avea timp de discuții. Se putea preface că nu-l văzuse. Dar, pe de altă parte, dacă era un pont, poate că avea să se aleagă cu ceva mai mult dacă-l transmitea mai departe.

Ridică receptorul.

— Berntsen.

— În sfârșit! Nu răspunde nimeni, unde sunt toți?

— Prin baruri.

— N-aveți o crimă de…?

— Ce este?

— Avem un tip care spune că a ieșit cu Elise Hermansen seara trecută.

— Fă-mi legătura!

Urmă un clic și Truls auzi un bărbat care răsufla atât de zgomotos, încât nu putea însemna decât că e îngrozit.

— Agent-șef Berntsen, Investigații Criminale. Care-i treaba?

— Mă numesc Geir Sølle. Am văzut o poză cu Elise Hermansen pe site-ul VG. Sun pentru că aseară am avut o foarte scurtă întâlnire cu o doamnă care semăna foarte mult cu ea. Și care a spus că se numește Elise.

Lui Geir Sølle îi luă cinci minute să povestească tot despre întâlnirea din

barul Jealousy și cum pornise apoi spre casă, unde ajunsese înainte de miezul nopții. Truls își aminti vag de băieții care se pișau și care o văzuseră pe Elise în viață la ora 11:30.

— Poate confirma cineva când ai ajuns acasă?

— Datele de logare ale computerului meu. Și Kari.

— Kari?

— Soția mea.

— Ai familie?

— Soție și câine.

Truls îl auzi clar cum înghite în sec.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

— Abia i-am văzut poza.

Truls făcu o însemnare în timp ce înjura în barbă. Nu era criminalul, ci doar cineva care trebuia tăiat de pe listă, însă asta însemna că tot trebuia să scrie un raport complet, iar acum avea să se facă ora 22:00 înainte să poată scăpa de-aici.

Katrine mergea pe Markveien. Îl trimisese acasă pe Anders Wyller, după prima lui zi de muncă. Zâmbi la gândul că tânărul urma să și-o amintească toată viața. Mai întâi la birou, apoi direct la locul unei crime — și încă una oribilă. Nu genul de crimă banală, vreo răfuială legată de droguri, pe care lumea s-o uite a doua zi, ci ceea ce Harry numea o crimă aș-fi-putut-fi-eu. Adică uciderea unei așa-zise persoane obișnuite în împrejurări obișnuite, genul de crimă care duce la o conferință de presă cu sala plină și titluri pe prima pagină în toate ziarele. Pentru că publicului îi este mai ușor să empatizeze cu cineva cunoscut. De aceea un atac terorist la Paris avea parte de mai multă atenție din partea presei decât unul la Beirut. Iar presa rămânea

presă. De aceea comandantul Bellman se străduia să rămână la curent. Pentru că urma să răspundă la întrebări. Nu imediat, însă dacă uciderea unei tinere bine educate, care muncea din greu, nu era rezolvată în următoarele câteva zile, el era nevoit să iasă cu o declarație.

Lui Katrine îi lua o jumătate de oră să ajungă la apartamentul ei din Frogner, însă era în regulă, chiar avea nevoie să-și limpezească mintea. Și corpul. Își scoase telefonul din buzunarul jachetei și deschise aplicația Tinder. Mergea cu un ochi la trotuar și unul la telefon în timp ce tot dădea poze spre stânga sau spre dreapta.

Ghiciseră corect. Elise Hermansen plecase acasă după o întâlnire stabilită pe Tinder. Bărbatul pe care-l descrisese barmanul părea destul de inofensiv, însă ea știa din proprie experiență că unii au ciudata impresie că o tăvăleală scurtă le oferă dreptul să ceară mai mult. O atitudine retrogradă că actul în sine constituia o formă de supunere a femeii care, probabil, putea fi interpretată pur sexual. Dar existau tot atâtea femei cu atitudini la fel de retrograde, că bărbații își asumau un soi de obligație morală din clipa în care consimțeau să le penetreze. Dar gata cu astea — găsise o potrivire.

Sunt la 10 minute de clubul Nox din Piața Solli, scrise ea.

OK, te aștept, veni răspunsul de la Ulrich, ale cărui poză de profil și descriere îl defineau ca un om dintr-o bucată.

Truls Berntsen se opri și o privi pe Mona Daa, care se examina cu atenție.

Acum nu-i mai aducea aminte de un pinguin. Bine, îi aducea de fapt aminte de un pinguin care se strânsese foarte tare cu ceva la mijloc.

Truls simțise o anumită reținere când îi ceruse fetei de la recepția Gain Gym să arunce o privire în jur. Posibil pentru că aceasta nu se lăsase convinsă de ideea că el se gândea să se înscrie acolo și poate și pentru că nu-și doreau ca persoane ca el să le devină clienți. Pentru că o viață întreagă în pielea cuiva care stârnea dezaprobarea celor din jur — adeseori pe bună dreptate, trebuia să recunoască — îl învățase pe Truls Berntsen să o citească pe cea mai mare

parte a chipurilor care-i ieșeau în cale. În orice caz, după ce trecu de mașinăriile care trebuiau să micșoreze abdomene și funduri, de săli pentru Pilates, pentru pedalat pe biciclete și de cele cu instructori isterici de aerobic (Truls avea o vagă idee că nu se mai chema așa), o găsi pe femeie în zona rezervată bărbaților. Sala pentru antrenament de forță. Trăgea de fiare. Picioarele ei masive și depărtate tot îl mai duceau cu gândul la un pinguin. Însă combinația dintre spatele generos și centura lată de piele care-i strângea talia și o făcea să se umfle atât deasupra, cât și dedesubtul ei o făcea să semene mai degrabă cu cifra 8.

Mona Daa scoase un răcnet aspru, aproape înspăimântător, când își îndreptă spinarea și se încordă în timp ce se uita la propria față roșie în oglindă. Greutățile zdrăngăniră când le săltă de pe podea. Bara nu se îndoi așa de mult cum văzuse el la televizor, dar înțelese privind că e grea la cei doi pakistanezi ce făceau tracțiuni gemând, pentru a-și defini bicepșii pe măsura jalnicelor lor tatuaje de găști. Hristoase, ce-i mai ura! Hristoase, ce-l mai urau și ei!

Coborî greutățile. Scoase încă un răcnet când le ridică iar. Jos. Sus. De patru ori.

Rămase apoi cu picioarele tremurânde. Zâmbi la fel ca nebuna aia din Lier când avea orgasm. Dacă n-ar fi fost atât de grasă și atât de departe, poate că ar fi ieșit ceva din relația lor. Ea spusese că-i dăduse papucii pentru că începuse să-l placă. Și că o dată pe săptămână nu era de ajuns. Atunci fusese ușurat, însă tot se mai trezea uneori gândindu-se la ea. Nu cum se gândea la Ulla, firește, dar și ea fusese drăguță, fără îndoială.

Mona Daa îl zări în oglindă și-și scoase căștile.

— Berntsen? Credeam că aveți și voi sală de fitness la sediul poliției.

— Avem, răspunse el apropiindu-se.

Le aruncă pakistanezilor o privire de genul sunt-polițist-deci-cărați-vă, însă nu părură să-l înțeleagă. Poate că se înșelase în privința lor. În ultima vreme, pe unii ca ei îi vedeai și la Academia de Poliție.

— Ce te-aduce pe-aici?

Femeia îşi slăbi centura şi Truls nu se putu abţine să se uite dacă ea avea să se dezumfle la loc în forma de pinguin.

— M-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc.

— Cu ce anume?

Mona se lăsă pe vine în faţa halterelor şi desfăcu piuliţele care le ţineau prinse de fiecare parte.

Se lăsă şi el pe vine alături de ea şi-şi coborî glasul.

— Spuneai că plătiţi bine pentru ponturi.

— Chiar plătim. Ce-ai aflat? replică ea, dar fără să-şi coboare vocea.

— Va costa 50 000.

Mona Daa izbucni în râs.

— Berntsen, plătim bine, dar nici chiar aşa. 10 000 e maximum. Şi atunci când primim o bucată deosebit de suculentă.

Truls încuviinţă în timp ce-şi umezea buzele.

— Asta nu-i o bucată suculentă.

— Ce-ai spus?

Truls vorbi ceva mai tare:

— Am spus: asta nu-i o bucată suculentă.

— Atunci, ce e?

— O cină cu trei feluri de mâncare.

— N-ai să vezi! țipă Katrine ca să se facă auzită în hărmălaie și apoi sorbi din paharul cu White Russian. Am partener și e acasă. Unde stai?

— Pe Gyldenløves gate. Dar n-am nimic de băut și-i ditamai dezastrul, plus că…

— Așternuturi curate?

Ulrich ridică din umeri.

— Schimbi așternuturile cât fac eu duș. Am venit direct de la muncă.

— Cu ce te…?

— Să spunem doar că tot ce trebuie să știi despre serviciul meu e că mâine-dimineață trebuie să mă trezesc devreme, așa că ce-ar fi să…?

Dădu din cap spre ușă.

— Bine, dar poate ar trebui să terminăm mai întâi de băut?

Katrine se uită la cocktail. Singurul motiv pentru care începuse să bea White Russian era pentru că Jeff Bridges îl bea în Marele Lebowski.

— Depinde, răspunse ea.

— De ce?

— De ce efect are alcoolul… asupra ta.

Ulrich zâmbi.

— Încerci să-mi provoci angoasă asupra prestației, Katrine?

Se înfioră când își auzi numele pronunțat de gura acestui străin.

— Atunci, simți angoasă din pricina prestației, Ul-rich?

— Nu, rânji el. Dar știi cât costă băuturile astea?

Acum zâmbi ea. Ulrich era OK. Destul de slab. Acesta era primul şi de fapt singurul detaliu pe care îl căuta la un profil. Greutatea. Şi înălţimea. Le putea calcula indicele de masă corporală la fel de repede pe cât calcula şansele un jucător de poker. 26,5 era în regulă. Înainte de a-l cunoaşte pe Bjørn, n-ar fi crezut niciodată că o să accepte pe cineva cu peste 25.

— Trebuie să merg la toaletă. Uite tichetul meu de la garderobă, geacă neagră de piele, aşteaptă-mă la uşă!

Katrine se ridică şi se îndepărtă, presupunând că îi verifica ceea ce oamenii de unde venea ea numeau cur — era prima lui ocazie de-a o vedea de la spate. Şi ştia că el o să fie fericit.

Partea din spate a barului era şi mai aglomerată, aşa că trebui să dea din coate ca să-şi facă loc, dat fiind că „Scuzaţi-mă!“ nu avea efectul „Sesam-deschide-te!“ pe care îl avea în ceea ce ea considera părţile mai civilizate ale lumii. În Bergen, de exemplu. Şi pesemne că fusese înghesuită mai tare decât îşi închipuise între trupuri transpirate, căci dintr-odată nu mai putea respira. Se eliberă, iar senzaţia de ameţeală de la lipsa de oxigen dispăru după câţiva paşi.

Pe holul din spatele acelui loc dădu peste obişnuita coadă la toaleta femeilor şi absolut nicio persoană la cea a bărbaţilor. Se uită iar la ceas. Inspector-şef. Voia să meargă la muncă la prima oră a dimineţii. La dracu’ cu toate! Smuci de uşa toaletei bărbaţilor, intră şi trecu de şirul de pisoare, neobservată de cei doi bărbaţi din faţa lor, apoi se încuie într-o cabină. Prietenele ei spuneau mereu că n-ar pune vreodată piciorul într-o toaletă pentru bărbaţi, fiindcă sunt mult mai murdare decât ale doamnelor. Katrine ştia că nu-i aşa.

Îşi trăsese deja pantalonii în jos şi se aşeza pe toaletă când auzi o bătaie precaută în uşă. I se păru ciudat — din afară ar fi trebuit să fie evident că e o cabină ocupată şi, dacă aveai impresia că e goală, de ce să mai baţi? Coborî privirea. În spaţiul gol dintre uşă şi podea văzu vârfurile ascuţite ale unei cizme din piele de şarpe. Se gândi că probabil cineva o văzuse intrând în toaleta bărbaţilor şi o urmase ca să vadă dacă nu cumva era genul mai aventuros.

— Dis…, începu ea, însă partea cu „pari“ de la final dispăru din lipsă de aer.

Oare i se făcea rău? O singură zi la conducerea a ceea ce știa deja că avea să devină un caz foarte important de crimă o transformase într-o epavă care nici nu mai putea să respire? Hrist…

Auzi cum se deschide ușa toaletei bărbaților și intră doi tineri cu glasuri subțirele.

— E, gen, al dracului de aiurea, omule!

— Total aiurea!

Cizmele ascuțite dispărură de sub ușă. Katrine ascultă mai departe, dar nu mai auzi pași. Își termină treaba, apoi deschise ușa și se duse la lavoare. Discuția celor doi tineri de la pisoare se curmă abrupt când ea dădu drumul la robinet.

— Ce cauți aici? întrebă unul dintre ei.

— Mă piș și mă spăl pe mâini. Încercați s-o faceți și voi în aceeași ordine!

Își scutură mâinile și ieși afară.

Ulrich o aștepta la ușă. Cum stătea acolo ținându-i geaca, îi amintea de un câine ce dă din coadă cu un băț în gură. Alungă imaginea asta.

* * *

Truls conducea spre casă. Porni radioul chiar când Motörhead cânta o melodie despre care crezuse mereu că se numește Ace of Space, până ce Mikael strigase în gura mare la o petrecere din liceu: „Beavis crede că Lemmy cântă Ace of… Space!“ Încă mai auzea hohotele ce acoperiseră cu totul muzica și vedea sclipirea din minunații ochi ai Ullei, care râdea de el.

Era în regulă, oricum Truls considera că Ace of Space era un titlu mai potrivit

decât Ace of Spades. Într-o zi, când Truls îşi asumase riscul de-a sta la aceeaşi masă cu ceilalţi la cantină, Bjørn Holm tocmai era în mijlocul unei explicaţii — cu ridicolul său dialect de Toten — cum că ar fi fost mai poetic dacă Lemmy ar fi trăit până la 72 de ani. Când Truls întrebase de ce, Bjørn replicase: „Șapte și doi, doi și șapte, corect? Morrison, Hendrix, Joplin, Cobain, Winehouse, toată gașca“.

Truls încuviinţase abia după ceilalţi. Tot nu ştia ce voise să spună. Doar că se simţise exclus.

Exclus sau nu, în seara asta devenise mai bogat cu 30 000 de coroane decât blestematul de Bjørn Holm și toți amicii lui care-l aprobaseră la cantină.

Mona se luminase toată când Truls îi povestise despre dinţii sau dantura de fier, cum se exprimase Holm. Îşi sunase redactorul-şef şi-l convinsese că aveau de-a face exact cu ceea ce spusese Truls: o cină cu trei feluri de mâncare. Aperitivul îl reprezentase faptul că Elise Hermansen fusese la o întâlnire stabilită pe Tinder. Felul principal: ucigaşul se afla deja în apartamentul ei când femeia ajunsese acasă. Iar desertul fusese că acesta o omorâse muşcând-o de gât cu nişte dinţi din fier. 10 000 de coroane pentru fiecare fel. 30, trei şi zero, zero şi trei, nu?

— Ace of space, ace of space! răcniră Truls şi Lemmy la unison.

— Nu se poate, spuse Katrine, trăgându-şi pantalonii la loc. Dacă nu ai prezervativ, poţi s-o laşi baltă.

— Dar m-am verificat acum două săptămâni, pe cuvânt! protestă Ulrich, ridicându-se în capul oaselor în pat.

— Poate ţi-o merge cu altcineva…

Katrine trebui să inspire adânc înainte să se încheie la pantaloni.

— În fine, e greu de crezut că asta nu m-ar putea lăsa gravidă.

— Tu nu foloseşti nimic, fată?

Fată? Ah, îi plăcea de Ulrich. Nu de asta era vorba… Dumnezeu ştie ce era.

Se duse în hol şi-şi încălţă pantofii. Fusese atentă unde îşi pusese geaca de piele şi verificase dacă pe dinăuntru uşa avea o încuietoare normală. Da, se pricepea să-şi organizeze evadarea. Ieşi pe uşă şi porni pe scări în jos. Când ieşi pe Gyldenløves, aerul proaspăt de toamnă avea gust de libertate şi de senzaţia că tocmai scăpase la mustaţă. Începu să râdă. Alese cărarea care şerpuia printre copacii din mijlocul străzii largi şi pustii. Dumnezeule, ce prostie! Dar dacă era chiar atât de pricepută la evadări, dacă deja se asigurase că are o cale de scăpare când ea şi Bjørn se mutaseră împreună, de ce nu-şi pusese încă de-atunci un sterilet sau măcar să apeleze la pastile? Îşi amintea discuţia în timpul căreia îi explicase lui Bjørn că psihicul ei deja fragil nu avea nevoie de schimbările de dispoziţie care erau consecinţa inevitabilă a acelui gen de manipulare hormonală. Şi chiar aşa era: încetase să mai ia pastile după ce se mutase cu Bjørn. Gândurile îi fură întrerupte când îi sună telefonul, chitara din deschiderea piesei O My Soul a trupei Big Star, instalat de Bjørn, firește, care îi explicase îndelung importanţa uitatei trupe sudiste din anii 1970 şi se plânsese că documentarul Netflix îi furase practic misiunea de-o viaţă: „Futu-i! Jumătate din plăcerea dată de trupele secrete este faptul că sunt secrete!“ Clar nu existau şanse ca el să se maturizeze vreodată.

Răspunse la telefon:

— Da, Gunnar.

— Omorâtă cu dinţi din fier?

Șeful ei, altminteri foarte placid, părea supărat.

— Poftim?

— Asta e povestea centrală pe site-ul VG. Spune că ucigaşul se afla deja în apartamentul lui Elise Hermansen şi că i-a muşcat artera carotidă. Dintr-o sursă de încredere din cadrul poliţiei.

— Ce?

— Bellman m-a sunat deja. E… care-i expresia cea mai potrivită? Furibund.

Katrine se opri brusc. Încercă să se gândească.

— În primul rând, nu știm că el se afla deja acolo și nu știm nici că a mușcat-o sau că a fost un el.

— Atunci, o sursă nu chiar de încredere din poliție! Chiar nu dau doi bani pe asta! Trebuie să-i dăm de cap. Cine-i sursa?

— Habar n-am, dar ce știu e că VG va proteja din principiu identitatea sursei sale.

— La dracu’ cu principiile — ei vor să-și protejeze sursa ca să primească în continuare informații din interior. Trebuie să eliminăm sursa, Bratt.

Katrine își recăpătase concentrarea.

— Deci Bellman își face griji că sursa din poliție ar putea afecta ancheta?

— Își face griji că va da rău pentru toată poliția.

— La asta m-am gândit și eu.

— La ce anume?

— Știi la ce, doar și tu te-ai gândit la fel.

— Mâine-dimineață la prima oră ne ocupăm de asta, rosti Hagen.

Katrine Bratt puse telefonul în buzunarul gecii și privi în față pe cărare. Una dintre umbre se mișcase. Probabil doar o adiere prin copaci.

O clipă se gândi să traverseze strada către trotuarul luminat, înainte de-a se hotărî să continue totuși, dar cu pași grăbiți.

Mikael Bellman stătea la fereastra din living. Din casa lor din Høyenhall

vedea întregul centru al oraşului Oslo şi tot ce se întindea pe dealurile scunde de după Holmenkollen. Iar în seara asta oraşul scânteia ca diamantul în lumina lunii. Diamantul lui.

Copiii dormeau deja buştean. Oraşul dormea relativ la fel.

— Ce este? întrebă Ulla, ridicându-şi privirea din carte.

— Crima cea mai recentă — trebuie rezolvată.

— Toate crimele trebuie rezolvate, nu?

— Asta de acum e un caz important.

— E doar o singură femeie.

— Nu-i vorba de asta.

— E din cauză că VG şi-a băgat nasul prea tare?

Simţi urma de ironie din glasul ei, dar nu-l deranjă. Soţia lui se liniştise, revenise la sentimente mai bune. Pentru că, în adâncul sufletului, Ulla îşi ştia locul. Şi nici nu era genul care să caute ceartă. Ce-i plăcea cel mai mult era să aibă grijă de familie, să se ocupe de copii şi să-şi citească liniştită cărţile. Aşadar, critica tăcută din tonul ei nu cerea cu adevărat un răspuns. Şi oricum ei i-ar fi fost greu să înţeleagă — pentru ca lumea să-şi amintească de tine ca de un rege măreţ, ai două opţiuni. Eşti rege într-o perioadă propice, având norocul să domneşti în timpul unor ani de prosperitate. Ori eşti regele care conduce ţara într-o perioadă de criză. Iar dacă nu-i o perioadă de criză, te poţi preface, porneşti un război şi arăţi în ce criză s-ar adânci ţara dacă n-ar fi războiul şi ai grijă ca lucrurile să devină cu adevărat groaznice. Nu mai contează că e doar un război minor, important e să-l câştigi. Mikael Bellman optase pentru a doua variantă când ieşise în faţa presei şi a Consiliului Municipal, exagerând numărul infracţiunilor comise de imigranţii din ţările baltice şi România şi făcând previziuni sumbre pentru viitor. Şi i se acordaseră resurse în plus ca să câştige un război care era de fapt minor, deşi foarte important pentru presă. Iar cu cifrele pe care le comunicase 12 luni mai târziu, fusese în stare, deşi indirect, să se declare învingătorul absolut.

Însă acest nou caz de crimă nu era condus de el, iar Bellman știa că nu mai era un război minor, judecând după importanța acordată de VG. Pentru că toți dansau după cum le cânta presa. Își amintea de alunecarea de teren din Svalbard, care dusese la moartea a două persoane și distrugerea multor case. Câteva luni mai târziu, în Nedre Eiker avusese loc un incendiu în urma căruia muriseră trei persoane și fuseseră distruse mult mai multe case. Povestea aceasta primise aceeași atenție modestă care li se acordă de obicei incendiilor domestice și accidentelor din trafic. Însă o alunecare de teren de pe o insulă îndepărtată era o poveste mult mai interesantă pentru presă, exact ca aceste fălci din fier, ceea ce însemna că presa trecuse imediat la acțiune, de parcă ar fi fost un dezastru național. Și premierul — care sărea ori de câte ori îi spunea presa să sară — se adresase națiunii într-o transmisiune în direct. Iar telespectatorii și locuitorii din Nedre Eiker se puteau întreba foarte bine unde fusese ea când lor le arseseră casele. Mikael Bellman știa unde se aflase. Ea și consilierii săi stăteau, ca de obicei, cu urechile ciulite la micile cutremure din presă. Dar nu existase niciunul.

Însă acum el simțea cum se zguduie pământul.

Tocmai când el, comandant victorios al poliției, avea șansa de-a accede pe coridoarele puterii — situația începea să se transforme într-un război pe care nu-și permitea să-l piardă. Trebuia să pună mai presus de orice această crimă, ca și cum ar fi fost vorba de un adevărat val de omoruri, pur și simplu pentru că Elise Hermansen fusese o femeie de 30 de ani, bogată, bine educată și norvegiană get-beget, dar și pentru că arma crimei nu fusese o rangă, un cuțit sau un pistol, ci niște dinți din fier.

De aceea se simțea obligat să ia decizia pe care chiar nu voia s-o ia. Din toate aceste motive. Însă nu avea cum să evite.

Trebuia să-l cheme înapoi.

6. Vineri dimineață

Harry se trezi. Ecoul visului, un țipăt, se stinse. Își aprinse o țigară, meditând. Se gândea ce fel de trezire era asta. Teoretic, existau cinci genuri. Prima era trezirea pentru muncă. O bună bucată de timp fusese cel mai plăcut gen de trezire. Când se putea apuca direct de cazul pe care-l ancheta. Uneori somnul și visele îl ajutaseră cumva, pe atunci putea să rămână întins în pat și să reflecteze la ce-i dezvăluiseră, bucată cu bucată, din acea nouă perspectivă. Dacă avea noroc, era în stare să înhațe un fragment din ceva nou, să vadă o frântură din partea întunecată a lunii. Nu pentru că se mișcase luna, ci pentru că o făcuse el.

Al doilea gen era trezirea de unul singur. Aceasta era caracterizată de o percepție a faptului că era singur în pat, singur în viață, singur pe lume; uneori îl umplea de o dulce senzație de libertate, alteori de o melancolie care putea fi numită probabil singurătate, însă care era, posibil, doar o frântură din ceea ce era de fapt viața unei persoane: o călătorie de la momentul în care era atașată de cordonul ombilical până la moartea care ne despărțea în final de toți și toate. Doar o clipită înainte ca mecanismele de apărare și iluziile consolatoare să-și reocupe locul, ca să putem înfrunta viața în toată gloria ei falsă.

Mai era și trezirea ca stăpânit de angoasă. Asta se întâmpla de obicei dacă fusese beat mai mult de trei zile la rând. Existau diferite grade ale angoasei, însă mereu era acolo de la început. Era greu de identificat un pericol sau o amenințare externă palpabilă, fiind mai degrabă o senzație de panică de-a fi complet treaz, de-a fi viu, de-a fi prezent. Însă din când în când mai simțea și o amenințare din interior. O teamă de-a nu mai simți niciodată frică. De-a deveni complet și irevocabil nebun.

Al patrulea semăna cu trezirea ca stăpânit de angoasă: mai-există-și-alții-aici-care-se-trezesc. Asta îi făcea mintea să pornească în două direcții. Una

înapoi: cum naiba de s-a întâmplat așa ceva? Una înainte: cum voi scăpa de-aici? Uneori acest impuls de luptă-sau-fugi se potolea, însă mereu revenea mai târziu și, prin urmare, ajungea să nu se încadreze în momentul trezirii.

Și mai era și-al cincilea. Care pentru Harry Hole era un nou tip de trezire. Trezirea când ești plin de mulțumire. La început fusese surprins că e posibil să se trezească fericit, așa că începuse imediat să analizeze toți parametrii, să afle în ce anume consta această „fericire“ și dacă nu cumva era doar vreun ecou al unui vis minunat, dar prostesc. Însă în noaptea aceea nu avusese niciun vis plăcut, iar ecoul țipătului venise de la demon, de la chipul de pe retina sa care-i aparținea ucigașului care scăpase. Chiar și așa, Harry se trezise tot fericit. Nu-i așa? Ba da. Iar când genul acest de trezire se repetase dimineață după dimineață, el începuse să se obișnuiască cu ideea că era posibil să fi devenit un om relativ mulțumit, care găsise fericirea spre 50 de ani și care chiar părea capabil să se agațe de acest teritoriu nou descoperit.

Motivul principal se afla la mai puțin de un braț distanță și respira liniștit și egal. Părul ei era împrăștiat pe pernă ca razele unui soare negru ca pana corbului.

Ce era fericirea? Harry citise un articol legat de cercetarea fericirii care arătase că dacă iei fericirea din sânge, nivelul de serotonină, ca punct de pornire, atunci există relativ puțini factori externi care să-l reducă sau să-l crească. Poți pierde un picior, poți descoperi că ești infertil sau ți se poate face casa scrum. Nivelul tău de serotonină se prăbușește la început, însă după șase luni ești cam la fel de fericit sau de nefericit ca la început. Același lucru e valabil și dacă îți cumperi o casă mai mare sau o mașină mai scumpă.

Însă cercetătorii descoperiseră că există lucruri mai importante ca să te simți fericit. Unul dintre cele mai importante este un mariaj liniștit.

Și asta avea el acum. Părea atât de banal, încât uneori nu se putea abține să zâmbească în momentele în care își spunea sieși sau puținilor — foarte rar — oameni pe care îi numea prieteni și pe care totuși abia îi vedea: „Eu și soția mea suntem foarte fericiți împreună“.

Da, el își controla propria fericire. Dacă ar fi putut, ar fi fost mai mult decât fericit să-și decupeze ultimii trei ani care se scurseseră de la nuntă și să

retrăiască la nesfârşit acele zile. Dar evident că asta nu reprezenta o opţiune şi poate că era cauza minusculei urme de angoasă pe care încă o simţea? Că timpul nu putea fi oprit, că se întâmplau lucruri, că viaţa e ca fumul de ţigară, mişcându-se chiar şi-n cele mai etanşe încăperi, schimbându-se în cele mai neprevăzute feluri. Şi, dat fiind că acum totul era perfect, orice schimbare nu putea fi decât în rău. Da, asta era. Fericirea era ca umblatul pe gheaţă subţire, mai bine să spargi gheaţa, să înoţi în apă rece, să îngheţi şi să te căzneşti să ieşi afară decât să aştepţi până te vei scufunda. De aceea începuse să se disciplineze, să se trezească mai devreme decât trebuia. Ca astăzi, când cursul său despre investigarea crimelor nu începea mai devreme de ora 11:00. Să se trezească doar pentru a avea timp să stea întins şi să simtă această bizară fericire, cât mai dura. Alungă imaginea bărbatului care scăpase. Nu mai era responsabilitatea lui Harry. Nu mai era terenul de vânătoare al lui Harry. Iar bărbatul cu chip de demon îi apărea tot mai puţin şi mai rar în vise.

Harry se strecură din pat cât mai silenţios posibil, chiar dacă respiraţia ei nu mai era la fel de regulată şi îl făcea să creadă că doar se prefăcea că încă doarme, fiindcă nu voia să strice lucrurile. Îşi trase o pereche de pantaloni şi coborî la parter, unde puse capsula ei preferată în espresor, apoi adăugă apă şi desfăcu un borcan de cafea instant pentru el. Cumpăra borcane mici, pentru că astfel cafeaua instant desfăcută de curând avea un gust mai bun. Porni fierbătorul, se încălţă cu o pereche de pantofi şi ieşi pe trepte.

Trase în piept aerul muşcător de toamnă. Nopţile începuseră deja să se răcească aici pe Holmenkollveien, pe dealurile din Besserud. Privi în jos spre oraş şi fiord, unde încă se mai aflau câteva vase ce se zăreau doar ca nişte mici triunghiuri albe pe apa albastră. În două luni, poate doar în câteva săptămâni, avea să cadă prima zăpadă. Dar era în regulă, casa mare, cu pereţii din buşteni maronii, era construită mai degrabă pentru iarnă decât pentru vară.

Îşi aprinse a doua ţigară a zilei şi porni în jos pe aleea abruptă de pietriş. Păşea cu grijă, ca să evite să calce pe şireturile dezlegate. Şi-ar fi putut lua o geacă sau măcar un tricou, însă asta era o parte a plăcerii de-a avea o casă caldă în care să se întoarcă: să îngheţe, doar puţin. Se opri la cutia poştală, de unde scoase un exemplar din Aftenposten.

— Bună dimineaţa, vecine!

Harry nu auzise automobilul Tesla oprindu-se pe aleea asfaltată a vecinei sale. Geamul din dreptul şoferului coborî şi o văzu pe deja impecabilă doamnă blondă Syvertsen. Aceasta era ceea ce Harry — care provenea din estul oraşului şi locuia aici de relativ puţin timp — considera a fi o soţie tipică din Holmenkollen. O casnică, doi copii şi două ajutoare în casă, însă fără niciun plan de-a se angaja undeva, cu toate că statul norvegian investise în ea cinci ani de educaţie superioară. Cu alte cuvinte, ceea ce alţii considerau o activitate de plăcere, ea considera un job: să se menţină în formă (Harry nu-i vedea decât bluza de trening, însă ştia că pe dedesubt purta deja costumul mulat pentru sală şi, da, arăta al naibii de bine având în vedere că trecuse bine de 40 de ani), logistică (să organizeze când şi care dintre ajutoare să aibă grijă de copii şi când şi unde să plece familia în vacanţă: casa de lângă Nisa, cabana de schi din Hemsedal sau casa de vacanţă din Sørlandet?) şi socializare (prânz cu prietenii sau mese de seară cu contacte potenţial avantajoase). Iar sarcina ei cea mai importantă fusese deja dusă la îndeplinire: să pună mâna pe un soţ cu destui bani care să-i finanţeze toate aceste aşa-zise joburi.

Aici eşuase Rakel lamentabil. Chiar dacă ea crescuse într-o casă mare de lemn din Besserud, unde copiii erau învăţaţi încă de la o vârstă fragedă să se descurce în societate, şi chiar dacă era suficient de inteligentă şi de atrăgătoare ca să pună mâna pe oricine şi-ar fi dorit, ea sfârşise cu un inspector de poliţie alcoolic şi plătit mizerabil, care în acest moment era un lector abstinent la Academia de Poliţie, cu un salariu şi mai mizerabil.

— Ar trebui să renunţi la fumat, atât îţi zic. La ce sală mergi? zise fru Syvertsen, urmărindu-l cu atenţie.

— La cea din subsol, răspunse Harry.

— Ţi-ai construit o sală acolo? Cine ţi-e antrenor?

— Eu însumi, zise Harry, care trase un fum prelung şi se uită la propria reflexie în luneta haionului maşinii.

Zvelt, dar nu la fel de scheletic ca în urmă cu câţiva ani. Trei kilograme de muşchi în plus. Trei kilograme de zile fără stres. Şi un stil de viaţă mai sănătos. Însă chipul care îl privea înapoi când se uita în oglindă era martor că

nu așa stătuseră lucrurile. Delta de firișoare roșii din albul ochilor și de pe față trăda un trecut înecat în alcool, haos, lipsă de somn și alte obiceiuri proaste. Cicatricea care se întindea de la o ureche și până-n colțul gurii era indiciul disperării și al lipsei de control. Iar faptul că acum ținea țigara între arătător și inelar și că nu mai avea degetul mijlociu era încă o dovadă a fărădelegii și distrugerii care-i erau înscrise în sânge și-n carne.

Coborî privirea la ziar. Văzu cuvântul „crimă“ pe sul. Pentru o clipă, ecoul țipătului se întoarse.

— Mă tot gândeam și eu să-mi construiesc propria sală, continuă fru Syvertsen. De ce nu treci pe la noi într-o dimineață săptămâna viitoare, să-mi dai niște sfaturi?

— Un covoraș, niște greutăți și o bară de care să te agăți, ăsta e sfatul meu.

Fru Syvertsen afișă un zâmbet larg. Încuviință ca și cum ar fi înțeles.

— O zi plăcută, Harry!

Automobilul Tesla porni foșnind mai departe, iar el se întoarse spre locul pe care îl numea acasă.

Când ajunse la umbra brazilor enormi, se opri și privi casa. Era solidă. Nu indestructibilă, căci nimic nu era indestructibil, însă ar fi fost nevoie de ceva efort. Ușa grea din lemn de stejar avea trei încuietori, iar la ferestre erau zăbrele de fier. Herr Syvertsen se plânsese, spunând că o casă atât de fortificată arăta ca o locuință din Johannesburg și că făcea să pară că zona lor sigură e de fapt periculoasă și scade valoarea proprietăților. Tatăl lui Rakel instalase zăbrelele imediat după război. Activitatea lui Harry ca polițist la Omucideri îi pusese pe Rakel și pe fiul ei Oleg în pericol. Oleg crescuse de atunci. Se mutase de-acasă, acum locuia cu iubita și se înscrisese la Academia de Poliție. Așadar, de Rakel depindea când aveau să fie îndepărtate zăbrelele. Pentru că nu mai aveau nevoie de ele. Harry era acum un simplu profesor prost plătit.

— Ah, break-fuss, murmură Rakel cu un zâmbet în timp ce căsca exagerat şi se ridica în capul oaselor în pat.

Harry aşează tava în faţa ei.

Break-fuss era expresia lor pentru ora petrecută în pat în fiecare vineri dimineaţă, când el începea mai târziu şi ea avea ziua liberă de la jobul de jurist la Ministerul de Externe. Se strecură şi el sub aşternuturi şi, ca de obicei, îi întinse paginile din Aftenposten cu ştirile zilei şi sport, în timp ce el le păstră pe cele cu ştiri externe şi cultură. Harry îşi puse ochelarii despre care recunoscuse cu întârziere că îi trebuiau şi se lăsă absorbit de o recenzie a celui mai recent album al lui Sufjan Steven, în timp ce se gândea la invitaţia lui Oleg la un concert Sleater-Kinney, săptămâna următoare. Rock enervant, uşor isteric, exact aşa cum îi plăcea lui Harry. Oleg prefera de fapt chestii mai dure, ceea ce-l făcea pe Harry să aprecieze şi mai mult gestul tânărului.

— Ceva nou? întrebă Harry în timp ce dădea pagina.

Ştia că ea citea acum despre crima pe care o zărise pe prima pagină, însă mai ştia şi că Rakel n-avea de gând să-i dea detalii. Una dintre înţelegerile lor tacite.

— Peste 30% dintre utilizatorii Tinder americani sunt căsătoriţi. Însă Tinder neagă acest lucru. La tine?

— Se pare că noul album Father John Misty e cam slab. Ori asta, ori pur şi simplu recenzentul a îmbătrânit şi a devenit mai morocănos. Bănuiesc că ultima variantă. Are recenzii bune în Mojo şi Uncut.

— Harry?

— Eu prefer tânăr şi morocănos. Apoi să devină încet, dar sigur mai suportabil odată cu vârsta. Ca mine. Tu nu crezi la fel?

— Ai fi gelos dacă aş intra pe Tinder?

— Nu.

— Nu?

Observă că ea stătea acum și mai dreaptă în pat.

— De ce nu?

— Presupun că pur și simplu sunt lipsit de imaginație. Sunt prost și crede-mă că sunt mai mult decât de ajuns pentru tine. Să fii prost nu e chiar aiurea, să știi.

Femeia oftă.

— Tu nu devii niciodată gelos?

Harry mai dădu o pagină.

— Ba devin gelos, dar Ståle Aune mi-a oferit recent o mulțime de metode de-a încerca să minimizez asta, scumpa mea. Chiar astăzi e invitat să le ofere studenților mei un discurs despre gelozia morbidă.

— Harry?

El își dădea seama după tonul ei că n-avea de gând să renunțe.

— Să nu începi cu numele meu, te rog, că știi că mă face să mă simt aiurea.

— Și ai și motive, pentru că voiam să te întreb dacă te mai gândești și la altcineva în afară de mine.

— Te gândești să mă întrebi? Sau o faci chiar acum?

— Te întreb chiar acum.

— Bine!

Privirea lui se oprise la comandantul Mikael Bellman și la soția sa, pozați la premiera unui film. Lui Bellman îi stătea bine cu peticul negru pe care începuse să-l poarte, iar Harry știa că Bellman știe. Tânărul comandant al poliției declarase că presa și filmele cu crime precum cel la care urma să meargă creau o falsă imagine a capitalei și că în timpul mandatului său orașul

era mai sigur ca oricând. Riscul statistic să se sinucidă cineva era mult mai mare decât să fie ucis de altcineva.

— Așadar, tu te gândești și la alte femei? zise Rakel, iar el o simți trăgându-se mai aproape.

— Da, răspunse Harry, înăbușindu-și un căscat.

— Tot timpul?

Harry ridică ochii din ziar. Privi fix în față, încruntându-se. Și gândindu-se la întrebare.

— Nu, nu tot timpul.

Reluă lectura. Noul Muzeu Munch și Biblioteca Publică începeau să prindă formă lângă Operă. Într-o țară de pescari și fermieri, care petrecuse ultimele două secole trimițându-și orice elemente deviante cu pretenții artistice la Copenhaga și prin Europa, capitala avea să semene în curând cu un oraș al culturii. Cine și-ar fi închipuit? Mai degrabă: cine își închipuia cu adevărat?

— Dacă ai putea alege, dacă n-ar avea absolut nicio consecință, ai prefera să petreci noaptea cu mine sau cu una dintre femeile visurilor tale? îl tachină Rakel jucăușă.

— Tu n-ai o programare la doctor?

— Doar o noapte. Fără consecințe.

— Încerci să mă faci să spun că tu ești femeia visurilor mele?

— Haide!

— Va trebui să mă ajuți cu niște sugestii.

— Audrey Hepburn?

— Necrofilie?

— Harry, nu încerca să te fofilezi!

— Bine! Bănuiesc că ai sugerat o femeie moartă pentru că presupui c-o să cred că-ți va suna mai puțin a amenințare o femeie cu care n-aș putea petrece noaptea la modul real. Dar în regulă, mulțumită ajutorului manipulator și pentru Mic-dejun la Tiffany, răspunsul meu este un tare și limpede „da“.

Rakel scoase un mic țipăt pe jumătate înăbușit.

— În cazul ăsta, de ce nu o faci pur și simplu? De ce să n-ai o aventură?

— În primul rând, nici măcar nu știu dacă femeia visurilor mele ar spune „da“ și nici nu mă descurc prea bine cu respingerile. Și-n al doilea rând, pentru că partea cu „fără consecințe“ nu există.

— Chiar așa?

Harry își îndreptă iar atenția la ziar.

— M-ai putea părăsi. Și chiar dacă n-o faci, nu te-ai mai uita la mine ca înainte.

— Ai putea păstra secretul.

— N-aș avea energia necesară.

Fostul consilier de la afaceri sociale, Isabelle Skøyen, criticase actualul Consiliu Municipal pentru că nu elaborase preventiv un plan de urgență pentru așa-zisa furtună tropicală care urma să afecteze, la începutul săptămânii următoare, coasta de vest a țării cu o forță pe care Norvegia n-o mai văzuse niciodată. Și mai neobișnuit era că furtuna urma să lovească Oslo cu o intensitate doar un pic mai scăzută, câteva ore mai târziu. Skøyen pretindea că răspunsul președintelui Consiliului („Nu locuim la tropice, nu punem bani deoparte pentru furtuni tropicale“) trăda o aroganță și o lipsă de responsabilitate ce friza nebunia. „Evident că el crede că schimbările climatice afectează doar alte țări“, spusese Skøyen într-o declarație ce apărea alături de o poză a sa în postura caracteristică, ce-i dădea de înțeles lui Harry că femeia avea de gând să revină în politică.

— Când spui că n-ai avea energia să păstrezi secretă o aventură, vrei să spui că „n-ai putea să păstrezi aparențele“? întrebă Rakel.

— Vreau să spun că „nu mi-aș da osteneala“. Să ții secrete e obositor. Și m-aș simți vinovat.

Dădu pagina. Nu mai erau pagini.

— Să ai conștiința vinovată e obositor.

— Obositor pentru tine, cu siguranță. Dar eu, nu te-ai gândit ce greu mi-ar fi mie?

Harry aruncă o privire la rebus înainte de-a lăsa ziarul pe cuvertură și a se întoarce spre ea:

— Dacă nu știi despre aventură, atunci sigur n-ai să simți nimic, iubita?

Rakel îl prinse de bărbie și-l ținu așa în timp ce cu mâna cealaltă se juca cu sprâncenele lui.

— Dar dacă aș afla? Sau dacă tu ai afla că m-am culcat cu alt bărbat? Nu te-ai supăra?

El simți un junghi brusc de durere când ea îi smulse un fir de păr cenușiu din sprânceană.

— Normal. De unde și conștiința vinovată, dacă ar fi invers.

Îi dădu drumul la bărbie.

— Afurisit să fii, Harry, vorbești de parcă ai încerca să rezolvi un caz de crimă! Tu chiar nu simți nimic?

— Afurisit?

Harry schiță un zâmbet strâmb și o privi pe deasupra ochelarilor.

— Lumea mai spune „afurisit“?

— Răspunde doar, afuri… of, mă exasperezi!

Harry râse.

— Eu consider că încerc să-ţi răspund la întrebări cât mai sincer posibil. Dar ca s-o fac, trebuie să mă gândesc la ele, să fiu realist. Dacă ar fi să-mi urmez instinctul emoţional iniţial, aş fi spus ce-ai fi vrut să auzi. Te avertizez: nu sunt sincer, ci un nemernic alunecos. Sinceritatea mea e doar o investiţie pe termen lung în propria-mi credibilitate. Pentru că s-ar putea să vină o zi în care chiar va trebui să mint, iar atunci s-ar putea să-mi fie de folos dacă tu ai crede că sunt sincer.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, Harry! Spui de fapt că ai fi un ticălos adulter dacă n-ar fi aşa o mare bătaie de cap?

— Aşa se pare.

Rakel îl lovi în joacă, apoi îşi coborî picioarele din pat şi porni târşâindu-şi papucii, în timp ce pufnea ironic.

Harry o auzi iar pufnind când ajunse pe scări.

— Pui fierbătorul? strigă după ea.

— Cary Grant! Şi Kurt Cobain. Amândoi odată! strigă ea înapoi.

O auzi umblând pe la parter. Şuieratul fierbătorului. Harry lăsă ziarul pe noptieră şi-şi duse mâinile la ceafă. Zâmbi. Fericit. Când se ridică, zări o bucată din paginile ei de ziar care rămăseseră pe pernă. Văzu o imagine, o scenă a crimei din spatele unei benzi a poliţiei, apoi închise ochii şi se duse la geam. Îi deschise iar şi se uită la brazi. Simţea că acum putea face faţă. Că putea uita numele celui care reuşise să scape.

Se trezi. Îşi visase iar mama. Şi pe bărbatul care pretindea că-i e tată. Se întrebă ce gen de trezire era ăsta. Se odihnise. Era liniştit. Mulţumit. Principalul motiv zăcea la mai puţin de-un braţ distanţă. Se întoarse spre ea. Ieri intrase în modul vânător. Nu asta îi fusese intenţia, dar când o văzuse pe

poliţistă în bar, fusese ca şi cum soarta însăşi trecuse la conducere. Oslo era un oraş mic, iar oamenii se loveau mereu unul de altul. N-o luase razna totuşi, învăţase bine arta autocontrolului. Acum îi studia trăsăturile feţei, părul, braţul care îi atârna într-un unghi nenatural. Era rece şi nici nu respira; mirosul de lavandă aproape dispăruse, dar era în regulă, femeia îşi făcuse treaba.

Dădu aşternuturile la o parte şi se duse la şifonier, apoi scoase uniforma. O netezi. Deja simţea cum sângele îi pompează mai repede prin corp. Avea să fie încă o zi reuşită.

7. Vineri dimineață

Harry Hole mergea alături de Ståle Aune pe holul Academiei de Poliție. La 1,92 m înălțime, Harry era cu vreo 20 de centimetri mai înalt decât prietenul său, care era cu 20 de ani mai bătrân și mult mai gras.

— Sunt surprins că nu poți rezolva un caz atât de clar, spuse Aune în timp ce verifica dacă papionul său cu buline era așezat cum trebuie. Nu e niciun mister, ai devenit profesor pentru că la fel au fost și părinții tăi. Sau, ca să mă exprim mai clar, pentru că tatăl tău a fost. Chiar și după moarte continui să-i obții aprobarea pe care nu ai primit-o niciodată ca polițist și pe care nici nu ți-ai dorit-o vreodată, având în vedere că răzvrătirea ta împotriva propriului tată era de-a nu deveni ca el, căci îl vedeai ca pe un individ slab fiindcă nu fusese în stare să-i salveze viața mamei tale. Ți-ai proiectat propriile neputințe asupra lui. Și te-ai înscris în poliție ca să te revanșezi pentru că nici tu n-ai fost în stare să-i salvezi viața mamei tale. Voiai să ne salvezi pe toți de la moarte, mai exact de la a fi omorâți.

— Mhm! Cât plătesc oamenii pentru o programare ca să asculte chestii de genul ăsta?

Aune râse.

— Apropo de programări, cum se descurcă Rakel cu durerile de cap?

— Programarea e astăzi, răspunse Harry. Tatăl ei suferea de migrene, care au început să-l chinuie spre bătrânețe.

— Ereditate. E ca și cum ai merge la o prezicătoare și apoi ți-ar părea rău. În calitate de ființe umane, avem tendința să nu ne placă lucrurile pe care nu le putem evita. Moartea, de exemplu.

— Ereditatea nu poate fi evitată. Bunicul spunea că a devenit alcoolic când a băut prima oară, ca tatăl său. În timp ce tatălui meu i-a plăcut alcoolul — de fapt s-a bucurat de el — fără să devină alcoolic.

— Deci alcoolismul a sărit o generație. Genul ăsta de lucruri se întâmplă.

— Dacă nu cumva faptul că dau vina pe gene e doar o scuză la îndemână pentru propriul caracter slab.

— Bun, dar atunci ar trebui să-ți poți pune și propriul caracter slab pe seama genelor.

Harry zâmbi și o studentă care venea din partea opusă interpretă greșit și-i zâmbi la rândul ei.

— Katrine mi-a trimis niște fotografii de la locul unei crime din Grünerløkka, reluă Aune. Tu ce crezi despre el?

— Nu citesc despre crime.

Ușa amfiteatrului 2 îi aștepta deschisă. Cursul reprezenta o parte a programei pentru studenții din ultimul an, însă Oleg spusese că el și vreo doi studenți din primul an încercau să se strecoare înăuntru. Cum era de așteptat, sala era plină: studenți și chiar și câțiva profesori care așteptau pe trepte sau stând de-a lungul pereților.

Harry merse pe podium și porni microfonul. Se uită la public și se trezi căutând din instinct chipul lui Oleg. Discuțiile se stinseră și în sală se așternu tăcerea. Cel mai bizar lucru nu era că devenise profesor, ci că îi plăcea. Că el, ca majoritatea taciturnilor și introvertiților, se simțea mai puțin intimidat în fața unei adunări de studenți solicitanți decât atunci când tipul de la singura casă deschisă la 7-Eleven punea un pachet de Camel Lights pe tejghea în fața lui și Harry se gândea să repete cererea pentru Camel, înainte să remarce agitația ce se isca în spatele său. Uneori, în zilele mai proaste, când nu se simțea în largul său, chiar ieșea cu pachetul de Camel Lights, fuma una și apoi arunca restul. Însă aici se afla în zona lui de confort. Munca. Fărădelegea. Harry își drese glasul. Încă nu descoperise chipul lui Oleg, mereu extrem de serios, însă zărise altul pe care-l cunoștea prea bine. Unul cu

un ochi acoperit de un petic.

— Văd că unii dintre voi aţi ajuns aici din greşeală — acesta e un curs de nivel 3 pentru munca de detectiv, destinat studenţilor din ultimul an.

Râsete. Nu se arătă nimeni dispus să iasă afară.

— Bun! reluă Harry. Mă tem că oricine se află aici pentru încă una dintre plictisitoarele mele prelegeri despre cum se anchetează o crimă va rămâne dezamăgit. Invitatul nostru special de astăzi a lucrat mulţi ani pe post de consilier extern pentru Serviciul de Investigaţii Criminale din cadrul poliţiei şi e unul dintre cei mai de seamă psihologi din domeniul infracţiunilor violente şi crimelor. Dar înainte să-i cedez locul lui Ståle Aune şi pentru că ştiu că nu va renunța din proprie inițiativă la el, vă reamintesc că miercurea viitoare vom face o nouă interogare încrucişată. Cazul „Steaua diavolului“. Ca de obicei, descrierea cazului, rapoartele de la locul faptei și transcrierile interviurilor se vor găsi pe intranet. Ståle?

În sală erupseră aplauze când Harry coborî treptele, iar Aune înaintă greoi spre podium, cu burdihanul proeminent și un surâs mulţumit pe buze.

— Sindromul Othello! anunță Aune, după care își coborî vocea când ajunse la microfon. Sindromul Othello reprezintă un alt termen pentru ceea ce numim gelozie morbidă și e motivul celor mai multe crime din țară. La fel cum e gelozia în piesa Othello a lui William Shakespeare. Roderigo este îndrăgostit de proaspăta soție a generalului Othello, Desdemona, în vreme ce alunecosul Iago îl urăște pe Othello, pentru că se simte desconsiderat când generalul nu-l numește secundul său. Iago întrevede o șansă de-a avansa în carieră prin îndepărtarea lui Othello, așa că, împreună cu Roderigo, seamănă discordie între Othello și soția sa. Iar Iago face asta sădind un virus în creierul și inima lui Othello, un virus tenace și mortal ce poartă nenumărate chipuri. Gelozia. Othello devine tot mai bolnav, iar gelozia sa începe să-i provoace atacuri de epilepsie ce-l fac să tremure pe scenă. Othello ajunge să-și omoare soția, iar în final se sinucide.

Aune se trase de mânecile sacoului de tweed.

— Motivul pentru care vă povestesc subiectul nu e pentru că Shakespeare

face parte din programa Academiei de Poliție, ci pentru că aveți nevoie de un pic de cultură generală.

Râsete.

— Așadar, ce este, dragii mei deloc geloși, sindromul Othello?

— Cui îi datorăm această vizită? șopti Harry, care ajunsese în spatele amfiteatrului, alături de Mikael Bellman. Interesat de gelozie?

— Nu, răspunse Bellman. Vreau să anchetezi cel mai recent caz de crimă.

— Atunci mă tem că ai venit degeaba.

— Vreau să faci ce-ai făcut în trecut: să conduci o echipă mică în paralel și independent de echipa de anchetă mai mare.

— Mersi pentru ofertă, șefu', dar răspunsul e nu.

— Harry, avem nevoie de tine.

— Da. Aici.

Bellman râse.

— N-am nicio îndoială că ești un profesor bun, însă nu ești singurul. Dar ca detectiv se întâmplă să fii chiar unic.

— Am terminat-o cu crimele.

Mikael Bellman clătină din cap zâmbind.

— Haide, Harry! Cât timp crezi că te mai poți ascunde aici și să te prefaci că ești ceva ce nu ești? Doar nu ești erbivor ca ăla de colo. Ești prădător. La fel ca mine.

— Răspunsul e tot nu.

— Și e un fapt bine cunoscut că prădătorii au dinți ascuțiți. Asta îi plasează în

vârful lanțului trofic. Îl văd pe Oleg pe rândul din față. Cine ar fi crezut că va ajunge la Academie?

Harry simți cum firișoarele de păr de pe ceafă i se ridică în semn de avertizare.

— Am viața pe care mi-o doresc, Bellman. Nu mă pot întoarce. Răspunsul meu e final.

— Mai ales când un cazier curat e o condiție necesară ca să fii admis.

Harry nu răspunse. Aune culegea altă rundă de râsete, iar Bellman chicoti și el. Puse o mână pe umărul lui Harry, se aplecă și-și coborî glasul și mai mult:

— Posibil să fi fost acum câțiva ani, dar am câteva contacte care ar putea jura pe Biblie că l-au văzut pe Oleg cumpărând atunci heroină. Pedeapsa pentru asta e maximum doi ani. N-ar primi o pedeapsă cu executare, dar n-ar mai putea deveni niciodată polițist.

Harry clătină din cap.

— Bellman, nici măcar tu n-ai fi în stare de așa ceva.

— Nu? Ar putea părea că exagerez, dar pentru mine chiar e cu adevărat important ca acest caz să fie rezolvat.

— Dacă refuz, n-ai avea nimic de câștigat distrugându-mi familia.

— Poate că nu, dar să nu uităm că eu… cum se spune? Te urăsc.

Harry se uita acum la spinările celor din fața sa.

— Bellman, tu nu ești deloc genul care se lasă condus de sentimente, pentru că n-ai destule pentru asta. Ce-ai spune când ar ieși la iveală că de fapt ai știut foarte bine această informație despre studentul Oleg Fauke de la Academia de Poliție și n-ai făcut nimic în privința ei? N-are niciun rost să blufezi, când adversarul știe ce mână proastă ai primit, Bellman.

— Harry, dacă vrei să pariezi viitorul băiatului pe ideea că blufez, dă-i bătaie!

E vorba doar de acest caz. Rezolvă-l pentru mine şi totul va dispărea. Te poţi gândi până după-amiază înainte să-mi răspunzi.

— Doar de curiozitate, Bellman — de ce e atât de important acest caz pentru tine?

Bellman ridică din umeri.

— Politică. Prădătorii au nevoie de carne proaspătă. Şi aminteşte-ţi că eu sunt un tigru, Harry. Iar tu eşti doar un leu. Tigrul cântăreşte mai mult şi are şi mai mult creier per kilogram. De aceea romanii din Colosseum ştiau că un leu urma să fie ucis dacă-l trimiteau să se lupte cu un tigru.

Harry văzu un cap care se răsuci spre el. Era Oleg, care zâmbea şi-i făcea semn cu degetul mare în sus. Urma să împlinească 22 de ani în curând. Avea ochii şi gura mamei sale, însă părul negru şi drept provenea de la tatăl rus pe care nu şi-l mai amintea deloc. Harry îi răspunse la fel şi încercă să-i zâmbească. Când se întoarse, Bellman nu mai era.

— Mai ales bărbaţii sunt afectaţi de Sindromul Othello, răsună glasul lui Ståle Aune. În vreme ce criminalii de sex masculin cu Sindromul Othello tind să-şi folosească mâinile, femeile cu acest sindrom se folosesc de cuţite sau de instrumente boante.

Harry asculta. Gheaţa foarte, foarte subţire de deasupra apelor întunecate.

— Pari serios, zise Aune după ce se întoarse de la toaletă în biroul lui Harry.

Bău restul cafelei şi-şi luă sacoul.

— Nu ţi-a plăcut prelegerea mea?

— Oh, ba da. A fost şi Bellman acolo.

— Am văzut. Ce voia?

— A încercat să mă şantajeze să anchetez cel mai recent caz de crimă.

— Și ce i-ai spus?

— Nu.

Aune încuviință.

— Bun! Îți devorează sufletul să ai un contact atât de apropiat cu răul cum ai avut tu. S-ar putea ca unora să nu li se pară așa, însă deja distruge părți din noi. E momentul ca aceia care ne sunt cel mai și cel mai aproape să primească aceeași atenție pe care au primit-o și sociopații. Ni s-a terminat tura, Harry.

— Vrei să spui că arunci prosopul?

— Da.

— Hmm! Înțeleg ce vrei să spui, dar ești sigur că nu trebuie să fii ceva mai clar?

Aune ridică din umeri.

— Doar că am muncit prea mult și am petrecut prea puțin timp acasă. Iar când mă ocup de un caz de crimă, nu sunt acasă nici măcar când sunt acolo. În fine, tu știi totul despre asta. Iar Aurora, ea e…

Aune își umflă obrajii cu aer și apoi îl suflă afară.

— Profesorii spun că acum e un pic mai bine. Copiii se închid uneori în sine la vârsta aia. Și încearcă lucruri. Faptul că au o cicatrice la încheietură nu înseamnă neapărat că au încercat să-și provoace singuri rău, ci poate să fie doar o curiozitate naturală. Însă e mereu supărător când un tată își dă seama că nu-și mai înțelege copilul. Poate cu atât mai supărător când acesta ar fi trebuit să fie un psiholog de top.

— Acum are 15 ani, nu?

— Și toate astea ar putea fi complet date uitării până să împlinească 16. Faze și faze, despre asta e vorba la vârsta asta. Dar nu se poate să nu-ți mai pese de cei dragi până la cazul următor sau a doua zi la lucru, ci trebuie să o faci acum. Ce ai de zis, Harry?

Harry își frecă buza de sus nerasă între degetul mare și arătător în timp ce aproba ușor din cap.

— Mhm! Firește.

— Păi, atunci eu o șterg, continuă Aune, întinzându-se după servietă și luând un teanc de poze. Astea sunt imaginile de la locul faptei pe care mi le-a trimis Katrine. Cum spuneam, mie nu-mi sunt de niciun folos.

— Și eu de ce le-aș vrea? se întrebă Harry, coborând privirea la cadavrul femeii de pe patul plin de sânge.

— Poate pentru unul dintre cursurile tale. Te-am auzit pomenind de cazul „Steaua diavolului“, deci e evident că folosești cazuri de crimă reale și documente reale.

— În situația aia folosește pe post de suport de curs, răspunde Harry, încercând să-și smulgă privirea de la poza cu femeia.

Era ceva familiar la ea. Ca un ecou. Oare o mai văzuse înainte?

— Cum se numește victima?

— Elise Hermansen.

Numele nu-i suna cunoscut. Harry se uită la poza următoare.

— Rănile astea de pe gâtul ei ce sunt?

— Chiar n-ai citit absolut nimic despre caz? Doar e pe prima pagină în toate ziarele, nu-i deloc surprinzător că Bellman a încercat să te strângă cu ușa. Dinți de fier, Harry.

— Dinți de fier? Un satanist?

— Dacă ai citi VG, ai vedea că ei fac referire la tweetul colegului meu Hallstein Smith, că ar fi opera unui vampirist.

— Un vampirist? Adică un vampir?

— Măcar de-ar fi așa, răspunse Aune, care luă o pagină ruptă din VG, pe care o avea în servietă. Un vampir are măcar o bază în zoologie și ficțiune. Potrivit lui Smith și câtorva psihologi din lume, un vampirist e cineva căruia îi place să bea sânge. Citește și…

Harry citi tweetul pe care i-l arătă Aune. Se opri la mijlocul frazei. Vampiristul va lovi din nou.

— Mhm! Doar pentru că sunt câțiva, nu înseamnă că nu au dreptate.

— Ești nebun? Eu sunt complet alături de cei împotriva curentului și îmi plac persoanele ambițioase ca Smith. A făcut o greșeală mare când era student și s-a ales cu porecla Maimuța, așa că mă tem că nu are cine știe ce credibilitate în rândul celorlalți psihologi. Însă a fost de fapt un psiholog foarte promițător până să intre în chestia asta cu vampirismul. Nici articolele lui nu erau rele, dar evident că nu le putea publica în jurnalele științifice serioase. Acum i-a apărut în sfârșit ceva pe hârtie. În VG.

— Și-atunci de ce n-ai crede în vampirism? întrebă Harry. Tu singur ai spus că dacă te poți gândi la vreo formă de deviantă, atunci cu siguranță există cineva, undeva, care să o aibă.

— Oh, da, e acolo. Sau ar fi. Sexualitatea noastră ține doar de ce suntem capabili să gândim sau să simțim. Destul de limitat. Dendrofilia înseamnă să fii excitat de copaci. Kakorafiofilia înseamnă să fii excitat de eșec. Dar înainte de-a putea defini ceva ca o formă de -filie sau -ism, trebuie să atingă un grad de prevalență și să dețină un număr de caracteristici comune. Smith și grupul lui de psihologi mitomani și-au inventat propriul -ism. Greșesc cu toții, pentru că de fapt nu există un grup de așa-ziși vampiriști care urmăresc vreun comportament predictibil care să fie analizat de ei sau altcineva.

Aune se încheie la haină și porni spre ușă.

— În timp ce faptul că tu suferi de un soi de teamă de intimitate și ești incapabil să-ți îmbrățișezi cel mai bun prieten la plecare reprezintă un material decent pentru o teorie psihologică. Transmite-i lui Rakel dragostea mea și spune-i c-o voi scăpa de acele dureri de cap ca prin magie! Harry?

— Ce? Da, desigur. O să-i transmit. Sper să fie totul bine cu Aurora.

Harry rămase apoi să privească în gol după plecarea lui Aune. Seara trecută, intrase în living în timp ce Rakel se uita la un film. Aruncase o privire la ecran și întrebase dacă e un film de James Gray. Era un cadru perfect neutru cu o stradă și niciun actor, fără vreo mașină anume sau vreun unghi special de filmare, doar două secunde dintr-un film pe care Harry nu-l văzuse niciodată. Un cadru nu poate fi niciodată neutru, însă Harry tot n-avea nici cea mai mică idee de ce se gândise la acel regizor. În afară de faptul că urmărise un film de James Gray cu câteva luni în urmă. Pesemne că asta fusese o legătură automată și complet banală. Un film pe care îl văzuse, apoi un clip de două secunde ce conținea unul sau două detalii care i se învârtejeau atât de rapid prin creier, încât nici măcar nu putea identifica elementele de recunoaștere.

Harry își scoase mobilul.

Ezită. Apoi selectă numărul lui Katrine Bratt. Trecuseră mai bine de șase luni de când luaseră legătura, când ea îi trimisese un mesaj de ziua lui. Îi răspunsese cu un „mersi“ fără majusculă sau punct final. Știa că ea știe că nu înseamnă că nu-i pasă, ci doar că nu se deranja să trimită mesaje lungi.

Nu i se răspunse la apel.

Când sună la numărul intern de la Investigații Criminale, îi răspunse Magnus Skarre.

— Ia te uită, Harry Hole însuși!

Sarcasmul fu atât de dur, încât pentru Harry nu rămase loc de interpretare. Nu avusese mulți fani la Investigații Criminale, iar Skarre cu siguranță nu se numărase printre ei.

— Nu, n-am văzut-o astăzi pe Bratt. Ceea ce e destul de ciudat pentru un inspector-șef nou, căci avem o groază de treabă.

— Hmm! Îi poți spune că eu…?

— Mai bine ai suna tu din nou, Hole, eu am o mulțime de lucruri de care să

mă ocup.

Harry închise. Începu să bată darabana pe birou și se uită la teancul de eseuri de la capătul acestuia. Și la stiva de poze din celălalt. Se gândi la analogia lui Bellman cu prădătorii. Un leu? OK, de ce nu? Citise că leii care vânează singuri au o rată de succes de doar 15% sau cam așa ceva. Și că atunci când leii doboară o pradă mare, nu au puterea să-i sfâșie gâtul, așa că trebuie să o sufoce. Își strâng fălcile în jurul gâtului animalului și apasă pe beregată. Iar asta poate dura ceva. Dacă e un animal mare, un bivol de apă, de pildă, leul rămâne pur și simplu atârnat acolo, chinuindu-se singur și pe bivolul de apă odată cu el ore întregi, însă până la urmă trebuie să renunțe. Iar acesta ar fi un mod de-a privi ancheta unei crime. Muncă grea și nicio recompensă. Îi promisese lui Rakel că nu avea să se mai întoarcă. Își promisese sieși.

Se uită iar la stiva de poze. La fotografia lui Elise Hermansen. Numele i se imprimase în mod automat în minte. La fel ca detaliile din poza cu ea întinsă pe pat. Dar de fapt nu erau detaliile. Era ansamblul. Filmul pe care îl urmărise Rakel în seara aceea se numea The Drop (Bani murdari). Iar regizorul nu fusese James Gray. Harry se înșelase. 15%. Și totuși…

Era ceva la felul în care zăcea întinsă femeia. Sau fusese întinsă. Dispunerea. Era ca un ecou al unui vis uitat. Un strigăt în pădure. Glasul unui bărbat pe care încerca să nu și-l amintească. Cel care scăpase.

Harry își aminti ceva ce crezuse demult. Că atunci când se prăbușea, când desfăcea capacul unei sticle și lua prima gură, nu era așa cum își închipuise, pentru că nu acela era momentul decisiv. Decizia fusese luată cu mult înainte. Iar din clipa aceea, singura întrebare care se mai punea era care urma să fie factorul declanșator. Era menit să se întâmple. La un moment dat, sticla avea să stea în fața lui. În așteptarea lui. Iar el, în așteptarea ei. Restul erau doar poli opuși, magnetism, inevitabilele legi ale fizicii.

Căcat! Căcat!

Harry se ridică iute, își înhăță geaca de piele și ieși în grabă.

Se uită în oglindă și își verifică geaca ce-l aștepta exact așa cum trebuie. Citise descrierea ei pentru ultima oară. Deja o detesta. Un „w“ într-un nume care ar fi trebuit scris cu „v“, cum era cazul lui, era un motiv în sine, suficient de întemeiat pentru o pedeapsă. Ar fi preferat o victimă diferită, una pe gustul lui. Precum Katrine Bratt. Însă decizia fusese luată de altcineva în locul lui. Femeia cu un „w“ în nume îl aștepta deja.

Își încheie ultimul nasture de la geacă. Apoi ieși.

8. Vineri după-amiază

— Cum a reușit Bellman să te convingă?

Gunnar Hagen stătea la fereastră.

— Păi, mi-a făcut o ofertă de nerefuzat, rosti vocea inconfundabilă din spatele său.

Acum parcă se simțea un scrâșnet în plus în față de ultima oară când o auzise, însă avea aceeași profunzime, același calm. Hagen își auzise odată o colegă spunând că singurul lucru minunat la Harry Hole era vocea.

— Și care-a fost oferta?

— 50% în plus pentru orele suplimentare și contribuții duble la pensie.

Șeful Investigațiilor Criminale zâmbi scurt.

— Și tu n-ai pus nicio condiție?

— Doar să mi se dea voie să-mi aleg singur membrii echipei. Nu vreau decât trei.

Gunnar Hagen se răsuci cu totul. Harry stătea pe scaunul din fața biroului lui Hagen, cu picioarele lungi întinse în față. Chipul lui slab căpătase parcă niște riduri în plus, iar părul bogat, scurt și blond, începuse să încărunțească pe la tâmple. Însă nu mai era la fel de slab ca ultima oară când îl văzuse. De bună seamă că albul din jurul irisurilor albastre nu era chiar curat, însă nu mai era nici împestrițat de vinișoare roșii, cum fusese în vremurile deloc bune.

— Ești încă pe uscat, Harry?

— Ca un puț de petrol norvegian, șefu’.

— Hmm! Știi bine că puțurile de petrol norvegiene nu sunt uscate, nu? Sunt doar închise până când prețul petrolului va urca iar.

— Exact asta era imaginea pe care voiam s-o transmit, da.

Hagen clătină din cap.

— Iar eu credeam că te-ai mai maturizat și tu odată cu înaintarea în vârstă.

— Dezamăgit, este? Nu devenim mai înțelepți, ci doar mai bătrâni. Tot nimic de la Katrine?

Hagen se uită la telefon.

— Absolut nimic.

— Să încercăm s-o sunăm din nou?

— Hallstein!

Strigătul venea din living.

— Copiii vor să faci iar pe șoimul!

Hallstein Smith scoase un oftat resemnat, dar fericit și lăsă cartea, Miscellany of Sex de Francesca Twinn, pe masa din bucătărie. Era destul de interesant să afli că mușcarea genelor unei femei este considerată un act pasional în Insulele Trobriand din Papua Noua Guinee, însă încă nu găsise ceva util pentru doctorat, iar ideea de a-și face fericiți copiii era cu siguranță mai atrăgătoare. Nu mai conta că încă era obosit după ultimul joc, pentru că zilele de naștere veneau doar o dată pe an. Mă rog, de patru ori pe an când aveai patru copii; de șase, dacă insistau ca și părinții să-și serbeze aniversările; de 12 ori, dacă serbai și cele șase luni scurse de la o aniversare. Era în drum spre living, unde îi auzea pe copii uguind ca porumbeii, când auzi soneria la ușă.

Când el deschise uşa, femeia care aştepta pe trepte se uită cu atenţie la capul lui Hallstein Smith.

— Am reuşit să mănânc ceva cu nuci alaltăieri, rosti el în timp ce-şi scărpina iritanta explozie de urticarie roşu-aprins de pe frunte.

Bărbatul se uită la ea şi îşi dădu seama că aceasta nu se uita de fapt la urticarie.

— Ah, asta! făcu el, scoţându-şi pălăria. Ar trebui să fie un cap de şoim.

— Arată mai degrabă ca o găină, zise femeia.

— E de fapt o găină de Paşti, deci o numim găină-şoim.

— Mă numesc Katrine Bratt şi sunt de la Serviciul de Investigaţii Criminale, poliţia din Oslo.

Smith înclină din cap.

— Desigur, te-am văzut la ştirile de aseară. Are legătură cu ce-am scris pe Twitter? Telefonul mi-a sunat întruna. Chiar n-am avut intenţia să stârnesc asemenea agitaţie.

— Pot să intru?

— Firește, dar sper că nu te deranjează nişte copii uşor… nebunatici.

Smith le explică micuţilor că va trebui să-şi facă singuri un şoim pentru o vreme, după care o conduse pe poliţistă în bucătărie.

— Pari să ai nevoie de puţină cafea, continuă Smith, turnându-i o ceaşcă fără să mai aştepte un răspuns.

— Am ajuns să lucrez până târziu azi-noapte. Am dormit până târziu, aşa că am venit direct încoace. Şi mi-am uitat şi telefonul acasă, aşa că mă întrebam dacă nu l-aş putea împrumuta pe al tău ca să sun la birou.

Smith îi întinse mobilul şi-o urmări cum se uită neajutorată la Ericssonul său

străvechi.

— Copiii îi spun „stupidfon“. Vrei să-ți arăt eu?

— Cred că-mi amintesc, răspunse Katrine. Spune-mi, tu ce înțelegi din imaginea asta?

În timp ce ea butona telefonul, Smith cerceta poza pe care i-o dăduse.

— Dantură de fier, răspunse el. Din Turcia?

— Nu, de la Caracas.

— Corect. Există danturi similare la Muzeul de Arheologie din Istanbul. Se crede că ar fi fost folosite de soldații din oastea lui Alexandru cel Mare, însă istoricii se îndoiesc și cred că-n schimb erau folosite de cei din clasele superioare într-un soi de jocuri sadomasochiste.

Smith își scărpină urticaria.

— Deci a folosit ceva de genul ăsta?

— Nu știm sigur. Ne bazăm doar pe urmele de mușcături de pe victimă, un pic de rugină și câteva urme de vopsea neagră.

— Aha! exclamă Smith. Atunci trebuie să mergem în Japonia?

— Să mergem?

Bratt apropie telefonul de ureche.

— S-ar putea să fi văzut femei japoneze cu dinții vopsiți în negru? Nu? Păi, e o tradiție cunoscută drept ohaguro. Înseamnă „întuneric după ce-a apus soarele“ și a apărut pentru prima oară în perioada Heian, în jurul anului 800 d.Hr. Și… ăăă, să continui?

Bratt făcu un gest de nerăbdare.

— Se spune că în Evul Mediu a existat un shogun în nord care și-a obligat

soldații să folosească dinți de fier vopsiți în negru. În principal pentru a-i speria pe oameni, dar și ca să îi folosească în lupta corp la corp. Dacă luptele deveneau atât de aglomerate încât soldații nu mai puteau folosi arme sau să-și lovească inamicii cu pumnii sau picioarele, se puteau folosi de dinți ca să-i muște de gât.

Polițista îi făcu semn că îi răspunsese cineva la apel.

— Bună, Gunnar, sunt Katrine! Voiam doar să te anunț că de acasă am plecat direct la profesorul Smith, să stau de vorbă cu el… Da, cel care a trimis tweetul. Și că mi-am uitat telefonul acasă, așa că dacă cineva a încercat să ia legătura cu mine…

Ascultă.

— Harry? Glumești!

Mai ascultă câteva cuvinte, apoi:

— Doar a intrat acolo și-a zis c-o s-o facă? Hai să discutăm mai târziu despre asta.

Închise și-i întinse înapoi telefonul lui Smith.

— Așadar, ia spune-mi, ce e vampirismul?

— Pentru asta, a răspunse Smith, va trebui să ieșim la o plimbare.

Katrine mergea alături de Hallstein Smith pe cărarea de pietriș ce ducea de la casă la hambar. Acesta îi povestea că soția sa moștenise ferma și aproape un hectar de teren și că, în urmă cu doar două generații, pe aici, în Grini, la doar câțiva kilometri de centrul capitalei Oslo, încă mai păștеau cai și vaci. Chiar și așa, o bucată mai mică de teren cu un hangar pentru bărci de pe insula Nesøya, tot parte a moștenirii, valora mai mult. Cel puțin conform ofertelor primite de la vecinii lor obscen de bogați.

— Nesøya e prea departe ca să fie practică, dar deocamdată nu vrem să

vindem. Noi nu avem decât un vas de aluminiu cu un motor de 25 de cai putere, dar eu îl ador. Să nu-i spui soției mele, dar eu prefer marea în locul fermei ăsteia.

— Și eu vin de pe coastă, zise Katrine.

— Bergen, nu? Ador dialectul. Am petrecut un an în secţia de psihiatrie din Sandviken. Splendid, dar prea multă ploaie.

Katrine încuviință încet.

— Da, am fost amețită o vreme în Sandviken.

Ajunseră la hambar. Smith scoase o cheie și descuie lacătul.

— Un lacăt mare pentru un hambar, comentă Katrine.

— Ultimul a fost prea mic, răspunse Smith, iar ea-i simţi sarcasmul din voce.

Păși și ea înăuntru și scoase un mic țipăt când călcă pe ceva care se mișcă. Coborî privirea și văzu o placă de metal dreptunghiulară, de un metru pe un metru și jumătate, încastrată în podeaua de beton. Părea să fi fost montată pe arcuri, întrucât se mișcă și se lovi înapoi de marginea de ciment înainte de-a rămâne nemișcată.

— 58 de kilograme, rosti Smith.

— Poftim?

Bărbatul făcu semn spre stânga, către o săgeată mare ce oscila între 50 și 60 pe cadranul în formă de semilună, iar ea își dădu seama că stătea pe un cântar vechi pentru vite. Își miji ochii.

— 57,68.

Smith râse.

— Oricum, mult sub greutatea pentru tăiere. Trebuie să recunosc că eu încerc să sar peste cântar în fiecare dimineață. Nu agreez ideea că fiecare zi ar putea

fi ultima.

Continuară pe lângă un şir de boxe şi se opriră în faţa uşii unui birou. Smith îl descuie. În încăpere se afla o masă de lucru cu un computer, un geam ce dădea spre câmp şi un desen cu un vampir cu aripi de liliac, un gât lung şi o faţă pătrată. Corpul de bibliotecă din spatele mesei era plin pe jumătate cu dosare şi o duzină de cărţi.

— Ce vezi în faţa ta e tot ce s-a publicat vreodată despre vampirism, o informă Smith, trecându-şi o mână peste cărţi. Deci e destul de uşor să obţii o imagine de ansamblu. Însă ca să-ţi răspund la întrebare, hai să începem cu Vandenbergh şi Kelly, din 1964.

Smith scoase o carte, o deschise şi citi:

— Vampirismul este definit ca actul de-a scoate sânge dintr-un subiect (de obicei, un subiect al iubirii) şi a obţine de pe urma lui excitare şi plăcere sexuală. Asta e definiţia concretă. Însă tu cauţi mai mult, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse Katrine, apoi se uită la imaginea cu vampirul.

Era o adevărată operă de artă. Simplă. Te ducea cu gândul la singurătate. Şi părea să emane o răceală ce o făcu să-şi strângă din instinct geaca în jurul corpului.

— Hai să săpăm mai adânc! În primul rând, vampirismul nu este vreo invenţie nouă. Cuvântul se referă evident la mitul creaturilor însetate de sânge deghizate sub formă umană şi merge înapoi mult pe firul istoriei, mai cu seamă în Europa de Est şi Grecia. Însă conceptul modern de vampir provine în principal de la Dracula lui Bram Stoker din 1897 şi primele filme cu vampiri din anii 1930. Unii cercetători cred în mod eronat că vampiriştii — indivizi obişnuiţi, dar bolnavi — s-au inspirat în principal din aceste mituri. Ei uită că vampirismul fusese deja pomenit în această…

Smith scoase la iveală o carte veche şi cu o copertă maro pe jumătate dezintegrată.

— Psychopathia Sexualis a lui Richard von Krafft-Ebing, din 1887 — cu alte

cuvinte, înainte ca mitul să devină arhicunoscut.

Smith aşează cu atenţie cartea la loc şi scoase alta.

— Cercetările mele se bazează pe ideea că vampirismul are legătură cu afecţiuni gen necrofagia, necrofilia şi sadismul, lucru la care se gândea şi autorul acestei cărţi, Bourguignon.

Smith o deschise şi citi:

— Asta e din 1983: Vampirismul este o afecţiune compulsivă rară ce presupune o nevoie irezistibilă de-a înghiţi sânge, un ritual necesar pentru a obţine eliberarea tensiunii mentale; la fel ca alte afecţiuni compulsive, semnificaţia ei nu este înţeleasă de către participanţi.

— Deci un vampirist face doar ce fac vampiriştii? Pur şi simplu nu se poate comporta altfel?

— E o simplificare grosolană, dar da.

— Ar putea vreuna dintre aceste cărţi să ne ajute să creăm un profil al criminalului care extrage sânge din victimele sale?

— Nu, răspunse Smith, aşezând la loc cartea lui Bourguignon. A fost scrisă una, dar nu se află pe raft.

— De ce nu?

— Pentru că n-a fost publicată niciodată.

Katrine se uită la Smith.

— A ta?

— A mea, răspunse Smith cu un zâmbet trist.

— Ce s-a întâmplat?

Smith ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu a fost momentul potrivit pentru o psihologie atât de radicală. La urma urmei, i-o luam înainte ăstuia.

Arătă spre unul dintre cotoarele de pe raft.

— Herschel Prins şi articolul său din British Journal of Psychiatry, din 1985. Şi n-ai cum să scapi nepedepsit cu aşa ceva. Am fost refuzat pentru că rezultatele mele se bazau pe studii de caz, în loc de dovezi empirice. Dar firește că ar fi fost imposibil când există atât de puține cazuri de vampirism adevărat, iar cele care au fost consemnate au fost diagnosticate ca schizofrenie, din cauză că nu se făcuseră suficiente cercetări. Am încercat, însă chiar şi ziarele care sunt mai mult decât bucuroase să publice articole despre celebrităţi americane de categorie B considerau că vampirismul e ceva frivol, senzaţionalist. Iar când în sfârşit am adunat destul material, a avut loc spargerea.

Smith făcu semn spre polițele goale.

— Să-mi ia computerul a fost o chestie, dar mi-au luat şi însemnările despre pacienţi şi toată arhiva de clienţi, absolut tot. Iar acum anumiţi colegi maliţioşi pretind că am fost salvat de clopoţel şi că, dacă materialele mele ar fi fost publicate, n-aş fi făcut decât să mă transform într-un personaj ridicol, pentru că ar fi devenit evident că vampiriştii nu există.

Katrine îşi plimbă un deget peste rama tabloului cu vampirul.

— Cine-ar fi pătruns aici ca să-ţi fure dosarele medicale?

— Cine ştie? Presupun că un coleg. Am aşteptat să iasă cineva în faţă cu rezultatele şi teoriile mele, dar n-a fost cazul.

— Poate că îți căutau de fapt pacienții?

Smith râse.

— Le urez noroc cu asta. Sunt atât de nebuni, încât nimeni altcineva nu-i vrea, crede-mă. Sunt utili doar ca subiecţi de cercetare, nu ca să poţi trăi din aşa ceva. Dacă soţia mea nu s-ar descurca atât de bine cu şcoala ei de yoga, n-

am fi în stare să întreținem casa și hangarul. Apropo de asta, în casă e în desfășurare o petrecere de aniversare care are nevoie de un șoim.

Ieșiră iar afară și, în timp ce Smith încuia ușa biroului, Katrine observă o micuță cameră de supraveghere montată pe perete deasupra boxelor.

— Știi că poliția nu mai anchetează spargerile obișnuite? Nici măcar dacă ai filmări de la o cameră de supraveghere.

— Știu, oftă Smith. E doar pentru propria liniște sufletească. Dacă se vor întoarce pentru noile mele materiale, vreau să știu cu care dintre colegii mei am de-a face. Am o cameră și lângă poartă.

Katrine nu se putu abține și izbucni în râs.

— Credeam că academicienii sunt iubitori de cărți și mari comozi, nu hoți de rând.

— Oh, mă tem că și noi facem la fel de multe lucruri prosteşti ca oamenii mai puțin inteligenți. Inclusiv eu, trebuie să recunosc, răspunse Smith, clătinând din cap cu tristețe.

— Chiar?

— Nimic interesant. Doar o greșeală în urma căreia m-am ales cu o poreclă de la colegii mei. Și s-a întâmplat acum mult timp.

Poate că fusese cu mult timp în urmă, însă Katrine zări umbra de durere care-i străbătu chipul.

Pe treptele din fața casei, Katrine îi întinse o carte de vizită.

— Dacă te sună presa, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă n-ai pomeni despre această discuție. Lumea se va îngrozi și mai mult dacă va afla că poliția crede că un vampir umblă liber.

— Ah, presa n-o să sune deloc, replică Smith, luând cartea de vizită.

— Chiar așa? Dar VG a publicat ce ai scris pe Twitter.

— Nu s-au sinchisit să-mi ia vreo declarație. Pesemne că cineva și-a amintit că strigasem „lupul“ cu altă ocazie.

— Ai strigat „lupul“?

— A avut loc o crimă în anii 1990 în care sunt destul de sigur că a fost implicat un vampirist. Și alt caz acum trei ani, nu știu dacă ți-l mai amintești?

— Nu cred.

— Nu, nici acela n-a ajuns de multe ori pe prima pagină. Un adevărat noroc, cred.

— Deci acum ar fi a treia oară când ai strigat „lupul“?

Smith încuviință încet din cap și se uită la ea.

— Da. E a treia oară. Deci lista mea cu eșecuri e destul de lungă.

— Hallstein? strigă un glas de femeie din casă. Vii odată?

— O clipă, scumpo! Sună alarma pentru șoim! Cra, cra, cra!

În vreme ce Katrine se apropia de poartă, auzi voci tot mai puternice în spate. Isteria dinaintea masacrării porumbeilor.

9. Vineri seară

La ora 15:00, Katrine avea ședință cu echipa Krimteknisk, la 16:00 cu șeful de la Criminalistică, ambele întâlniri fiind la fel de demoralizante. Apoi, la ora 17:00, se vedea cu șeful poliției, Bellman, în biroul lui.

— Bratt, sunt încântat că ai răspuns pozitiv la propunerea de a-l coopta pe Harry Hole.

— De ce n-aș fi făcut-o? Harry e cel mai experimentat detectiv al nostru în cazurile de crimă.

— Unii detectivi ar putea-o interpreta ca pe o — care-i cuvântul? — provocare să vină un nume atât de important din trecut și să le privească peste umăr.

— Nicio problemă — eu joc mereu cu cărțile pe masă, domnule.

Katrine zâmbi anemic.

— Bun! În fine, Harry va conduce o echipă a sa, micuță și independentă, nu trebuie să-ți faci griji că-ți va lua locul. Doar un pic de competiție benefică pentru toți.

Bellman își uni vârfurile degetelor. Femeia observă că una dintre pete forma o dungă albă în jurul verighetei.

— Și evident, eu voi susține partea feminină a echipei. Sper că putem conta pe un rezultat rapid, Bratt.

— Înțeleg, răspunse Katrine Bratt și aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Ce înțelegi?

Simți iritarea din glasul lui.

— Înțeleg: speri într-un rezultat rapid.

Știa că-l provoacă pe șeful poliției. Nu pentru că așa voia, ci pentru că nu se putea abține.

— Și tu ar trebui să speri același lucru, inspector-șef Bratt. Discriminare pozitivă sau nu, joburile ca al tău nu cresc în copaci.

— Atunci, mă voi strădui să dovedesc că-l merit.

Rămase cu ochii ațintiți în ai lui. Era ca și cum peticul de pe ochi îi scotea în evidență ochiul rămas, mai cu seamă intensitatea și frumusețea lui. Și sclipirea dură, nemiloasă.

Femeia își ținu respirația.

După care el începu brusc să râdă.

— Îmi place de tine, Katrine. Dar permite-mi să-ți dau un sfat!

Îl aștepta, pregătită pentru orice.

— La următoarea conferință de presă, tu ar trebui să vorbești, nu Hagen. Vreau să subliniezi că acesta este un caz extrem de dificil, că nu avem nicio pistă și trebuie să fim pregătiți pentru o anchetă de durată. Asta va face presa mai puțin nerăbdătoare și ne va oferi mai mult spațiu de manevră.

Katrine își încrucișă brațele la piept.

— S-ar putea și să-l îmboldească pe criminal și să crească probabilitatea să lovească din nou.

— Bratt, eu nu cred că ucigașul se lasă condus de ce scriu ziarele.

— Dacă spui tu. Eu trebuie să mă pregătesc pentru următoarea ședință a echipei de anchetă.

Katrine văzu avertismentul din privirea lui.

— Dă-i bătaie! Și fă cum îți spun! Spune presei că ăsta este cel mai dificil caz de care te-ai ocupat până acum.

— Eu…

— Cu propriile cuvinte, evident. Când are loc următoarea conferință de presă?

— Am anulat-o pe cea de azi, dat fiind că nu aveam nimic nou.

— OK. Ține minte, dacă acest caz este prezentat ca dificil, gloria va fi cu atât mai mare când îl vom rezolva. Și nici nu vom minți, întrucât oricum nu avem nimic până acum, nu? În plus, presa adoră un mister profund și terifiant. E o situație în care câștigă toată lumea, Bratt.

Câștigă toată lumea pe dracu', se gândea Katrine în vreme ce cobora la etajul șase, la Departamentul de Investigații Criminale.

La ora 18:00, Katrine începu ședința echipei de anchetă subliniind importanța ideii ca rapoartele să fie scrise și înregistrate în sistem, nu ca după primul interogatoriu luat lui Geir Sølle, bărbatul de pe Tinder cu care se întâlnise Elise Hermansen în seara în care fusese omorâtă, iar rezultatul fusese că un al doilea polițist luase legătura cu Geir Sølle.

— În primul rând, înseamnă muncă în plus, precum și faptul că dăm publicului impresia că poliția e dezorganizată și nu știe stânga ce face dreapta.

— Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu calculatoarele sau cu sistemul, zise Truls Berntsen, deși Katrine nu-i pomenise numele. Eu știu că l-am trimis.

— Tord?

— Nu s-a raportat nicio cădere în sistem în ultimele 24 de ore, răspunse Tord Gren, potrivindu-și ochelarii și observând expresia din privirea lui Katrine, pe

care o interpretă corect. Dar firește că ar fi putut fi ceva în neregulă cu computerul tău, Berntsen — am să arunc o privire.

— Dacă tot ai început, Tord, ne-ai putea prezenta ultima ta lovitură de geniu?

Expertul IT roși, încuviință și continuă cu tonul lui țeapăn, nenatural, ca și cum ar fi citit dintr-un scenariu:

— Servicii de localizare. Majoritatea oamenilor care au telefoane mobile permit uneia sau mai multor aplicații să adune permanent date de geolocalizare, mulți dintre ei făcând asta fără să știe.

Pauză. Tord înghiți în sec, iar Katrine își dădu seama ce făcea: citea dintr-un rezumat pe care îl scrisese și-l învățase pe de rost, după ce ea îi spusese că trebuie să țină o prezentare.

— Multe aplicații solicită dreptul de-a putea trimite unor terți detalii despre locația telefonului, însă nu și poliției. O astfel de terță parte este Geopard. Aceștia adună date despre locații și nu au nicio clauză în contracte care să le interzică vânzarea de informații către sectorul public, cu alte cuvinte, poliției. Când sunt eliberate persoane care au ispășit pedepse pentru agresiuni sexuale, le stocăm datele de contact — adresă, număr de mobil, adresă de e-mail — pentru că de obicei vrem să știm cum putem da de acești indivizi în eventualitatea unor agresiuni similare celor pentru care au fost condamnați. În general, se consideră că există o probabilitate mare ca un agresor sexual să comită o nouă agresiune. Studiile recente au arătat că s-ar putea să fie complet greșit: violul are de fapt una dintre cele mai scăzute rate de repetare. BBC Radio 4 a anunțat că șansa ca agresorii să fie arestați din nou este de 60% în SUA și 50% în UK. Și adesea pentru același tip de agresiune, dar nu și pentru viol. Statisticile Departamentului de Justiție din SUA arată că 78,8% dintre cei condamnați pentru furtul unui vehicul motorizat au fost arestați din nou pentru același motiv într-un răstimp de trei ani, în cazul celor care au vândut bunuri furate procentul este de 77,4% și așa mai departe. Însă același lucru se aplică doar în cazul a 2,5% dintre violatorii condamnați.

Tord se opri din nou. Katrine presupunea că observase că răbdarea grupului era destul de limitată pentru o astfel de prezentare lungă și detaliată. Tord își drese glasul.

— În fine, când trimitem calupul nostru de date de contact către Geopard, aceştia pot monitoriza mişcările telefoanelor acestor oameni, presupunând că folosesc aplicaţii care le urmăresc locaţia în orice moment şi-n orice loc. În seara de miercuri, de exemplu.

— Cât de precis? strigă Magnus Skarre.

— Cu o precizie de câţiva metri pătraţi, răspunse Katrine. Însă GPS-ul e bidimensional, deci nu putem vedea şi înălţimea. Cu alte cuvinte, nu ştim la ce etaj se află telefonul.

— Chiar e legal? întrebă Gina, o analistă. Adică, legislaţia privitoare la confidenţialitatea datelor…

— …se chinuie să ţină pasul cu tehnologia, o întrerupse Katrine. Am stat de vorbă cu juriştii noştri, iar aceştia mi-au spus că e zonă ambiguă, neacoperită de legislaţia în vigoare. Şi, din câte ştim, dacă ceva nu e ilegal, atunci…

Întinse mâinile în faţă, însă nimeni din încăpere nu îndrăzni să termine fraza în locul ei.

— Continuă, Tord!

— După ce-am primit permisiunea de la juriştii noştri şi acces la finanţe de la Gunnar Hagen, am cumpărat un set de date de localizare. Hărţile din noaptea crimei ne-au oferit poziţii GPS pentru 91% dintre persoanele care au fost condamnate anterior pentru agresiuni sexuale.

Tord se opri, părând să se gândească.

Katrine îşi dădu seama că el ajunsese la finalul rezumatului. Nu înţelegea deloc de ce nu se aud exclamaţii unanime de încântare.

— Nu înţelegeţi de câtă muncă ne-a scutit acest lucru? Dacă foloseam vechea metodă de a elimina atâţia potenţiali suspecţi dintr-un caz…

Cineva tuşi încet. Wolff, cel mai în vârstă dintre detectivi. Ar fi trebuit să fi ieşit deja la pensie.

— Având în vedere că ai zis „elimina“, presupun că asta înseamnă că harta nu a arătat o potrivire cu adresa lui Elise Hermansen?

— Corect, răspunse Katrine, apoi își puse mâinile în șolduri. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să verificăm alibiurile decât pentru 9%.

— Însă locația telefonului tău nu-ți oferă chiar un alibi, interveni Skarre, apoi se uită în jur, căutând sprijin.

— Știi prea bine ce vreau să spun, răspunse Katrine cu un oftat.

Ce naiba era cu oamenii ăștia? Doar se aflau aici ca să rezolve o crimă, nu ca să-și consume energia reciproc.

— Krimteknisk, adăugă ea, apoi se așeză în față, ca să nu fie nevoită să se mai uite o vreme la ei.

— Nu avem cine știe ce, răspunse Bjørn Holm, ridicându-se în picioare. Cei de la laborator au examinat vopseaua rămasă în rană. E o chestie destul de rară. Credem că e făcută din plombă de fier într-o soluție de oțet, cu un adaos pe bază vegetală de acid tanic extras din frunze de ceai. Am căutat mai aprofundat și am aflat că ar putea avea la origini o veche tradiție japoneză de a-ți vopsi dinții în negru.

— Ohaguro, completă Katrine. Înseamnă întunericul de după ce apune soarele.

— Corect, făcu Bjørn, aruncându-i o privire de admirație pe care obișnuia s-o afișeze când luau micul-dejun la cafenea și ea reușea să-l întreacă, deși rar, la concursul de întrebări din Aftenposten.

— Mersi! zise Katrine, iar Bjørn se așeză. Și mai e și elefantul din încăpere. Ceea ce VG numește „o sursă“, iar noi numim „o scurgere de informații“.

Liniștea din cameră se adânci parcă și mai mult.

— În primul rând, e paguba pe care a creat-o deja: acum criminalul știe că știm și noi, așa că-și poate ajusta planul. Dar ce e mai rău e că noi, cei din această cameră, nu mai știm dacă putem avea încredere unul în altul. Motiv

pentru care vreau să pun o întrebare foarte directă: cine a discutat cu VG?

Spre surprinderea ei, văzu o mână ridicată în aer.

— Da, Truls?

— Eu și Müller am discutat cu Mona Daa imediat după conferința de presă de ieri.

— Vrei să spui Wyller?

— Vreau să spun tipul cel nou. Niciunul nu i-am spus nimic. Dar ea ți-a dat cartea ei de vizită, nu, Müller?

Toate privirile erau ațintite la Wyller, al cărui chip strălucea într-un roșu-aprins pe sub bretonul blond.

— Da… dar…

— Știm cu toții că Mona Daa e reporterul VG specializat în cazuri de crimă, interveni Katrine. Nu-ți trebuie o carte de vizită ca să suni la ziar și să dai de ea.

— Wyller, tu ai fost? întrebă Magnus Skarre. Ascultă, tuturor bobocilor li se îngăduie un anumit număr de boacăne.

— Nu am discutat cu VG, răspunse Wyller, dar în glas i se simțea o urmă de disperare.

— Berntsen tocmai a zis că ai discutat. Spui că Berntsen minte? replică Skarre.

— Nu, dar…

— Scuipă tot!

— Ascultați… femeia a zis că e alergică la pisici, iar eu i-am spus că am o pisică.

— Vezi, deci ai discutat cu ea! Mai departe?

— Tu ai putea fi sursa scurgerii de informaţii, Skarre.

Glasul liniştit, profund venea din partea din spate a încăperii, făcând pe toată lumea să se întoarcă într-acolo. Nu-l auzise nimeni intrând. Bărbatul înalt stătea mai mult culcat decât aşezat în scaunul sprijinit de perete.

— Apropo de pisici. Ia uite ce-a adus pisica! Hole, nu eu am vorbit cu VG, replică Skarre.

— Tu sau oricine altcineva aţi fi putut oferi inconştient prea multe informaţii unui martor cu care aţi stat de vorbă. Iar acesta ar fi putut suna la ziar spunând că ştie lucruri direct de la poliţişti. Prin urmare, „o sursă din cadrul poliţiei“. Se întâmplă tot timpul.

— Îmi pare rău, dar nu crede nimeni aşa ceva, pufni Skarre.

— Ar trebui s-o faci, replică Harry. Pentru că nimeni de-aici nu va recunoaşte că a stat de vorbă cu VG, iar dacă vă alegeţi cu un informator printre voi, ancheta nu va ajunge nicăieri.

— El ce caută aici? întrebă Skarre, întorcându-se spre Katrine.

— Harry se află aici pentru a alcătui o echipă care să lucreze în paralel cu noi, răspunse Katrine.

— Până acum, echipa numără doar un singur membru, rosti Harry. Şi sunt aici să pun în ordine nişte materiale. Acei 9% ale căror poziţii nu le cunoaşteţi pentru momentul când a avut loc crima, aş putea avea o listă a lor, în ordinea lungimii celor mai recente pedepse?

— Pot s-o fac, răspunse Tord, apoi se opri şi se uită întrebător la Katrine, care dădu aprobator din cap.

— Altceva?

— O listă cu agresorii sexuali la care Elise Hermansen a pus umărul să fie băgaţi la zdup. Asta-i tot.

— S-a notat, spuse Katrine. Dar, dacă tot te avem aici, vreo idee preliminară?

— Ei bine…

Harry privi în jur.

— Știu că tehnicienii criminaliști au găsit lubrifiant care provine probabil de la criminal, însă nu putem elimina posibilitatea ca răzbunarea să fie motivul principal, iar orice chestie sexuală să fi fost un bonus. Faptul că ucigașul se afla probabil deja în apartament când a venit Elise acasă nu înseamnă că l-a lăsat ea sau că se cunoșteau. Eu nu cred că aș fi redus ancheta într-un stadiu atât de incipient. Dar presupun că v-ați gândit deja la toate astea.

Katrine schiță un zâmbet strâmb.

— Mă bucur să te avem înapoi, Harry!

Posibil cel mai bun, posibil cel mai prost, dar cu siguranță cel mai mitologizat detectiv criminalist din poliția din Oslo reuși să execute o plecăciune perfect acceptabilă din poziția lui rășchirată.

— Mersi, șefa!

— Chiar ai spus-o din inimă, zise Katrine, care stătea alături de Harry în lift.

— Ce?

— Când mi-ai spus „șefa“.

— Normal.

Ieșiră în parcare și Katrine apăsă pe telecomanda mașinii. Se auzi un țiuit și niște faruri se aprinseră undeva în beznă. Harry o convinsese că ar trebui să se folosească de mașina care îi era pusă la dispoziție în timpul unui caz de crimă de genul ăsta. Și că apoi trebuie să-l ducă acasă, după ce beau împreună o cafea la restaurantul Schrøder’s.

— Ce s-a întâmplat cu taximetristul tău? întrebă Katrine.

— Øystein? A fost concediat.

— De tine?

— Firește că nu. De firma de taximetrie. A avut loc un incident.

Katrine aprobă din cap. Și se gândi la Øystein Eikeland, lunganul cu plete, dinți de drogat și glas de băutor de whisky, cel care arăta de 70 de ani, dar de fapt era unul dintre prietenii din copilărie ai lui Harry. Unul dintre cei doi, din spusele lui Harry. Celălalt se numea Tresko și era, greu de crezut, și mai bizar din punct de vedere al caracterului: un funcționar public supraponderal și neplăcut, care se transforma într-un adevărat Domn Hyde al partidelor de poker nocturne.

— Ce fel de incident? întrebă Katrine.

— Chiar vrei să afli?

— Nu chiar, dar dă-i bătaie!

— Lui Øystein nu-i plac naiurile.

— Nu, dar cui îi plac?

— Așa că a primit o cursă lungă până la Trondheim cu un tip care trebuia să meargă cu taxiul pentru că îi e groază de trenuri și de avioane. Iar tipul ăsta are și niște probleme de agresivitate, așa că și-a luat un CD cu el plin cu versiuni interpretate la nai ale unor vechi melodii pop pe care trebuie să le asculte în timp ce face exerciții de respirație care îl împiedică să-și piardă cumpătul. Ce se întâmplă apoi e că în toiul nopții, pe platoul Dovre, când deja se aude a șasea oară Careless Whisper la nai, Øystein scoate CD-ul din player, coboară geamul și-l aruncă afară. Atunci încep să-și care pumni.

— Să-și care pumni e o expresie blândă. Iar melodia aia e suficient de nasoală și-n original.

— În final, Øystein a reușit să-l azvârle pe individ afară din mașină.

— În mișcare?

— Nu. Dar în mijlocul platoului, în toiul nopții, la 20 de kilometri depărtare de cea mai apropiată casă. În apărea sa, Øystein a subliniat faptul că era totuși iulie, vreme plăcută, și nu se putea ca tipul să fie îngrozit și de mersul pe jos.

Katrine începu să râdă.

— Iar acum a rămas fără serviciu? Ar trebui să-l angajezi ca șofer personal.

— Încerc să-i fac rost de un job, însă Øystein este — ca să folosesc propriile lui cuvinte — menit să rămână neangajat.

Restaurantul Schrøder's era, în pofida numelui, doar un bar. Clientela ce venea în mod obișnuit seara devreme era la locul ei și doar încuviință în semn de salut când intră Harry, fără să spună practic nimic.

Chelnerița însă se lumină toată, ca și cum însuși fiul rătăcitor se întorsese acasă. Și le servi o cafea care cu siguranță nu reprezenta motivul pentru care turiștii începuseră să plaseze de curând Oslo printre cele mai potrivite orașe din lume unde să bei cafea.

— Îmi pare rău că n-a mers între tine și Bjørn, spuse Harry.

— Mda.

Katrine nu știa dacă el dorea să dezvolte subiectul. Sau dacă ea dorea. Așa că doar ridică din umeri.

— Mda, zise și Harry, apoi își apropie ceașca de buze. Deci cum e să fii iar singură?

— Curios cum e viața de persoană singură?

El râse. Iar ea își dădu seama cât de mult îi lipsise acest râs. Îi lipsise ideea de a-l face ea să râdă, acele momente care păreau o adevărată recompensă ori de câte ori îi ieșea.

— Îmi convine viața de persoană singură. Mă văd cu tipi.

Se uită la el pentru o reacţie. Oare spera să obţină o reacţie?

— Păi, sper că şi Bjørn se vede cu alte persoane, pentru binele său.

Ea aprobă din cap. De fapt nu se gândise prea mult la asta. Şi, ca un comentariu ironic, se auzi un ţiuit vesel ce indică faptul că se anunţase o potrivire pe Tinder, iar Katrine văzu o femeie îmbrăcată în roşu-sângeriu grăbindu-se spre uşă.

— Te-ai întors, Harry? Ultimul lucru pe care mi l-ai spus a fost că n-o să te mai întorci niciodată să lucrezi la vreo crimă.

Harry îşi răsucea ceaşca de cafea.

— Bellman m-a ameninţat că va aranja ca Oleg să fie dat afară de la Academie.

Katrine clătină din cap.

— Bellman e cel mai mare căcat pe două picioare de la împăratul Nero încoace. Vrea să spun la conferinţa de presă că ăsta e un caz aproape imposibil. Ca să-l facă pe el să dea bine când îl vom rezolva.

Harry se uită la ceas.

— Păi, poate că Bellman are dreptate. Un criminal care muşcă oameni cu dinţii lui de fier şi bea o jumătate de litru de sânge de la victimă… Probabil că are mai degrabă de-a face cu actul uciderii decât cu cine e victima. Iar acest lucru face implicit cazul mai dificil.

Katrine încuviinţă. Soarele strălucea afară pe stradă, însă ea îşi închipuia în continuare că aude huruitul unui tunet în depărtare.

— Imaginile cu Elise Hermansen de la locul faptei, reluă Harry. Îţi amintesc de ceva?

— Urmele de muşcături de pe gât? Nu.

— Nu mă refer la detalii, ci la…

Harry rămase uitându-se pe geam.

— La întreg. Ca atunci când auzi o muzică pe care n-ai mai auzit-o niciodată, cântată de o trupă pe care n-o cunoşti, însă tot ştii cine a scris melodia. Pentru că e ceva acolo. Ceva pe care nu poţi pune degetul clar.

Katrine îi privi profilul. Părul scurt, tuns periuţă, i se ridicase cu totul, la fel de dezordonat ca de obicei, dar nu la fel de des. Chipul bărbatului mai căpătase nişte linii în plus, ridurile şi cutele se adânciseră, iar acum avea chiar şi laba gâştei de la râs în jurul ochilor, aşa încât aspectele mai brutale ale înfăţişării lui ieşeau mai mult în evidenţă. Nu înţelesese niciodată de ce-l considera un bărbat arătos.

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap.

— OK.

— Harry

— Mhm?

— Oleg este motivul pentru care te-ai întors?

El se întoarse şi o privi cu o sprânceană ridicată.

— De ce mă întrebi asta?

Iar ea simţi acum aşa cum simţise atunci, felul în care uitătura aia o putea lovi ca un şoc electric, cum el — un bărbat ce putea rămâne atât de rezervat, de distant — putea dărâma totul doar uitându-se la tine o secundă, cerând — şi obţinând — toată atenţia ta. În acea unică secundă, pe lume nu exista decât un singur bărbat.

— N-are importanţă, răspunse ea, apoi râse. De ce întreb? Să-i dăm bătaie!

— Ewa, cu „w“. Mama şi tata au vrut să fiu unică. După care s-a dovedit un nume destul de comun în ţările alea din vechiul Bloc de Fier.

Femeia râse şi sorbi din bere, apoi deschise gura şi se folosi de arătător şi de degetul mare pentru a-şi şterge rujul din colţurile gurii.

— Cortina de Fier şi Blocul de Est, o corectă bărbatul.

— Ha?

Se uită la el. Era destul de drăguţ. Nu-i aşa? Mai drăguţ decât cei cu care se potrivea de obicei. Probabil era ceva în neregulă cu el, ceva ce avea să afle mai târziu. Aşa se întâmpla de obicei.

— Bei încet, remarcă ea.

— Îţi place roşul.

Bărbatul dădu din cap spre pardesiul pe care femeia şi-l atârnase pe spătarul scaunului.

— La fel ca tipului ăluia, vampirul, răspunse Ewa, arătând spre jurnalul de ştiri de la unul dintre enormele televizoare din bar.

Meciul de fotbal se terminase, iar barul, care fusese plin până în urmă cu cinci minute, începuse să se golească. Femeia se simţea puţin ameţită, dar nu foarte rău.

— Ai citit VG? Tipul i-a băut sângele.

— Da. Ştiai că ea şi-a băut ultimul pahar la o sută de metri de-aici, la barul Jealousy?

— Adevărat?

Femeia privi de jur împrejur. Majoritatea clienţilor păreau să alcătuiască grupuri sau perechi. Observase că singurul bărbat care stătea singur se uita la ea, însă şi acela plecase. Şi nici nu era Ciudatul.

— Da, destul de adevărat. Încă un pahar?

— Da, cred că ar fi mai bine, rosti ea, înfiorându-se. Uff!

Făcu semn spre barman, însă acesta clătină din cap. Minutarul trecuse de limita magică.

— Se pare că va trebui s-o lăsăm pe altă dată, comentă bărbatul.

— Exact când reuşiseşi să mă îngrozeşti, zise Ewa. Acum va trebui să mă conduci până acasă.

— Normal, spuse bărbatul. Tøyen, ai zis?

— Haide! îl îndemnă ea, apoi începu să se încheie la pardesiul roşu peste bluza tot roşie.

Porni clătinându-se uşor pe trotuar, însă îl simţi cum o sprijină discret.

— Am avut parte de unul dintre hărţuitorii ăia. Îi spuneam Ciudatul. Am avut o întâlnire cu el şi… mda, ne-am distrat destul de bine. Dar când eu n-am mai vrut să continuăm, a devenit gelos. A început să apară în diverse locuri pe unde mă întâlneam cu oameni.

— Trebuie să fi fost neplăcut.

— Da. Dar şi destul de interesant, să fii în stare să captivezi pe cineva în aşa fel încât să nu se mai poată gândi decât la tine.

Bărbatul o lăsă să-l ia de braţ, apoi o ascultă politicos în vreme ce vorbea despre alţi tipi care căzuseră pradă farmecelor ei.

— Arătam trăsnet, înţelegi? Aşa că la început n-am fost cu adevărat surprinsă când şi-a făcut apariţia, am presupus doar că mă urmărise. Dar apoi mi-am dat seama că el n-ar fi avut de unde să ştie unde urma să fiu. Şi ştii ceva?

Se opri brusc şi se clătină.

— Ăăă, nu.

— Uneori aveam senzaţia că fusese şi la mine în apartament. Vezi tu, creierul tău înregistrează felul în care miros oamenii şi îi recunoaşte când nu eşti de fapt conştient de acest lucru.

— Sigur.

— Dacă el e acest vampir?

— Chiar că ar fi o adevărată coincidență. Aici locuiești?

Femeia se uită surprinsă la clădirea din fața sa.

— Chiar aici. Dumnezeule, ce repede am ajuns!

— Cum se spune, timpul zboară când ai parte de o companie plăcută, Ewa. Așadar, acum va trebui să-mi iau…

— Nu vii şi un pic sus? Cred că mai am o sticlă în bufet.

— Cred că am băut amândoi…

— Doar ca să fiu sigură că el nu e acolo. Te rog!

— Asta chiar e foarte greu de crezut.

— Uite, în bucătărie e aprinsă lumina, insistă ea, arătând spre una dintre ferestrele de la primul etaj. Și sunt sigură că am stins-o înainte să plec!

— Chiar așa? întrebă bărbatul, înăbușindu-şi un căscat.

— Nu mă crezi?

— Uite, îmi pare rău, dar chiar trebuie să mă întorc acasă și să mă bag în pat.

Femeia îl privi cu răceală.

— Oare ce s-a întâmplat cu domnii adevăraţi?

Un zâmbet timid din partea lui.

— Ăăă… probabil s-au dus toţi la culcare?

— Ha! Ești însurat, ai cedat tentației, iar acum îți pare rău, așa e?

Bărbatul se uită gânditor la ea. Ca și cum i-ar fi fost milă.

— Da, așa e. Somn ușor!

Femeia descuie ușa de jos. Începu să urce scările spre primul etaj. Ascultă. Nu auzi nimic. Nu mai știa dacă stinsese sau nu lumina din bucătărie, fusese ceva ce îi spusese bărbatului ca să-l facă să vină cu ea. Dar acum, c-o zisese, era ca și cum ar fi luat-o gura pe dinainte. Poate că Ciudatul chiar era acolo.

Auzi foșnet de pași în spatele ușii de la subsol, după care cineva o descuie și un bărbat în uniformă de paznic ieși afară. Acesta încuie ușa cu o cheie nouă, apoi se răsuci, o zări pe Ewa uitându-se în jos la el și păru să se sperie de ea.

Tipul începu să râdă.

— Nu te-am auzit. Scuze!

— E vreo problemă?

— De curând au avut loc câteva spargeri în camerele de depozitare de la subsol, așa că asociația de locatari a comandat ture de verificare în plus.

— Deci lucrezi pentru noi?

Ewa își înclină ușor capul. Bărbatul nu arăta deloc rău. Și nici nu era la fel de tânăr ca alți paznici.

— În cazul ăsta, n-ai vrea, te rog, să verifici și la mine în apartament? Și la mine a avut loc o spargere, să știi. Iar acum văd că e lumina aprinsă înăuntru, chiar dacă eu știu că am stins totul înainte să ies.

Paznicul ridică din umeri.

— N-ar trebui să intrăm în apartamentele oamenilor, dar în regulă.

— În sfârșit, un bărbat folositor la ceva! exclamă femeia, apoi se uită încă o dată la el.

Cu atenție. Un paznic în adevărata putere a cuvântului. Probabil nu prea

deștept, dar solid, de nădejde. Și ușor de manevrat. Numitorul comun al bărbaților din viața ei fusese că aveau totul: proveneau din familii bune, aveau o moștenire decentă, educație, un viitor luminos. Și o adoraseră. Dar din păcate băuseră atât de mult, încât luminosul lor viitor împreună dispăruse în adâncuri odată cu ei. Poate că era timpul să încerce ceva nou. Ewa se răsuci într-o parte și-și săltă șoldul ușor provocator în timp ce-și zornăia cheile. Doamne, ce de chei! Și poate că era mai beată decât crezuse inițial.

O găsi pe cea care trebuie, descuie ușa, nu se sinchisi defel să-și azvârle pantofii pe hol și merse direct în bucătărie. Îl auzi pe paznic intrând după ea.

— Nu e nimeni aici, spuse el.

— Doar eu și cu tine, zâmbi Ewa, rezemându-se de blatul de gătit.

— Drăguță bucătărie!

Paznicul stătea în ușă, plimbându-și mâna peste uniformă.

— Mersi! Aș fi făcut un pic de ordine dacă știam că voi avea un musafir.

— Și să fi spălat și vasele.

Acum zâmbea și el.

— Mda, ziua nu are decât 24 de ore.

Femeia își dădu o șuviță de pe față și se clătină ușor pe tocurile înalte.

— Te-ar deranja dacă ai verifica restul apartamentului cât timp fac eu un cocktail? Ce zici? adăugă ea, punând deja mâna pe blenderul pentru smoothie.

Paznicul se uită la ceasul de la mână.

— În 25 de minute trebuie să ajung la adresa următoare, dar probabil că am timp să verific dacă se ascunde cineva pe-aici.

— O mulțime de lucruri se pot întâmpla între timp.

Paznicul îi întâlni privirea, apoi chicoti uşor, îşi frecă bărbia şi ieşi din cameră.

Se îndreptă spre ceea ce presupunea a fi uşa de la dormitor şi rămase uimit de cât de subţiri păreau pereţii. Distingea practic fiecare cuvânt rostit de bărbatul din apartamentul vecin. Deschise uşa. Beznă. Găsi întrerupătorul. Un bec slab se aprinse în plafonieră.

Gol. Patul, nefăcut. O sticlă goală pe noptieră.

Porni mai departe şi deschise uşa de la baie. Faianţă murdară. O perdea de duş plină de mucegai trasă în faţa căzii.

— Se pare că e în regulă! strigă el înspre bucătărie.

— Ia loc în living! strigă femeia drept răspuns.

— Bun, dar va trebui să plec în 20 de minute.

Merse în living şi se aşeză pe canapeaua şuie. Auzi clinchet de pahare în bucătărie, apoi glasul ei ascuţit:

— Bei ceva?

— Da.

Se gândi la cât de neplăcută era vocea ei, genul acela care l-ar putea face pe un bărbat să-şi dorească să aibă o telecomandă. Dar era voluptuoasă, ca o adevărată mămică. Îşi făcu de lucru cu ceva ascuns în uniforma de paznic, care se prinsese în căptuşeală.

— Am gin şi vin alb, se auzi vocea din bucătărie.

Zici că era o bormaşină.

— Şi un pic de whisky. Ce-ai dori?

— Altceva, răspunse el doar pentru sine.

— Ce-ai spus? Aduc tot ce am!

— A-adu, mamă! şopti el, eliberând chestia aia de fier din căptuşeala buzunarului. O lăsă cu delicateţe pe măsuţa de cafea din faţa sa, unde era sigur că ea avea s-o vadă. Deja îşi simţea erecţia. Apoi trase adânc aer în piept. Avea senzaţia că goleşte tot oxigenul din încăpere. Se lăsă pe spate pe canapea şi-şi puse cizmele de cowboy pe masă, lângă dinţii de fier.

Katrine Bratt îşi lăsă privirea să rătăcească peste imagini în lumina lămpii de birou. Era imposibil să-şi dea seama dacă erau sau nu agresori sexuali doar privindu-i. Că violaseră femei, bărbaţi, copii, vârstnici, în unele cazuri torturându-i, în altele, puţine, omorându-i. Bine, dacă ţi se spunea în cele mai înfiorătoare detalii ce făcuseră, atunci poate că vedeai ceva în ochii plecaţi şi adesea înfricoşaţi din pozele făcute în arest. Dar dacă-i întâlneai pe stradă, probabil că ai fi trecut mai departe fără să ai habar că fuseseşi observat, evaluat şi, să sperăm, respins pe post de victimă. Îi recunoscu pe o parte dintre ei din zilele petrecute la Agresiuni Sexuale, dar pe alţii, nu. Mai erau şi o mulţime noi. Câte un nou infractor se năştea în fiecare zi. O mică mogâldeaţă nevinovată, un pui de om, ţipătul unui copil acoperit de ţipetele mamei, legat de viaţă printr-un cordon ombilical, un dar care să-i facă pe părinţi să plângă de bucurie, un copil care mai apoi, când avea să crească, urma să despice organele genitale ale unei femei legate în timp ce se masturba, iar gemetele aspre să-i fie acoperite de ţipetele femeii.

Jumătate din echipa de anchetă începuse să ia legătura cu aceşti agresori, mai întâi cei cu cazierele cele mai brutale. Strângeau şi verificau alibiuri, însă deocamdată nu reuşiseră să-l plaseze nici măcar pe unul în preajma locului faptei. Cealaltă jumătate era ocupată cu interogarea foştilor iubiţi, a prietenilor, colegilor şi rudelor. Statisticile în privinţa crimelor comise în Norvegia erau foarte limpezi: în 80% dintre cazuri, criminalul îşi cunoştea victima, iar în peste 90%, victima era o femeie omorâtă la ea în casă. Chiar şi aşa, Katrine nu se aştepta să-l descopere în aceste statistici. Pentru că Harry avea dreptate. Nu era genul acela de crimă. Identitatea victimei era mai puţin importantă decât actul în sine.

Verificaseră, de asemenea, lista cu agresorii împotriva cărora depuseseră mărturie clienții lui Elise, însă Katrine nu credea că făptașul — cum sugerase și Harry — dobora doi iepuri dintr-o lovitură: o dulce răzbunare însoțită de plăcere sexuală. Plăcere totuși? Încercă să și-l imagineze pe criminal stând întins cu un braț în jurul victimei după hidosul act, cu o țigară în gură, zâmbind și șoptind: „A fost minunat“. Harry vorbise despre frustrarea criminalului în serie provocată de faptul că nu reușea să obțină niciodată întocmai ceea ce căuta, fiind astfel nevoit să continue, în speranța că data următoare avea să reușească; totul urma să fie perfect, urma să obțină ce-și propusese și să renască atunci când avea să audă țipetele unei femei înainte să-și reteze propriul cordon ombilical care-l lega de restul lumii.

Katrine se uită iar la poza lui Elise Hermansen întinsă pe pat. Încercă să vadă ce-ar fi putut vedea și Harry. Sau să audă. Muzică — nu asta spusese el? Se dădu bătută și-și îngropă fața în palme. Oare ce-o făcuse să-și închipuie că are mentalitatea potrivită pentru un astfel de job? „Bipolaritatea nu oferă un start bun nimănui, în afară de artiști“, îi spusese psihiatrul când se întâlniseră ultima dată, înainte de a-i prescrie o nouă rețetă pentru micile pastile roz care-o menținеau pe linia de plutire.

Era aproape weekend, iar oamenii normali făceau lucruri normale, nu stăteau într-un birou uitându-se la poze oribile cu locuri ale crimei și la oameni la fel de oribili pentru c-aveau impresia că unul dintre chipuri ar putea să le dezvăluie ceva, doar pentru ca apoi să caute pe cineva potrivit pe Tinder ca să și-o tragă și să uite. Însă în clipa asta tânjea disperată după ceva care s-o reconecteze la normalitate. Un prânz de duminică. Pe când erau împreună, Bjørn o invitase de mai multe ori la prânz duminică, la părinți lui în Skreia, la doar jumătate de oră de condus cu mașina, însă ea găsise mereu o scuză ca să refuze. Totuși, în clipa asta nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare decât să stea la o masă cu socrii, să-și dea castronul de cartofi peste masă, să se plângă de vreme, să se împăuneze cu canapeaua cea nouă, să mestece carne de elan la fel de fadă precum banalele lor subiecte de discuție; privirile și încuviințările să fie calde, glumele, răsuflate, iar momentele de iritare, suportabile.

— Bună!

Katrine tresări, speriată. În pragul ușii stătea un bărbat.

— Eu l-am bifat şi pe ultimul de pe lista mea, zise Anders Wyller. Aşa că, dacă nu mai e şi altceva, eu mă duc acasă să dorm puţin.

— Desigur. Tu ai rămas ultimul?

— Aşa se pare.

— Berntsen?

— A terminat devreme. Cred că pur şi simplu e mai eficient.

— Corect, zise Katrine, gata să râdă, însă nu se sinchisi. Wyller, îmi pare rău că-ţi cer asta, dar ai putea tu să-i mai verifici lista o dată? Am senzaţia că…

— Tocmai am făcut-o. Părea în ordine.

— A fost totul în ordine?

Katrine le ceruse lui Wyller şi lui Berntsen să ia legătura cu diversele companii de telefonie ca să facă rost de listele cu numere şi nume ale persoanelor cu care victima vorbise în ultimele şase luni, după care să le împartă între ei şi să le verifice alibiurile.

— Da. A fost un tip din Åneby, aproape de Nittedal, al cărui prenume se termină în „y“. El a sunat-o pe Elise în timpul verii cam de prea multe ori, aşa că i-am verificat încă o dată alibiul.

— Care se termină în „y“?

— Lenny Hell. Da, exact aşa.

— Uau! Deci suspectezi oameni pe baza literelor din numele lor?

— Printre altele. E un fapt real că numele terminate în „y“ se regăsesc mult mai des din punct de vedere statistic atunci când e vorba de crime.

— Şi?

— Şi când am văzut că Berntsen îşi notează că alibiul lui Lenny consta din

faptul că fusese cu un prieten la Åneby Pizza & Grill în momentul uciderii lui Elise Hermansen și că doar proprietarul pizzeriei putea confirma, am sunat la șeful secției locale ca să aud cu urechile mele.

— Pentru că numele tipului e Lenny?

— Pentru că proprietarul pizzeriei se numește Tommy.

— Și ce-a zis șeful de secție?

— Că Lenny și Tommy sunt cetățeni de încredere și respectă legea cu sfințenie.

— Deci te-ai înșelat.

— Rămâne de văzut. Șeful de secție se numește Jimmy.

Katrine izbucni în râs. Își dădu seama că avea nevoie de asta. Anders Wyller zâmbi și el. Poate că și ea avea nevoie să zâmbească. Toată lumea încerca să facă o primă impresie bună, însă ea avea impresia că dacă n-ar fi întrebat, Wyller nu i-ar fi spus că făcuse și treaba lui Berntsen. Iar asta îi dădea de înțeles că Wyller — ca și ea — nu avea încredere în Truls Berntsen. O idee pe care Katrine tot încercase s-o ignore de când apăruse prima dată, însă acum se răzgândi.

— Intră și închide ușa după tine!

Wyller făcu întocmai.

— Mai e ceva pe care, cu regret, trebuie să-ți cer să-l faci, Wyller. Scurgerea de informații către VG. Tu ești cel care va trebui să lucreze cel mai mult cu Berntsen. Ai putea…?

— Să rămân cu ochii în patru și urechile ciulite?

Katrine oftă.

— Ceva de genul. Asta rămâne între noi, iar dacă descoperi ceva, nu vorbești decât cu mine. S-a înțeles?

— S-a înțeles.

Wyller plecă, iar Katrine mai aşteptă câteva secunde înainte de a-şi lua telefonul de pe birou. Se uită la Bjørn. Adăugase şi o fotografie a lui pe lângă numărul de telefon. Bărbatul zâmbea. Bjørn Holm nu era vreo frumuseţe. Avea un chip palid, uşor buhăit, cu părul roşcat stricat de un petic de chelie strălucitor ca luna plină. Dar era totuşi Bjørn. Antidotul pentru toate celelalte imagini. Oare ce-o făcuse să dea bir cu fugiţii? Dacă Harry Hole putea trăi cu cineva, ea de ce să nu poată? Arătătorul i se apropia deja de butonul de apel când în minte îi răsună iarăşi semnalul de avertizare. Avertismentul lui Harry Hole şi al lui Hallstein Smith. Următoarea.

Lăsă telefonul la loc şi se concentră iar la poze.

Următoarea.

Dacă ucigaşul se gândea deja la următoarea?

— Trebuie să te s-străduieşti mai mult, Ewa, şopti el.

Ura când ele nu depuneau niciun efort.

Când nu-şi făceau curăţenie în apartamente. Când nu aveau grijă de trupurile lor. Când nu puteau să-l păstreze alături pe bărbatul al cărui copil îl născuseră. Când nu-i dădeau deloc copilului de mâncare şi-l încuiau în şifonier, spunându-i că nu trebuie să scoată niciun sunet şi că-i vor da apoi ciocolată, în timp ce primeau vizite de la bărbaţi cărora le dădeau de mâncare şi toată ciocolata, şi toate lucrurile cu care se jucau, ţipând de încântare, aşa cum mama nu se juca niciodată cu copilul.

Oh, nu!

Aşa că şi copilul trebuia să se joace în schimb cu mama. Şi cu altele la fel ca mama.

Şi se jucase. Se jucase dur. Până în ziua în care-l luaseră de-acolo şi-l încuiaseră într-un altfel de şifonier, pe Jøssingveien, la nr. 33: închisoarea şi

centrul de detenţie Ila. Descrierea oficială era: institut pentru deţinuţi din toate colţurile ţării care necesitau „intervenţii specifice“.

Unul dintre poponarii de psihiatri de acolo îi spusese că atât violurile, cât şi bâlbâiala lui erau consecinţele traumei îndurate în copilărie. Cretinul! Bâlbâiala o moştenise de la tatăl său pe care nu îl cunoscuse niciodată. Bâlbâiala şi un costum jegos. Şi să violeze femei visa de când se ştia. Dar apoi făcuse ceea ce acele femei nu făcuseră niciodată. Se străduise mai mult. Şi aproape că terminase cu bâlbâiala. O violase pe dentista închisorii. Apoi evadase de la Ila. Şi începuse să se joace. Mai dur ca niciodată. Faptul că îl căuta poliţia nu făcea decât să sporească şi mai mult fiorul jocului. Până în ziua în care rămăsese faţă în faţă cu acel poliţist şi văzuse determinarea şi ura din ochii lui, care-l făcuseră să-şi dea seama că acel bărbat era în stare să îl prindă. Că era în stare să-l trimită înapoi în hăul negru al copilăriei sale, în acel şifonier închis, unde încerca să-şi ţină respiraţia pentru a nu fi nevoit să inhaleze duhoarea de sudoare şi tutun a hainei de lână unsuroase şi groase a tatălui său, care atârna în faţa lui şi pe care mama sa spunea că o păstrează în caz că el se va întoarce într-o bună zi. Ştia că nu avea cum să suporte să fie iar închis. Aşa că se ascunsese. Se ascunsese de poliţistul cu privire de criminal. Rămăsese la cutie trei ani. Trei ani fără să se joace. Până ce şi asta se preschimbase în şifonier. Apoi se trezise faţă în faţă cu această oportunitate. Şansa de-a se juca în siguranţă. Evident, n-ar fi trebuit să fie prea în siguranţă. Trebuia să fie capabil să simtă izul fricii ca să fie stârnit cum trebuie. Atât a lui, cât şi a lor. Nu mai conta ce vârstă aveau, cum arătau, dacă erau mici sau mari. Femei să fie. Sau potenţiale mame, cum zisese unul dintre psihiatrii cretini.

Îşi înclină capul şi se uită la ea. Or fi fost pereţii apartamentului subţiri, dar asta nu-l mai deranja. Abia acum, când ea era atât de aproape şi în această lumină, el observă că Ewa cu „w“ avea nişte coşuri mici în jurul gurii deschise. Era evident că femeia încerca să ţipe, însă nu mai avea cum s-o facă, indiferent cât se străduia. Pentru că sub gura deschisă mai avea una nouă. O gaură căscată în gât, din care curgea sânge, acolo unde îi fusese laringele. O ţinea strâns lipită de peretele livingului şi auzea un gâlgâit în vreme ce bule rozalii de sânge ţâşneau acolo unde tractul respirator retezat ieşea în afară. Muşchii gâtului femeii se încordau şi se relaxau în timp ce încerca disperată să tragă aer. Şi pentru că plămânii ei încă funcţionau, avea

să mai trăiască alte câteva secunde. Dar momentan nu asta îl fascina cel mai tare, ci faptul că putuse să pună definitiv capăt sporovăielii ei nesuferite sfâșiindu-i coardele vocale cu dinții săi de fier.

Și-n vreme ce lumina din ochii ei se stingea ușor-ușor, el încercă să descopere ceva care să trădeze o teamă de moarte, o dorință de-a mai trăi încă o secundă. Însă nu găsi nimic. Femeia ar fi trebuit să se străduiască mai mult. Poate că pur și simplu nu avea destulă imaginație. Poate că nu iubea viața suficient. Bărbatul ura când ele renunțau atât de ușor la viață.

10. Sâmbătă dimineață

Harry alerga. Lui Harry nu-i plăcea să alerge. Unii alergau pentru că le plăcea. Lui Haruki Murakami îi plăcea. Lui Harry îi plăceau cărţile lui Murakami, mai puţin cea despre alergat — la aceea renunțase. Harry alerga pentru că-i plăcea să se oprească. Îi plăcea că alergase. Îi plăcea să ridice greutăţi: o durere mai concretă, limitată de efortul depus de mușchii săi mai degrabă decât de dorința de-a avea parte de mai multă durere. Asta spunea probabil ceva despre slăbiciunea caracterului său, de înclinaţia de-a fugi de ceva, de-a căuta un sfârşit al durerii încă dinainte de-a fi început.

Un câine slăbănog, genul pe care cei din Holmenkollen îl ţineau chiar dacă nu mergeau la vânătoare mai des de un weekend la doi ani, sări de pe cărare. Stăpânul lui venea alergând la vreo 100 de metri în spate. Îmbrăcat cu haine Under Armour, colecţia din acest an. Harry avu timp să-i observe tactica de alergare în vreme ce se apropiau unul de altul ca două trenuri pe şine. Era păcat că nu alergau în aceeaşi direcţie. Harry s-ar fi furişat în urma lui, i-ar fi suflat în ceafă şi apoi s-ar fi prefăcut că se împiedică doar ca să se prăbuşească peste el în timpul urcuşului către Tryvann. L-ar fi lăsat să-i vadă tălpile adidaşilor lui vechi de 20 de ani.

Oleg zicea că Harry e incredibil de copilăros când alergau, până şi când îşi promiteau să alerge încet tot drumul, Harry tot ajungea să propună o întrecere pe ultimul deal. În apărarea lui Harry trebuia spus că cerea practic să fie învins, deoarece Oleg moștenise nedreapta absorbție foarte rapidă de oxigen a mamei sale.

Două femei supraponderale mai mult mergeau decât alergau — discutau şi gâfâiau atât de zgomotos, încât nici nu-l auziră pe Harry, aşa că el coti pe o cărare mai îngustă. Brusc, se trezi pe un teritoriu necunoscut. Aici copacii

creșteau mai des, acoperind cu totul lumina dimineții, iar Harry căpătă o trecătoare senzație a ceva desprins din propria copilărie. Teama de-a se rătăci și de-a nu mai fi în stare să regăsească drumul înapoi spre casă. Apoi ajunse iar pe teren deschis și știu exact unde se află și unde îi e casa.

Unora le plăcea aerul rece de aici de sus, cărările nu foarte abrupte prin pădure, liniștea și mirosul acelor de pin. Lui Harry îi plăcea priveliștea orașului. Îi plăceau zgomotul și mirosul lui. Senzația de-a putea să-l atingă. Siguranța că te-ai putea îneca în el, că te-ai putea scufunda în adâncurile sale. De curând, Oleg îl întrebase pe Harry cum i-ar plăcea să moară. Harry îi răspunsese că vrea să moară liniștit în somn. Oleg alesese brusc și relativ fără dureri. Harry minţise. Voia să bea până la moarte într-un bar din orașul de sub ei. Și știa că și Oleg minţise la rândul său — el ar fi ales raiul și iadul din trecut și ar fi luat o supradoză de heroină. Alcool și heroină. Iubiri obsesive la care puteau renunța, dar niciodată nu le puteau uita, indiferent cât timp ar fi trecut.

Harry sprintă pe ultima porțiune a traseului, auzind cum pietrișul răpăie în urma adidașilor săi, apoi o zări fulgurant pe fru Syvertsen în spatele perdelei din casa de alături.

Făcu un duș. Lui Harry îi plăcea să facă duș. Cineva ar fi trebuit să scrie o carte despre experiența de-a face duș.

După ce termină, se duse în dormitor, unde Rakel stătea la geam în hainele pentru grădinărit: cizme Wellington, mănuși groase, o pereche de blugi jerpeliți și o pălărie decolorată de soare. Se întoarse pe jumătate spre el și-și dădu la o parte câteva șuvițe care îi ieșiseră de sub pălărie. Harry se întrebă dacă ea știa cât de bine îi stătea așa. Probabil.

— Bleah! Un bărbat despuiat! rosti ea încet, zâmbind.

Harry se apropie și rămase în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri și masând-o ușor.

— Ce faci?

— Mă uit la geamuri. Ar trebui să facem ceva în privința lor înainte să vină

Emilia, nu crezi?

— Emilia?

Rakel râse.

— Ce e?

— Ți-ai oprit foarte brusc masajul, scumpule. Relaxează-te, nu avem musafiri. E doar o furtună.

— O, acea Emilia! Bănuiesc că această fortăreață poate face față unui dezastru sau două.

— Asta credem noi, cei care locuim aici sus, pe deal, nu-i așa?

— Ce credem?

— Că viețile noastre sunt ca niște fortărețe. Inexpugnabile.

Rakel oftă înainte de-a adăuga:

Trebuie să plec la cumpărături.

— Cina acasă? Încă n-am încercat localul acela peruvian de pe Badstugata. Nu-i chiar atât de scump.

Ăsta era unul dintre obiceiurile sale de burlac pe care încercase să o facă și pe ea să-l adopte: să nu gătească pentru ei. Rakel era oarecum convinsă de argumentul lui cum că restaurantele erau una dintre cele mai bune idei ale civilizației. Că încă din Epoca de Piatră oamenii își dăduseră seama că gătitul și mâncatul laolaltă era o chestie mai inteligentă decât ca toată populația să piardă trei ore în fiecare zi pentru a pregăti, cumpăra, găti și spăla apoi vasele. Când ea obiectase că i se pare un pic decadent, el îi răspunsese că decadență însemna familiile obișnuite care-și construiau bucătării de un milion de coroane bucata, aia era decadență. Și că folosirea mai sănătoasă, nedecadentă a resurselor însemna să plătești bucătari cu experiență să gătească hrana pe care o meritau în bucătării enorme, așa încât să-și plătească la rândul lor ajutorul dat de Rakel în calitate de avocat sau slujba de profesor

de polițiști a lui Harry.

— Astăzi e rândul meu, deci voi plăti eu, zise el, prinzând-o de brațul drept. Rămâi cu mine!

— Trebuie să plec la cumpărături, spuse femeia, apoi schiță o grimasă când el o lipi de corpul său încă umed. Vin Oleg și Helga pe la noi.

El o strânse și mai aproape.

— Chiar vin? Credeam că ai zis că nu vom avea musafiri.

— Sunt sigură că poți rezista vreo două ore alături de Oleg și de…

— Glumeam. Mă voi comporta cum trebuie. Dar n-ar trebui să…

— Nu, nu-i ducem la restaurant. Helga n-a mai fost niciodată aici, iar eu vreau să o studiez așa cum trebuie.

— Biata Helga! șopti Harry și tocmai se pregătea să o muște pe Rakel de lobul urechii, dar văzu ceva între sânul ei și gât.

— Ce-i aia?

Își lipi foarte gingaș vârful degetului de un semn roșu.

— Ce? întrebă ea, pipăindu-și pielea. Ah, asta! A luat doctorul o probă de sânge.

— Din gât?

— Nu mă întreba de ce.

Femeia zâmbi.

— Arăți atât de dulce când îți faci griji!

— Nu-mi fac griji. Sunt gelos. Ăsta e gâtul meu și știm amândoi că ai o slăbiciune pentru doctori.

Rakel râse, iar Harry o trase și mai aproape.

— Nu, se împotrivi ea.

— Nu? făcu el, și o auzi cum brusc respiră mai profund.

Îi simți corpul cedând cumva.

— Ticălosule! gemu ea.

Rakel era stânjenită de ceea ce ea numea „fitil scurt la sex“, iar înjuratul era cel mai evident semn.

— Poate că ar trebui să ne oprim acum, te cheamă grădina, șopti el, dându-i drumul.

— Prea târziu! șuieră ea.

Harry îi desfăcu jeanșii și-i trase în jos odată cu chiloții, până la genunchi, apoi mai jos, până deasupra cizmelor. Ea se aplecă în față și se prinse cu o mână de pervaz, și tocmai se pregătea să-și dea jos pălăria cu cealaltă.

— Nu, șopti el, aplecându-se în față în așa fel încât să ajungă cu capul lângă al ei. Las-o pe cap!

Râsul ei jos, gâlgâitor, îi gâdilă urechea. Dumnezeule, ce mult îi plăcea acest râs! Încă un sunet se amestecă cu râsul. Bâzâitul dat de vibrațiile unui telefon ce stătea lângă mâna ei pe pervaz.

— Aruncă-l pe pat! șopti el, evitând să se uite la ecran.

— E Katrine Bratt, îl anunță Rakel.

Rakel își îmbrăcă pantalonii în timp ce-l privea.

Harry avea o expresie de concentrare intensă pe chip.

— Cu cât timp în urmă? întrebă el.

Rakel îl văzu cum dispare de lângă ea la auzul vocii celeilalte femei. Dădu să întindă mâna după el, dar era prea târziu, Harry nu mai era acolo. Corpul gol, suplu, cu mușchi ce se răsuceau ca niște rădăcini pe sub pielea palidă, era încă acolo, exact în fața ei. Ochii albaștri, a căror culoare era aproape ștearsă după ani întregi de abuz de alcool, erau în continuare fixați asupra ei. Însă nu o mai vedea, privirea îi era concentrată înăuntrul lui. Îi spusese seara trecută de ce fusese nevoit să accepte cazul, iar ea nu protestase. Pentru că dacă Oleg ar fi dat afară din Academia de Poliție, probabil s-ar pierde din nou. Iar dacă ar ajunge să fie nevoită să aleagă între a-l pierde pe Harry sau pe Oleg, ar alege să-l piardă pe Harry. Doar avea deja câțiva ani de antrenament în a-l pierde pe Harry, știa că ar putea supraviețui fără el. Nu știa însă dacă ar putea supraviețui fără fiul ei. Dar în timp ce el îi explica faptul că o făcea doar de dragul lui Oleg, un ecou a ceva ce el îi spusese de curând îi apăruse minte: S-ar putea să vină o zi când chiar va trebui să mint, iar atunci s-ar putea să fie de folos dacă ai crede că sunt sincer.

— Vin acum, zise Harry. Care e adresa?

Încheie apelul și începu să se îmbrace. Rapid, eficient, fiecare mișcare atent măsurată. Ca o mașinărie care face în sfârșit ceea ce i-a fost menit să facă. Rakel îl studia, memorând totul, așa cum memorezi tot ce ține de un iubit pe care nu-l vei mai vedea multă vreme.

Trecu iute pe lângă Rakel fără să se uite la ea, fără vreun cuvânt sau vreun adio. Ea era deja dată deoparte, împinsă departe din conștiința lui de una dintre cele două pasiuni ale sale. Alcoolul și crima. Iar acum era vorba de cea de care ea se temea cel mai mult.

Harry stătea dincolo de banda portocaliu cu alb al poliției când o fereastră de la parterul clădirii din fața lor se deschise. Katrine Bratt scoase capul afară.

— Lăsați-l să treacă! strigă ea spre tânărul agent de poliție fără uniformă care-i bloca drumul.

— N-are nicio legitimație, protestă agentul.

— E Harry Hole! strigă Katrine.

— Chiar e?

Polițistul îi aruncă o privire de sus până jos înainte să ridice banda.

— Credeam că e un mit, se apără el.

Harry porni în sus pe scările ce duceau la ușa deschisă a apartamentului. Înăuntru, urmă traseul marcat de micile steaguri albe ale criminaliștilor lăsate în locurile în care descoperiseră ceva. Doi criminaliști stăteau în genunchi și se uitau la o gaură din podeaua de lemn.

— Unde…?

— Acolo, răspunse unul dintre ei.

Harry se opri în fața ușii indicate de agent. Trase adânc aer în piept și-și goli mintea de orice gând, după care intră.

— Bună dimineața, Harry! rosti Bjørn Holm.

— Te poți da la o parte? întrebă Harry pe un ton coborât.

Bjørn făcu un pas, îndepărtându-se de canapeaua peste care stătuse aplecat și lăsând cadavrul la vedere. În loc să se apropie, Harry făcu un pas în spate. Scena. Compoziția. Apoi se apropie și începu să observe detaliile. Femeia stătea pe canapea, cu picioarele depărtate în așa fel încât fusta îi alunecase în sus ca să-i dezvăluie lenjeria neagră. Capul îi era rezemat de spetează, iar părul lung, blond-deschis, îi atârna dincolo de ea. Îi lipsea o parte din gât.

— A fost omorâtă acolo, arătă Bjørn către peretele de lângă geam.

Privirea lui Harry alunecă la tapet și la podeaua de lemn goală.

— Mai puțin sânge. De data asta nu a mai străpuns carotida când a mușcat-o.

— Poate că a ratat-o, rosti Katrine, venind din bucătărie.

— Dacă a mușcat-o, înseamnă că are fălci puternice, spuse Bjørn. Forța medie a mușcăturii de om e de șapte kilograme, însă pare să-i fi smuls laringele și o parte din beregată dintr-o singură mușcătură. Chiar și cu dinți de metal ascuțiți, tot ar fi fost nevoie de o putere redutabilă.

— Sau de foarte multă furie, completă Harry. Ai văzut ceva rugină sau vopsea în rană?

— Nu, dar poate că atunci când a mușcat-o pe Elise Hermansen s-a desprins ceva.

— Hmm! Posibil, dacă nu cumva de data asta n-a mai folosit dinții de fier, ci altceva. Și nici cadavrul n-a mai fost mutat în pat.

— Înțeleg unde bați, Harry, dar e același făptaș, zise Katrine. Vino să vezi!

Harry o urmă în bucătărie. Unul dintre criminaliști lua probe dintr-un pahar de sticlă pentru blender aflat în chiuvetă.

— Și-a făcut un smoothie, anunță Katrine.

Harry înghiți în sec și se uită la pahar. Interiorul era roșu.

— A folosit sânge. Și câteva lămâi pe care le-a găsit în frigider, din ce ne dăm noi seama.

Arătă spre fâșiile de coajă galbene de pe blat.

Harry simțea că începe să-l ia cu amețeală. Și se gândi că era ca atunci când iei prima înghițitură, cea care îți provoacă rău. Încă două pahare și era imposibil să te mai oprești. Dădu din cap a aprobare și ieși. Zări în trecere baia și dormitorul înainte de-a reveni în living. Închise ochii și ascultă. Femeia, poziția corpului, felul în care fusese expusă. Felul în care fusese expusă Elise Hermansen. Și iată-l: ecoul. El era. Trebuia să fie.

Când deschise iarăși ochii, se trezi uitându-se direct la fața unui tânăr blond pe care i se păru că-l recunoaște.

— Anders Wyller, se prezentă tânărul. Detectiv.

— Desigur, zise Harry. Ai absolvit Academia acum un an? Sau doi?

— Doi ani.

— Felicitări pentru notele bune!

— Mersi! E impresionant, la ce note aveam.

— Nu-mi mai amintesc nimic, a fost doar o deducție. Lucrezi la Investigații Criminale ca detectiv după doar doi ani de muncă în poliție.

Anders Wyller zâmbi.

— Doar să-mi spui dacă stau în drum și voi pleca. Mă aflu aici de doar două zile și jumătate și deja avem de-a face cu o crimă dublă, o vreme nu va avea nimeni timp să stea să mă învețe. Mă întrebam dacă aș putea rămâne în umbra ta. Însă numai dacă e-n regulă?

Harry se uită la tânărul din fața sa. Și-l aminti cum venea la el în birou, mereu plin de întrebări. Atât de multe, uneori atât de irelevante, încât ți-ai fi putut închipui că e un Holefan. Un Holefan era argoul academiei pentru studenții care fuseseră fermecați de mitul Harry Hole, care în câteva cazuri extreme era motivul principal pentru care se înscriseseră acolo. Harry fugea de ei ca de ciumă. Holefan sau nu, Harry își dăduse seama că, ajutat de acele note și de ambiție, zâmbet și abilități sociale deloc forțate, Anders Wyller avea să ajungă departe. Și înainte ca Anders Wyller să ajungă departe, un tânăr talentat ca el poate ar avea timp să facă și un pic de bine, cum ar fi să ajute la rezolvarea câtorva crime.

— OK. Prima lecție e că ai să fii dezamăgit de propriii colegi, spuse Harry.

— Dezamăgit?

— Stai aici încântat până peste poate și tare mândru, crezând că ai ajuns până în vârful lanțului trofic. Așa că prima lecție e că detectivii care se ocupă de crime sunt la fel ca toți ceilalți. Nu suntem deosebit de inteligenți, unii dintre noi sunt chiar proști. Facem greșeli, o mulțime chiar, și nici nu învățăm mare

lucru din ele. Când obosim, uneori alegem să dormim în loc să ne vedem mai departe de vânătoare, cu toate că știm că soluția s-ar putea afla la un braț distanță. Așa că dacă tu chiar crezi că noi îți vom deschide ochii, că te vom inspira și că-ți vom arăta o lume complet nouă a abilităților de investigare pline de ingeniozitate, ai să fii tare dezamăgit.

— Lucrul ăsta îl știu deja.

— Chiar așa?

— Am lucrat două zile cu Truls Berntsen. Eu vreau să știu cum lucrezi tu.

— Ai participat la cursul meu despre investigarea crimelor.

— Și știu că tu nu lucrezi așa. La ce te gândeai?

— Mă gândeam?

— Da, când stăteai acolo cu ochii închiși. Nu cred că partea aia ne-ai predat-o la curs.

Harry văzu că Bjørn se îndreptase de spate. Iar Katrine stătea în ușă cu brațele încrucișate, dând aprobator din cap.

— Bun! reluă Harry. Fiecare are propria metodă. A mea e să încerc să captez gândurile care îți trec prin minte prima oară când ajungi la locul unei crime. Toate legăturile aparent neimportante pe care creierul le face automat atunci când absorbim informații în primele secunde când vizităm un loc. Gânduri pe care le uităm extrem de repede, pentru că nu avem timp să le atribuim însemnătate înainte ca atenția să ne fie atrasă de cu totul altceva, precum un vis care dispare când te trezești și începi să înregistrezi toate celelalte lucruri care se petrec în jurul tău. În nouă ocazii din zece, acele gânduri sunt inutile. Însă există mereu speranța că acea a zecea ocazie ar putea însemna ceva.

— Dar acum? Înseamnă ceva vreunul dintre acele gânduri? întrebă Wyller.

Harry făcu o pauză. Văzu expresia atentă de pe chipul lui Katrine.

— Nu știu. Dar nu pot scăpa de ideea că ucigașul este obsedat de curățenie.

— Curăţenie?

— Şi-a mutat ultima victimă din locul în care a ucis-o în pat. Criminalii în serie fac de obicei lucrurile cam în acelaşi fel, aşa că de ce pe această femeie a lăsat-o în living? Singura diferenţă dintre acest dormitor şi cel al lui Elise Hermansen este că aici aşternuturile sunt murdare. Am cercetat ieri apartamentul lui Hermansen când au venit criminaliştii să ia cearşafurile. Miroseau a lavandă.

— Deci s-a dedat la acte de necrofilie cu această femeie în living pentru că nu suportă aşternuturile murdare?

— Ajungem şi acolo. Ai văzut blenderul din bucătărie? Ai remarcat că l-a pus în chiuvetă după ce l-a folosit?

— Poftim?

— Chiuveta, interveni Katrine. Harry, tinerii nu ştiu ce înseamnă să speli de mână.

— Chiuveta, continuă Harry. Nu era obligat să îl pună acolo, oricum nu era nevoie să spele vasele. Aşa că poate a fost vorba de un act compulsiv, poate că are o obsesie cu curăţenia? O fobie faţă de bacterii? Cei care comit crime în serie suferă adesea de un şir întreg de fobii. Dar el nu şi-a dus treaba până la capăt, nu a spălat vasele, nici măcar n-a dat drumul la robinet ca să umple recipientul blenderului cu apă, în aşa fel încât smoothie-ul cu sânge şi lămâie să fie mai uşor de spălat mai târziu. De ce nu?

Anders Wyller clătină din cap.

— OK, vom ajunge şi acolo, zise Harry, apoi dădu din cap în direcţia cadavrului. După cum vezi, această femeie…

— Un vecin a identificat-o ca fiind Ewa Dolmen, interveni Katrine. Ewa, cu „w“.

— Mersi! Ewa încă are, după cum vezi, chiloţii pe ea, spre deosebire de Elise, pe care criminalul a dezbrăcat-o. În coşul de gunoi din baie sunt câteva

ambalaje de tampoane, deci presupun că Ewa era la ciclu. Katrine, tu te-ai uitat?

— Criminalistul-şef e pe drum.

— Doar ca să vedem dacă am dreptate, iar tamponul e încă acolo.

Katrine se încruntă, apoi făcu aşa cum îi ceruse Harry şi cei trei bărbaţi îşi feriră privirile.

— Da, văd şnurul unui tampon.

Harry scoase un pachet de Camel din buzunar.

— Ceea ce înseamnă că asasinul — presupunând că n-a vârât el însuşi un tampon — n-a violat-o vaginal. Pentru că este…

Harry arătă cu ţigara spre Anders Wyller.

— …obsedat de curăţenie, completă Wyller.

— Mă rog, asta e una dintre posibilităţi. Cealaltă e că nu-i place sângele.

— Nu-i place sângele? Îl bea, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Katrine.

— Cu lămâie, adăugă Harry, ducându-şi spre buze o ţigară neaprinsă.

— Ce?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare. Ce? Ce anume înseamnă acest lucru? Că sângele era prea dulce?

— Încerci să fii amuzant? întrebă Katrine.

— Nu, doar că mi se pare ciudat că un individ despre care credem că încearcă să atingă satisfacţia sexuală bând sânge nu-şi serveşte băutura preferată seacă. Lumea adaugă lămâie în gin sau peste peşte pretinzând că le accentuează gustul. Dar e greşit, lămâia paralizează papilele gustative şi acoperă orice altceva. Adăugăm lămâie ca să mascăm ceva ce nu ne place. Uleiul de ficat

de cod a început să se vândă mult mai bine după ce i-au adăugat lămâie. Așa că poate vampiristului nostru nu-i place gustul de sânge, poate că faptul că el consumă sânge e tot o formă de compulsie.

— Poate că e superstițios și bea ca să absoarbă forța victimelor sale, spuse Wyller.

— Cu siguranță pare motivat de faptul că a fost privat de sex și totuși e capabil să se abțină să atingă organele genitale ale acestei femei. Ar putea fi din cauză că ea sângera.

— Un vampirist care nu suportă sângele menstrual. Pe ce cărări întortocheate o apucă mintea omului…, comentă Katrine.

— Ceea ce ne aduce înapoi la recipientul de sticlă, reluă Harry. Mai avem și altă probă fizică în afară de asta?

— Ușa de la intrare, răspunse Bjørn.

— Ușa? făcu Harry. M-am uitat la încuietoare când am intrat și părea neatinsă.

— N-a fost o spargere. Nu i-ai văzut exteriorul.

Ceilalți trei stăteau pe palier, uitându-se cum Bjørn desfăcea sfoara care ținea ușa lipită de perete. Apoi aceasta se mișcă ușor, închizându-se, dezvăluind partea din față.

Harry se uită. Simți cum inima își iuțește bătăile în piept în vreme ce gura i se usca și ea complet.

— Am legat ușa așa ca să nu o atingă niciunul dintre voi, explică Bjørn.

Pe ușă era scrisă cu sânge litera V, cam de un metru înălțime. Baza era strâmbă, unde se scursese sângele.

Toți patru se uitau acum la ușă.

Bjørn întrerupse primul tăcerea:

— V de la victorie?

— V de la vampirist, interveni Katrine.

— Doar dacă nu cumva a mai bifat încă o victimă, sugeră Wyller.

Acum se uitau cu toţii la Harry.

— Aşadar? rosti Katrine nerăbdătoare.

— Nu ştiu, răspunse el.

Expresia dură reveni în privirea ei:

— Haide, e clar că te gândeşti la ceva!

— Mhm! V de la vampirist s-ar putea să nu fie o sugestie rea. S-ar putea potrivi cu faptul că a depus un efort deosebit să ne spună fix asta.

— Fix ce?

— Că este special. Dinţii de fier, blenderul, litera asta. Se vede pe el însuşi unic şi ne oferă piesa de puzzle astfel încât să apreciem şi noi, la rândul nostru. Vrea să ne apropiem.

Katrine încuviinţă.

Wyller ezita, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ratase momentul când ar fi trebuit să vorbească, însă tot îndrăzni:

— Vrei să spui că în adâncul sufletului său, criminalul vrea să ne dezvăluie cine e?

Harry nu răspunse.

— Nu cine e, ci ce este, răspunse Katrine. Trimite un semnal.

— Pot întreba ce înseamnă acest lucru?

— Desigur, răspunse Katrine. Întreabă-l pe expertul nostru în criminali în serie.

Harry se uita la literă. Deja nu mai era ecoul unui țipăt, ci însuși țipătul. Țipătul unui demon.

— Înseamnă…

Harry aprinse bricheta și o apropie de țigară, apoi inhală adânc. Dădu drumul fumului afară și completă:

— Că vrea să se joace.

— Crezi că V-ul vine de la altceva, zise Katrine când plecă din apartament alături de Harry, o oră mai târziu.

— Chiar așa? întrebă Harry, uitându-se pe stradă.

Tøyen. Cartierul imigranților. Străzi înguste, magazine cu covoare pakistaneze, piatră cubică, profesori de norvegiană pe biciclete, cafenele turcești, mame cu mers legănat acoperite de hijaburi, tineri care apelau la împrumuturi studențești, un mic magazin de discuri ce vindea viniluri cu muzică rock. Lui Harry îi plăcea foarte mult acest cartier. Atât de mult, încât nu se putea abține să se întrebe ce căuta el sus pe dealuri, printre burghezi.

— Pur și simplu n-ai vrut s-o rostești cu voce tare, continuă Katrine.

— Știai că bunicul meu obișnuia să spună asta când mă prindea înjurând? Dacă îl strigi pe diavol, va veni. Așadar…

— Așadar, ce?

— Chiar vrei să vină diavolul?

— Harry, avem de-a face cu o crimă dublă, poate cu un criminal în serie. Se

poate să devină și mai rău?

— Da, se poate.

11. Sâmbătă dimineață

— Presupunem că avem de-a face cu un criminal în serie, începu inspectorul-șef Katrine Bratt, privindu-și echipa de anchetă din sala de ședințe.

Plus Harry. Căzuseră de acord că va participa la ședințe până-și va forma propria echipă.

Atmosfera era diferită, mai concentrată decât în timpul şedinţelor anterioare. Acest lucru avea evident de-a face cu evoluţia cazului, însă Katrine era destul de convinsă că şi prezenţa lui Harry conta întrucâtva. O fi fost el beţivanul, l'enfant terrible şi arogant al Serviciului de Investigaţii Criminale, cel care, direct sau indirect, provocase moartea altor poliţişti şi ale cărui metode de lucru erau extrem de discutabile, dar tot îi făcea să stea drepţi şi cu urechile ciulite. Pentru că avea aceeaşi carismă mohorâtă, aproape înfricoşătoare, iar realizările sale nu puteau fi puse la îndoială. Katrine nu se putea gândi decât la o singură persoană pe care Harry nu reuşise s-o prindă. Poate că el avea dreptate când spunea că longevitatea impunea respect, lucru valabil chiar şi în cazul unei matroane de bordel, dacă rămânea suficient de mult în activitate.

— Genul acesta de făptaş e foarte greu de prins din nenumărate motive, dar mai ales pentru că — aşa cum stau lucrurile în această situaţie — îşi plănuieşte atent totul, îşi alege victima la întâmplare şi nu lasă absolut nicio probă la locul faptei, cu excepţia a ceea ce vrea să găsim noi. De aceea dosarele din faţa voastră cu analize de la Criminalistică, de la legist şi de la analiştii noştri sunt atât de subţiri. Încă n-am reuşit să legăm vreun agresor sexual cunoscut de Elise Hermansen, de Ewa Dolmen ori de vreunul dintre locurile crimelor. Dar am reuşit să identificăm metodologia din spatele crimelor. Tord?

Expertul IT râse scurt şi complet nepotrivit, ca şi cum i se părea amuzant ceea ce spusese Katrine, apoi spuse:

— Ewa Dolmen a trimis un mesaj de pe telefonul mobil care ne arată că avea o întâlnire stabilită pe Tinder într-un bar cu profil sportiv numit Dicky’s.

— Dicky’s? exclamă Magnus Skarre. Ăsta e aproape vizavi de barul Jealousy.

Un murmur colectiv străbătu încăperea.

— Așa că am putea da de urma a ceva, dacă modus operandi presupune să se folosească de Tinder și să stabilească întâlniri în Grünerløkka, zise Katrine.

— Ce? întrebă unul dintre detectivi.

— O idee despre ce s-ar putea întâmpla data viitoare.

— Și dacă nu va exista nicio dată viitoare?

Katrine trase adânc aer în piept.

— Harry?

Harry se legăna în scaunul său.

— Ei bine, criminalii în serie care încă-și cizelează stilul lasă de obicei un interval mare între primele crime. Poate dura luni, chiar ani. Tiparul clasic este ca după o crimă să urmeze o perioadă de relaxare, înainte ca frustrarea sexuală să înceapă iar să se acumuleze. De obicei, aceste cicluri devin tot mai scurte de la o crimă la alta. Cu un ciclu care deja are doar două zile, am fi tentați să presupunem că nu e prima dată când el comite o astfel de faptă.

Se așternu liniștea, moment în care toată lumea îl așteptă să continue. Dar el nu mai zise nimic.

Katrine își drese glasul.

— Problema este că nu putem găsi nicio infracțiune gravă în Norvegia în ultimii cinci ani care să prezinte vreo asemănare cu aceste două crime. Am verificat cu Interpolul să vedem dacă e posibil ca vreun potențial infractor să fi schimbat terenul de vânătoare și să se fi mutat aici. Există vreo 12

candidaţi, însă niciunul nu pare să se fi mutat recent. Aşa că habar n-avem cine e. Dar ştim totuşi că experienţa ne-a învăţat că e posibil să lovească din nou. Iar în acest caz, curând.

— Cât de curând? întrebă un glas.

— Greu de zis, răspunse Katrine, aruncându-i o privire lui Harry, care ridică discret un deget. Însă pauza ar putea fi nu mai mare de o zi.

— Şi chiar nu putem face nimic ca să-l împiedicăm?

Katrine îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Am luat legătura cu şeful poliţiei să-i cer acordul să emitem un avertisment public pe lângă conferinţa de presă de la ora 18:00. Cu un pic de noroc, făptaşul nostru îşi va anula sau amâna planurile pentru încă o crimă dacă va crede că lumea va fi mai atentă de aici înainte.

— Oare chiar va face asta? se întrebă Wolff.

— Cred…, începu Katrine, dar fu întreruptă:

— Cu tot respectul, Bratt, îl întrebam pe Hole.

Katrine înghiţi în sec şi încercă să nu se enerveze.

— Harry, tu ce spui? Oare un avertisment public îl va opri?

— Nu ştiu. Uitaţi ce-aţi văzut la televizor; criminalii în serie nu sunt roboţi cu acelaşi software care urmează acelaşi tipar comportamental, sunt la fel de diverşi şi de impredictibili ca toată lumea.

— Isteţ răspuns, Hole!

Toţi cei din încăpere se întoarseră spre uşă, unde noul sosit, comandantul Bellman, stătea sprijinit de perete cu braţele încrucişate la piept.

— Nu ştie nimeni ce efect ar putea avea un avertisment public. Poate că nu va face decât să-l încurajeze pe acest criminal bolnav, să-i dea senzaţia că el

controlează situaţia, că e invulnerabil şi-şi poate vedea mai departe de treabă. Însă ce ştim totuşi, pe de altă parte, e că un avertisment public ar putea da impresia că noi, cei de-aici, de la sediul central, am pierdut controlul situaţiei. Iar singurii care se vor speria vor fi locuitorii acestui oraş. Şi mai speriaţi, am putea spune probabil, întrucât — aşa cum poate aţi observat voi, cei care aţi citit ce scriu ziarele pe internet în ultimele ore — se fac o mulţime de speculaţii cu privire la faptul că aceste două crime au legătură între ele. Aşa că eu am o sugestie mai bună.

Mikael Bellman îşi aranjă mânecile cămăşii în aşa fel încât butonii albi prinşi la manşete să se vadă din sacou.

— Şi anume să îl prindem pe acest individ înainte să provoace şi mai multe pagube.

Le zâmbi tuturor.

— Voi ce ziceţi, oameni buni?

Katrine îi văzu pe câţiva dând aprobator din cap.

— OK! făcu Bellman. Continuă, inspector-şef Bratt!

* * *

Clopotele primăriei anunţau ora 20:00 când o maşină fără însemne a poliţiei, un VW Passat, trecu încet pe acolo.

— A fost cea mai nasoală conferinţă de presă pe care am ţinut-o vreodată, în mă-sa! zise Katrine în vreme ce vira cu Passatul înspre Dronning Mauds gate.

— 29 de ori, spuse Harry.

— Ce?

— Ai zis de 29 de ori „Nu putem comenta legat de asta“, răspunse Harry. Am numărat.

— Am fost atât de aproape să spun „Scuze, dar comandantul poliției ne-a luat piuitul!“ Oare ce jocuri face Bellman? Fără avertisment că un criminal în serie umblă liber și oamenii ar trebui să-și păzească spatele?

— Are dreptate când spune că n-am face decât să stârnim o panică lipsită de sens.

— Lipsită de sens? se răsti Katrine. Uită-te și tu în jur! E sâmbătă seară și jumătate dintre femeile pe care le vezi umblând pe stradă sunt pe cale să se întâlnească cu un bărbat pe care nu-l cunosc, cu un prinț despre care speră că le va schimba viețile. Iar dacă ideea ta legată de pauza de o zi e corectă, una dintre ele chiar va avea parte de așa ceva, în mă-sa!

— Știai că în centrul Londrei a avut loc un accident grav de autobuz exact în ziua atentatelor teroriste din Paris? Au murit aproape la fel de mulți oameni ca în Paris. Norvegienii care aveau prieteni în Paris au început să sune, îngrijorați că aceștia s-ar putea număra printre victime. Însă niciunul nu s-a arătat extraordinar de preocupat de prietenii din Londra. După atacurile teroriste, oamenii au început să se teamă să meargă la Paris, cu toate că poliția de acolo era mereu cu ochii în patru. Nimeni nu și-a făcut griji în privința mersului cu autobuzul prin Londra, chiar dacă siguranța în trafic nu s-a îmbunătățit semnificativ.

— Ce vrei să zici?

— Că oamenii sunt mai speriați decât ar trebui de posibilitatea de-a se întâlni cu un vampirist. Pentru că e peste tot pe prima pagină a ziarelor și pentru că au citit că acesta bea sânge. Însă tot ei își aprind țigări care aproape sigur îi vor omorî.

— Chiar ești de acord cu Bellman?

— Nu, răspunse Harry în timp ce privirea îi rătăcea pe stradă. Cugetam și eu cu voce tare. Pentru că încerc să mă pun în locul lui, ca să înțeleg ce dorește de fapt. Bellman plănuiește mereu ceva.

— Iar acum a sosit acel moment?

— Nu știu. Dar vrea să păstreze cazul cât mai discret posibil și să-l rezolve cât mai repede. Ca un boxer care-și apără titlul.

— Acum ce mai vrei să zici, Harry?

— Odată ce-ai primit centura, vei dori cu tot dinadinsul să eviți alte meciuri. Pentru că cel mai bun lucru pe care-l poți obține e să ții cu dinții de ce ai obținut deja.

— Interesantă teorie! Și celelalte teorii ale tale?

— Am zis că nu sunt sigur.

— A vopsit litera V pe ușa Ewei Dolmen. Asta e inițiala lui, Harry. Ai spus că recunoști locul faptei de pe vremea când era activ.

— Da, dar cum spuneam, nu-mi dau încă seama clar ce anume am recunoscut.

Harry se opri o fracțiune de secundă când o imagine a unei străzi neutre îi fulgeră prin fața ochilor.

— Katrine, ascultă-mă: gâturi mușcate, dinți de fier, sânge băut — ăsta nu e modul lui de operare. Atacatorii și criminalii în serie ar putea fi impredictibili în privința detaliilor, însă nu-și schimbă complet modul de operare.

— Are o mulțime de moduri noi de operare, Harry.

— Îi plac durerea și teama lor. Nu sângele.

— Ai spus că ucigașul a pus lămâie în sânge pentru că nu-i place gustul lui.

— Katrine, nici dacă am ști că este el nu ne-ar fi de mare ajutor. De cât timp îl căutați voi și Interpolul?

— De vreo patru ani.

— De aceea cred că ar fi total neproductiv să le spunem şi celorlalţi despre bănuielile mele şi să riscăm să reducem ancheta concentrându-ne pe căutarea unei singure persoane.

— Sau s-ar putea să vrei să-l prinzi tu însuţi.

— Ce?

— El e motivul pentru care te-ai întors, nu-i aşa, Harry? L-ai mirosit încă de la început. Oleg n-a fost decât o scuză.

— Katrine, vom abandona această discuţie exact în clipa asta.

— Pentru că Bellman n-ar fi ieşit niciodată în public cu trecutul lui Oleg — faptul că n-a făcut nimic până acum s-ar răsfrânge tot asupra lui.

Harry dădu volumul mai tare la radio.

— Auzi asta? Aurora Aksnes, e destul de drăguţă…

— Harry, tu urăşti muzica synth-pop.

— Îmi place mai mult decât această discuţie.

Katrine oftă. Opriră când semaforul se făcu roşu. Femeia se aplecă în faţă spre parbriz.

— Ia uite, e lună plină!

— E lună plină, zise Mona Daa, uitându-se pe geamul de la bucătărie la câmpurile unduitoare.

Lumina lunii le făcea să pară că pâlpâie, ca şi cum erau acoperite de zăpadă proaspăt căzută.

— Oare asta ar creşte şansele ca el să lovească deja a treia oară nu mai târziu de-n seara asta? Ce zici?

Hallstein Smith zâmbi.

— Greu de crezut. Din ce mi-ai spus până acum despre cele două crime, parafilia acestui vampirist e reprezentată mai degrabă de necrofilie şi sadism, decât de mitomanie sau de vreo halucinaţie că ar fi o fiinţă supranaturală. Dar va lovi din nou, măcar asta e sigur.

— Interesant!

Mona Daa scria în carneţelul ei, care se afla pe masa din bucătărie lângă o ceaşcă de ceai cu chili verde proaspăt preparat.

— Şi unde şi când crezi că s-ar putea întâmpla acest lucru?

— Ai spus că şi a doua femeie a fost o pereche întâlnită pe Tinder?

Mona Daa aprobă în timp ce continua să facă însemnări. Majoritatea colegilor săi foloseau dispozitive de înregistrare, însă — cu toate că era cel mai tânăr reporter specializat în omucideri — ea prefera să o facă potrivit metodelor clasice. Explicaţia sa oficială era că, în cursa de-a face rost prima de veşti proaspete, economisea timp prin comparaţie cu ceilalţi, pentru că-şi corecta poveştile în timp ce lua notiţe. Era un avantaj deosebit la conferinţele de presă. Deşi în această după-amiază te-ai fi putut descurca şi fără un dictafon sau carnet la sediul poliţiei. Refrenul lui Katrine Bratt cu „Nu putem comenta“ avusese până la urmă darul să-i provoace până şi pe cei mai experimentaţi reporteri specializaţi în omucideri.

— Încă n-am publicat nimic legat de întâlnirile pe Tinder, însă am primit un pont de la o sursă din cadrul poliţiei care spunea că Ewa Dolmen i-a trimis un mesaj unei prietene cum că avea o întâlnire stabilită pe Tinder la barul Dicky’s din Grünerløkka.

— Aşa.

Smith îşi potrivi ochelarii.

— Sunt destul de sigur că va respecta aceeaşi metodă care până acum s-a dovedit eficientă.

— Deci tu ce le-ai spune celor care se gândesc să se întâlnească în următoarele zile cu bărbați cunoscuți pe Tinder?

— Că ar trebui să aștepte până va fi prins vampiristul.

— Dar crezi că el însuși va continua să folosească Tinder după ce-a citit acest articol și-și va seama că acum îi cunoaște toată lumea metoda?

— E o adevărată psihoză, prin urmare nu se va lăsa oprit de cugetări raționale când e vorba de riscuri. Nu e un criminal în serie clasic, care-și plănuiește cu calm ceea ce face, un psihopat cu sânge-rece ce nu lasă nicio urmă, care se ascunde în vreun ungher și-și țese pânza fără a se grăbi deloc între crime.

— Sursa noastră spune că detectivii care se ocupă de caz cred că e un caz clasic de criminal în serie.

— Asta-i o formă diferită de nebunie. Crima e mai puțin importantă pentru el decât mușcatul; sângele — asta îl motivează. Și tot ce vrea este să continue, acum e pe val, psihoza i s-a dezvoltat complet. Tot ce putem spera e ca el — spre deosebire de criminalul în serie clasic — să-și dorească de-adevăratelea să fie identificat și prins pentru că a scăpat complet de sub control și îi e complet indiferent dacă e găsit. Criminalul în serie clasic și vampiristul sunt amândoi niște dezastre naturale, în sensul că sunt oameni perfect obișnuiți care se întâmplă să fie bolnavi mintal. Însă în timp ce criminalul în serie este o furtună care se poate dezlănțui la nesfârșit fără să știi când se va termina, vampiristul se aseamănă cu o alunecare de teren. Se termină după o perioadă foarte scurtă. Însă în acel interval ar putea eradica o întreagă comunitate de pe fața pământului, înțelegi?

— Înțeleg, zise Mona, scriind mai departe.

„Ar putea eradica o întreagă comunitate de pe fața pământului.“

— Păi, mulțumesc foarte mult, acum am tot ce-mi trebuie!

— Pentru puțin! Sunt de fapt surprins că ai venit până aici pentru atâta lucru.

Mona Daa își deschise iPadul.

— Oricum trebuia să venim, ca să putem face o poză. Will?

— Mă gândeam să fac o poză pe câmp, zise fotograful, care stătuse în liniște și ascultase interviul. Tu, cu peisajul golaș și cu lumina lunii.

Firește, Mona știa exact la ce se gândea fotograful. Bărbat afară în întuneric, lună plină, vampir. Încuviință imperceptibil spre el. Uneori cel mai bine era să nu-i spui subiectului pozei ce idei îți treceau prin cap, pentru că nu făceai decât să riști să-l faci să se împotrivească.

— Vreo șansă să intre și soția mea în poză? se întrebă Smith, părând mai degrabă luat prin surprindere. VG… e o chestie destul de importantă pentru noi.

Mona Daa nu se putu abține să zâmbească. Drăguț! O clipă, avu ideea să facă o poză cu psihologul care-și mușca soția de gât pentru a ilustra cazul, însă evident că ar fi însemnat să forțeze nota, creând prea mult cancan pentru o poveste serioasă despre crime.

— Cred că redactorul-șef ar prefera să fii doar tu, răspunse ea.

— Înțeleg, dar trebuia totuși să întreb.

— Eu rămân aici ca să scriu, apoi poate că o vom putea urca pe site înainte să plecăm. Ai Wi-Fi?

Femeia primi parola, freudundgammen, și se afla deja la jumătatea textului când văzu blițul aparatului foto pe câmp.

Explicația neoficială a motivului pentru care evita înregistrările era că acestea erau dovezi incontestabile a ceea ce se spusese cu adevărat. Nu că Mona Daa ar fi scris vreodată conștient ceva ce contrazicea ceea ce credea că voise să spună cel intervievat. Însă îi oferea libertatea de-a sublinia anumite idei. Traducând citatele pe tipicul tabloidelor, pentru ca cititorii să poată înțelege cum trebuie. Și să dea clic pentru a citi.

PSIHOLOG: VAMPIRISTUL POATE ERADICA ORAȘE ÎNTREGI!

Aruncă o privire la ceas. Truls Berntsen spusese că urma să sune la ora 22:00

dacă apărea ceva nou.

— Mie nu-mi plac filmele SF, spuse bărbatul care stătea vizavi de Penelope Rasch. Cel mai iritant la ele este zgomotul navelor spațiale care trec prin fața camerei.

Acesta făcu buzele pungă și scoase un sunet ca un fâșâit ascuțit.

— În spațiu nu există aer, deci nu e niciun sunet, doar o liniște deplină. Suntem minți.

— Amin! completă Penelope, și-și ridică paharul cu apă minerală.

— Îmi place Alejandro González Iñárritu, continuă bărbatul, ridicându-și și el paharul cu apă. Prefer Biutiful și Babel lui Birdman sau The Revenant. Mă tem că acum a devenit cam mainstream.

Penelope simți un mic fior de plăcere. Nu neapărat pentru că el tocmai pomenise ambele ei filme preferate, ci pentru că inclusese și rareori folositul al doilea prenume al lui Iñárritu. Și pentru că mai devreme pomenise atât autorul (Cormac McCarthy), cât și orașul ei preferat (Florența).

Se deschise ușa. Până acum fuseseră singurii clienți ai acestui mic restaurant decrepit ales de el, însă tocmai intra încă un cuplu. Bărbatul se răsuci. Nu ca să se uite către ușă, ci să se întoarcă cu spatele la ea. Iar femeia avu parte de vreo două secunde în care să-l cerceteze fără a fi observată. Deja remarcase că e suplu, cam de aceeași înălțime cu ea, manierat și îmbrăcat cu gust. Dar era și atrăgător? Greu de spus. Cu siguranță nu era urât, dar avea ceva alunecos. Și ea se îndoia că avea doar 40 de ani, cum pretindea. Pielea îi părea întinsă bine în jurul ochilor și la gât, ca și cum își făcuse un lifting facial.

— Nu știam de restaurantul ăsta. Foarte liniștit!

— P-prea liniștit? zâmbi el.

— E drăguț.

— Data viitoare putem merge la un local pe care-l știu eu, servește bere Kirin și orez negru. Dacă-ți plac și ție.

Femeia aproape că scoase un mic chiot. Era fantastic. Cum de știa oare că ea adora orezul negru? Majoritatea prietenilor ei nici nu știau măcar că există. Roar îl urâse, spunea că are gust de magazine bio și snobism. Și, ca să fie sinceră, acuzațiile acelea erau destul de întemeiate: orezul negru conținea mai mulți antioxidanți decât afinele și era servit lângă sushiul interzis, rezervat împăratului și familiei sale.

— Le ador. Ce altceva îți mai place?

— Jobul meu.

— Anume?

— Sunt artist vizual.

— Ce interesant! Ce…?

— Expoziții.

— Roar — fostul meu — era și el artist vizual, poate că îl cunoști?

— Mă îndoiesc, eu activez în afara cercurilor artistice convenționale. Și sunt și autodidact, cum se spune.

— Dar dacă îți câștig traiul ca artist, e ciudat că n-am mai auzit de tine. Oslo e atât de mic.

— Fac alte lucruri ca să supraviețuiesc.

— Cum ar fi?

— Îngrijitor.

— Dar ai și expoziții?

— Majoritatea sunt expoziţii private pentru o clientelă profesională, unde presa nici nu e invitată.

— Uau! E grozav că să rămâi exclusivist. Îi spuneam lui Roar că ar trebui să încerce şi el. Ce foloseşti în instalaţiile tale?

Bărbatul îşi şterse paharul cu un şervețel.

— Modele.

— Modele… adică persoane vii?

El zâmbi.

— Şi, şi. Povestește-mi despre tine, Penelope! Ţie ce îţi place?

Femeia îşi duse un deget sub bărbie. Da, ei ce-i plăcea? În clipa asta, avea senzaţia că el acoperise cam totul.

— Îmi plac oamenii. Şi sinceritatea. Şi familia mea. Copiii.

— Şi să fii ţinută strâns, completă el, aruncând o privire către cuplul care stătea la două mese de ei.

— Poftim?

— Îţi place să fii ţinută strâns şi să joci jocuri dure.

El se aplecă peste masă.

— Te citesc ca pe o carte deschisă, Penelope. E-n regulă, şi mie îmi plac. Locul ăsta începe să devină prea aglomerat, ce-ar fi să mergem la tine?

Lui Penelope îi luă câteva clipe să înţeleagă că nu era o glumă. Îşi coborî privirea şi văzu că el îşi apropiase atât de mult mâna de ei, încât buricele degetelor aproape li se atingeau. Înghiţi în sec. Oare ce-avea ea special de ajungea mereu să atragă ţicniţi? Prietenii ei îi sugeraseră că cea mai potrivită cale de-a trece peste despărţirea de Roar era să cunoască alţi bărbaţi. Şi chiar încercase, însă ori erau tocilari IT stângaci şi absolut inadaptaţi social, iar ea

trebuia să susţină toată conversaţia, ori bărbaţi de tipul ăstuia, care nu căutau decât o tăvăleală scurtă.

— Cred că voi merge singură acasă, răspunse ea, uitându-se în jur după ospătar. Mă bucur că am stabilit cum stau lucrurile.

Trecuseră abia 20 de minute, însă potrivit prietenilor ei, aceasta era a treia şi cea mai importantă regulă pe Tinder: Nu te deda la jocuri, pleacă dacă nu te potriveşti.

— Pot să plătesc eu două sticle de apă minerală, zise bărbatul surâzând, apoi se trase uşor de gulerul cămăşii albastru-deschis. Fugi, Cenuşăreaso!

— În cazul ăsta, mulţumesc!

Penelope îşi luă poşeta şi se grăbi afară. Aerul tare de toamnă îi răcori obrajii încinşi. Traversă Bogstadveien. Era sâmbătă seară, străzile erau pline de oameni fericiţi şi la staţia de taxiuri era coadă. Ceea ce era perfect în regulă — preţul taxiurilor în Oslo era atât de mare, încât evita să le folosească dacă nu ploua cu găleata. Trecu de Sorgenfrigata, unde odinioară visase că ea şi Roar vor locui într-una dintre acele clădiri adorabile. Căzuseră de acord că un apartament nu trebuia să fie mai mare de 70–80 de metri pătraţi dacă era renovat de curând, sau măcar baia. Ştiau amândoi că ar fi fost incredibil de scump, însă atât părinţii ei, cât şi ai lui Roar le promiseseră că îi vor ajuta cu bani. Iar prin „îi vor ajuta“ voiau să spună evident că vor plăti tot apartamentul. Ea era un designer absolvent la vânătoare de joburi, iar piaţa artelor încă nu descoperise imensul talentul al lui Roar. Cu excepţia acelei scârbe de proprietare de galerie de artă care-l prinsese în mreje. După ce Roar o părăsise, Penelope rămăsese convinsă că el o s-o citească pe femeie cu adevărat, dându-şi seama că era doar o tigresă ridată ce nu-şi dorea decât un iubit tânăr pe post de trofeu cu care să se joace o vreme. Însă nu se întâmplase acest lucru. Din contră, cei doi tocmai îşi anunţaseră logodna sub forma unei hidoase expoziţii de artă alcătuite din instalaţii de vată de zahăr.

La staţia de metrou din Majorstua, Penelope luă prima garnitură spre vest. Coborî la Hovseter, cunoscut ca graniţa estică a zonei de vest a oraşului. O aglomerare de blocuri cu apartamente relativ ieftine, unde ea şi Roar îl închiriaseră pe cel mai ieftin pe care îl găsiseră. Baia era dezgustătoare.

Roar încercase s-o consoleze oferindu-i un exemplar din Just Kids de Patti Smith, autobiografia a doi artişti ambiţioşi ce trăiau pe bază de speranţe, aer şi iubire în New York la începutul anilor 1970 şi care evident că ajungeau pe culmile succesului. OK, se pierdeau unul de altul pe drum, însă…

Porni în direcţia clădirii ce se înălţa în faţa ei şi care arăta de parcă ar fi avut un halou. Penelope îşi dădu seama că luna plină strălucea în spatele clădirii. Patru. Se culcase cu patru bărbaţi de când o părăsise Roar, în urmă cu 11 luni şi 13 zile. Doi dintre ei fuseseră mai pricepuţi decât Roar, doi, nu. Însă nu-l iubea pe Roar pentru sex. Ci pentru că… mă rog, pentru că era Roar, nemernicul!

Se trezi că iuţeşte pasul în timp ce trecea prin dreptul pâlcului de copaci de pe partea stângă a şoselei. Străzile din Hovseter se goleau devreme în fiecare seară, însă Penelope era tânără, înaltă şi în formă, iar până acum nu-i trecuse prin cap că ar fi fost primejdios să umble pe aici după lăsarea întunericului. Poate era din cauza acelui ucigaş care apărea în toate ziarele. Nu, nu era asta. Era din cauză că cineva îi intrase în apartament. Se întâmplase în urmă cu trei luni, iar la început îndrăznise să spere că Roar se întorsese. Îşi dăduse seama că fusese cineva acolo deoarece descoperise pe hol urme de noroi care nu se potriveau cu încălţările ei. Iar când găsise alte urme în dormitor, în faţa comodei, îşi numărase şi chiloţii, sperând ca o cretină că Roar îi furase o pereche. Dar nu, nu părea să fie cazul. Apoi observase că-i mai lipsea ceva. Inelul de logodnă din cutia lui, cel pe care Roar i-l cumpărase la Londra. Să fi fost o spargere la întâmplare, până la urmă? Nu, fusese Roar. Se strecurase şi-l luase, apoi i-l oferise scârbeiăleia de proprietare de galerie! Evident, Penelope se înfuriase, îl sunase pe Roar şi-l întrebase ce căutase acolo. Însă el jurase că nu se întorsese, apoi pretinsese că pierduse cheile de la apartament când se mutase, pentru că altminteri i le-ar fi trimis înapoi prin poştă. O minciună, desigur, ca tot ce îi spusese până atunci, însă tot făcuse efortul de-a schimba încuietorile, atât la uşa de jos, cât şi la cea de la apartamentul ei de la etajul patru.

Penelope îşi scoase cheile din poşetă — care se aflau lângă sprayul paralizant pe care-l cumpărase —, descuie uşa de jos, auzi şuieratul slab al sistemului de închidere hidraulic atunci când aceasta se închise în urma sa, văzu că liftul se află la etajul şase şi porni în sus pe scări. Trecu prin dreptul uşii familiei

Amundsen. Simţea că i se tăiase răsuflarea. Ciudat, doar era în formă, iar scările astea n-o mai obosiseră niciodată. Era ceva în neregulă. Ce anume?

Se uită la uşa apartamentului său.

Era o clădire veche, construită pentru clasa muncitoare din estul capitalei, acum dispărută de mult, aşa că se zgârciseră cu iluminatul. Un singur bec mare îmbrăcat într-un grilaj de metal la fiecare etaj, fixat sus de tot, în peretele de deasupra scărilor. Își ținu respirația și ascultă. Nu auzise niciun zgomot de când intrase în clădire.

De la șuieratul scos când se închisese ușa.

Niciun sunet.

Ceea ce nu era în regulă.

Nu auzise ușa închizându-se.

Penelope nu mai avu timp să se răsucească, să-și bage mâna în poșetă sau să mai facă ceva înainte ca trupul să îi fie cuprins de un braţ care i le blocă pe-ale ei și-i apăsă pieptul atât de tare, încât nu mai putu să respire. Poșeta îi căzu pe scări și rămase singurul lucru pe care reuși să-l lovească în vreme ce dădea înnebunită din picioare. Scoase un țipăt mut în mâna apăsată peste gură, mână ce mirosea a săpun.

— Gata, gata, Penelope! îi șopti o voce în ureche. În spaţiu nu te p-poate auzi nimeni țipând, doar știi.

Individul scoase un sunet ca un fâșâit.

Femeia auzi un zgomot lângă ușa de jos și pentru o clipă speră că-i venea cineva în ajutor, înainte de a-și da seama că erau de fapt poșeta și cheile ei — plus sprayul paralizant — ce se prăbușeau printre balustrade înainte de-a lovi podeaua de jos.

— Ce e? întrebă Rakel fără să se întoarcă sau să se oprească din tocat ceapa

pentru salată.

Văzuse în reflexia din geamul de deasupra blatului din bucătărie că Harry se oprise din pregătit și se dusese la fereastra din living.

— Mi s-a părut că aud ceva, răspunse el.

— Probabil Oleg și Helga.

— Nu, a fost altceva. A fost… altceva.

Rakel oftă.

— Harry, abia ai ajuns acasă și deja te urci pe pereți. Uite ce-ți face!

— E doar acest caz, apoi gata.

Se apropie de blat și o sărută pe ceafă.

— Cum te simți?

— Bine, minți ea.

O durea trupul, o durea capul. O durea și sufletul.

— Minți, zise el.

— Sunt o mincinoasă pricepută?

El zâmbi și îi masă gâtul.

— Dacă dispar vreodată, ai să cauți pe altcineva?

— Să caut? Pare obositor. A fost destul de neplăcut să încerc să te conving pe tine.

— Pe cineva mai tânăr. Pe cineva cu care să poți face copii. Să știi că n-aș fi geloasă.

— Scumpo, nu eşti o mincinoasă chiar atât de pricepută.

Rakel zâmbi şi lăsă cuţitul din mână, aplecându-şi apoi capul şi simţind cum degetele lui calde şi uscate îi alungă durerile, oferindu-i astfel un răgaz de la suferinţă.

— Te iubesc! spuse ea.

— Mhm?

— Te iubesc! Mai ales dacă-mi faci o ceaşcă de ceai.

— Imediat, şefa!

Harry îi dădu drumul şi ea rămase acolo, aşteptând. Sperând. Dar nu, durerea reveni, lovind-o ca un pumn.

Harry stătea cu ambele mâini pe blatul din bucătărie şi se uita la fierbător. Aştepta să-i audă bolborositul înfundat. Care avea să crească şi să tot crească până ce întregul obiect avea să se zguduie. Ca un ţipăt. Auzea ţipete. Ţipete mute, care-i umpleau mintea, ocupau tot spaţiul, îi umpleau trupul. Îşi mută greutatea pe celălalt picior. Ţipete pe care voia să le scoată afară, care trebuiau să iasă. Oare o lua razna? Ridică privirea la geam. Tot ce vedea în întuneric era propria imagine. El era acolo. Afară. Le aştepta. Le cânta. Veniţi să ne jucăm!

Închise ochii.

Nu, nu le aştepta. Îl aştepta pe el, pe Harry. Vino să ne jucăm!

* * *

Simţea că ea este diferită de celelalte. Penelope Rasch voia să trăiască. Era masivă şi puternică. Iar cheile apartamentului său se aflau sub ei. Deja o simţea cum se bucură de aerul din plămâni şi atunci îşi înteţi strânsoarea din jurul pieptului femeii. Ca un boa constrictor. Un mușchi ce se contractă câte puţin de fiecare dată când prada lasă aerul să-i iasă din plămâni. O voia în viaţă. În viaţă şi caldă. Cu dorinţa asta minunată a ei de-a supravieţui. Pe care el avea s-o frângă, puţin câte puţin. Dar cum? Chiar dacă reuşea s-o târască în jos pe scări şi să ia cheia, tot exista riscul să îi audă vreunul dintre vecini. Simţea cum creşte furia în el. Ar fi sărit-o din schemă pe Penelope Rasch. Ar fi trebui să ia decizia cu trei zile în urmă, când descoperise că ea schimbase încuietorile. Dar apoi avusese noroc, contactând-o pe Tinder, iar ea se arătase de acord să se întâlnească într-un local discret, făcându-l să-şi închipuie că până la urmă lucrurile aveau să funcţioneze. Însă un local micuţ şi liniştit mai însemna şi că puţinii clienţi aflaţi acolo îţi acordau mai multă atenţie. Unul dintre ei îl privise cam prea insistent. Iar el intrase în panică şi se hotărâse să plece, motiv pentru care grăbise lucrurile. Iar Penelope îl refuzase şi plecase.

Fusese pregătit pentru această eventualitate şi-şi parcase maşina aproape. Condusese repede. Nu chiar atât de repede ca să rişte să fie oprit de poliţie, dar destul ca să ajungă la pâlcul de copaci înainte ca ea să iasă din metrou. Ea nu se întorsese deloc cât o urmărise, nici măcar când îşi scosese cheile din poşetă şi intrase în bloc. Aşa că el reuşise să-şi strecoare piciorul în uşă înainte să se închidă.

Simţi cum trupul ei e scuturat de un fior şi-şi dădu seama că în curând femeia avea să-şi piardă cunoştinţa. Erecţia i se freca de fesele ei. Un cur zdravăn şi cărnos de femeie. Mama lui avusese unul asemănător.

Bărbatul îl simţi pe băiat apropiindu-se, nerăbdător să preia controlul, urlând înlăuntru, dorind să fie hrănit. Acum. Aici.

— Te iubesc! îi şopti el la ureche. Te iubesc cu adevărat, Penelope, şi de aceea am de gând să fac o femeie cinstită din tine înainte să ducem lucrurile mai departe!

Femeia se înmuie în braţele lui, făcându-l să se grăbească în timp ce o ţinea cu o mână şi se pipăia prin buzunarul gecii cu cealaltă.

Penelope Rasch își reveni și-și dădu seama că pesemne leșinase. Se întunecase. Acum plutea, iar ceva o trăgea de brațe cu putere, făcând-o să simtă că un obiect îi taie încheieturile. Ridică privirea. Cătușe. Și încă ceva pe unul dintre inelare, ceva cu un luciu mat.

Apoi simți durerea dintre picioare chiar în timp ce el își scotea mâna din ea.

Chipul bărbatului se afla parțial în umbră, dar ea îl văzu cum își duce degetele la nas și le miroase. Încercă să țipe, dar nu reuși.

— Bun, draga mea! Ești curată, așa că putem începe.

Bărbatul se descheie la geacă și la cămașă, apoi și-o trase într-o parte, scoțându-și pieptul la iveală. Apăru un tatuaj, un chip ce urla la fel de neauzit ca ea. Își înfoie pieptul, ca și cum tatuajul avea să-i spună ceva femeii. Doar dacă nu cumva era exact invers. Poate că ea era exponatul. Pentru această imagine a diavolului ce mârâia la ea.

El căută ceva în buzunarul gecii, apoi îl scoase afară și i-l arătă. Negru. De fier. Dinți.

Penelope izbuti să înghită niște aer. Și țipă.

— E-n regulă, draga mea! râse el. Exact așa. Muzică pe care să lucrez.

Apoi deschise gura larg și-și puse dinții.

Și apoi reverberară și cântară între pereți: râsul lui și urletele ei.

Se auzea bâzâit de voci și știri internaționale transmise pe imensele ecrane de televizor montate pe pereții din birourile VG, unde redactorul-șef și responsabilul de număr se ocupau de actualizarea ediției online.

Mona Daa și fotograful stăteau în spatele redactorului-șef, studiind imaginea de pe consola acestuia.

— Am încercat tot ce se putea, dar pur şi simplu nu l-am putut face să arate înfiorător, oftă fotograful.

Iar Mona Daa îşi dădu seama că avea dreptate: Hallstein Smith părea prea jovial cum stătea acolo cu luna plină în spate.

— Merge şi-aşa, rosti redactorul-şef. Uitaţi-vă la trafic! Acum avem 900 pe minut.

Mona văzu contorul din dreapta ecranului.

— Avem un câştigător, continuă şeful ei. Îl vom pune sub headerul website-ului. Poate ar trebui să o întrebăm pe responsabila ediţiei de seară dacă vrea să schimbe prima pagină.

Fotograful îşi ridică pumnul încleştat înspre Mona şi ea îl imită. Tatăl ei pretindea că Tiger Woods şi asistentul lui făcuseră popular acest gest. Apelaseră la acest gest după ce, în urma obligatoriului „bate palma“ cu asistentul, acesta din urmă îl lovise prea entuziast pe jucătorul de golf imediat ce atinsese a 16-a gaură din ultima rundă a turneului Masters. Unul dintre cele mai mari regrete ale tatălui ei era că defectul congenital la şold al Monei o împiedicase să devină marea jucătoare de golf care sperase el că va fi. Ea, pe de altă parte, urâse golful încă de la primul tur pe care i-l oferise el pe teren, însă fiindcă standardele erau comic de scăzute, ea câştigase tot ce era de câştigat cu o lovitură care era atât de scurtă şi de dizgraţioasă, încât antrenorul lotului naţional de juniori refuzase să o convoace, pe motiv că ar fi fost de preferat să ia bătaie cu o echipă care măcar părea că ar fi fost în stare să joace golf. Aşa că ea aruncase crosele de golf în pivniţa tatălui său şi alesese în schimb camera în care se ridicau greutăţi, unde nimeni nu critica modul în care ea ridica 120 de kilograme. Succesul se măsura în numere, oricine susţinea contrariul se temea de adevăr şi credea cu tărie că iluziile reprezintă un aspect esenţial al vieţii oamenilor de rând. Însă în clipa asta era mai degrabă interesată de secţiunea de comentarii. Pentru că un lucru anume o frapase când Smith spusese că vampiristului nu îi pasă de riscuri. Că era posibil ca acesta să citească VG. Şi că ar putea şi el să posteze un comentariu pe site.

Privirea ei scana comentariile pe măsură ce apăreau.

Însă erau doar chestiile obişnuite.

Mila plină de compasiune exprimată la adresa victimelor.

Autoproclamaţii păzitori ai adevărului, care explicau cum un anumit partid politic purta responsabilitatea pentru o societate care produsese un tip deosebit de persoană indezirabilă, în cazul de faţă, un vampirist.

Călăii, urlând în gura mare pentru pedeapsa cu moartea şi castrarea indivizilor, când li se oferea posibilitatea.

Şi mai erau şi comedianţii aspiranţi ale căror modele de viaţă făcuseră populară ideea conform căreia puteai glumi pe seama oricărui lucru. „O trupă nouă, Wampirul.“ „Vindeţi acţiunile Tinder acum!“

Iar dacă ar vedea comentarii suspicioase, ce-ar face mai departe? Ar da raportul către Katrine Bratt & co.? Probabil. Măcar atât îi datora lui Truls Berntsen. Sau l-ar putea suna pe blond, pe Wyller. Să şi-l facă dator. Chiar dacă nu eşti pe Tinder, tot poţi glisa la stânga sau la dreapta.

Căscă, apoi porni spre biroul ei şi-şi luă geanta.

— Plec la sală, îi anunţă pe ceilalţi.

— Acum? E practic miezul nopţii!

— Sunaţi-mă dacă apare ceva.

— Tura ţi s-a terminat acum o oră, Daa, pot alţii să…

— E povestea mea, aşa că sunaţi-mă, bine?

Auzi pe cineva râzând în timp ce închidea uşa în urma sa. Poate că râdeau de mersul ei sau de atitudinea de fată-isteaţă-ce-poate-face-totul-de-una-singură. Nu dădea doi bani pe ce credeau ei. Da, avea un mers ciudat. Şi chiar putea face totul de una singură.

Lift, cameră securizată, uşi batante, apoi afară din clădirea a cărei faţadă de sticlă era iluminată de lună. Mona trase aer în piept. Ceva important era în

desfăşurare, o ştia din instinct. Şi mai ştia că urma să facă parte din această treabă.

Truls Berntsen îşi parcase maşina aproape de drumul abrupt şi şerpuitor. Clădirile de cărămidă de sub el se întindeau tăcute în întuneric: cartierul industrial abandonat al Osloului, cu şinele de cale ferată pline de iarbă crescută între traverse. Şi, mai departe, noile jucării pentru arhitecţi, blocurile denumite Codul de Bare, locul de joacă pentru noua lume financiară, într-un contrast frapant cu seriozitatea solemnă a muncitorilor de dinainte, unde minimalismul era o chestiune de pragmatism economic, nu un ideal estetic.

Truls ridică privirea către casa scăldată în lumina lunii de pe creasta dealului.

La ferestre erau lumini şi el ştia că Ulla se află acolo. Poate că stătea în locul ei obişnuit, pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, citind o carte. Dacă îşi lua binoclul printre copacii aflaţi mai sus pe deal avea să afle. Iar dacă ea făcea ce credea el, atunci urma s-o vadă dându-şi părul blond după ureche, de parcă ar fi ascultat ceva. Dacă se treziseră copiii. Dacă Mikael dorea ceva. Sau poate era cu urechile ciulite după prădători, ca o gazelă la adăpat.

Se auziră un bâzâit şi un pârâit însoţite de glasuri ce transmiteau nişte mesaje scurte înainte să dispară iar. Zgomotele oraşului transmise printr-o staţie radio a poliţiei îl linişteau mai mult decât muzica.

Truls se uită în torpedoul pe care-l deschisese. Binoclul era ascuns după pistolul de serviciu. Îşi promisese că avea să se oprească. Că era vremea, că nu mai putea să facă asta acum, că aflase că mai erau şi alţi peşti în apă. Bine, peşti-pescari, zglăvoci şi bibani. Truls se auzi gemând. Era exact râsul care îi adusese porecla de Beavis. Ăsta şi falca de jos proeminentă. Iar ea era acolo, sus, prizonieră într-o casă supradimensionată şi obscen de scumpă, cu o terasă la a cărei construire contribuise şi Truls şi în care îngropase cadavrul unui traficant de droguri în cimentul proaspăt, un cadavru despre care ştia numai Truls şi de pe urma căruia nu se alesese nici măcar cu o noapte de nesomn.

Alt fâşâit în staţie. Vocea de la centrul operaţional.

— Avem vreo maşină în apropiere de Hovseter?

— Maşina 31, în Skøyen.

— Hovseterveien nr. 44, intrarea B. Avem un locuitor isteric care spune că un nebun atacă o femeie pe scări, însă n-a îndrăznit să intervină pentru că individul a spart becul de pe palier şi e întuneric beznă.

— Atac armat?

— Nu se ştie. Apelantul spune că l-a văzut pe tip cum o muşcă înainte să se facă întuneric. Cel care a sunat se numeşte Amundsen.

Truls reacţionă instantaneu şi apăsă butonul de „vorbire“ de pe staţie.

— Aici agent-şef Truls Berntsen, sunt aproape, mă ocup eu.

Pornise deja motorul, iar acum dădea în marşarier ca să iasă pe şosea, dar auzi o maşină venind de după curba din spate, însoţită de un claxon furios.

— Recepţionat, spuse centrul operaţional. Unde te afli, Berntsen?

— Am zis în apropiere. 31, am nevoie de întăriri, aşa că aşteaptă dacă ajungi primul acolo! Suspectez că atacatorul este înarmat. Repet, înarmat!

Sâmbătă seară, trafic aproape inexistent. Dacă ar conduce cu viteză prin Tunelul Operei, care scurta drumul prin centru pe sub fiord, ar ajunge cu şapte-opt minute în urma maşinii 31. Aceste minute ar putea fi, desigur, critice, atât pentru victimă, cât şi agresor, care ar putea scăpa, însă agentul-şef Truls Berntsen ar putea fi poliţistul care l-ar aresta pe vampirist. Şi care ştia că VG e dispus să plătească pentru un raport transmis de primul om ajuns la faţa locului. Apăsă de mai multe ori claxonul maşinii, iar un Volvo i se feri din cale. Şosea cu două sensuri acum, trei benzi pe sens. Pedala la podea. Inima îi bubuia, lovindu-se de coaste. O cameră radar fulgeră scurt. Poliţist la datorie, un număr de înmatriculare care le spunea tuturor din acest blestemat de oraş să se ducă dracului. La datorie. Sângele îi zvâcnea prin vene, înălţător, ca şi cum tocmai era gata să aibă o erecţie.

— Ace of space! răcni Truls. Ace of space!

— Da, suntem maşina 31. Încă aşteptăm!

Bărbatul şi femeia stăteau în spatele maşinii de patrulă parcate în faţa intrării B.

— Un camion lent care nu m-a lăsat să trec, anunţă Truls, verificând să vadă dacă are glonţ pe ţeava pistolului şi încărcătorul plin. Aţi auzit ceva?

— E complet liniște acolo. N-a intrat şi n-a ieşit nimeni.

— Să mergem! zise Truls, făcându-i semn bărbatului. Tu vii cu mine, ia şi o lanternă! Tu rămâi aici! îi zise femeii.

Cei doi bărbaţi porniră spre intrare. Truls aruncă o privire pe geam spre holul întunecos. Apăsă butonul de lângă numele Amundsen.

— Da? şopti o voce.

— Poliţia. Ai mai auzit ceva de când ai sunat?

— Nu, dar ar putea fi în continuare acolo.

— Bine! Deschide uşa!

Încuietoarea scoase un clic, iar Truls trase de uşă şi o deschise.

— Mergi tu primul cu lanterna!

Truls îl auzi pe agent înghiţind în sec.

— Credeam că ai zis întărire, nu s-o iau eu înainte.

— Zi mersi că nu eşti singur aici! Haide! şopti Truls.

* * *

Rakel se uita la Harry.

Două crime. Un alt criminal în serie. Genul lui de vânătoare.

Harry mânca, mimând că urmărește conversația celor de la masă, politicos cu Helga și ascultându-l cu un interes aparent pe Oleg. Poate că se înșela, poate că el chiar arăta interes. Poate că nu era totuși complet înlănțuit de situație, poate că se schimbase.

— Permisul de portarmă e inutil când lumea își va putea cumpăra în curând o imprimantă 3D și-și va face propriile pistoale, zise Oleg.

— Credeam că imprimantele 3D pot face doar lucruri din plastic? replică Harry.

— Cele de uz casnic, da. Dar plasticul e destul de dur dacă vrei să îți faci o armă și o vei folosi o singură dată pentru a omorî pe cineva.

Oleg se aplecă peste masă.

— Nici măcar n-ai nevoie de un pistol original ca model, trebuie doar să împrumuți unul pentru cinci minute, să-l dezasamblezi, să faci copii din ceară ale componentelor, apoi să le folosești pentru a construi un model 3D pe care să-l introduci în computerul la care este conectată imprimanta. Odată ce-ai comis crima, pur și simplu topești pistolul de plastic și gata. Iar dacă cineva și-a dat seama că aia a fost arma crimei, oricum n-ar fi înregistrată pe numele nimănui.

— Hmm! Dar pistolul tot ar putea fi să fie găsit și să ducă la imprimanta care l-a produs. Criminaliștii pot să facă deja asta cu imprimantele cu tuș.

Rakel se uită la Helga, care părea mai degrabă pierdută.

— Băieți.…, interveni Rakel.

— În fine, zise Oleg. E o adevărată nebunie — practic pot să facă orice. În momentul de față, în Norvegia există puțin peste 2 000 de imprimante 3D, dar imaginați-vă când toată lumea își va lua una, când teroriștii ar putea face o bombă cu hidrogen la o imprimantă 3D.

— Băieți, n-am putea discuta despre ceva mai plăcut? insistă Rakel, simțindu-se bizar de sufocată. Ceva mai cult, doar de data asta, dat fiind că avem un musafir?

Oleg și Harry se răsuciră către Helga, care zâmbi și ridică din umeri, ca și cum ar spune că ei îi este totuna.

— OK, zise Oleg. Shakespeare e bine?

— Mult mai bine, răspunse Rakel, uitându-se cu suspiciune la fiul ei, în vreme ce-i dădea tava cu cartofi Helgăi.

— Bun, Ståle Aune și Sindromul Othello, continuă Oleg. Nu ți-am spus că eu și Jesus am înregistrat tot cursul. Eu purtam un microfon și un transmițător ascunse sub tricou, iar Jesus era în sala de alături și înregistra. Crezi că Ståle ar fi de acord să încarc pe net cursul? Ce zici, Harry?

Acesta nu răspunse. Rakel îl privi cu atenție. Oare iar se îndepărta de ei?

— Harry? insistă ea.

— Păi, evident că nu pot răspunde la această întrebare, spuse el, coborându-și privirea la farfurie. Dar de ce nu l-ai înregistrat pe propriul telefon? Doar nu e interzis să înregistrezi cursul pentru folosul propriu.

— Se antrenează amândoi, răspunse Helga.

Ceilalți se întoarseră spre ea.

— Jesus și Oleg visează să devină agenți sub acoperire.

— Vin, Helga? întrebă Rakel, ridicând sticla.

— Mersi! Dar tu nu bei?

— Am luat o pastilă pentru migrenă, răspunse Rakel. Iar Harry nu bea.

— Sunt un așa-zis alcoolic, explică Harry. Păcat, pentru că ar trebui să fie un vin cu adevărat bun.

Rakel văzu cum obrajii Helgăi se înroșesc, așa că se grăbi să întrebe:

— Deci Ståle v-a predat despre Shakespeare?

— Da și nu, răspunse Oleg. Sindromul Othello înseamnă că gelozia reprezintă motivul principal pentru crimele din piesă, dar nu-i adevărat. Helga a citit ieri Othello…

— Ați citit-o împreună? întrebă Rakel, punându-și o mână pe brațul lui Harry. Ce drăguț!

Oleg își ridică ochii în tavan.

— În fine, eu am interpretat că adevărata cauză din spatele crimelor nu este gelozia, ci invidia și ambiția unui bărbat umilit. Cu alte cuvinte, Iago. Othello este doar o marionetă. Piesa ar trebui să se numească Iago, nu Othello.

— Și tu, Helga, ești de acord cu asta?

Lui Rakel îi plăcea această fată subțirică, ușor anemică și cu maniere alese, care părea să-și fi căpătat destul de repede încrederea în sine.

— Mie îmi place Othello ca titlu. Și poate că nici nu există un motiv profund. Poate că este exact așa cum spune Othello însuși. Că luna plină este adevăratul motiv, pentru că-i face pe bărbați să o ia razna.

— Niciun motiv, recită Harry în engleză pe un ton solemn. Mie îmi place să fac lucrurile fix așa.

— Impresionant, Harry! spuse Rakel. Îl poți cita pe Shakespeare.

— Walter Hill, replică Harry. Războinicii, 1979.

— Mda, râse Oleg. Cel mai bun film despre găști făcut vreodată.

Rakel și Helga râseră și ele. Harry își ridică paharul cu apă și privi peste masă la Rakel. Zâmbi. Râsete în jurul mesei la o cină în familie. Iar ea se gândi că acum el era aici, cu ei. Încercă să-i susțină privirea, să se agațe de el. Însă imperceptibil, așa cum marea devine din verde albastră, se întâmplă. Privirea lui se întoarse iarăși spre interior. Iar ea înțelese că încă înainte ca râsul să se stingă, el pornea iar într-acolo, în întuneric, departe de ei.

Truls urca scările în beznă, ghemuit cu pistolul în spatele masivului polițist în uniformă ce ținea lanterna. Liniștea era întreruptă doar de un ticăit, ca un ceas aflat undeva în adâncurile clădirii. Conul de lumină proiectat de lanternă părea să împingă întunericul din fața lor, făcându-l mai dens, mai compact, ca zăpada pe care Truls și Mikael obișnuiau să o dea la o parte cu lopata pentru pensionarii din Manglerud. După aceea, înhățau amândoi bancnotele din mâinile lor strâmbe și tremurătoare, spunându-le că urmau să se întoarcă pentru a le da restul. Iar dacă-i așteptaseră vreodată, pesemne că încă îi mai așteptau și-acum.

Ceva scrâșni sub tălpile lor.

Truls înhăță geaca polițistului, iar acesta se opri și aținti lanterna spre podea. Cioburi de sticlă scânteiau pe jos, iar între ele, Truls distinse urme de pași neclare în ceea ce era destul de sigur sânge. Călcâiul și vârful unei tălpi clar delimitate, dar se gândi că urma era prea mare ca să-i aparțină unei femei. Urmele duceau în jos pe scări, iar el fu sigur că le-ar fi văzut dacă ar fi coborât mai mult. Ticăitul se auzea mai tare.

Truls îi făcu semn polițistului să continue. Se uită la trepte și văzu că urmele însângerate se vedeau mai clar. Ridică privirea spre treptele de deasupra, apoi se opri și înălță pistolul. Îl lăsă pe polițist să meargă mai departe. Truls văzuse ceva. Ceva care pica în față, prin lumină. Ceva care licărea. Nu auziseră un ticăit, ci picături de sânge care cădeau și loveau treptele.

— Îndreaptă lanterna în sus! ceru el.

Agentul se opri și se răsuci, iar pentru o clipă păru surprins că acum colegul său, pe care îl crezuse imediat în urma lui, stătea cu câteva trepte mai jos și se

uita în sus la tavan. Însă făcu aşa cum îi ceruse Truls.

— Oh, Dumnezeule…, şopti el.

— Amin! completă Truls.

O femeie atârna pe peretele de deasupra lor.

Fusta cu picăţele a acesteia fusese trasă în sus, dezvăluind marginea chiloţilor albi. Pe o coapsă, exact la acelaşi nivel cu capul agentului, sângele picura dintr-o rană imensă. I se scurgea pe picior în jos, până în pantof. Acesta era evident plin, pentru că sângele dădea pe dinafară şi se aduna în picături în vârful pantofului, după care cădea într-o baltă adunată pe scări. Braţele femeii fuseseră trase deasupra capului său atârnând. Încheieturile îi erau legate cu nişte cătuşe ciudate, care fuseseră petrecute peste grilajul din jurul becului. Oricine o prinsese acolo era foarte puternic. Părul femeii îi atârna pe faţă şi pe gât, aşa că Truls nu putea vedea vreo urmă de muşcătură, însă cantitatea de sânge din baltă şi sunetul oribil al picăturilor îi spunea că femeia era deja golită, secătuită.

Truls se uită cu atenţie la ea. Memoră fiecare detaliu. Arăta ca un tablou. Avea de gând să folosească expresia când urma să discute cu Mona Daa. Ca un tablou atârnat pe perete.

Pe palierul de deasupra se deschise o uşă. Un chip palid se ivi.

— A plecat?

— Aşa se pare. Amundsen?

— Da.

Lumina se strecură afară când uşa din celălalt capăt al holului se deschise complet. Auziră un icnet de groază.

Un bărbat în vârstă se împletici afară în vreme ce o femeie, care era probabil soţia lui, stătea în spate şi privea tulburată din prag.

— A fost însuşi diavolul, spuse bărbatul. Uitaţi-vă ce-a făcut!

— Te rog să nu vii mai aproape! îi ceru Truls. Acesta e o scenă a crimei. Știe cineva unde a plecat atacatorul?

— Dacă am fi știut că a plecat, am fi ieșit să vedem dacă mai putem face ceva, răspunse bătrânul. Dar am văzut totuși un bărbat de la geamul din living. A ieșit din clădire și s-a îndreptat spre metrou. Nu știm dacă era tot el. Pentru că mergea extrem de liniștit.

— Acum cât timp?

— Cel mult un sfert de oră.

— Cum arăta?

— Acum, că întrebi…

Bărbatul se întoarse, cerându-i ajutorul soției.

— Normal, răspunse femeia.

— Da, se arătă de acord bărbatul. Nici înalt, nici scund. Păr nici blond, nici închis la culoare. Cu costum.

— Gri, adăugă soția.

Truls dădu din cap spre agent, care pricepu semnul și începu să vorbească în stația prinsă de buzunarul de la piept al gecii.

— Cerem asistență la numărul 44 de pe Hovseterveien. Suspect observat îndreptându-se pe jos către metrou, în urmă cu 15 minute. Aproximativ 1,75 metri, posibil nativ norvegian, costum gri.

Fru Amundsen ieșise și ea din spatele ușii. Părea și mai nesigură pe picioare decât soțul ei, iar papucii îi târșâiau pe ciment în timp ce arăta cu un deget tremurător spre femeia atârnată pe perete. Îi amintea lui Truls de unul dintre pensionarii pentru care obișnuia să curețe zăpada. Truls ridică glasul:

— Am zis să nu vă apropiați!

— Dar…, începu femeia.

— Înăuntru! Locul faptei nu poate fi contaminat înainte să ajungă criminaliștii aici, o să sunăm noi la ușă dacă mai avem întrebări.

— Dar… încă nu e moartă.

Truls se răsuci brusc. În lumina ce ieșea pe ușa deschisă, văzu și el că piciorul femeii tresărea spasmodic. Iar gândul îi apăru în minte înainte să apuce să-l împiedice. Că era infectată. Că se transformase în vampir. Iar acum se trezea.

12. Sâmbătă noapte

Se auzi un scrâşnet de metal lovit de metal când bara cu greutăţi atinse suportul de deasupra băncii înguste. Unii poate îl considerau groaznic, însă pentru Mona Daa era ca un cântec de clopoţei. Şi oricum nu deranja pe nimeni aici, era singură în Gain Gym. Trecuseră la programul nonstop în urmă cu şase luni, inspiraţi pesemne de sălile de fitness din New York şi Los Angeles, însă Mona încă nu văzuse pe nimeni antrenându-se după miezul nopţii. Pur şi simplu, norvegienii nu lucrau suficiente ore ca să aibă o problemă cu găsirea timpului necesar pentru exerciţii fizice în timpul zilei. Ea era excepţia. Voia să fie excepţia. O mutantă. Pentru că era la fel ca în cazul evoluţiei: excepţiile propulsau lumea mai departe. Şi perfecţionau lucrurile.

Îi sună telefonul, ceea ce o făcu să se ridice de pe bancă.

Era Nora. Mona îşi puse casca şi acceptă apelul.

— Eşti la sală, scorpie? întrebă prietena ei.

— N-am ajuns de mult.

— Minţi, îmi dau seama că eşti deja de două ore acolo.

Mona, Nora şi alte câteva prietene din facultate se puteau găsi una pe alta cu ajutorul GPS-ului de pe mobilele lor. Îşi activaseră serviciul care le permitea să-şi urmărească reciproc, în mod voluntar, telefoanele. Era o chestiune de sociabilitate şi de siguranţă. Însă Mona nu se putea abţine să se gândească la faptul că uneori i se părea uşor sufocant. Prieteniile profesionale erau OK şi sănătoase, dar chiar nu era nevoie să se urmărească una pe alta ca nişte tinere de 14 ani ce merg împreună la toaletă. Era momentul să-şi dea seama că lumea e plină de oportunităţi de carieră pentru femeile tinere şi inteligente şi că singurul lucru care le trăgea înapoi era propria lipsă de curaj şi de ambiţie,

ambiția să facă ceva important, nu doar să obțină validarea celorlalte în privința propriei inteligențe.

— Te urăsc puțin când mă gândesc la toate caloriile alea ce cad de pe tine în clipa asta, continuă Nora. În vreme ce eu stau aici pe curul meu gras și mă consolez cu încă o piña colada. Auzi…

Mona dădu să-și scoată casca din ureche când prietena ei sorbi din cocktail cu paiul. Nora credea că piña colada e singurul antidot la depresia timpurie de toamnă.

— Nora, chiar vrei să discutăm despre ceva anume? Sunt în toiul unui…

— Dap, răspunse Nora. Despre muncă.

Nora și Mona fuseseră împreună la Facultatea de Jurnalism. În urmă cu niște ani, facultatea avea standarde de admitere mai stricte decât orice altă instituție de învățământ din Norvegia, iar pe atunci părea că unul din doi tineri visa să aibă propria rubrică într-un ziar sau un job în televiziune. Cel puțin așa stătuseră lucrurile cu Nora și Mona. Studiile despre cancer și conducerea țării erau pentru cei nu la fel de străluciți. Însă Mona înțelesese că Facultatea de Jurnalism avea acum concurență din partea tuturor liceelor locale care foloseau fondurile guvernamentale oferite tinerilor norvegieni pentru cursuri de jurnalism, film, muzică și terapii pentru frumusețe, fără a mai ține cont de calificările de care era cu adevărat nevoie. Ceea ce însemna că cea mai bogată țară din lume trebuia să importe acele abilități, în vreme ce fiii și fiicele lipsite de griji, șomeri și studenți la film erau lăsați să stea acasă cu paiele din plastic înfipte adânc în paharele cu milkshake oferit de stat, în timp ce urmăreau — și, dacă se mai sinchiseau, criticau — filme făcute în străinătate. Alt motiv pentru neîndeplinirea criteriilor de admitere era acela că băieții și fetele descoperiseră piața blogurilor și acum nu mai erau nevoiți să muncească din greu pentru notele cu care să atingă același nivel de atenție oferit de rutele mai tradiționale ale televiziunii și ziarelor. Mona scrisese despre acest lucru, că media nu mai cerea calificări profesionale pentru jurnaliști, iar rezultatul era că reporterii aspiranți nu mai depuneau niciun efort ca să le obțină. Noua mass-media, cu o concentrare tot mai crescută către banalul domeniu al celebrităților, redusese rolul jurnaliștilor la bârfe de oraș. Mona se folosise de propriul ziar, cel mai important din Norvegia, ca

exemplu. Articolul ei nu fusese publicat niciodată. „Prea lung“, spusese redactorul, trimițând-o la redactorul-șef. „Păi, dacă există un singur lucru pe care așa-zisa presă critică nu-l apreciază, acela e să fie criticată“, îi explicase unul dintre colegii ei cu o atitudine mai pozitivă. Însă Mona avea senzația că redactorul-șef pusese punctul pe i când îi spusese: „Dar, Mona, tu n-ai inclus aici niciun citat din partea vreunei celebrități“.

Mona se duse la geam și se uită spre parcul Frogner. Se adunaseră norii, iar în afară de aleile luminate, un întuneric aproape tangibil se așternuse peste parc. Mereu se întâmpla așa toamna, înainte ca arborii să-și piardă frunzele și totul să devină mai transparent, iar orașul să fie din nou dur și rece. Însă de la finalul lui septembrie și până la finalul lui octombrie, Oslo era ca un ursuleț de pluș moale și călduros, pe care ea voia doar să-l strângă în brațe și să-l iubească.

— Sunt cu urechile ciulite, Nora.

— Are legătură cu vampiristul.

— Ți s-a spus să-l convingi să vină ca invitat. Crezi că ar veni la o emisiune de bârfe?

— Pentru ultima oară, The Sunday Magazine este un program de discuții serioase. L-am sunat pe Harry Hole și m-a refuzat, spunându-mi că la conducerea anchetei se află Katrine Bratt.

— Dar nu e bine și-așa? Te plângi mereu cât de greu e să găsești invitate de calitate.

— Da, dar Hole e cel mai cunoscut detectiv pe care-l avem. Îți amintești când a fost beat în direct? Un scandal, evident, dar telespectatorilor le-a plăcut la nebunie!

— I-ai spus și lui asta?

— Nu, dar am zis că televiziunea are nevoie de celebrități, iar chipurile faimoase ar putea atrage mai multă atenție asupra muncii poliției în acest oraș.

— Ingenios! Dar n-a pus botul?

— A spus că dacă vreau să-l chem la Dansez pentru tine ca să reprezinte poliția, ar începe să exerseze pașii de foxtrot chiar de mâine. Însă acum e vorba despre o anchetă de crimă, iar Katrine Bratt are toate informațiile și e împuternicită să vorbească.

Mona începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic. Acum mi-l imaginez pe Harry Hole la Dansez pentru tine.

— De ce? Crezi c-a vorbit serios?

Mona râse și mai tare.

— Te-am sunat ca să aflu ce părere ai despre această Katrine Bratt, dat fiind că tu umbli prin acele cercuri.

Mona luă o pereche de gantere de pe suportul din fața sa și făcu niște răsuciri de biceps pentru a-și menține circulația și a elimina compușii reziduali din mușchi.

— Bratt este inteligentă. Și coerentă. Un pic severă, poate.

— Dar crezi că va reuși să transmită ceva dincolo de ecran? În înregistrarea conferinței de presă pare cam…

— Ștearsă? Da, dar poate arăta grozav dacă-și dorește. Unii tipi din redacție cred că este cea mai sexy creatură care a pus vreodată piciorul în Sediul Central al poliției. Însă e una dintre acele femei care-și ascund sex-appealul, preferă să arate mai degrabă ca o profesionistă.

— Deja parcă încep să o urăsc. Dar Hallstein Smith?

— Ei bine, el chiar are potențialul de-a deveni un invitat permanent în emisiune. Este suficient de excentric și de indiscret, dar știe să se folosească de aceste aspecte. Alege-l pe el!

— Bun, mersi! Surorile se ajută una pe alta, corect?

— Nu cumva ne-a cam trecut vârsta pentru chestii de genul ăsta?

— Mda, dar în ultima vreme e ironic.

— Corect. Ha-ha!

— Tu ha-ha! Ce mai faci?

— Poftim?

— E încă acolo.

— Știu.

— Adică, la propriu. Nu departe de Hovseter, spre parcul Frogner.

— Ce tot spui acolo?

— Căcat, n-ai auzit? A lovit din nou.

— Futu-i! urlă Mona, iar cu coada ochiului îl zări pe tipul de la recepție ridicând privirea. Ticălosul de redactor de știri a zis că o să mă sune. I-a dat altcuiva povestea. Pa, Nora!

Mona se repezi la vestiare, își îndesă hainele într-o geantă, coborî în fugă scările și ieși în stradă. Continuă spre sediul VG în vreme ce se uita după un taxi liber. Avu noroc și prinse unul la un semafor roșu. Se aruncă pe bancheta din spate și-și scoase telefonul. Ajunse la numărul lui Truls Berntsen. După ce sună doar de două ori, îi auzi râsul ciudat, ca un mârâit.

— Ce? întrebă ea.

— Chiar mă întrebam cât îți va lua să suni, răspunse Truls Berntsen.

13. Sâmbătă noapte

— A pierdut peste un litru și jumătate de sânge până să o aducă, rosti doctorul în vreme ce mergea pe holul spitalului Ullevål alături de Harry și Katrine. Dacă mușcătura ar fi atins artera ceva mai sus pe coapsă, unde e mai groasă, n-am mai fi putut să-i salvăm viața. De obicei nu lăsăm un pacient în starea ei să fie interogat de poliție, dar având în vedere că există un risc la adresa populației…

— Mulţumim! zise Katrine. Nu vom pune mai multe întrebări decât e necesar.

Doctorul deschise ușa și el împreună cu Harry așteptară afară în timp ce Katrine se apropie de pat și de infirmiera care stătea alături.

— E destul de impresionant, spuse doctorul. Nu crezi, Harry?

Acesta se întoarse spre el și ridică o sprânceană.

— Nu te deranjează că-ți folosesc prenumele, nu? întrebă doctorul. Oslo e un oraș mic, mai ales că sunt medicul soției tale.

— Chiar? Nu știam că a avut programare aici.

— Mi-am dat seama abia când a completat unul dintre formulare și am văzut că ți-a pus numele ca persoană de contact. Și normal că mi-am amintit numele din ziare.

— Ai o memorie bună…, replică Harry, apoi se uită la numele de pe legitimația prinsă de halatul alb. Medic specialist John D. Steffens. Pentru că a trecut ceva de când am apărut în ziar. Ce crezi că e impresionant?

— Faptul că o ființă umană poate mușca în felul ăsta coapsa unei femei.

Mulţi cred că omul modern are fălci slabe, dar în comparaţie cu majoritatea mamiferelor avem o mușcătură destul de zdravănă. Știai?

— Nu.

— Harry, tu cât de tare crezi că mușcăm?

Abia după câteva secunde Harry își dădu seama că Steffens chiar aştepta un răspuns.

— Păi, experţii noştri criminalişti spun 70 de kilograme.

— Păi, atunci… cunoști deja răspunsul.

Harry ridică din umeri.

— Numărul nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Dacă mi s-ar fi spus 150 de kilograme n-aș fi fost nici mai mult, nici mai puțin impresionat. Apropo de numere, de unde știi că Penelope Rasch a pierdut un litru şi jumătate? Nu credeam că pulsul şi tensiunea pot fi indicatori atât de precişi.

— Mi s-au trimis fotografii de la locul faptei, răspunse Steffens. Cumpăr şi vând sânge, aşa că am un ochi destul de format.

Harry tocmai se pregătea să-i ceară să dezvolte subiectul, dar în clipa aia Katrine îi făcu semn cu mâna.

Intră şi se aşează lângă Katrine. Chipul lui Penelope Rasch era la fel de alb precum perna care-l încadra. Ochii îi erau deschişi, însă privirea îi era înceţoşată.

— Penelope, nu te vom deranja mult, rosti Katrine. Am discutat cu polițistul care a stat de vorbă cu tine la locul faptei, ştim că l-ai întâlnit pe agresor în oraş, că te-a atacat pe palier şi că a folosit nişte dinţi de metal ca să te muşte. Dar ne mai poţi spune şi altceva despre cine este? Ți-a mai dat vreun nume în afară de Vidar? A spus unde locuieşte, unde lucrează?

— Vidar Hansen. A spus că e artist, dar că lucrează ca îngrijitor. Nu l-am întrebat unde locuieşte, răspunse femeia, al cărei glas îl duse pe Harry cu

gândul la cel mai fragil porțelan.

— L-ai crezut?

— Nu știu. La fel de bine ar fi putut fi și paznic. Cineva care are acces la chei, pentru că a fost la mine în apartament.

— Poftim?

Cu un efort considerabil, femeia ridică mâna stânga de sub cearșaf și o ținu în sus.

— Inelul de logodnă pe care l-am primit de la Roar. Mi l-a luat dintr-un sertar din dormitor.

Katrine se uita sceptică la inelul de aur mat.

— Vrei să spui… că ți l-a pus pe deget când erați pe scări?

Penelope aprobă din cap și închise iar ochii strâns.

— Iar ultimul lucru pe care mi l-a zis…

— Da?

— Că el nu e la fel ca restul bărbaților, că s-ar întoarce și s-ar căsători cu mine.

Femeia scoase apoi un suspin.

Harry vedea bine cât de zdruncinată e Katrine, cu toate că rămânea la fel de concentrată.

— Penelope, cum arăta?

Femeia deschise gura, apoi o închise la loc. Se uită disperată la ei.

— Nu-mi amintesc. Eu… cred că am uitat. Cum poate…?

Își mușcă buza de jos și ochii i se umplură de lacrimi.

— E-n regulă. Se întâmplă adesea în situația ta, dar ai să fii în stare să-ți amintești mai târziu mai multe. Îți amintești cu ce era îmbrăcat? continuă Katrine.

— Cu costum. Și cămașă. Și-a descheiat-o la nasturi. Avea…

Se opri iar.

— Da?

— Un tatuaj pe piept.

Harry o auzi pe Katrine cum icnește.

— Penelope, ce fel de tatuaj? întrebă el.

— O față.

— Ca a unui demon care încearcă să iasă afară?

Penelope încuviință. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Ca și cum nu mai avea suficient lichid în corp pentru două, se gândi Harry.

— Și a fost ca și cum el…

Penelope începu iar să suspine.

— Ca și cum voia să mi-l arate.

Harry închise ochii.

— Trebuie să se odihnească, interveni infirmiera.

Katrine dădu din cap aprobator și-și lăsă mâna pe brațul alb ca laptele al lui Penelope.

— Îți mulțumim, Penelope, ne-ai fost de mare ajutor!

Harry și Katrine erau deja în drum spre ieșire când infirmiera îi chemă înapoi, așa că se întoarseră la pat.

— Îmi mai amintesc un lucru, șopti Penelope. Arăta ca și cum fusese operat la față. Și mă tot întreb…

— Ce? întrebă Katrine, aplecându-se ca să-i audă glasul abia audibil.

— De ce nu m-a omorât?

Katrine se uită la Harry în căutare de ajutor. Acesta trase adânc aer în piept, încuviință spre ea și se aplecă aproape de Penelope.

— Pentru că n-a putut. Pentru că nu l-ai lăsat, răspunse el.

— Ei bine, acum știm sigur că e el, zise Katrine în timp ce mergeau pe hol spre ieșire.

— Mhm! Și că și-a schimbat modul de operare. Și preferințele.

— Cum te face să te simți?

— Faptul că e el?

Harry ridică din umeri.

— În niciun fel. E un criminal și trebuie prins. Atâta tot.

— Harry, nu mă minți! Nu mă minți! El e motivul pentru care te afli aici.

— Pentru că s-ar putea să mai curme vieți. Prinderea lui e importantă, dar nu e nimic personal. OK?

— Te aud.

— Bun! făcu Harry.

— Când a spus că se va întoarce şi se va căsători cu ea, crezi că…?

— Că a zis-o ca pe o metaforă? Da. Are de gând să-i bântuie visele.

— Dar asta înseamnă că…

— Dinadins n-a ucis-o.

— Ai minţit-o.

— Am minţit.

Harry deschise uşa şi apoi se urcară în maşina care-i aştepta afară. Katrine în faţă, Harry în spate.

— Sediul poliţiei? întrebă Anders Wyller de pe locul şoferului.

— Da, răspunse Katrine, luându-şi mobilul pe care îl lăsase la încărcat. Bjørn a trimis mesaj ca să spună că urmele de sânge de pe scări au fost lăsate probabil de nişte cizme de cowboy.

— Cizme de cowboy, repetă Harry de pe bancheta din spate.

— Dintr-acelea cu toc îngust şi…

— Ştiu şi eu cum arată cizmele de cowboy. Au mai fost pomenite în declaraţia unui martor.

— Care anume? zise Katrine în timp ce-şi citea restul mesajelor pe care le ratase cât stătuse în spital.

— Barmanul de la barul Jealousy. Mehmet Cumva.

— Trebuie să recunosc că memoria ţi-e încă intactă. Aici scrie că vor să mă invite la The Sunday Magazine ca să vorbim despre vampirist.

Katrine bătu apoi cu degetul în telefon.

— Şi?

— Evident, nu. Bellman s-a exprimat foarte clar că își dorește cât mai puțină publicitate.

— Chiar dacă e rezolvat?

Katrine se răsuci spre Harry.

— Ce vrei să zici?

— În primul rând: șeful poliției se poate împăuna la televiziunea națională c-a rezolvat cazul în trei zile. Și-n al doilea rând: s-ar putea să avem nevoie de publicitate ca să-l prindem.

— Am rezolvat cazul?

Privirea lui Wyller o întâlni pe-a lui Harry în oglinda retrovizoare.

— Rezolvat, precizează Harry. Nu încheiat.

Wyller se întoarse spre Katrine.

— Ce vrea să spună?

— Că știm cine este făptașul, dar că ancheta nu se termină până când brațul lung al justiției nu l-a prins pe criminal. Și-n cazul lui, acest braț s-a dovedit prea scurt. Individul ăsta este căutat în toată lumea de aproape patru ani.

— Cine e?

Katrine scoase un oftat adânc.

— Nici măcar nu-i pot pronunța numele. Harry, spune-i-l tu.

Harry se uita pe geam. Desigur, Katrine avea dreptate. Nu putea s-o contrazică, însă el se afla aici dintr-un singur motiv egoist. Nu pentru victime, nici pentru binele orașului, nici pentru reputația poliției. Nici măcar pentru propria reputație. Pentru nimic altceva decât pentru că individul scăpase. Ah, cu siguranță Harry se simțea vinovat că nu fusese în stare să-l oprească prima oară, pentru toate victimele ucise, pentru fiecare zi în care acest om rămăsese

liber. Acesta era singurul lucru la care se putea gândi: că trebuia să-l prindă. El, Harry, trebuia să-l prindă. Nu știa cum. Chiar avea nevoie de cel mai malefic ucigaș în serie și infractor ca să-și valideze propria viață? Doar Dumnezeu știa. Și doar Dumnezeu știa dacă era valabilă și reciproca. Că individul ieșise din ascunzătoare din pricina lui Harry. Desenase V-ul pe ușa Ewei Dolmen și-i arătase demonul tatuat lui Penelope Rasch. Ea întrebase de ce nu o omorâse. Iar Harry minţise. Motivul pentru care n-o omorâse era că voia ca ea să vorbească despre cel pe care îl văzuse. Să-i spună lui Harry ceea ce el știa deja. Că trebuia să iasă la joacă.

— OK! răspunse Harry. Preferi versiunea lungă sau pe cea scurtă?

14. Duminică dimineață

— Valentin Gjertsen, rosti Harry Hole, arătând spre chipul care se uita de pe ecranul imens la echipa de anchetă.

Katrine privea concentrată la chipul slab. Păr castaniu, ochi înfundați în orbite. Doar dacă nu cumva păreau astfel din pricina felului în care își împingea fruntea în afară, ceea ce însemna că lumina cădea într-un fel foarte specific. Katrine nu se putea abține să se gândească la faptul că era ciudat cum fotograful poliției îl lăsase pe Valentin așa. Și mai era și expresia lui. Pozele din arestul preventiv arătau de obicei teamă, derută sau resemnare. Dar el părea mulțumit. Ca și cum Valentin Gjertsen știa ceva ce lor le scăpa. Deocamdată.

Harry mai lăsă câteva secunde chipul să li se întipărească în memorie înainte de-a trece mai departe.

— La 16 ani a fost acuzat de molestarea unei fetițe de 9 ani, pe care a ademenit-o într-o barcă. La 17 ani, o vecină l-a reclamat că a încercat să o violeze în pivnița unde se afla spălătoria. Pe când avea 26 de ani și era închis pentru atacarea unei minore, Valentin Gjertsen a mers la o programare la dentist în închisoarea Ila. S-a folosit de una dintre frezele dentistei ca să-i scoată acesteia dresurile de nailon și i le-a pus pe cap. Mai întâi a violat-o pe scaunul de consultații, apoi i-a dat foc la dresuri.

Harry apăsă o tastă a computerului și imaginea se schimbă. Un geamăt înăbușit străbătu grupul, iar Katrine văzu că până și unii dintre cei mai experimentați detectivi își coborâseră privirile.

— Nu vă arăt astea pentru distracție, ci ca să înțelegeți cu ce individ avem de-a face. A lăsat-o pe dentistă să trăiască. La fel ca pe Penelope Rasch. Și nu cred că a fost vorba de neglijență la locul de muncă. Cred că acum Valentin

Gjertsen se joacă cu noi.

Harry apăsă din nou o tastă, făcând să apară aceeaşi imagine cu Valentin, de data asta luată de pe site-ul Interpol.

— Valentin a evadat de la Ila acum aproape patru ani, într-un mod destul de spectaculos. A bătut un alt deţinut, pe Judas Johansen, până l-a desfigurat, apoi a copiat tatuajul lui cu demon pe pieptul celuilalt deţinut şi a ascuns cadavrul în biblioteca unde lucra, astfel încât Judas a fost dat dispărut când nu s-a prezentat pentru inspecţie. În noaptea în care a evadat, Valentin a îmbrăcat cadavrul cu propriile haine şi l-a lăsat întins pe podeaua celulei sale. Paznicii care au descoperit trupul de nerecunoscut şi care au presupus, cum era şi normal, că era Valentin nu s-au arătat surprinşi. Ca orice deţinut închis pentru pedofilie, Valentin Gjertsen era detestat de către ceilalţi prizonieri. Nu s-a gândit nimeni să verifice amprentele sau să ceară un test ADN al cadavrului. Şi multă vreme s-a crezut că Valentin Gjertsen a devenit istorie. Până şi-a făcut din nou apariţia, legat de o altă crimă. Evident că nu ştim cu exactitate câte persoane a ucis sau a atacat, dar cu siguranţă sunt mai multe decât este bănuit sau se face vinovat. Ştim totuşi că ultima sa victimă înainte să dispară de-a binelea este fosta lui proprietăreasă, Irja Jacobsen.

Încă un clic.

— Imaginea asta e din comunitatea unde se ascundea femeia de Valentin. Dacă nu mă înşel, tu, Berntsen, ai fost primul la locul faptei; am găsit-o sugrumată sub un morman de plăci de surf pentru copii cu, după cum vedeţi, imagini cu rechini pe ele.

Un râs ca un mârâit din spatele sălii de şedinţe.

— Corect. Plăcile de surf erau furate de nişte dependenţi amărâţi care nu reuşiseră să le vândă.

— Pesemne că Irja Jacobsen a fost omorâtă pentru că ar fi transmis poliţiei informaţii despre Valentin. Asta ar putea explica de ce a fost atât de greu să facem pe cineva să ne spună unde s-ar fi putut afla el. Pur şi simplu, oricine îl cunoaşte nu îndrăzneşte să vorbească.

Harry își drese glasul.

— Alt motiv pentru care Valentin a fost imposibil de găsit e că, de când a evadat, a suferit mai multe intervenții ample de chirurgie plastică. Persoana pe care o vedeți în imagine nu mai arată ca aceea din instantaneul înceţoşat luat de camera de supraveghere la un meci de fotbal de pe stadionul Ullevål. Și el ne-a lăsat în mod intenționat să vedem acea imagine pe cameră. Așadar, pentru că n-am putut da de el, bănuim că s-ar putea să mai fi trecut și după aceea prin câteva operații, probabil în străinătate, dat fiind că am verificat absolut tot ce ține de chirurgia plastică în Scandinavia. Bănuiala noastră că fața lui s-a schimbat din nou este întărită de faptul că Penelope Rasch nu îl recunoaşte pe Valentin din imaginile pe care i le-am arătat. Din păcate, ea nu e în stare să ne ofere o altă descriere a lui, iar imaginea de profil de pe Tinder al acestui așa-zis Vidar de pe telefonul ei e puțin probabil să fie a lui.

— Tord a verificat și profilul de Facebook al acestui Vidar, interveni Katrine. Deloc surprinzător, este fals, făcut recent de pe un dispozitiv pe care n-am reușit să-l identificăm. Tord crede că tipul are și un nivel bunicel de cunoștințe IT.

— Sau a avut ajutor, replică Harry. Dar măcar avem o persoană care l-a văzut și a stat de vorbă cu Valentin Gjertsen chiar înainte să dispară de pe radar, cu trei ani în urmă. Ståle s-a retras din funcția de consultant al Serviciului de Investigații Criminale, dar astăzi a fost de acord să vină.

Ståle Aune se ridică și-și încheie un nasture de la sacoul de tweed.

— Pentru scurtă vreme, am avut discutabila plăcere de-a consulta un pacient care își zicea Paul Stavnes. Era un psihopat schizofrenic atipic, întrucât era conștient de propria-i boală, cel puțin într-o oarecare măsură. A reușit totodată să mă manipuleze astfel încât să nu-mi dau seama cine e sau ce face. Până când, printr-o oarecare șansă, a lăsat să-i alunece acoperirea, și atunci a încercat să mă omoare înainte să dispară de-a binelea.

— Descrierea lui Ståle formează baza portretului-robot, zise Harry, tastând iar. Cu toate că și acesta e destul de vechi, e mai bun decât imaginea de pe camera de supraveghere de la meciul de fotbal.

Katrine își înclină capul. Desenul arăta că părul, nasul și forma ochilor individului erau diferite, iar conturul feței era mai ascuțit decât în poză. Însă expresia de dispreț era tot acolo. Un presupus dispreț. Așa cum crezi că rânjește un crocodil.

— Cum a devenit vampirist? întrebă cineva de lângă geam.

— Pentru început, nu sunt deloc convins că există vampiriști, începu Aune. Desigur că ar putea exista o sumedenie de motive pentru care Valentin Gjertsen bea sânge, iar eu să nu fiu în stare să ofer un răspuns aici și acum.

Urmă o tăcere adâncă.

Harry își drese glasul.

— N-am găsit niciun semn de mușcătură sau că fusese băut sânge în vreunul dintre cazurile anterioare în care a fost implicat Gjertsen. Și, da, agresorii se țin de obicei de un anumit tipar, punând în practică aceeași fantezie iar și iar.

— Cât de siguri suntem că acesta este cu adevărat Valentin Gjertsen și nu doar cineva care încearcă să ne facă să credem că e el? întrebă Skarre.

— 89%, răspunse Bjørn Holm.

Skarre începu să râdă.

— Exact 89%?

— Da. Am găsit fire de păr corporal pe cătușele pe care le-a folosit cu Penelope Rasch, posibil de pe dosul mâinii lui. Cu ajutorul analizei ADN, nu va dura foarte mult să confirmăm o potrivire cu o precizie de 89%. Ultimele zece procente ne iau cel mai mult timp. Vom primi rezultatul în două zile. Apropo, cătușele sunt un model disponibil online, o copie a cătușelor din Evul Mediu. De unde și fierul, în loc de oțel. Aparent populare în rândul celor cărora le plac cuibușoarele de nebunii care arată ca temnițele medievale.

Un singur râset ca un mârâit.

— Dar dinții de fier? Ei de unde ar putea proveni? întrebă o polițistă.

— Asta e mai greu, răspunse Bjørn. Încă n-am găsit pe cineva care fabrică astfel de dinți, cel puțin nu din fier. Probabil că a aranjat cu un fierar să îi facă. Sau i-a făcut chiar el. Cu siguranță e ceva nou — până acum n-am mai întâlnit pe nimeni care să folosească o astfel de armă.

— Comportament nou, rosti Aune, desfăcându-și nasturii sacoului pentru a-și elibera burdihanul. Schimbări fundamentale de comportament se întâmplă extrem de rar. Se știe că ființele umane insistă să comită aceleași greșeli la nesfârșit, chiar și când au informații noi. În fine, asta-i părerea mea, dar a devenit atât de controversată în rândul psihologilor, încât a primit chiar și un nume: Teza lui Aune. Când vedem indivizi care își schimbă comportamentul, de obicei are legătură cu o schimbare în mediul înconjurător, la care individul respectiv se adaptează. Dar motivațiile ascunse ale individului pentru acel comportament rămân aceleași. Cu siguranță nu e ceva unic ca un agresor sexual să descopere fantezii și plăceri noi, asta deoarece gustul lui se dezvoltă treptat, nu pentru că individul suferă vreo schimbare fundamentală. Când eram adolescent, tatăl meu spunea că atunci când voi mai crește voi începe să-l apreciez pe Beethoven. Atunci îl uram pe Beethoven și eram sigur că se înșală. Chiar și la o vârstă fragedă, Valentin Gjertsen avea un apetit extrem de variat în privința sexualității. A violat atât femei tinere, cât și bătrâne, poate și băieți, nu și bărbați adulți, din ce știm noi, dar asta din motive practice, întrucât probabilitatea ca aceștia să se apere era mai mare. Pedofilia, necrofilia, sadismul, toate s-au aflat în meniul lui Valentin Gjertsen. Poliția din Oslo a reușit să-l lege de mai multe crime cu motiv sexual decât pe oricine altcineva, în afară de Svein Finne, Logodnicul. Faptul că acum a căpătat un nou apetit pentru sânge înseamnă doar că se arată mult mai dispus să adopte ceea ce noi numim „deschidere“ și să încerce experiențe noi. Spun „a căpătat“ pentru că anumite observații, cum e faptul că a adăugat lămâie, sugerează că Valentin Gjertsen mai degrabă face experimente cu sânge decât să fie obsedat de el.

— Nu e obsedat? strigă Skarre. A ajuns deja la o victimă pe zi! În timp ce noi stăm aici, el probabil a ieșit iar la vânătoare. Tu ce zici, Profesore?

Pronunță porecla fără să încerce să-și mascheze sarcasmul.

Aune își azvârli brațele scurte în sus.

— Încă o dată, n-am idee. Nu știm. Nu știe nimeni.

— Valentin Gjertsen, zise Mikael Bellman. Bratt, suntem absolut siguri? Dacă da, dă-mi zece minute să mă gândesc puțin. Da, înțeleg că e urgent.

Bellman încheie apelul și-și lăsă mobilul pe masa de sticlă. Isabelle îi spusese că era din sticlă suflată, de la Classi-Con, valorând mai bine de 50 000 de coroane. Că ea ar prefera să aibă câteva piese de calitate decât să-și umple apartamentul cu porcării. Din locul în care stătea, Bellman vedea plaja artificială și feriboturile ce alunecau încolo și încoace prin fiordul Oslo. Vânturile puternice împingeau cu forță spre larg apa aproape violet.

— Așadar? întrebă Isabelle din patul din spatele lui.

— Inspectorul-șef vrea să știe dacă poate merge la emisiunea The Sunday Magazine din seara asta. Evident, subiectul îl reprezintă crimele vampiristului. Știm cine este atacatorul, dar nu și unde se află.

— Simplu, replică Isabelle Skøyen. Dacă îl aveți deja pe tip, ar trebui s-o faci tu însuți. Dar având în vedere că e un succes parțial, probabil că ar trebui să trimiți un reprezentant. Amintește-i să spună „noi“, nu „eu“. Și n-ar strica dacă ar putea să insinueze că e posibil ca atacatorul să fi fugit din țară.

— Peste graniță? De ce?

Isabelle Skøyen oftă.

— Iubitule, nu te preface mai prost decât ești, e iritant.

Bellman merse la ușa terasei. Rămase acolo, uitându-se în jos la turiștii de duminică ce se îndreptau spre Tjuvholmen. Unii pentru a vizita Muzeul de Artă Contemporană Astrup Fearnley, alții ca să se uite la arhitectura ultramodernă și să bea cappuccino la suprapreț. Iar alții ca să viseze la unul dintre apartamentele ridicol de scumpe rămase nevândute. Auzise că muzeul expusese un Mercedes ce avea ditamai rahatul maro în locul stelei de pe capotă. Pentru unii, excrementele solide reprezentau un simbol al statutului.

Alții aveau nevoie de cele mai scumpe apartamente, de cele mai recente modele de mașini sau de ce cele mai mari iahturi ca să se simtă bine. Și mai erau și cei care — cum erau el și Isabelle — își doreau absolut tot: putere, dar fără obligații sufocante. Admirație și respect, dar și suficient anonimat ca să se miște liber. Familie, ca să le furnizeze un cadru stabil și să le perpetueze genele, dar și acces liber la sex în afara căsniciei. Apartamentul și mașina. Și rahat solid.

— Așadar, reluă Mikael Bellman. Te gândești că dacă Valentin Gjertsen va dispărea o vreme, publicul se va gândi automat că a părăsit țara, nu că poliția din Oslo nu e capabilă să-l prindă. Dar dacă îl prindem cu adevărat, am fost deștepți. Iar dacă mai comite vreo crimă, oricum tot ce am spus va fi dat uitării.

Se întoarse spre ea. Habar n-avea de ce alesese să-și pună imensul pat dublu în living, când avea un dormitor perfect adecvat. Mai cu seamă că era posibil să-l vadă și vecinii. Deși bănuia că exact acela era motivul. Isabelle Skøyen era o femeie zdravănă. Membrele lungi și puternice erau desfăcute sub cearșaful de mătase auriu ce-i învelea corpul. Simpla imagine îl făcea să se simtă iar pregătit.

— Un singur cuvânt și ai și sădit ideea că a părăsit țara, continuă ea. În psihologie se numește ancorare. E simplu și funcționează de fiecare dată. Pentru că oamenii sunt simpli.

Privirea ei cutreiera peste trupul lui și femeia zâmbi.

— Mai ales bărbații.

Isabelle împinse cearșaful de mătase pe podea.

Se uită la ea. Uneori credea că preferă doar să se uite la corpul ei, nu să-l atingă, în timp ce cu soția lui era exact opusul. Destul de ciudat, dat fiind că trupul Ullei, din punct de vedere strict obiectiv, era mai frumos decât cel al lui Isabelle. Însă dorințele violente, dezlănțuite ale lui Isabelle îl stârneau mai mult decât orgasmele blânde și tăcute, străbătute de suspine ale Ullei.

— Freacă-te! îi porunci ea, desfăcându-și picioarele în așa fel încât genunchii

îi semănau acum cu aripile pe jumătate înfoiate ale unei păsări de pradă, după care își atinse și ea sexul cu două degete lungi.

El făcu întocmai. Închise ochii. Și auzi masa de sticlă bâzâind. La naiba, uitase complet de Katrine Bratt! Înhăță telefonul care continua să vibreze și răspunse.

— Da?

Glasul feminin de la celălalt capăt spuse ceva, însă Mikael nu îl auzi din pricina unui feribot care scosese un vuiet exact în acel moment.

— Răspunsul e da! strigă el nerăbdător. Mergi la The Sunday Magazine. Momentan sunt ocupat, dar te sun mai târziu cu instrucțiuni.

— Eu sunt.

Mikael Bellman înțepeni.

— Scumpo, tu ești? Credeam că este Katrine Bratt.

— Unde ești?

— Unde? La serviciu, firește.

În pauza mult prea lungă care urmă, el își dădu seama că și ea auzise vuietul scos de feribot și că acela era motivul pentru care îl întrebase unde e. Răsuflă tare pe gură în vreme ce-și cobora privirea spre erecția tot mai moale.

— Cina nu va fi gata înainte de 17:30, îl informă ea.

— Bine. Ce…?

— Friptură, răspunse ea, apoi închise.

Harry și Anders Wyller coborâră din mașină în fața numărului 33 de pe Jøssingveien. Harry își aprinse o țigară și privi în sus la clădirea din cărămidă

roşie înconjurată de un gard înalt. Parcurseseră drumul de la sediul poliţiei înconjuraţi de lumina soarelui şi de culorile aprinse ale toamnei, dar până aici, norii se adunaseră şi acum treceau cu viteză peste dealuri ca un tavan de ciment, golind tot peisajul de culoare.

— Deci asta e închisoarea Ila, rosti Wyller.

Harry aprobă şi trase cu sete din ţigară.

— De ce a fost numit Logodnicul?

— Pentru că îşi lăsa victimele gravide şi le făcea să-i jure că vor naşte copilul.

— Altminteri…?

— Altminteri s-ar fi întors şi le-ar fi făcut el însuşi cezariană.

Harry mai trase ultima oară din ţigară, apoi o stinse şi puse chiştocul în pachet.

— La treabă!

— Regulile ne interzic să-l ţinem legat, dar vă vom urmări pe camera de supraveghere. Una dintre regulile noastre este să nu ne apropiem niciodată la mai puţin de-un metru de el, îi informă paznicul care le dăduse drumul înăuntru şi acum îi conducea pe un coridor lung, mărginit pe ambele părţi de uşi de oţel vopsite în gri.

— Hristoase! făcu Wyller. Vă atacă?

— Nu, răspunse paznicul, vârând o cheie în încuietoarea ultimei uşi. Svein Finne n-a primit nici măcar o singură bilă neagră în dreptul numelui în cei 20 de ani de când se află aici.

— Dar?

Paznicul ridică din umeri şi răsuci cheia.

— Cred că vă veţi da seama ce vreau să zic.

Deschise uşa, păşi într-o parte, iar Wyller şi Harry intrară în celulă.

Bărbatul de pe pat stătea în umbră.

— Finne, rosti Harry.

— Hole.

Glasul din umbră suna ca piatra zdrobită.

Harry făcu semn spre singurul scaun din încăpere.

— E-n regulă dacă iau loc?

— Dacă crezi că ai timp. Am auzit că eşti ocupat până peste cap.

Harry se aşeză. Wyller rămase în spatele lui, lângă uşă.

— Hmm! El e?

— El e cine?

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Am să-ţi răspund dacă-mi oferi şi tu un răspuns cinstit — ţi-a lipsit?

— Ce să-mi lipsească, Svein?

— Să ai un partener de joacă de acelaşi nivel? Cum m-ai avut pe mine?

Bărbatul din umbră se aplecă în faţă, în lumina oferită de fereastra din capătul de sus al peretelui, iar Harry auzi cum respiraţia lui Wyller se accelerează în spatele său. Zăbrelele aşterneau fâşii de umbră pe o faţă roşie plină de pete de vărsat de consistenţa pielii tăbăcite. Era acoperită de riduri atât de adânci şi de apropiate, încât păreau scrijelite de un cuţit ce săpase până la os. În jurul

frunții avea o batistă roșie, ca un amerindian, iar buzele groase și umede îi erau înconjurate de mustață. Pupilele mici stăteau în mijlocul irisurilor căprui, iar albul ochilor părea gălbui, însă individul avea trupul longilin și musculos al unui tânăr de 20 de ani. Harry făcu calculul. Acum Svein Finne, Logodnicul, trebuia să aibă 75 de ani.

— Pe primul nu-l uiți niciodată. Am dreptate, Hole? Numele meu se va afla mereu în capul listei realizărilor tale. Eu ți-am răpit virginitatea, nu-i așa?

Râsul lui aducea cu o gargară cu pietriș.

— Păi…, făcu Harry, încrucișându-și brațele la piept. Dacă onestitatea mea este prețul pentru a ta, atunci răspunsul e că nu-mi lipsește. Și că pe tine, Svein Finne, n-am să te uit niciodată. Sau pe oricare dintre cei pe care i-ai mutilat și ucis. Cu toții mă vizitați destul de regulat în timpul nopții.

— Și pe mine. Sunt foarte fidele logodnicele mele.

Buzele groase ale lui Finne se despărțiră când acesta zâmbi, apoi își duse mâna dreaptă la ochiul drept. Harry îl auzi pe Wyller făcând un pas în spate și lovind ușa. Ochiul lui Finne se holba la Wyller printr-o gaură din mână destul de mare ca să treacă o minge de golf prin ea.

— Nu-ți fie frică, fiule! De șeful tău ar trebui să-ți fie frică. Era la fel de tânăr pe cât ești tu acum, iar eu eram deja căzut la pământ, incapabil să mă apăr. Chiar și așa, și-a apropiat pistolul de mâna mea și a tras. Șeful tău are un suflet negru, flăcăiaș. Adu-ți aminte asta! Iar acum i s-a făcut iar sete. Ca și celui care umblă pe-afară. Iar setea ta e ca un foc, de asta trebui s-o stingi. Și până nu e stinsă, va continua să crească, devorând tot ce atinge în cale. N-am dreptate, Hole?

Harry își drese glasul.

— E rândul tău, Finne. Unde se ascunde Valentin?

— Ați mai venit să mă întrebați asta, iar eu nu pot decât să repet. Abia vorbeam cu Valentin când era aici. Și au trecut aproape patru ani de când a evadat.

— Metodele lui seamănă cu ale tale. Unii cred că i-ai fost profesor.

— Prostii! Valentin s-a născut deja pregătit. Crede-mă!

— Tu unde te-ai ascunde, dacă ai fi în locul lui?

— Destul de aproape ca să rămân cu ochii pe tine, Hole. De data asta m-aș fi pregătit pentru tine.

— Locuiește în oraș? Umblă prin oraș? O nouă identitate? E singur sau lucrează împreună cu altcineva?

— De data acționează diferit, nu-i așa? Mușcă și bea sânge. Poate că nu e Valentin.

— E Valentin. Deci cum îl prind?

— Nu-l prinzi.

— Nu?

— Ar prefera să moară decât să se întoarcă aici. Imaginația lui n-a fost niciodată suficientă pentru el, trebuia să o facă.

— Vorbești de parcă totuși îl cunoști.

— Știu din ce-i făcut.

— La fel ca tine? Hormoni din infern.

Bătrânul ridică din umeri.

— Hole, toată lumea știe că alegerea morală e o iluzie, doar chimia creierului dirijează comportamentul. Comportamentul unora e diagnosticat ca ADHD sau anxietate și este tratat cu medicamente și compasiune. Alții sunt declarați criminali și răi și sunt trimiși după gratii. Dar este același lucru. Un amestec necurat de substanțe din creier. Sunt de acord că ar trebui să fim închiși. Doar vă siluim fiicele, pentru numele lui Dumnezeu!

Finne râse răguşit.

— Deci adunaţi-ne de pe străzi şi ameninţaţi-ne cu pedepse, astfel încât să nu ne îndreptăm în direcţia în care ne-ar conduce chimicalele din creierul nostru. Dar ce e cu adevărat jalnic e că sunteţi atât de slabi, încât aveţi nevoie de o scuză morală ca să ne închideţi. Creaţi o istorie plină de minciuni a liberului-arbitru şi un soi de pedeapsă sfântă care se potriveşte sistemului divin de justiţie bazat pe o moralitate universală imuabilă. Însă cu greu se poate spune că moralitatea este imuabilă sau universală, căci ea depinde în întregime de spiritul vremii, Hole. Bărbaţi care futeau bărbaţi erau ceva complet în regulă în urmă cu câteva mii de ani, apoi au fost băgaţi la închisoare, iar acum politicienii îi însoţesc pe la parade. Totul e hotărât potrivit nevoilor societăţii de la un anumit moment. Moralitatea este flexibilă şi utilitaristă. Problema mea este că m-am născut într-o perioadă şi o ţară în care bărbaţii ce-şi împrăştie sămânţa atât de nesăbuit sunt indezirabili. Dar după o pandemie, când specia are nevoie să-şi revină, Svein Logodnicul Finne ar fi fost un stâlp al comunităţii şi un salvator al omenirii. Nu eşti de acord, Hole?

— Tu ai violat femei şi le-ai obligat să-ţi nască pruncii. Valentin le ucide. De ce nu vrei să mă ajuţi să-l prind?

— Nu-ţi sunt de ajutor?

— Îmi oferi răspunsuri generale şi filosofări morale călâi. Dacă ne ajuţi, voi pune o vorbă bună la comisia pentru eliberare condiţionată.

Harry îl auzi pe Wyller foindu-se.

— Chiar aşa?

Finne îşi mângâie mustaţa.

— Chiar dacă ştii că aş începe iar să violez de îndată ce-aş ieşi? Cred că pentru tine trebuie să fie foarte important să-l prinzi pe Valentin, dat fiind că eşti pregătit să sacrifici onoarea atâtor femei nevinovate. Dar presupun că nu ai de ales.

Se bătu cu degetul în tâmplă.

— Chimie…

Harry nu răspunse.

— Bun, atunci, continuă Finne. În primul rând, sentința mea se va sfârși în prima duminică din martie a anului viitor, deci e prea târziu ca o reducere a pedepsei să reprezinte cine știe ce diferență. Am fost dus afară acum vreo două săptămâni, și știi ceva? Voiam să mă întorc aici. Așadar, nu, mersi! Mai bine spune-mi ce mai faci, Hole! Am auzit că te-ai căsătorit. Și că ai și un fiu bastard, nu? Locuiești într-o zonă sigură?

— Asta e tot ce-ai avut de zis, Finne?

— Da. Dar am să vă urmăresc cu mare interes progresul colectiv.

— Al meu și al lui Valentin?

— Al tău și-al familiei tale. Sper să te văd în comitetul de bun-venit când sunt eliberat.

Râsul lui Finne se transformă într-o tuse umedă.

Harry se ridică și-i făcu semn lui Wyller să bată în ușă.

— Mersi că ți-ai rupt un pic din prețiosul timp, Finne!

Finne ridică mâna dreaptă în fața propriului chip și o flutură spre el.

— Ne mai vedem, Hole! Mă bucur că am putut discuta planuri de v-viitor!

Harry îi văzu rânjetul apărând și dispărând după gaura din mână.

15. Duminică seară

Rakel stătea la masa din bucătărie. Durerea, înecată de zgomotul treburilor mai presante, devenea mai greu de ignorat ori de câte ori se oprea. Se scărpină pe braţ. Ieri-seară iritaţia fusese aproape vizibilă. Când doctorul o întrebase dacă urinează în mod regulat, ea îi răspunsese automat da, însă acum, că era conştientă de acest lucru, îşi dădea seama că în ultimele zile îi venise mai greu s-o facă. Şi mai erau şi problemele de respiraţie. Ca şi cum îşi ieşise din formă, lucru care categoric nu se întâmplase.

Auzi zornăit de chei la uşa din faţă şi se ridică.

Uşa se deschise şi intră Harry, palid şi extenuat.

— Am trecut doar ca să mă schimb de haine, anunţă el, mângâind-o pe obraz şi continuând mai departe spre scări.

— Cum merge? îl întrebă în timp ce-l urmărea dispărând în sus, spre dormitor.

— Bine! strigă el. Ştim cine este.

— Atunci, e momentul să revii acasă? întrebă ea cu inima îndoită.

— Poftim?

Rakel auzi tropăieli şi ştiu că el îşi dăduse pantalonii jos, ca un băieţel sau un om beat.

— Dacă tu şi creierul tău cel mare şi grozav aţi rezolvat cazul…

— Asta e problema.

Harry apăru în capul scărilor. Purta un pulover de lână subțire și se sprijinea de tocul ușii, în vreme ce-și trăgea o pereche de ciorapi de lână subțiri. Rakel îl ironizase în această privință, spunând că doar moșii se încăpățânează să poarte tot anul haine de lână. El îi replicase că cea mai bună strategie de supraviețuire era să-i imiți mereu pe vârstnici, pentru că, în final, ei erau câștigătorii, supraviețuitorii.

— N-am rezolvat nimic. El singur a ales să-și dezvăluie identitatea.

Harry se îndreptă de spate și-și pipăi buzunarele.

— Cheile, zise apoi, dispărând înapoi în dormitor. L-am întâlnit pe doctorul Steffens la Ullevål! strigă el după aceea. A zis că te tratează.

— Chiar? Scumpule, cred că ar trebui să încerci să dormi câteva ore — cheile tale au rămas în ușa de la intrare.

— Tot ce-ai spus a fost că te-au consultat?

— Care-i diferența?

Harry ieși din cameră, se grăbi în jos pe scări și o îmbrățișă.

— Consultat este la trecut, îi șopti el în ureche. Tratează este la prezent. Și, din ce știu eu, tratamentul începe când la un consult apare ceva.

Rakel începu să râdă.

— Eu însămi am mers să văd ce-i cu durerea de cap și de aceea trebuie tratată, Harry. Iar tratamentul se numește paracetamol.

El o desprinse de corpul său și o ținu în fața sa, privind-o cu atenție.

— N-ai ascunde nimic de mine, nu-i așa?

— Deci pentru nonsensurile astea ai timp, așa-i?

Rakel se rezemă de el, silindu-și durerea să dispară, apoi îl mușcă de ureche și-l împinse în direcția ușii.

— Du-te și rezolvă treaba, apoi întoarce-te imediat la mami! Dacă nu, am să-mi printez singură un bărbat din plastic alb căruia îi place să stea acasă.

Harry zâmbi și porni spre ușă. Își scoase cheile din broască, după care se opri și le privi.

— Ce? întrebă Rakel.

— Individul a avut cheia de la apartamentul lui Elise Hermansen, rosti Harry, trântind în urma sa portiera pasagerului. Și presupun că și pe cea de la al Ewei Dolmen.

— Chiar așa? întrebă Wyller, lăsând în jos frâna de mână și băgând în viteză. Am verificat orice lăcătuș din oraș care face și chei, și niciunul nu a făcut vreo cheie nouă care să se potrivească la acele clădiri.

— Asta pentru că le-a făcut el însuși. Din plastic alb.

— Plastic alb?

— Folosind o banală imprimantă 3D care costă 15 000 de coroane și pe care o poți ține pe birou. Tot ce îi trebuia era cheie originală pentru câteva secunde. Ar fi putut să-i facă o poză sau o copie din ceară, apoi să o folosească pentru a face un model 3D. Așa că, atunci când Elise Hermansen a ajuns acasă, el era deja încuiat în apartament. De aceea a pus ea lanțul de siguranță, credea că e singură.

— Și cum crezi că a făcut rost de chei? Niciuna dintre clădirile în care locuiau victimele nu folosea o firmă de pază și protecție, fiecare avea îngrijitor. Și cu toții au alibiuri și jură că nu au împrumutat nimănui cheile.

— Știu. Nu știu cum s-a întâmplat, ci doar că s-a întâmplat.

Harry nu trebuia să se uite la tânărul său coleg ca să vadă cât de sceptic era. Existau sute de alte explicații cu privire la motivul pentru care lanțul de siguranță al lui Elise Hermansen fusese pus. Deducția lui Harry nu elimina nici măcar una. Tresko, prietenul amator de poker al lui Harry, pretindea că

teoria probabilităţii şi modul în care să-ţi joci cărţile potrivit manualului sunt cele mai uşoare lucruri din lume. Însă ceea ce-i diferenţia pe jucătorii inteligenţi de cei nu la fel de inteligenţi era abilitatea de-a înţelege modul de gândire al adversarului, iar asta însemna să te descurci cu atâta informaţie, încât aveai senzaţia că asculţi o şoaptă în toiul unei furtuni dezlănţuite. Poate că aşa şi era. Pentru că prin furtuna a tot ce ştia Harry despre Valentin Gjertsen, toate rapoartele, toată experienţa căpătată de pe urma crimelor în serie, toate fantomele precedentelor victime ucise pe care nu reuşise să le salveze de-a lungul anilor, el auzea un glas şoptindu-i. Glasul lui Valentin Gjertsen.

Harry îşi scoase telefonul. Katrine răspunse după al doilea apel.

— Sunt la cabina de machiaj, anunţă ea.

— Cred că Valentin are o imprimantă 3D. Iar asta ne-ar putea conduce la el.

— Cum?

— Magazinele care vând echipamente electronice păstrează numele şi adresele clienţilor când preţul depăşeşte un anumit plafon. În Norvegia au fost vândute numai vreo 2 000 de imprimante 3D. Dacă toţi cei din echipă lasă baltă ce fac în acest moment, am putea căpăta o imagine de ansamblu în doar o zi şi am verifica 95% din achiziţii în două zile. Ceea ce-ar însemna că ne-ar rămâne o listă cu 20 de cumpărători. Numele false şi pseudonimele le-am putea elimina dacă am căuta adresele declarate în Registrul naţional al populaţiei sau i-am suna pe oameni ca să aflăm dacă neagă că ar fi cumpărat o imprimantă 3D. Majoritatea magazinelor care vând echipamente electronice au camere de supraveghere, aşa că putem verifica pe oricine pare suspect la momentul achiziţiei. Nu există niciun motiv pentru ca el să nu fi mers la cel mai apropiat magazin de locul în care trăieşte, aşa că asta ne-ar oferi o zonă de căutare. Iar când am publica imaginile de pe camerele de supraveghere am putea face publicul să ne arate direcţia potrivită.

— Harry, cum ţi-a venit ideea cu imprimanta 3D?

— Vorbeam cu Oleg despre imprimante şi arme şi…

— Harry, să renunţăm la orice altceva? Ca să ne concentrăm la ceva ce ţi-a trecut prin minte în timp ce discutai cu Oleg?

— Dap.

— Ăsta e exact genul de abordare alternativă pe care ar trebui să o exploraţi tu cu echipa ta de gherilă, Harry.

— Care este alcătuită doar din mine, aşa că am nevoie de resursele tale.

Harry auzi cum Katrine izbucnea în râs.

— Dacă n-ai fi fost Harry Hole, deja aş fi închis.

— Atunci merit, nu? Ascultă, patru ani am încercat să-l găsesc pe Valentin Gjertsen şi n-am reuşit. Asta e singura pistă pe care o avem.

— Lasă-mă să mă gândesc după ce se termină emisiunea. Va fi în direct şi mintea mi-e plină de chestii pe care trebuie să-mi amintesc să le spun sau să nu le spun. Iar stomacul mi-e plin de fluturi, sinceră să fiu.

— Mhm!

— Vreun pont pentru o debutantă în televiziune?

— Lasă-te pe spate şi fii relaxată, genială şi plină de tupeu.

O auzi cum chicoteşte.

— Aşa cum erai tu?

— Eu nu eram în niciun fel. Ah, da — fii trează!

Harry îşi puse telefonul la loc în buzunar. Se apropiau de locul care trebuia. Acolo unde Slemdalsveien traversa Rasmus Winderens vei în Vinderen. Iar semaforul se făcu roşu. Se opriră. Şi Harry nu se putu abţine să se uite. Nu reuşea niciodată. Aruncă o privire spre peronul de pe cealaltă parte a şinelor de metrou. Locul în care, cu o jumătate de viaţă în urmă, pierduse controlul maşinii de poliţie în timpul unei urmăriri, sărise peste şine şi lovise betonul.

Poliţistul din dreapta murise. Cât de beat fusese? Harry nu mai fusese pus niciodată să facă un test de alcoolemie, iar raportul oficial spusese că el se aflase pe locul din dreapta, nu la volan. Orice, pentru binele poliției.

— Ai făcut-o pentru a salva vieți?

— Ce? întrebă Harry.

— Munca la Investigaţii Criminale. Sau ai făcut-o pentru a prinde criminali? adăugă Wyller

— Hmm! Te gândești la ce-a spus Logodnicul?

— Îmi amintesc cursurile tale. Credeam că ai fost detectiv criminalist pentru că pur și simplu îți iubeai munca.

— Chiar așa?

Harry ridică din umeri în vreme ce semaforul se făcea verde. Continuară spre Majorstua și întunericul serii părea să se rostogolească spre ei din ceaunul care era Oslo.

— Pe mine lasă-mă la bar, ceru Harry. La cel la care a mers prima victimă.

* * *

Katrine era în culise și se uita la mica insulă pustie aflată în cercul scăldat în lumină. Aceasta era un podium negru pe care erau așezate trei scaune și o masă. Pe unul dintre acele scaune stătea gazda emisiunii The Sunday Magazine, care tocmai se pregătea să-și cheme primul invitat. Katrine încercă să nu se gândească la marea aceea de ochi. La cât de tare îi bătea inima. Sau la faptul că, exact în clipa asta, Valentin umbla pe-afară, iar ei nu puteau face nimic, chiar dacă știau foarte bine că e el. În schimb, își tot repeta ce-i zisese Bellman: să fie credibilă și să-i liniștească pe oameni atunci când urma să le

spună că rezolvaseră cazul, însă făptaşul era încă liber şi exista posibilitatea să fi părăsit ţara.

Katrine se uită la regizoare, care stătea între camerele de filmat şi insulă, purtând căşti şi strângând un clipboard în timp ce striga că mai sunt zece secunde şi începe emisiunea, după care începu numărătoarea inversă. Şi brusc, o chestie stupidă care avusese loc mai devreme în timpul zilei îi răsări în minte. Posibil pentru că era epuizată şi tulburată, posibil pentru că mintea ei îşi găsea refugiu în lucruri stupide când trebuia de fapt să se concentreze la cele copleşitoare şi oribile.

Trecuse pe la Krimteknisk pentru a-l întreba pe Bjørn dacă poate grăbi analiza probei pe care o descoperiseră pe casa scării, încât să o poată folosi la televiziune, pentru a părea mai convingătoare. Evident, la serviciu nu erau foarte multe persoane într-o zi de duminică: cei care se aflau acolo se ocupau cu toţii de crimele vampiristului. Poate că acea pustietate era motivul pentru care situaţia crease o impresie aşa puternică asupra lui Katrine. Când intrase în biroul lui Bjørn, ca de fiecare dată, o femeie stătea lângă scaunul său, aproape aplecată peste el. Iar unul dintre ei spusese ceva amuzant, pentru că amândoi râdeau. Când se întorseseră spre Katrine, aceasta îşi dăduse seama că femeia e recent numita şefă a Krimteknisk, Lien cumva. Katrine reţinea că Bjørn pomenise ceva de numirea ei şi-şi amintea că se gândise că femeia e mult prea tânără şi lipsită de experienţă şi că el ar fi trebuit de fapt să primească postul. Sau, mai degrabă, că Bjørn ar fi trebuit să fi acceptat jobul, pentru că totuşi îi fusese propus. Însă răspunsul lui fusese unul tipic: de ce să pierzi un expert criminalist destul de bun ca să câştigi un şef destul de nasol? Dacă privea aşa lucrurile, fru sau frøken Lien fusese o alegere potrivită, deoarece Katrine nu mai auzise de cineva pe nume Lien care să exceleze în vreun domeniu. Când Katrine îşi exprimase dorinţa de-a obţine un rezultat rapid, Bjørn îi replicase calm că asta depindea de şefa sa, care hotăra ce anume era prioritar. Iar Lien îi oferise lui Katrine un surâs ambiguu şi-i spusese că-i va întreba pe ceilalţi criminalişti dacă terminaseră treaba. Prin urmare, Katrine ridicase glasul şi spusese că nu era suficient, că în clipa aceea crimele vampiristului erau prioritare şi că oricine avea vreun pic de experienţă ar fi înţeles acest lucru. Şi că urma să dea prost la televizor dacă avea să fie forţată să spună că nu poate oferi un răspuns pentru că noua şefă a Krimteknisk nu-l considerase destul de important.

Iar Berna Lien — da, așa se numea și nu arăta absolut deloc precum Bernadette din Teoria Big Bang, scundă și cu sâni mult prea mari pentru ea — replicase:

— Iar dacă prioritizez asta, promiți să nu spui nimănui că eu nu cred că acel caz de abuz împotriva unui copil din Aker sau crimele în numele onoarei din Stovner sunt destul de importante?

Katrine nu-și dăduse seama că nota de implorare din glasul era falsă până când Lien nu revenise la glasul ei normal, serios:

— În mod normal, sunt de acord că este extrem de urgent dacă poate preveni alte crime, Bratt. Și asta — nu faptul că vei apărea la televizor — cântărește cel mai mult. Revin în 20 de minute, bine?

Katrine abia încuviințase și plecase. Se îndreptase direct spre sediul poliției, unde se încuiase în toaletă și-și șterse tot machiajul pe care și-l aplicase înainte de-a merge la Krimteknisk.

Coloana sonoră a emisiunii începu să ruleze, iar prezentatorul — care stătea deja drept — se așeză și mai țeapăn în vreme ce-și exersa mușchii faciali cu un șir de zâmbete exagerat de ample, de care aproape sigur urma să nu aibă nevoie, dat fiind subiectul ediției.

Katrine își simți mobilul vibrând în buzunar. Ca inspector-șef, trebuia să fie disponibilă oricând și ignorase cererea de a-și închide de tot telefonul în timpul emisiunii. Era un mesaj de la Bjørn:

Am găsit o potrivire pentru amprentele de pe ușa de jos a clădirii lui Penelope. Valentin Gjertsen. Mă uit la televizor. Mult noroc.

Katrine dădu din cap a aprobare către fata de lângă ea, care îi spuse iar că ar trebui să se apropie de prezentator imediat ce își aude numele și-i indică pe care scaun să se așeze. Mult noroc. De parcă urma să urce pe scenă. Însă Katrine își dădu seama că în sinea sa zâmbea.

Harry se opri imediat ce intră în barul Jealousy. Și observă că zgomotul de mulțime numeroasă nu era real. Pentru că, dacă nu cumva erau persoane care se ascundeau în separeurile de-a lungul peretelui, el era singurul client. Apoi zări meciul de fotbal de la televizorul din spatele tejghelei. Se așeză pe unul dintre taburetele de la bar, începând să se uite la televizor.

— Beșiktaș–Galatasaray, zâmbi barmanul.

— Echipe din Turcia.

— Da, zise barmanul. Interesat?

— Nu prea.

— În regulă. Oricum e o nebunie. În Turcia, dacă ții cu oaspeții și ei câștigă, trebuie să te grăbești să ajungi imediat acasă ca să nu fii împușcat.

— Hmm! Diferențe religioase sau de clasă?

Barmanul se opri din lustruitul paharelor și se uită la Harry.

— E vorba de cine câștigă.

Harry ridică din umeri.

— Desigur. Mă numesc Harry Hole și… obișnuiam să lucrez ca detectiv pentru Serviciul de Investigații Criminale. Am fost chemat înapoi în…

— Elise Hermansen.

— Exact. Am citit în declarația ta de martor că ai avut un client cu cizme de cowboy fix în intervalul în care Elise și partenerul ei s-au aflat aici.

— Corect.

— Îmi mai poți spune și altceva despre el?

— Nu prea. Din ce-mi amintesc, a sosit imediat după Elise Hermansen și s-a așezat în separeul de acolo.

— Ai apucat să-l vezi bine?

— Da, dar nu suficient de bine sau de atent ca să-ți ofer o descriere. Uite, de aici nu poți să vezi în separeuri, iar bărbatul n-a comandat nimic înainte să dispară brusc. Lucru care se întâmplă destul de des — pesemne consideră că localul ăsta e prea liniștit. Așa se prezintă situația cu barurile — ai nevoie de o mulțime ca să atragi o mulțime. Dar nu l-am văzut când a plecat, așa că nici nu m-am gândit cine știe ce la el. În fine, femeia a fost omorâtă în apartamentul ei, nu-i așa?

— Așa e.

— Ar fi putut s-o urmărească până acasă?

— Mda, ar fi o posibilitate.

Harry se uită la barman și adăugă:

— Mehmet, nu-i așa?

— Așa e.

Era ceva la tipul ăla care lui Harry îi plăcu din prima, ceea ce-l făcu să spună exact ce gândea:

— Dacă nu-mi place cum arată barul, mă întorc chiar de la ușă, iar dacă intru, comand ceva. Nu mă așez pur și simplu într-un separeu. E posibil ca el să fi urmărit-o încoace, apoi — după ce s-a lămurit cum stau lucrurile și și-a dat seama că femeia urma să plece în curând acasă fără partenerul de întâlnire — să fi mers în apartamentul ei și să o aștepte acolo.

— Serios? Ce bolnav! Și biata fată! Apropo de amărâți, uite-l și pe partenerul ei din seara aceea.

Mehmet înclină din cap spre ușă, iar Harry se întoarse în direcția aia. Fanii Galatasaray acoperiseră intrarea unui tip chel și mai degrabă supraponderal, îmbrăcat cu o vestă groasă și cămașă neagră. Acesta se așeză la bar și-l salută dând din cap pe barman, cu o expresie țeapănă pe față.

— Una mare.

— Geir Sølle? întrebă Harry.

— Aș prefera să nu, răspunse bărbatul cu un râs găunos și fără să-și schimbe vreun pic expresia. Jurnalist?

— Polițist. Aș dori să aflu dacă vreunul dintre voi îl recunoaște pe acest bărbat.

Harry puse pe tejghea un exemplar al portretului-robot al lui Valentin Gjertsen.

— Probabil că a trecut prin mai multe operații estetice extinse de când a fost făcut portretul, așa că folosiți-vă imaginația.

Mehmet și Sølle cercetară poza. Clătinară amândoi din cap.

— Știi ceva, las-o încolo de bere, rosti Sølle. Tocmai mi-am amintit că trebuie să ajung acasă.

— După cum vezi, deja am turnat-o, spuse Mehmet.

— Trebuie să plimb câinele — dă-i-o polițistului nostru, că pare însetat.

— O ultimă întrebare, Sølle. În declarația ta de martor ai spus că femeia îți povestise despre un hărțuitor care o urmărea și care-i amenința pe bărbații cu care umbla ea. Ți-a dat impresia c-ar fi fost adevărat?

— Adevărat?

— Că nu a fost doar ceva inventat de ea ca să scape de tine?

— Ha, corect! Mie-mi zici? Presupun că avea și ea propriile metode de-a scăpa de broscoi.

Încercarea de zâmbet a lui Geir Sølle se transformă într-o grimasă când adăugă:

— Ca mine.

— Și crezi că ea trebuia să sărute mulți broscoi?

— Tinder poate fi dezamăgitor, dar nu trebuie să renunți niciodată la speranță, nu?

— Hărțuitorul ăsta, ți-a dat cumva impresia că era doar un țicnit trecător sau cineva cu care avusese o relație?

— Nu.

Geir își trase fermoarul de la vestă până la bărbie, cu toate că afară era chiar plăcut.

— Acum plec.

— Un bărbat cu care ea să fi avut o relație? zise barmanul în timp ce-i dădea restul. Credeam că aceste crime înseamnă doar băut de sânge. Și sex.

— Poate, răspunse Harry. Dar de obicei au treabă cu gelozia.

— Și dacă nu-i așa?

— Atunci ar putea fi ce-ai zis tu.

— Sânge și sex.

— Sau victoria.

Harry își coborî privirea în pahar. Berea îl făcea mereu să se simtă balonat și obosit. Obișnuiau să-i placă primele guri, însă după aceea gustul i se părea fad.

— Apropo de victorii. Se pare că Galatasaray urmează să piardă, deci ce-ar fi să dai mai bine la The Sunday Magazine de pe NRK1?

— Și dacă sunt fan Beșiktaș?

Harry dădu din cap spre raftul de sus din faţa oglinzii.

— Atunci, Mehmet, n-ai avea un steag de-al Galatasarayului chiar lângă sticla aia de Jim Beam.

Barmanul se uită la Harry. Apoi rânji, clătină din cap şi-i întinse telecomanda.

— Nu putem spune cu o precizie absolută că bărbatul care a atacat-o ieri pe femeia din Hovseter este aceeaşi persoană care le-a omorât pe Elise Hermansen şi Ewa Dolmen, rosti Katrine, frapată de cât de liniştit era studioul, de parcă toţi din jurul ei ascultau. Însă ce pot spune este că avem dovezi fizice şi declaraţii ale martorilor care leagă un anumit individ de atac. Şi pentru că această persoană este deja un om căutat, un deţinut evadat care a fost condamnat pentru agresiune sexuală, am decis să-i facem public numele.

— Iar acum e prima oară când o faceţi, aici, la The Sunday Magazine?

— Corect. Numele său este Valentin Gjertsen, dar probabil foloseşte alt nume.

Observă că prezentatorul părea uşor dezamăgit că ea rostise numele atât de repede, fără niciun preambul. Cu siguranţă i-ar fi plăcut să aibă timp să facă o introducere.

— Iar acesta este un portret-robot de acum trei ani, continuă Katrine. De atunci a suferit mai multe operaţii de chirurgie plastică, dar portretul ne oferă măcar o idee.

Katrine ridică poza spre şirurile de scaune pe care stătea publicul alcătuit din vreo 50 de persoane şi care, potrivit regizoarei, se aflau acolo pentru a oferi emisiunii ceva mai mult „suspans“. Katrine aşteptă, văzu lumina roşie a camerei din faţă aprinzându-se şi lăsă imaginea să se imprime în minţile oamenilor care îi urmăreau de-acasă, din faţa televizoarelor din living. Prezentatorul se uita la ea cu o expresie de satisfacţie.

— Le cerem tuturor celor care au informaţii să ne apeleze la numărul special, continuă ea. Această poză, numele său şi pseudonimele cunoscute, la fel ca numărul nostru de telefon, pot fi găsite pe site-ul web al poliției din Oslo.

— Şi firește că e urgent, adăugă prezentatorul, adresându-se camerei de filmat. Pentru că există riscul ca bărbatul să atace din nou, chiar în această seară.

Se întoarse spre Katrine şi adăugă:

— Ba chiar în acest moment. Există această posibilitate, nu-i aşa?

Katrine vedea prea bine că el îi dorea ajutorul pentru a impune imaginea unui vampir băutor de sânge exact în clipa asta.

— Nu vrem să eliminăm nicio posibilitate, răspunse ea.

Aceasta era formularea pe care Bellman i-o tot repetase, cuvânt cu cuvânt. Îi explicase că, spre deosebire de „nu putem să eliminăm nicio posibilitate“, „nu vrem să eliminăm“ dădea impresia că poliția din Oslo are o imagine suficient de amplă a situației ca să poată elimina posibilități, însă totuşi alegea să n-o facă.

— Însă am primit rapoarte conform cărora în răstimpul dintre cel mai recent atac şi rezultatele analizelor care acum îl identifică sigur, Valentin Gjertsen ar fi putut părăsi țara. Este extrem de plauzibil să aibă o ascunzătoare în afara Norvegiei, un loc pe care să-l fi folosit de când a evadat din închisoare, în urmă cu patru ani.

Nu mai fusese nevoie ca Bellman să-i explice formularea, Katrine băga foarte repede la cap. „Am primit rapoarte“ te ducea cu gândul la operaţiuni de supraveghere, la informatori şi muncă asiduă a polițiștilor, iar faptul că ea se referea la un interval în care ar fi putut exista o sumedenie de opţiuni cu avionul, trenul sau feribotul nu însemna neapărat că minte. Afirmația conform căreia existau motive să se creadă că tipul fusese plecat din țară era şi ea uşor de apărat cât timp nu era improbabilă. În plus, mai avea şi avantajul că evita discret responsabilitatea pentru faptul că Valentin Gjertsen nu fusese prins în cei patru ani petrecuți „în afara Norvegiei“.

— Deci cum procedaţi ca să prindeţi un vampirist? întrebă prezentatorul, răsucindu-se spre celălalt scaun. L-am adus aici pe Hallstein Smith, profesor de psihologie şi autorul unei serii de articole despre vampirism. Ne puteţi răspunde la această întrebare, domnule profesor Smith?

Katrine se uită la Smith, care se aşezase pe al treilea scaun, ferit de camerele de filmat. Acesta purta ochelari mari şi un sacou şic, colorat, care oferea un contrast evident cu sobrietatea pantalonilor de piele negri ai lui Katrine, asortaţi cu geaca neagră şi părul lucios, dat pe spate. Ea ştia că arată bine şi că vor exista comentarii şi invitaţii pe site-ul lor web, când urma să-l verifice ceva mai târziu. Dar nu-i păsa, iar Bellman nu pomenise nimic despre cum să se îmbrace. Spera doar ca şi scârba de Lien să se uite la televizor.

— Ăăă! rosti Smith, zâmbind prosteşte.

Katrine vedea că prezentatorul îşi face griji că psihologul încremenise şi se pregătea să intervină.

— Pentru început, nu sunt profesor, încă mai lucrez să obţin diploma. Dar dacă o obţin, am să vă anunţ.

Râsete.

— Iar articolele pe care le-am scris nu au fost publicate în jurnale ştiinţifice, ci în reviste dubioase dedicate ungherelor mai obscure ale psihologiei. Una dintre ele se numea Psycho, după film. Ceea ce probabil reprezintă nivelul cel mai de jos al carierei mele academice.

Şi mai multe râsete.

— Dar sunt psiholog, continuă el, răsucindu-se spre public. Absolvent al Universităţii Mykolas Romeris din Vilnius, cu note peste medie. Şi mai am şi genul de canapea pe care te poţi întinde şi fixa tavanul cu privirea pentru 1 500 de coroane pe oră, în timp ce eu mă prefac că iau notiţe.

Câteva clipe, se părea că publicul şi prezentatorul cuprinşi de amuzament uitaseră cu totul seriozitatea subiectului. Până când Smith îi readuse cu picioarele pe pământ.

— Însă nu știu cum se prind vampiriștii.

Liniște.

— Cel puțin nu în sens general. Vampiriștii sunt rari și ies la suprafață și mai rar. Dar dați-mi voie să subliniez că trebuie să distingem între două tipuri de vampirişti. Unul este relativ inofensiv — oamenii care se simt atraşi de mitul semizeului nemuritor, care suge sânge, pe care se întemeiază poveștile moderne cu vampiri, cum e Dracula. Acest tip de vampirism are în mod evident substraturi erotice şi chiar a atras comentarii din partea dragului nostru Sigmund Freud. Ei rareori ucid pe cineva. Și mai sunt și oamenii care suferă de ceea ce noi numim vampirism clinic sau Sindromul Renfield, ceea ce înseamnă că sunt obsedați să bea sânge. Majoritatea articolelor despre acest subiect au fost publicate în jurnale ştiinţifice de psihiatrie criminalistică, pentru că au în general legătură cu crime extrem de violente. Însă vampirismul ca fenomen nu a fost niciodată recunoscut de către psihologia serioasă, fiind categorisit drept senzaţionalist şi un domeniu pentru şarlatani. De fapt, nu este nici măcar menţionat în cărţile de psihiatrie de referinţă. Cei dintre noi care au cercetat vampirismul au fost acuzaţi că inventează un nou tip de fiinţă umană. Iar în ultimele trei zile mi-am dorit ca acuzatorii să fi avut dreptate. Din păcate, se înșală. Vampirii nu există, însă vampiriștii, da.

— Herr Smith, cum devine cineva vampirist?

— Firește că la asta nu există un răspuns simplu, însă cazul clasic ar începe cu un incident în copilărie, în care subiectul se vede pe sine sau pe altcineva sângerând abundent. Sau cu el bând sânge. Și i se pare interesant. De exemplu, așa a fost cazul vampiristului și criminalului în serie John George Haigh, când a fost bătut cu o perie de păr de către mama sa fanatică religioasă și el a ajuns să lingă sângele după aceea. Mai târziu, la pubertate, sângele devine o sursă de excitaţie sexuală. După care vampiristul în devenire experimentează cu sângele, adesea așa-numitul auto-vampirism, tăindu-se și bându-și propriul sânge. Apoi, la un moment dat, face pasul decisiv și bea sângele altcuiva. E un lucru obișnuit ca după ce a băut sângele altei persoane, să o omoare. În acest punct a devenit deja vampirist în toată puterea cuvântului.

— Iar violul, el de unde provine? Elise Hermansen a fost și agresată sexual.

— Păi, experiența puterii și controlului sunt foarte puternice pentru vampiristul adult. John George Haigh era, de pildă, foarte interesat de sex și spunea că se simțea forțat să bea sângele victimelor sale. Apropo, se folosea de un pahar. Dar eu, unul, sunt destul de sigur că pentru vampiristul nostru din Oslo sângele este mai important decât agresiunea sexuală.

— Inspector-șef Bratt?

— Ăăă, da?

— Sunteți de acord? Sângele e mai important decât sexul pentru acest vampirist?

— Nu am ce să comentez legat de acest subiect.

Katrine văzu că prezentatorul ia o decizie rapidă și se întoarce spre Smith. Probabil că își imagina că de la el va obține informații mai interesante.

— Herr Smith, vampiriștii cred despre ei înșiși că sunt vampiri? Cu alte cuvinte, că sunt nemuritori cât evită lumina soarelui, că îi pot transforma și pe alții mușcându-i și așa mai departe?

— Nu și vampiristul clinic cu Sindromul Renfield. De fapt, e un lucru destul de nefericit că sindromul a căpătat numele lui Renfield, care firește că era servitorul contelui Dracula din romanul lui Bram Stoker. Ar fi trebuit să se numească Sindromul lui Noll, după psihiatrul care l-a identificat primul. Pe de altă parte, nici Noll n-a luat vampirismul în serios: a avut intenția ca articolul lui despre vampirism să fie o parodie.

— Ar fi o exagerare să credem că acest individ s-ar putea să nu fie bolnav, ci să ia un medicament care să-i stârnească setea de sânge, așa cum MDPV, așa-numitele „săruri de baie“, i-au făcut pe cei care le-au folosit să atace străini și să-i mănânce, în Miami și New York în 2012?

— Nu. Când cei care iau MDPV devin canibali, sunt extrem de psihotici, incapabili să gândească sau să acționeze rațional, iar poliția îi poate prinde mânjiți la gură — scuzați-mi gluma! —, pentru că ei nu fac nicio încercare să se ascundă. Acum, vampiristul tipic este atât de mânat de setea de sânge,

încât să scape nu e chiar primul lucru la care se gândește, însă în cazul nostru planificarea este atât de atentă, că el sau ea n-a lăsat absolut nicio dovadă în urmă, dacă este să le dăm crezare celor de la VG.

— Ea?

— Eu, ăăă, încercam să fiu corect politic. Vampiriștii sunt întotdeauna bărbați, mai cu seamă când atacurile sunt violente, cum e cazul aici. Vampiristele au de obicei legătură cu auto-vampirismul, ele caută suflete asemănătoare ca să facă schimb de sânge, fac rost de sânge de la abatoare sau dau târcoale băncilor de sânge. Am avut o pacientă în Lituania care a mâncat de vii canarii mamei sale…

Katrine observă primul căscat al serii în public și un râs solitar care se stinse foarte repede.

— La început colegii mei au crezut că au de-a face cu ceea noi cunoaștem drept disforie a speciei, adică atunci când pacientul crede că s-a născut în specia greșită și e de fapt altceva: în cazul nostru, pisică. Asta a durat însă până când ne-am dat seama că avem de-a face cu un caz de vampirism. Din nefericire, Psychology Today nu e de acord cu ideea, așa că dacă vreți să citiți articolul despre caz va trebui să intrați pe hallstein.psychologist.com.

— Inspector-șef Bratt, putem spune că acesta este un criminal în serie?

Katrine cugetă preț de câteva secunde.

— Nu.

— Dar VG spune că Harry Hole, despre care se știe că nu e străin de cazurile de crime în serie, a fost chemat să ajute la caz. Asta nu ne poate duce cu gândul că…?

— Uneori apelăm la ajutorul pompierilor chiar dacă n-a avut loc niciun incendiu.

Smith fu singura persoană care râse.

— Bun răspuns! Psihiatrii și psihologii ar muri de foame dacă am primi

pacienţi doar atunci când chiar e ceva în neregulă cu ei.

Afirmaţia asta chiar smulse o mulţime de hohote de râs, iar prezentatorul îi zâmbi recunoscător lui Smith. Katrine avea senzaţia că, dintre ei doi, Smith era cel căruia era de preferat să i se pună întrebări.

— Criminal în serie sau nu, consideraţi amândoi că acest vampirist urmează să lovească din nou? Sau va aştepta până la următoarea lună plină?

— Nu vreau să speculez în această privinţă, răspunse Katrine, care surprinse o sclipire de iritare în privirea prezentatorului.

Ce dracu’, doar nu se aştepta să i se alăture la jocurile astea de salon tabloide?

— Nici eu n-aş specula, interveni Hallstein Smith. Nici nu e nevoie, pentru că ştiu. Un parafil — adică ceea ce noi numim, deşi mai degrabă imprecis, o persoană perversă sexual — care nu primeşte tratament se opreşte rareori din proprie iniţiativă. Iar vampiristul nu o face niciodată. Dar cred că faptul că cea mai recentă încercare de crimă a avut loc pe lună plină este doar o coincidenţă şi că de pe urma ei v-aţi bucurat mai mult voi, mass-media, decât vampiristul.

Prezentatorul nu părea în niciun fel deranjat de înţepătura lui Smith. Ba chiar îl întrebă cu o încruntătură de om serios:

— Herr Smith, aţi spune că ar trebui să criticăm poliţia pentru că n-a emis mai devreme un avertisment public că un vampirist umblă liber pe străzi, aşa cum aţi făcut în VG?

— Hmm!

Smith se strâmbă şi se uită la unul dintre reflectoare.

— Asta s-ar transforma într-o chestiune despre ce-ar fi trebuit să ştie cineva dinainte, nu? După cum spuneam, vampirismul este împins într-unul dintre ungherele mai puţin cunoscute ale psihologiei, fiind rareori scos la lumină. Deci nu. Aş spune că a fost o împrejurare nefericită, iar poliţia n-ar trebui să fie criticată pentru asta.

— Însă acum poliţia ştie. Ce-ar trebui să facă?

— Să afle mai multe despre subiect.

— Şi, în final: câţi vampirişti aţi întâlnit?

Smith îşi dezumflă obrajii şi expiră prelung.

— Adevăraţi?

— Da.

— Doi.

— Şi, personal, cum aţi reacţionat la sânge?

— Mi s-a făcut rău.

— Şi totuşi, încă mai cercetaţi şi scrieţi despre ei.

Smith schiţă un zâmbet mucalit.

— Poate că ăsta e şi motivul. Toţi suntem puţin nebuni.

— Acest lucru vi se aplică, inspector-şef Bratt?

Katrine dădu să răspundă. O clipă, uitase că nu urmărea de fapt totul la televizor, ci că este în direct.

— Ăăă, poftim?

— Puţin nebună?

Katrine încercă să găsească un răspuns. Ceva inteligent şi genial, aşa cum o sfătuise Harry. Ştia că mai târziu, când va merge la culcare, va găsi ceva. Care însă acum nu era de găsit, având în vedere că simţea cum oboseala i se infiltrează în organism după ce adrenalina de-a se afla într-un studio de televiziune începea să se împrăştie.

— Eu… cine știe?

— Destul de nebună cât să puteţi visa la întâlnirea cu un vampirist? Nu cu un criminal, cum e cazul tragic de acum, ci cu unul care să vă muște un pic?

Katrine avea impresia că e o glumă ce poate făcea aluzie la hainele ei vag inspirate de moda sadomaso.

— Un pic? repetă ea, ridicând o sprânceană neagră și atent conturată. Da, de ce nu?

Și fără să încerce de fapt, de data asta se trezi și ea recompensată de hohote de râs.

— Mult noroc cu prinderea lui, inspector-șef Bratt! Un ultim cuvânt pentru herr Smith. N-aţi răspuns la întrebarea „Cum găsim vampiriștii?” Vreun sfat pentru inspectorul-șef Bratt?

— Vampirismul este o parafilie atât de extremă, încât apare doar în combinație cu alte diagnostice psihiatrice. I-aș încuraja pe toți psihologii și psihiatrii să ajute poliția căutând prin dosarele lor de caz pacienți care au trădat comportamente ce s-ar potrivi cu caracteristicile vampirismului clinic. Cred că ne putem pune de acord că un caz ca acesta trebuie să primeze în fața jurământului de confidențialitate.

— Iar cu asta, ediția de astăzi a The Sunday Magazine…

Ecranul televizorului din spatele tejghelei deveni negru.

— Urâte chestii! Dar colega ta arată bine, comentă Mehmet.

— Mhm! Mereu e la fel de pustiu aici?

— Ah, nu.

Mehmet privi roată prin bar și își drese glasul:

— Păi, da.

— Îmi place.

— Chiar? Nici măcar nu te-ai atins de bere. Uită-te la ea, i s-a dus toată spuma.

— E OK așa! replică polițistul.

— Ți-aș putea oferi ceva cu puțin mai multă viață în el.

Mehmet dădu din cap spre steagul Galatasaray.

Katrine se grăbea pe unul dintre coridoarele pustii și labirintice ale sediului televiziunii, când auzi pași grei și o răsuflare în urma sa. Aruncă o privire fără să se oprească. Era Hallstein Smith. Katrine băgă de seamă că maniera lui de a alerga era la fel de neortodoxă ca domeniile sale de cercetare. Sau poate doar avea genunchii prea apropiați.

— Bratt! strigă Smith.

Katrine se opri și aşteptă.

— Aș vrea să încep prin a-mi cere scuze, rosti el după ce o ajunse din urmă, încercând să-și recapete suflul.

— Pentru ce?

— Pentru c-am vorbit prea mult. Mă ia un pic valul când am parte de atenție, lucru pe care soția mea mi-l spune mereu. Dar mult mai important, poza aia…

— Da?

— N-am putut să o spun acolo, dar cred că l-am avut ca pacient.

— Pe Valentin Gjertsen?

— Nu sunt sigur, căci trebuie să fi trecut cel puțin doi ani și n-am făcut decât vreo două ore de terapie la biroul pe care-l închiriam înainte în oraș. Nu prea mai există niciun fel de asemănare, dar m-am gândit la acest pacient special când ai pomenit de chirurgia plastică. Pentru că, dacă îmi amintesc corect, bărbatul avea o cicatrice lăsată de copci sub bărbie.

— Era vampirist?

— De unde să știu? N-a pomenit nimic de asta, iar dacă ar fi făcut-o, l-aș fi inclus în cercetările mele.

— Poate că a venit să te vadă pentru că era curios, dacă știa că te ocupi de acest domeniu al… care era cuvântul?

— Parafilie. Nu e imposibil. După cum spuneam, sunt destul de sigur că avem de-a face cu un vampirist inteligent, conștient de propria boală. În orice caz, acest lucru face și mai enervant faptul că mi-au fost furate dosarele pacienților.

— Îți amintești cum se numea acest pacient, unde lucra, unde locuia?

Smith oftă adânc.

— Mă tem că memoria mea nu mai e ce era odată.

Katrine dădu aprobator din cap.

— Să sperăm totuși că a mai mers și la alți psihologi și că aceștia își amintesc ceva. Și că nici nu vor fi mai catolici decât papa în privința jurământului de confidențialitate.

— Nu trebuie să ne supărăm dacă există un pic de catolicism.

Katrine ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui cu asta?

Smith închise ochii strâns de frustrare, părând că încearcă din răsputeri să nu înjure.

— Nimic.

— Haide, Smith!

Psihologul îşi azvârli mâinile în aer.

— Nu fac decât să adun doi şi cu doi, Bratt. Reacţia ta când te-a întrebat prezentatorul dacă eşti nebună, combinată cu ce mi-ai spus că ştii şi tu cum e la Sandviken. De multe ori ne exprimăm fără cuvinte, iar ceea ce-ai transmis tu a fost că ai primit tratament psihiatric la institutul din Sandviken. Iar pentru tine, ca inspector-şef la Investigaţii Criminale, probabil e o idee bună ca noi să păstrăm un jurământ de confidenţialitate care, în parte, e menit să-i protejeze pe cei care caută ajutor pentru probleme pentru ca acestea să nu revină mai târziu şi să le bântuie carierele.

Katrine Bratt rămăsese cu gura deschisă în timp ce se străduia în zadar să găsească ceva de zis.

— Dar tu nu trebuie să răspunzi neapărat la bănuielile mele stupide, continuă Smith. Chiar mă aflu sub jurământ de confidenţialitate şi în privinţa lor. Seară bună, Bratt!

Katrine îl urmări pe Hallstein îndepărtându-se pe coridor cu picioarele lui în forma Turnului Eiffel. Îi sună telefonul.

Era Bellman.

* * *

Era gol, blocat cu totul într-o pâclă impenetrabilă şi arzătoare care îi înţepa porţiunile de piele pe care şi le frecase cu îndârjire, făcând să-i curgă sângele pe banca de lemn de sub el. Închise ochii, simţind cum îi urcă un suspin din gât, şi vizualiză ce urma să se întâmple. Blestematele de reguli. Îi îngrădeau distracţia, îi îngrădeau durerea, îl împiedicau să se exprime cum i-ar fi plăcut.

Dar lucrurile aveau să se schimbe. Poliția îi primise mesajul, iar acum era pe urmele lui. Exact în clipa asta. Încercând să-i dea de urmă, însă nu reușea. Pentru că era curat.

Începu iar când auzi pe cineva dregându-și glasul în pâclă și își dădu seama că nu mai era singur.

— Kapatiyoruz.[2]

— Da, replică Valentin Gjertsen cu o voce groasă, însă rămase așezat, încercând să-și înăbușe suspinul.

Sosise ora închiderii.

Își atinse precaut organele genitale. Știa exact unde era ea. Cum trebuia să se joace cu ea. Era pregătit. Valentin trase aer umed în plămâni. Și mai era Harry Hole, care credea că el e vânătorul.

Valentin Gjertsen se ridică brusc și porni spre ușă.

---

[2] „Închidem“, în lb. turcă, în orig. (N.t.).

16. Duminică noapte

Aurora se dădu jos din pat şi se furişă pe hol. Trecu de dormitorul unde se aflau mama şi tatăl ei şi de scările care duceau jos, în living. Nu se putea abţine să asculte huruitul scăzut al întunericului de la parter în timp ce se strecura în baie şi aprindea lumina. Încuie uşa, îşi trase pijamaua în jos şi se aşeză pe toaletă. Aşteptă, dar nu se întâmplă nimic. Fusese atât de disperată să urineze încât nu reuşise să doarmă, acum de ce nu putea? Poate că de fapt nu avea nevoie, doar se convinsese singură de asta fiindcă nu putea dormi? Şi pentru că era atât de linişte şi de sigur aici? Încuiase uşa. Când era mică, părinţii îi spuneau că nu are voie să o facă decât dacă au oaspeţi. Spuneau că ei trebuie să poată intra dacă i se întâmplă ceva.

Aurora închise ochii. Ascultă. Dacă aveau musafiri? Pentru că o trezise un sunet, acum îşi amintea. Pantofi scârţâind. Ba nu, cizme. Cizme lungi, cu botul ascuţit, care scârţâiau şi se îndoiau pe măsură ce el se furişa mai aproape. Se opri şi aşteptă în faţa uşii de la baie. O aştepta pe ea. Aurora simţi că nu mai poate să respire şi se uită în partea de jos a uşii. Dar totul era ascuns de prag, nu reuşea să vadă dacă afară se afla ceva care proiecta o umbră. Oricum, acolo era întuneric beznă. Prima oară când îl văzuse, Aurora stătea în leagănul din grădină. El îi ceruse un pahar cu apă şi aproape că o urmase în casă, după care dispăruse când auzise maşina mamei ei. A doua oară se întâmplase în toaleta fetelor, în timpul turneului de handbal.

Aurora asculta. Ştia că el e acolo. În bezna de dincolo de uşă. Îi spusese că se va întoarce. Dacă ea spunea ceva. Aşa că nu mai spusese nimic. Era cea mai sigură alegere. Şi ştia de ce nu mai poate să urineze acum. Pentru că el ştia că ea doar stă acolo. Închise ochii şi ascultă cât putu de atent. Nu. Nimic. Aşa că putea să respire din nou. Bărbatul plecase.

Aurora îşi trase pijamaua în sus, descuie uşa şi se repezi afară. Fugi pe lângă scări spre dormitorul părinţilor ei. Deschise precaut uşa şi aruncă o privire

înăuntru. O rază de la lună pătrundea printr-o despărţitură dintre draperii şi cădea pe faţa tatălui ei. Fata nu vedea dacă el respiră, însă chipul îi era extrem de alb, exact ca al bunicii, când Aurora o văzuse în sicriu. Se furişă mai aproape de pat. Felul în care respira mama sa îi amintea de o pompă de cauciuc pe care o foloseau ca să umfle saltelele gonflabile de la casa de vacanţă. Ocoli patul şi ajunse pe partea tatălui ei, unde îşi apropie cât de mult îndrăzni urechea de gura lui. Şi-şi simţi inima tresăltând de bucurie când îi simţi pe piele răsuflarea caldă.

După ce se întinse la loc în pat, se simţi ca şi cum nu se întâmplase niciodată. Ca şi cum totul fusese doar un coşmar de care putea scăpa doar închizând ochii şi adormind.

* * *

Rakel deschise ochii.

Avusese un coşmar. Însă nu asta o trezise. Cineva deschisese uşa de jos. Se uită la locul de alături. Harry nu era. Pesemne că ajunsese acasă. Îi auzi paşii pe scări şi ascultă în mod automat zgomotul familiar. Dar nu, era ceva diferit. Şi nici ca Oleg nu suna, dacă hotărâse să treacă pe acolo din vreun motiv anume.

Rakel se uită la uşa închisă a dormitorului.

Paşii se apropiau.

Uşa se deschise.

O siluetă masivă şi întunecată umplea cadrul cu totul.

Iar Rakel îşi aminti ce visase. Era lună plină, iar el se legase de pat cu lanţuri şi cearşafurile fuseseră sfâşiate în bucăţi. El se tot răsucise cuprins de agonie, trăgând de lanţuri şi urlând la lună ca şi cum îi făcea rău, înainte să-şi smulgă

pielea de pe el. Iar de sub ea ieşise celălalt sine al lui. Un vârcolac cu dinţi şi gheare şi cu poftă de vânătoare şi moarte în ochii albaştri ca gheaţa, cuprinşi de nebunie.

— Harry?

— Te-am trezit?

Glasul lui adânc şi liniştit rămânea mereu la fel.

— Te visam.

El se strecură în cameră fără să mai aprindă lumina, în timp ce-şi desfăcea cureaua şi-şi trăgea tricoul peste cap.

— Pe mine? Un vis irosit, sunt deja al tău.

— Unde ai fost?

— La bar.

Ritmul nefamiliar al paşilor.

— Ai băut?

Harry alunecă lângă ea.

— Da, am băut. Iar tu te-ai băgat devreme în pat.

Rakel îşi ţinu respiraţia.

— Ce ai băut, Harry? Şi cât de mult?

— Cafea turcească. Două cești.

— Harry!

Îl lovi cu perna.

— Scuze! Știai că nu trebuie să fierbi cafeaua turcească? Și că Istanbulul are trei cluburi mari de fotbal care s-au urât precum ciuma timp de o sută de ani, însă nu mai știe nimeni motivul? În afară de faptul că e probabil foarte tipic uman să urăști pe cineva pentru că și el te urăște.

Se lipi ghemuită de el și-i înconjură pieptul cu brațul.

— Harry, toate astea sunt noi pentru mine.

— Știu că primești vești regulate despre cum funcționează lumea în realitate.

— Nu știu cum aș putea supraviețui fără.

— N-ai spus de ce te-ai băgat în pat așa de devreme.

— N-ai întrebat.

— Te întreb acum.

— Eram foarte obosită. Și am mâine o programare devreme la Ullevål, înainte de muncă.

— N-ai zis nimic despre ea.

— Nu, am aflat abia azi. M-a sunat doctorul Steffens personal.

— Ești sigură că e o programare și nu o scuză?

Rakel râse încet, se întoarse cu spatele și se cuibări în îmbrățișarea lui.

— Ești sigur că nu doar te prefaci gelos ca să mă faci fericită?

O mușcă blând de pielea de pe ceafă. Rakel închise ochii și speră că durerea de cap avea să fie curând înecată de dorință, o dorință minunată, capabilă să ușureze durerea. Dar nu veni. Și poate că Harry o simțea și el, pentru că rămase acolo în tăcere, ținând-o în brațe. Răsuflarea lui era adâncă și egală, însă Rakel știa că el nu doarme. Era altundeva. Cu cealaltă iubită.

Mona Daa alerga pe bandă. Din cauza șoldului paradit, stilul ei de alergare aducea cu cel al unui crab, așa că nu folosea niciodată banda până nu rămânea complet singură. Însă îi plăcea să alerge câțiva kilometri după o sesiune intensă de greutăți, pentru a simți cum acidul lactic îi dispare din mușchi în timp ce privește întunericul din parcul Frogner. The Rubinoos, o trupă power-pop din anii 1970 care scrisese un cântec dintr-unul dintre filmele ei preferate, Răzbunarea tocilarilor, îi cânta melodii dulci-amărui în căștile conectate la telefon. Până au fost întrerupți de un apel.

Își dădu seama că îl cam așteptase.

Nu era faptul că voia ca el să lovească din nou. Ea nu voia nimic. Doar relata ce se întâmpla. Cel puțin asta își spunea.

Pe ecran scria „Număr necunoscut“. Deci nu era de la redacție. Ezită. Apărea o mulțime de ciudați în timpul cazurilor de crimă importante ca acesta, însă curiozitatea o învinse și apăsă butonul de răspuns.

— Bună seara, Mona!

O voce masculină.

— Cred că acum suntem singuri.

Din instinct, Mona privi în jur. Fata de la recepție era cufundată cu totul în telefon.

— Ce vrei să spui?

— Că ai toată sala de fitness la dispoziție, iar eu am tot parcul Frogner. De fapt, Mona, am senzația că avem tot orașul Oslo la dispoziție. Tu cu articolele tale neobișnuit de bine informate, eu ca personaj principal al lor.

Mona se uită la monitorul de puls de la încheietură. Ritmul cardiac o luase în sus, dar nu cu mult. Toți prietenii ei știau că își petrece serile la sală și că are o vedere perfectă spre parc. Nu era prima dată când cineva încerca să o păcălească, probabil că nici ultima.

— Nu știu cine ești și nici ce vrei. Ai zece secunde să mă convingi să nu

închid.

— Nu sunt pe deplin mulțumit de relatări, o grămadă de detalii despre munca mea par să-ți scape complet. Îți ofer o întâlnire în care îți voi spune ce încerc să-ți arăt. Și ce va fi în viitorul apropiat.

Pulsul îi mai crescu puțin.

— Tentant, recunosc. În afară de faptul că probabil tu nu vrei să fii arestat, iar eu nu vreau să fiu mușcată.

— Există o cușcă veche abandonată la grădina zoologică din Kristiansand, în portul pentru containere de pe Insula Ormøya. Nu e încuiată, așa că ia un lacăt cu tine, încuie-te înăuntru, iar eu voi veni și voi vorbi cu tine din afara ei. Asta înseamnă că eu voi avea control asupra ta, în timp ce tu vei fi în siguranță. Poți lua și o armă ca să te aperi, dacă vrei.

— Cum ar fi un harpon, vrei să zici?

— Un harpon?

— Da, din moment ce urmează să ne jucăm de-a rechinul-marele-alb-și-scufundătorul-în-cușcă.

— Nu mă iei în serios.

— Tu te-ai lua în serios dacă ai fi în locul meu?

— Dacă aș fi în locul tău, aș cere — înainte de-a mă răzgândi — informații despre crime pe care doar persoana care le-a comis le-ar cunoaște.

— Atunci, dă-i bătaie!

— Am folosit mixerul Ewei Dolmen să-mi prepar un cocktail, un Bloody Ewa, dacă vrei. Poți verifica și cu sursa ta din poliție, pentru că n-am făcut curat după aceea.

Mona gândea cu repeziciune. Ce nebunie! Ar putea fi captura secolului, povestea care să-i definească pentru totdeauna cariera de jurnalistă.

— Bun, acum am să-mi contactez sursa, te pot suna peste cinci minute?

Un râs înfundat.

— Mona, încrederea nu se construiește cu trucuri ieftine. Te sun eu înapoi în cinci minute.

— Bine.

Trecu o vreme până răspunse Truls Berntsen. Părea somnoros.

— Credeam că ești la muncă, începu Mona.

— Trebuie să mai ai și liber.

— Am o singură întrebare.

— Există un discount pentru calupuri dacă ai mai multe.

Când Mona închise, știa că dăduse peste o mină de aur. Mai precis, mina dăduse peste ea.

Când numărul necunoscut o apelă din nou, Mona avea două întrebări. Unde și când.

— Havnegate 3. Mâine-seară, la ora 20. Și… Mona?

— Da.

— Să nu spui nimănui până nu terminăm.

— Vreun motiv pentru care nu putem rezolva asta la telefon?

— Pentru că vreau să te văd în tot acest timp. Iar tu să mă vezi pe mine. Somn ușor! Dacă ai terminat cu banda.

Harry stătea întins pe spate, fixând tavanul cu privirea. Evident că putea da

vina pe cele două cești de cafea cu consistența bitumului oferite de Mehmet, însă știa că nu ele erau motivul. Știa că e iar acolo, incapabil să-și oprească de tot creierul până nu se termina. Continua să funcționeze neîntrerupt până la prinderea făptașului, uneori chiar și după aceea. Patru ani. Patru ani fără niciun semn de viață. Sau de moarte. Însă acum Valentin Gjertsen se arătase. Și nu doar o frântură din coada lui de diavol — pășise din proprie inițiativă în lumina reflectoarelor, ca un actor, scenarist și regizor narcisist într-o singură persoană. Pentru că totul era regizat, nu erau doar acțiunile unui psihopat orbit de furie. Nu era cineva pe care să-l prindă din întâmplare. Trebuiau să aștepte până când el făcea mișcarea următoare și să se roage că va face o greșeală. Între timp, continuau căutările, în speranța că vor descoperi mici greșeli pe care le mai făcuse. Pentru că toată lumea face greșeli. Aproape toată lumea.

Harry ascultă respirația regulată a lui Rakel, apoi se strecură de sub așternuturi, porni spre ușă și coborî scările în living.

I se răspunse la apel după al doilea țârâit.

— Credeam că dormi, începu Harry.

— Și tot ai sunat? întrebă Ståle Aune somnoros.

— Trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe Valentin Gjertsen.

— Să mă ajuți? Sau să ne ajuți?

— Mă. Ne. Orașul. Rasa umană, la dracu'! Trebuie oprit.

— Harry, ți-am mai spus că paza mea s-a sfârșit.

— E treaz și chiar acum e acolo, afară, Ståle. În timp ce noi dormim.

— Și mai avem și o conștiință vinovată. Dar tot dormim. Pentru că suntem obosiți. Eu sunt obosit, Harry. Prea obosit.

— Am nevoie de cineva care îl înțelege, care îi poate intui următoarea mișcare, Ståle. Care vede unde va greși. Care să-i identifice slăbiciunile.

— Nu pot…

— Hallstein Smith, ce părere ai despre el? îl întrerupse Harry.

O pauză.

— De fapt, n-ai sunat ca să mă convingi pe mine, zise Ståle, iar Harry auzi că se simte un pic rănit.

— Ăsta e planul B, răspunse Harry. Hallstein Smith a fost primul care a zis că e opera unui vampirist și că va lovi din nou. A avut dreptate că Valentin Gjertsen se va ține de metoda care funcționase deja, adică întâlnirile pe Tinder. A avut dreptate că va risca să lase dovezi. A avut dreptate în privința ambivalenței lui Valentin de-a fi identificat. Iar mai devreme le-a spus polițiștilor că ar trebui să caute un agresor sexual. Până acum Smith a nimerit destul de bine. Faptul că merge contra curentului e un lucru bun, pentru că mă gândesc să-l racolez în echipa-contra-curentului. Dar cel mai important: mi-ai spus că e un psiholog inteligent.

— Da, chiar este. Da, Hallstein Smith ar fi o alegere potrivită…

— Dar e ceva ce nu-mi dă pace în legătură cu el. Porecla lui…

— Maimuța?

— Ai spus că are legătură cu faptul că încă mai face eforturi pentru credibilitate în rândul colegilor.

— La dracu', Harry, aia a fost acum jumătate de viață.

— Povestește-mi.

Părea că Ståle căzuse pe gânduri. După care începu să murmure încet la telefon:

— Mă tem că porecla aia mi se datorează parțial. Și lui, firește. Când era student aici, la Oslo, am descoperit că lipsesc bani din micul seif din barul Departamentului de Psihologie. Hallstein a fost suspectul principal pentru că brusc și-a permis să vină într-o călătorie de studii la Viena, la care inițial nu

se înscrisese pentru că nu avea bani. Problema era că ne-a fost imposibil să dovedim că Hallstein făcuse rost de codul seifului, singura cale prin care reușise să facă rost de bani. Așa că am construit o capcană a maimuței.

— O ce?

— Tati!

Harry auzi un glas ascuțit de fată la celălalt capăt al firului.

— E totul în regulă?

Auzi mâna lui Ståle frecându-se de microfon.

— Aurora, n-am vrut să te trezesc. Vorbeam cu Harry.

Apoi glasul lui Ingrid, mama ei:

— Oh, scumpo, pari îngrozită. Un coşmar? Hai cu mine să te bag în pat! Sau am putea face nişte ceai?

Paşi îndepărtându-se pe podea.

— Unde rămăseserăm? întrebă Ståle Aune.

— La capcana maimuței.

— Ah, da. Ai citit cartea Zen şi arta reparării motocicletei a lui Robert Pirsig?

— Tot ce ştiu e că de fapt nu este despre întreținerea motocicletei.

— Adevărat. Întâi şi întâi este o carte despre filosofie, dar şi despre filosofie şi duelul dintre emoții şi intelect. Ca o capcană a maimuței. Faci o gaură într-o nucă de cocos, suficient de mare cât să încapă în ea mâna maimuței. Umpli nuca de cocos cu mâncare şi o prinzi de un băţ. Apoi te ascunzi şi aştepți. Maimuța e atrasă de mirosul mâncării, aşa că vine şi-şi înfige mâna în gaură şi înhață mâncarea, iar atunci tu sari din ascunziș. Maimuța încearcă să scape, numai că-şi dă seama că nu-şi poate scoate mâna fără să dea drumul mâncării. Interesant este că, deşi maimuța ar trebui să fie suficient de inteligentă să-şi

dea seama că dacă ar fi prinsă nu s-ar mai bucura de mâncare, tot refuză să-i dea drumul. Instinctul, înfometarea, dorința sunt mai puternice decât intelectul. Și aceasta este prăbușirea maimuței. De fiecare dată. Așa că eu și managerul barului am conceput un concurs cu întrebări din psihologie și am invitat pe toată lumea din departament. A fost o adunare numeroasă, cu o miză foarte mare și o tensiune uriașă. După ce am analizat rezultatele, am anunțat că avem un scor egal între cele mai strălucite minți din departament aflate pe locul doi. Smith și un tip pe nume Olavsen, iar câștigătorul urma să fie decis prin testarea abilităților studenților la detectarea minciunilor. Așa că am prezentat o tânără ca fiind cineva din personalul barului, am așezat-o pe un scaun și le-am cerut celor doi finaliști să afle cât de mult pot despre codul seifului. Smith și Olavsen s-au așezat pe scaune în fața ei, în timp ce tânăra era întrebată primul număr al codului din patru cifre, de la unu la nouă, în ordine aleatorie. Apoi al doilea și așa mai departe. Tânăra fusese instruită să răspundă „Nu, nu ăsta e numărul corect“ de fiecare dată, în vreme ce Smith și Olavsen îi studiau limbajul corpului, dilatarea pupilelor, semne ale accelerării pulsului, schimbări în modulația glasului, în respirație, mișcările involuntare ale ochilor, tot ce îl face pe un psiholog ambițios mândru de faptul că le poate interpreta corect. Câștigătorul urma să fie cel care ghicea corect cele mai multe numere. Cei doi și-au făcut însemnări, concentrându-se din greu în timp ce eu puneam cele 40 de întrebări. Pentru că amintește-ți miza: titlul de al doilea cel mai inteligent psiholog din departament.

— Evident, pentru că toată lumea știa că cel mai inteligent dintre toți…

— …nu putea participa pentru că organizase concursul. Exact. Când am terminat, mi-au dat fiecare un bilet cu sugestia lor. S-a dovedit că Smith nimerise toate cele patru cifre. Mare bucurie în toată camera! Evident că era foarte impresionant. Suspect de impresionant, s-ar putea spune. Acum, Hallstein Smith e mai inteligent decât maimuța medie, iar eu nu ignor posibilitatea ca el să-și fi dat seama ce se petrece. Dar chiar și așa, tot nu s-a putut abține să câștige. Pur și simplu n-a putut! Probabil pentru că atunci Hallstein Smith era un tânăr sărac, plin de coșuri și extrem de subestimat, care nu prea avea noroc la femei sau ce venea la pachet, prin urmare, mai disperat după acest gen de victorie decât majoritatea. Sau poate știa că ar fi trezit suspiciuni că el luase banii din seif, însă asta n-o dovedea, pentru că ar fi putut fi cu adevărat genial la citirea oamenilor și la interpretarea

nenumăratelor semnale transmise de corp. Însă…

— Hmm!

— Ce?

— Nimic.

— Nu, ce este?

— Tânăra din scaun. Ea nu cunoştea codul.

Ståle îşi murmură acordul.

— Nici măcar nu lucra în bar.

— De unde ştiai că Smith avea să intre în capcana maimuţei?

— Pentru că sunt genial la citirea oamenilor şi aşa mai departe. Întrebarea este: ce crezi acum, ştiind că acest candidat are trecut de hoţ?

— Despre cât a fost vorba?

— Din ce-mi amintesc, 2 000 de coroane.

— Nu cine ştie ce. Şi ai zis că au lipsit bani din seif, ceea ce înseamnă că nu l-a golit de tot, nu-i aşa?

— La acel moment ne-am gândit că a făcut-o ca să nu ne prindem.

— Dar de atunci crezi că nu a luat decât ce îi trebuia ca să vă însoţească în călătoria de studii?

— I s-a cerut, foarte politicos, să renunţe la locul din cadrul cursului şi în schimb să nu fie dat pe mâna poliţiei. A plecat la un curs de psihologie în Lituania.

— A plecat în exil, alegându-se şi cu porecla Maimuţa după mica ta cascadorie.

— S-a întors şi a făcut masterul în Norvegia. Cu calificarea de psiholog. S-a descurcat.

— Eşti conştient că sună ca şi când ai avea conştiinţa încărcată?

— Iar tu o faci să sune ca şi cum te gândeşti să cooptezi un hoţ.

— Eu n-am avut niciodată ceva împotriva hoţilor cu motive acceptabile.

— Ha! Acum îţi place şi mai mult de el. Pentru că înţelegi ideea cu capcana maimuţei: nici tu nu poţi renunţa, Harry. Pierzi premiul cel mare pentru că nu poţi renunţa la cel mic. Eşti hotărât să-l prinzi pe Valentin Gjertsen, chiar dacă eşti de fapt conştient că s-ar putea să te coste tot ce ai mai scump, inclusiv pe tine însuţi şi pe cei din jur — pur şi simplu nu poţi să renunţi.

— O paralelă clară, dar te înşeli.

— Chiar aşa?

— Da.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci sunt încântat. Acum ar trebui să merg şi să văd ce-mi fac fetele.

— Dacă ni se alătură Smith, i-ai putea spune tu ce se aşteaptă din partea lui ca psiholog?

— Desigur, măcar atâta pot să fac şi eu.

— Pentru Serviciul de Investigaţii Criminale? Sau pentru că tu eşti cel care l-a poreclit Maimuţa?

— Noapte bună, Harry!

Harry se întoarse la etaj şi se întinse în pat. Fără să o atingă practic pe Rakel, rămase totuşi suficient de aproape ca să-i simtă căldura ce radia din corpul adormit. Închise ochii.

După o vreme, alunecă departe. Din pat, pe geam, în noapte, spre oraşul pâlpâitor unde luminile nu se stingeau niciodată, pe străzi, pe alei, peste tomberoane, unde luminile nu ajungeau nicicând. Şi acolo, acolo se afla el. Cu cămaşa descheiată şi cu un chip ce urla la el de pe pieptul gol ca şi cum încerca să sfâşie pielea şi să iasă afară.

Era un chip cunoscut.

Vânător şi vânat, speriat şi flămând, urât şi plin de ură.

Harry deschise repede ochii.

Îşi văzuse propriul chip.

17. Luni dimineață

Katrine se uita la fețele palide ale membrilor echipei de anchetă. Unii munciseră și în timpul nopții, iar cei care nu o făcuseră probabil că nu dormiseră nici ei prea mult. Verificaseră deja lista de contacte cunoscute ale lui Valentin Gjertsen, majoritatea infractori, unii în închisoare, iar alții morți, după cum se dovedise. Apoi Tord Gren le spusese despre lista de apeluri furnizată de Telenor, cu numele tuturor persoanelor cu care cele trei victime luaseră legătura în zilele premergătoare atacurilor. Până acum nu găsiseră nimic care să le lege de numere, de vreun apel ori mesaj suspect. De fapt, singurul lucru dubios era un apel nepreluat de la un număr neînregistrat către Ewa Dolmen, cu două zile înainte să fie ucisă. Era de la un mobil cu cartelă care nu putea fi urmărit, ceea ce putea însemna că fusese închis, distrus, îi fusese scoasă cartela SIM sau pur și simplu i se terminase creditul.

Anders Wyller prezentase situația actuală a anchetei în privința vânzărilor de imprimante 3D, spunând că pur și simplu erau prea multe, iar procentajul celor care nu aveau înregistrate nume și adrese de către magazinele care le vânduseră era mult prea mare ca să mai aibă sens să continue în acea direcție.

Katrine se uitase la Harry, care clătinase din cap auzind rezultatul înainte de-a încuviința că e de acord cu concluzia.

Bjørn Holm le explicase că acum, când dovezile criminalistice de la ultimul loc al faptei indicau un suspect, Krimteknisk urma să se concentreze pe consolidarea altor probe care să-l poată lega pe Valentin Gjertsen de cele trei victime.

Katrine se pregătea să le împartă tuturor sarcinile pentru ziua în curs, când Magnus Skarre ridică mâna și zise, înainte ca ea să-i acorde permisiunea să vorbească:

— De ce aţi decis să faceţi publică informaţia că Valentin Gjertsen este suspectul nostru?

— De ce? Ca să primim ponturi despre unde ar putea fi, desigur.

— Iar acum vom primi sute, mii de ponturi, pornind de la desenul în creion al unui chip care la fel de bine le-ar putea aparţine celor doi unchi ai mei. Şi va trebui să-l verificăm pe fiecare, pentru că imaginează-ţi dacă s-ar afla mai târziu că poliţia a primit un pont despre noua identitate şi noua adresă a lui Gjertsen înainte să-şi muşte şi să-şi ucidă victimele numărul patru şi cinci.

Skarre privi în jur ca să capete sprijin. Sau, înţelese Katrine, pentru că deja vorbea în numele mai multora.

— Asta-i mereu dilema, Skarre, dar asta am hotărât.

Skarre dădu din cap către analista care preluase ştafeta.

— Skarre are dreptate, Katrine. Ce ne-ar prinde totuşi bine ar fi un pic de timp să putem lucra în linişte. Înainte am cerut public informaţii despre Valentin Gjertsen şi nu am ajuns nicăieri, doar ne abatem atenţia de la nişte lucruri care ne-ar fi putut duce undeva.

— Iar acum el ştie că noi ştim şi s-ar putea să-l fi speriat. Şi-a făcut rost de o ascunzătoare unde a rămas ferit de toţi vreme de trei ani, iar acum riscăm să-l facem să se furişeze la loc. Zic şi eu.

Skarre îşi încrucişă braţele cu o expresie triumfătoare.

— *Riscăm?*

Glasul veni din spatele încăperii, urmat de un hohot de râs.

— Cu siguranţă cele supuse riscului sunt femeile pe care vrei să le folosim ca momeli în timp ce noi păstrăm tăcerea asupra faptului că ştim deja cine e, Skarre. Iar dacă nu-l prindem pe ticălos, am putea să-l urmărim şi să-l facem să dispară înapoi în vizuină, după părerea mea.

Skarre clătină din cap, zâmbind.

— Vei învăța, Berntsen, după un pic mai mult timp în cadrul Serviciului, că indivizii de genul lui Valentin Gjertsen nu se opresc. Va face ce face în altă parte. Doar ai auzit ce-a zis șefa noastră… — pronunță „șefa noastră“ cu o încetineală exagerată — aseară la televizor. Că e posibil ca Valentin să fi părăsit deja țara. Dar dacă speri că el stă acasă și tricotează cu un castron de floricele la îndemână, un pic mai multă experiență te va ajuta să înțelegi că te înșeli.

Truls Berntsen își coborî privirea la propriile palme și bombăni ceva ce Katrine nu reuși să audă.

— Nu te-auzim, Berntsen! strigă Skarre fără să se întoarcă spre el.

— Am spus că pozele alea de ieri, cu femeia Jacobsen sub o stivă de plăci de surf, n-au scos nimic la iveală, răspunse Truls Berntsen cu o voce puternică și limpede. Când am ajuns acolo, ea încă respira. Dar n-a mai putut să vorbească pentru că el folosise un clește ca să-i smulgă limba din gură și să i-o înfigă știi tu unde. Skarre, știi ce altceva mai iese atunci când smulgi limba cuiva în loc să i-o retezi? Orice ar fi fost, mi s-a părut că mă implora să o împușc. Iar dacă aș fi avut un pistol, la naiba, sunt destul de sigur că aș fi luat-o în considerare. Dar ea a murit la scurt timp după, deci n-a mai fost nevoie. Am zis doar să pomenesc de chestia aia, dacă tot vorbim de experiență.

În liniștea care se așternu, în vreme ce Truls trăgea adânc aer în piept, Katrine se trezi gândindu-se că într-o bună zi s-ar putea să ajungă să-l placă pe agentul Berntsen. Dar ideea aceasta îi fu degrabă zguduită de concluzia lui Truls Berntsen:

— Și din ce știu eu, Skarre, responsabilitatea noastră este Norvegia. Dacă Valentin fute negri și maronii prin alte țări, să se spele pe cap cu el. Mai bine așa decât să își facă de cap cu femeile noastre.

— Iar aici trebuie să-i punem punct, interveni ferm Katrine.

Expresia de surpriză dezvălui faptul că măcar acum erau cu toții treji.

— Ne reunim la ora 16:00, pentru ședința de după-amiază, apoi urmează o

conferinţă de presă, la ora 18:00. Vreau să mă contactaţi telefonic, cu rapoarte cât mai scurte şi mai concise. Şi, doar ca să rămânem cu toţii vigilenţi, totul e foarte urgent. Faptul că el n-a lovit şi ieri nu înseamnă că n-o va face astăzi. La urma urmei, chiar şi Domnul s-a odihnit în cea de-a şaptea zi.

Sala de şedinţe se goli rapid. Katrine îşi adună hârtiile, închise laptopul şi se pregăti să plece.

— Îi vreau pe Wyller şi pe Bjørn, zise Harry, care rămăsese aşezat, cu mâinile la ceafă şi cu picioarele întinse în faţă.

— Nicio problemă cu Wyller, însă va trebui să discuţi cu noua şefă Krimteknisk pentru Bjørn. Lien Cumva.

— L-am întrebat pe Bjørn şi a zis că va vorbi cu ea.

— Da, sunt sigură, se trezi spunând Katrine. Ai discutat deja cu Wyller?

— Da. S-a arătat destul de entuziast.

— Şi ultima persoană?

— Hallstein Smith.

— Chiar?

— De ce nu?

— Un excentric alergic la nuci şi fără nicio experienţă în relaţia cu poliţia?

Harry se lăsă la loc pe spate în scaun, apoi se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase un pachet mototolit de Camel.

— Dacă în junglă există o nouă creatură numită vampirist, îmi doresc tot timpul alături persoana care ştie cel mai mult despre această creatură. Dar tu pari să crezi că alergia la nuci ar trebui să-l descalifice?

Katrine oftă.

— Înseamnă doar că m-am săturat până peste cap de toate aceste alergii. Anders Wyller e alergic la cauciuc, nu poate folosi mănușile de latex. Sau prezervative, presupun. Închipuie-ți!

— Aș prefera să nu, replică Harry, coborându-și privirea spre pachet și vârându-și o țigară ruptă între buze.

— Harry, de ce nu-ți ții și tu țigările în buzunarul sacoului, ca toată lumea?

Harry ridică din umeri.

— Țigările rupte au gust mai bun. Apropo, presupun că, din moment ce Boiler Room[3] încă nu a primit statut oficial de birou, înseamnă că fumatul nu e interzis acolo?

— Îmi pare rău! rosti Hallstein Smith la telefon. Dar îți mulțumesc totuși pentru propunere!

Acesta închise, își băgă telefonul în buzunar și se uită la soția sa, May, care stătea de cealaltă parte a mesei din bucătărie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o expresie de îngrijorare.

— Era de la poliție. M-au întrebat dacă vor să mă alătur unei mici echipe care lucrează să-l prindă pe acest vampirist.

— Și?

— Deja am un termen-limită pentru diplomă. N-am timp. Și nici nu mă interesează genul ăla de vânătoare de oameni. Avem acasă destui șoimi și porumbei.

— Și le-ai spus asta?

— Da. În afară de partea cu șoimii și porumbeii.

— Și ce-au spus?

— El. Era un tip. Harry, râse Hallstein Smith. A spus că înţelege şi că anchetele poliţiei sunt plictisitoare şi pline de sarcini chinuitoare, nu seamănă deloc cu modul în care sunt descrise la televizor.

— Bun, atunci! zise May, apropiindu-şi ceaşca de buze.

— Bun, atunci! repetă şi Hallstein, imitându-i gestul.

* * *

Paşii lui Harry şi ai lui Anders Wyller reverberau, acoperind zgomotul molcom al apei ce picura din plafonul de cărămidă al tunelului.

— Unde suntem? întrebă Wyller, care căra monitorul şi tastatura unui computer de birou de modă veche.

— Sub parc, undeva între sediul poliţiei şi închisoarea Bots. Îl numim Pasajul, răspunse Harry.

— Şi există un birou secret aici?

— Nu-i secret. Doar gol.

— Cine şi-ar dori un birou aici, sub pământ?

— Nimeni. De aceea e gol.

Harry se opri în faţa unei uşi de metal. Introduse cheia în broască şi o răsuci. Apăsă clanţa.

— Tot încuiată? întrebă Wyller.

— Umflată.

Harry îşi propti un picior în peretele de lângă uşă şi smuci de ea. Îi lovi un miros călduţ şi umed, de pivniţă din cărămidă. Harry îl inhală bucuros. Se întorsese în Boiler Room.

Aprinse luminile. După câteva secunde, tuburile fluorescente din tavan începură să pâlpâie. După ce se stabilizară, priviră de jur împrejur prin camera pătrată a cărei podea era acoperită cu linoleum gri-albăstrui. Fără ferestre, doar pereţi de beton. Harry aruncă o privire spre Wyller, întrebându-se dacă imaginea spaţiului de lucru ar mai putea domoli din bucuria spontană pe care o arătase tânărul poliţist când Harry îl invitase să se alăture echipei sale de gherilă. Acum nu mai părea aşa.

— Rock'n'roll, zise Anders Wyller, apoi râânji.

— Suntem primii, deci poţi alege.

Harry dădu din cap spre birouri. Pe unul dintre ele stăteau o cafetieră maronie arsă, un bidon cu apă şi patru căni albe, inscripţionate cu nume.

Wyller abia îşi instalase computerul şi Harry pornise cafetiera când cineva deschise uşa trăgând cu putere de ea.

— Uau, e mai cald decât îmi aminteam! râse Bjørn Holm. Iată-l şi pe Hallstein.

Un bărbat cu ochelari mari, păr ciufulit şi sacou în picăţele îşi făcu apariţia în spatele lui Bjørn.

— Smith, începu Harry, întinzând o mână spre el. Mă bucur mult că te-ai răzgândit!

Hallstein Smith îi luă mâna lui Harry.

— Am o slăbiciune pentru psihologia inversă. Dacă asta a fost. Dacă nu, eşti cel mai prost comis-voiajor prin telefon pe care l-am cunoscut vreodată. Însă e prima oară când sun înapoi un comis-voiajor pentru a accepta o propunere.

— N-are rost să forţăm pe cineva; vrem doar oameni motivaţi să se afle aici. Îţi place cafeaua tare?

— Nu, o prefer ceva mai… adică accept oricum o beţi şi voi.

— Bun! Se pare că asta e a ta.

Harry îi întinse lui Smith una dintre cănile albe.

Smith îşi potrivi ochelarii şi citi numele scris de mână pe o parte.

— Lev Vîgotski.

— Iar asta este pentru expertul nostru criminalist preferat, adăugă Harry, întinzându-i lui Bjørn Holm una dintre celelalte căni.

— Tot Hank Williams, citi Bjørn cu voioşie. Asta înseamnă că n-a mai fost spălată de trei ani?

— Un marker incredibil, răspunse Harry. Iat-o şi pe a ta, Wyller.

— Popeye Doyle? Cine-i ăsta?

— Cel mai bun poliţist din toate timpurile. Caută-l!

Bjørn întoarse cealaltă cană pe toate părţile.

— Şi atunci, Harry, de ce pe cana ta scrie Valentin Gjertsen?

— Am uitat, probabil.

Harry luă carafa cafetierei şi umplu toate cele patru căni.

Bjørn observă expresiile buimace de pe celelalte chipuri.

— E o tradiţie să avem numele eroilor noştri scrise pe căni, iar pe a lui Harry să fie cel al suspectului principal. Yin şi yang.

— De fapt, nu contează, zise Smith. Dar, ca să ştiţi şi voi, Lev Vîgotski nu e psihologul meu preferat. A fost, recunosc, un pionier, însă…

— Tu ai cana lui Ståle Aune, răspunse Harry, aşezând ultimul scaun într-un loc anume pentru a forma un cerc. Bun, suntem liberi, suntem propriii noştri şefi şi nu dăm raportul nimănui. Însă o ţinem la curent pe Katrine Bratt, şi viceversa. Luaţi loc! Să începem prin a spune fiecare ce crede sincer despre acest caz. Bazându-ne pe fapte şi experienţă, pe fler, pe un singur detaliu stupid sau pe nimic. Nimic din ce veţi spune nu va fi folosit împotriva voastră la un moment dat în viitor şi e în regulă să o luaţi pe alături. Cine vrea să înceapă?

Îşi ocupară cu toţii locurile.

— Evident că nu iau eu decizii, zise Smith. Dar cred… păi, începe tu, Harry!

Smith îşi cuprinse trupul cu braţele ca şi cum îi era foarte frig, cu toate că se aflau alături de centrala care încălzea toată puşcăria.

— Poate ne spui de ce crezi că nu este Valentin Gjertsen?

Harry se uită la Smith şi luă o gură din cană, apoi o înghiţi.

— Bun, încep eu. Nu cred că nu este Valentin Gjertsen. Chiar dacă această idee mi-a trecut prin minte. Un criminal comite două crime fără să lase nicio urmă. Ceea ce necesită planificare şi gândire limpede. Dar apoi, brusc, comite un atac în care împrăştie în mod deliberat probe şi dovezi care arată toate către Valentin Gjertsen. Parcă se insistă asupra lor, ca şi cum persoana responsabilă vrea să anunţe cine este. Iar asta evident că trezeşte suspiciuni. Dacă cineva încearcă să ne manipuleze să credem că e altcineva? Dacă da, atunci Valentin Gjertsen este ţapul ispăşitor perfect.

Harry se uită la ceilalţi şi observă expresia concentrată a lui Anders Wyller, care asculta cu ochii mari, apoi văzu că Bjørn Holm părea aproape adormit, în vreme ce Hallstein Smith părea prietenos, parcă invitându-l, ca şi cum într-un astfel de cadru alunecase deja pe nesimţite în rolul său de psiholog.

— Valentin Gjertsen este un făptaş plauzibil, având în vedere trecutul lui, continuă Harry. Şi mai e şi cineva pe care criminalul ştie că ne va fi greu să-l găsim, dat fiind că am încercat deja o grămadă de timp, fără niciun rezultat. Sau pentru că ucigaşul ştie că Valentin Gjertsen este mort şi îngropat. Pentru

că el însuşi l-a omorât şi l-a îngropat. Pentru că un Valentin îngropat în secret nu ne poate devia suspiciunile cu un alibi sau ceva de genul, ba chiar şi din mormânt ar continua să ne distragă atenţia de la alţi agresori.

— Amprente, interveni Bjørn Holm. Tatuajul cu chip de demon. ADN-ul de pe cătuşe.

— Corect.

Harry mai luă o înghiţitură.

— Făptaşul ar fi putut plasa amprentele tăindu-i lui Valentin degetele şi aducându-le în Hovseter. Tatuajul ar putea fi o copie ce poate fi ştearsă. Părul de pe cătuşe ar putea proveni de la cadavrul lui Valentin Gjertsen, iar cătuşele să fie lăsate dinadins acolo.

Liniştea fu întreruptă doar de ultimul huruit scos de cafetieră.

— La dracu'! râse Anders Wyller.

— Chestia ar putea intra direct în top zece teorii ale conspiraţiei emise de cei mai paranoici pacienţi ai mei, zise Smith. Ăsta, ăăă… s-a vrut un compliment.

— Şi de aceea ne aflăm aici, completă Harry, aplecându-se în spate pe scaun. Noi trebuie să gândim diferit, să avem în vedere posibilităţi de care echipa de anchetă a lui Katrine nu se atinge. Pentru că ei au creat deja un scenariu cu ce s-a întâmplat şi, cu cât e mai numeros grupul, cu atât e mai greu să scapi de idei preconcepute şi presupoziţii. Ei funcţionează oarecum asemănător cu o religie, pentru că te gândeşti în mod automat că atât de mulţi oameni din jur nu se pot înşela. În fine.

Harry îşi ridică în sus cana fără nume şi continuă:

— Dar pot. Şi o şi fac. Tot timpul.

— Amin! conchise Smith.

— Aşa că haideţi să trecem la următoarea teorie proastă! propuse Harry.

Wyller?

Anders Wyller îşi ţintui cana cu privirea. Trase adânc aer în piept şi începu:

— Smith, ai descris la televizor cum evoluează un vampirist de la o fază la alta. Aici, în Scandinavia, tinerii sunt urmăriţi atât de atent, încât dacă exprimă tendinţe aşa de extreme, sunt luaţi în vizor de serviciile de sănătate înainte să ajungă în stadiul final. Vampiristul nu e norvegian, e din altă ţară. Asta e teoria mea.

Ridică privirea apoi.

— Mersi! spuse Harry. Pot adăuga şi eu că în istoria cunoscută a criminalilor în serie nu există nici măcar un scandinav băutor de sânge.

— Crima Atlas din Stockholm, 1932, interveni Smith.

— Hmm! Nu ştiu nimic despre aia.

— Probabil pentru că vampiristul n-a fost găsit niciodată şi nici n-a fost categorisit drept criminal în serie.

— Interesant! Iar victima a fost femeie, cum e cazul nostru?

— Lilly Lindeström, o prostituată de 32 de ani. Şi aş putea să bag mâna în foc că n-a fost singura. În ultima vreme a ajuns să fie cunoscută drept „Crima Vampirului“.

— Detalii?

Smith clipi de câteva ori, cu ochii aproape închişi, şi începu să vorbească de parcă ar fi citat din memorie, cuvânt cu cuvânt:

— 4 mai, ajunul Nopţii Valpurgiei, Sankt Eriksplan nr. 11, un apartament cu o cameră. Lilly a primit un bărbat acolo. Femeia coborâse mai devreme la prietena ei de la primul etaj ca să-i ceară împrumut un prezervativ. Când poliţia a intrat în apartamentul lui Lilly, au găsit-o moartă, întinsă pe un divan. Nicio amprentă sau alte probe. Era evident că ucigaşul curăţase temeinic în urma lui, ba chiar şi hainele lui Lilly erau împăturite frumos. În

chiuveta din bucătărie au găsit un polonic pentru sos plin de sânge.

Bjørn schimbă o privire cu Harry înainte ca Smith să continue:

— Niciunul dintre numele din registrul ei cu adrese, care, trebuie să recunoaștem, conținea doar o grămadă de prenume, nu a condus poliția la vreun suspect. N-au ajuns niciodată măcar aproape de a-l găsi pe vampirist.

— Dar dacă a fost un vampirist, cu siguranță ar fi lovit din nou, nu? întrebă Wyller.

— Da, răspunse Smith. Și cine spune că n-a făcut-o? Și că a curățat mai bine după el?

— Smith are dreptate, interveni Harry. Numărul de persoane care dispar în fiecare an e mult mai mare decât numărul de crime trecute la dosar. Dar poate că Wyller are totuși dreptate când spune că un vampirist pe cale să devină așa ar fi identificat în primele stadii?

— Ce am descris eu la televizor reprezintă dezvoltarea tipică, răspunse Smith. Există oameni care își descoperă vampiristul interior mai târziu în viață, exact cum e nevoie de timp ca oamenii obișnuiți să-și descopere adevărata orientare sexuală. Unul dintre cei mai vestiți vampirişti din istorie, Peter Kürten, așa-zisul „Vampir din Düsseldorf“, avea 45 de ani când a băut prima oară sângele unui animal, o lebădă pe care o omorât-o în afara orașului, în decembrie 1929. După nici doi ani, omorâse deja nouă persoane și încercase să omoare alte șapte.

— Deci nu ți se pare ciudat că istoricul altminteri destul de oribil al lui Valentin Gjertsen n-a inclus niciodată băutul de sânge și canibalismul?

— Nu.

— Bine. Bjørn, tu ce-ai în minte?

Bjørn Holm se îndreptă de spate în scaun și se frecă la ochi.

— Aceleași lucruri ca și tine, Harry.

— Anume?

— Că uciderea Ewei Dolmen imită crima din Stockholm. Divanul, faptul că locul a fost curățat temeinic, că blenderul pe care l-a folosit să bea sângele a fost lăsat în chiuvetă.

— Smith, ție ți se pare plauzibil? întrebă Harry.

— Un imitator? Dacă da, atunci ar fi ceva nou. Ăăă, un paradox lipsit de intenție. Cu siguranță au existat vampiriști care s-au considerat reîncarnarea contelui Dracula, însă ideea că un vampirist va prelua misiunea de-a recrea Crima Atlas mi se pare puțin probabilă. O explicație mai probabilă ar fi aceea că există totuși câteva asemănări cu personalitatea tipică vampiriștilor.

— Harry crede că vampiristul nostru este obsedat de curățenie, interveni Wyller.

— Înțeleg asta, răspunse Smith. Vampiristul John George Haigh era obsedat de mâinile curate, așa că purta mănuși tot anul. Ura mizeria și bea sângele victimelor sale doar din recipiente proaspăt spălate.

— Dar tu, Smith? spuse Harry. Tu cine crezi că e vampiristul nostru?

Smith își apăsă buzele cu două degete și le mișcă în sus și în jos, în timp ce inspira și expira.

— Cred că, la fel ca o mulțime de vampiriști, este o persoană inteligentă care a torturat animale și posibil și oameni încă din tinerețe și că provine dintr-o familie stabilă, în care el a fost singurul care nu s-a adaptat. Curând va dori iar sânge și cred că obține satisfacție sexuală nu numai când bea sânge, ci și când îl vede. Că e în căutarea orgasmului perfect, pe care crede că doar o combinație între viol și sânge i-l poate oferi. Peter Kürten — ucigașul de lebede din Düsseldorf — spunea că numărul de înjunghieri cu cuțitul de care aveau parte victimele sale depindea de cât sânge ieșea, ceea ce determina cât de repede ajungea el la orgasm.

O liniște sumbră se așternu în încăpere.

— Și unde și cum găsim o persoană de genul ăsta? întrebă Harry.

— Poate că Bratt avea dreptate seara trecută la televizor, răspunse Bjørn. Poate că Valentin chiar a părăsit țara. Poate că a dat o fugă în Piața Roșie.

— La Moscova? întrebă Smith surprins.

— Copenhaga, replică Harry. Multiculturalul Nørrebro. Există acolo un parc frecventat de cei angajați în traficul de persoane. În mare, import, dar și puțin export. Te așezi pe o bancă sau într-un leagăn și ții un bilet în mână — de autobuz, de avion, orice. Vine la tine un tip și te întreabă unde mergi. După care te mai întreabă ceva, nimic care să-l dea de gol, în timp ce un coleg de-ai săi așteaptă altundeva în parc și îți face poze fără să bagi de seamă, apoi verifică pe internet că ești cine spui că ești și că nu ești polițist. Această agenție de voiaj este discretă și scumpă, dar chiar și așa, nimeni nu ajunge să călătorească la clasa business. Cele mai ieftine locuri sunt în containerele de mărfuri.

Smith clătină din cap.

— Dar vampiriștii nu-și calculează riscurile la fel de rațional ca noi, deci eu nu cred că a plecat.

— Nici eu, îl susținu Harry. Deci unde e? Se ascunde într-o mulțime sau trăiește singur în vreun loc izolat? Are prieteni? Ne putem imagina că ar avea un partener?

— Nu știu.

— Toată lumea de aici înțelege că nimeni nu poate ști sigur, Smith, indiferent că este sau nu psiholog. Ce-ți cer eu e să-mi dezvălui ce-ți spune flerul.

— Noi, cercetătorii, nu avem fler. Dar e singur. Sunt destul de sigur de asta. Ba chiar foarte sigur. Un singuratic.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Trage tare și intră! strigă Harry.

Se deschise uşa.

— Bună ziua, bravi vânători de vampiri! le ură Ståle Aune, păşind înăuntru, cu burdihanul la înaintare, ţinând de mână o fată cu umeri rotunzi şi cu atât de mult păr brunet peste faţă, încât Harry nici nu i-o putea vedea. Am acceptat să îţi ofer un curs rapid în rolul de psiholog expert în colaborarea cu poliţia, Smith.

Smith se lumină tot.

— Apreciez sincer, drag coleg.

Ståle Aune se legăna pe călcâie.

— Aşa şi trebuie. Dar n-am deloc intenţia să lucrez iar în aceste catacombe, aşa că am aranjat să împrumutăm biroul lui Katrine.

Îşi lăsă o mână pe umărul fetei.

— Aurora a venit cu mine pentru că are nevoie de un paşaport nou. Harry, ai putea s-o ajuţi să sară peste rând cât discut eu cu Smith?

Fata îşi dădu părul la o parte. La început lui Harry nu-i veni să creadă că acel chip palid şi cu piele grasă acoperită de puncte roşii putea fi al fetiţei drăguţe din urmă cu doar vreo doi ani. Uitându-se la hainele ei închise la culoare şi la machiajul gros, bănuia că acum era goth sau ceea ce Oleg numea emo. Dar în expresia ei nu exista nicio urmă de sfidare sau de rebeliune. Nici oboseala tinereţii sau vreun semn de bucurie că-l revăzuse pe Harry. Ne-unchiul ei preferat, aşa-i spunea. Nu mai era nimic acolo. De fapt, era ceva. Ceva ce el nu putea identifica.

— Sărit peste rând să fie. Aşa corupţi suntem, zise Harry, obţinând astfel un mic surâs din partea Aurorei. Hai să mergem la Serviciul Paşapoarte!

Plecară toţi patru din Boiler Room. Harry şi Aurora mergeau în linişte prin pasaj, în vreme ce Ståle Aune şi Hallstein Smith sporovăiau la doi paşi în urma lor.

— Aşadar, am avut un pacient care vorbea atât de indirect despre problemele

sale, încât nu-mi dădeam deloc seama despre ce e vorba, rosti Aune. Când, mai mult accidental, mi-am dat seama că e dispărutul Valentin Gjertsen, m-a atacat. Dacă Harry n-ar fi venit chiar atunci să mă salveze, m-ar fi omorât.

Harry observă că Aurora se încordase auzindu-l.

— A scăpat, dar în timp ce mă amenința, am obținut o imagine mai clară a lui. Îmi ținea un cuțit la gât în timp ce încerca să mă silească să-i ofer un diagnostic. Se numea pe sine însuși „bun defect“. Și spunea că, dacă nu-i răspund, o să mă golească de sânge în timp ce o să aibă o erecție zdravănă.

— Interesant! Ai văzut dacă chiar a avut erecție?

— Nu, dar am simțit-o. La fel de bine ca marginea zimțată a cuțitului de vânătoare. Îmi amintesc cum speram să fiu salvat de gușa mea dublă, chicoti Ståle.

Harry auzi icnetul înăbușit scos de Aurora și se întoarse pe jumătate pentru a-i arunca o privire cu subînțeles lui Aune.

— Ah, scuze, scumpa! exclamă tatăl ei.

— Despre ce-ați discutat? ceru Smith să afle.

— Despre o grămadă de lucruri, răspunse Ståle, coborându-și glasul. Era interesat de vocile din fundalul albumului Dark Side of the Moon al trupei Pink Floyd.

— Acum îmi amintesc! Nu cred că mi-a zis că se numește Paul. Dar, din păcate, toate dosarele pacienților mi-au fost furate.

— Harry, Smith spune…

— Am auzit.

Urcară scările spre parter, unde Aune și Smith se opriră în fața liftului, iar Harry și Aurora continuară spre atrium. Un bilet din geamul de deasupra recepției îi informa că momentan camera nu e în funcțiune și că oricine solicită un pașaport trebuie să folosească o cabină foto din spatele clădirii.

Harry o conduse pe Aurora spre cabina care pe dinafară arăta ca o toaletă, apoi trase perdeaua la o parte și-i oferi fetei câteva monede înainte ca ea să ia loc.

— Ah, da, adăugă el. Nu trebuie să-ți arăți dinții.

După care trase perdeaua.

Aurora își privi reflexia în geamul care ascundea aparatul de fotografiat.

Simți cum se adună lacrimile.

I se păruse o idee bună să-i spună tatălui ei că vrea să meargă cu el la sediul poliției ca să-l vadă pe Harry. Și că are nevoie de un pașaport nou înainte de excursia cu clasa la Londra. El habar n-avea despre genul ăsta de lucruri, mama ei făcea totul. Planul era să-l tragă deoparte pe Harry și să-i spună absolut tot. Însă acum, că erau singuri, nu putea s-o facă. De vină era ce spusese tatăl ei în tunel despre cuțit, o înspăimântase atât de rău, încât începuse iar să tremure, iar picioarele aproape că-i cedaseră. Același cuțit zimțat pe care bărbatul i-l lipise și ei de gât. Iar acum se întorsese. Aurora închise ochii pentru a evita să-și vadă propria reflexie îngrozită. Se întorsese și urma să o ucidă dacă zicea ceva. Și ce rost avea să vorbească? Oricum ea nu știa nimic care să-i poată ajuta să îl găsească. Ceva care să-i salveze tatăl și pe oricine altcineva. Aurora deschise iar ochii. Privi în jur prin cabina înghesuită, exact la fel ca toaleta sălii de sport de atunci… Se trezi uitându-se, din instinct, în partea de jos a perdelei. Cizmele cu botul ascuțit, afară, aproape. O așteptau, voiau să intre înăuntru, voiau…

Aurora smuci de perdea și trecu rapid pe lângă Harry, îndreptându-se spre ieșire. Îl auzi strigând-o. După care ieși la lumina zilei, în câmp deschis. O luă la fugă prin iarbă, prin parc, în direcția Grønlandsleiret. Își auzi suspinele amestecate cu sughițuri și icnete greoaie, ca și cum nu mai avea destul aer, chiar și aici, afară. Însă nu se opri. Continuă să alerge. Știa că o să alerge până o să se prăbușească.

— Paul sau Valentin n-a menţionat atunci nicio atracţie deosebită faţă de sânge, rosti Aune, care se aşezase la biroul lui Katrine. Dar având în vedere istoricul său, putem trage concluzia că nu e un tip cu vreo inhibiţie de a-şi pune în practică preferinţele sexuale. Iar un asemenea tip nu-şi mai descoperă noi laturi sexuale ca adult.

— Poate că preferinţele au fost mereu acolo, replică Smith. Doar că n-a descoperit o cale de a-şi pune fantezia în practică. Dacă adevărata sa dorinţă era să muşte oameni până ţâşnea sângele, apoi să bea direct din izvor, cum s-ar spune, atunci poate că descoperirea acestor dinţi de fier a făcut posibilă îndeplinirea fanteziei?

— Băutul sângelui altcuiva este o tradiţie străveche ce are conotaţii legate de atribuirea puterilor şi abilităţilor altor persoane, de obicei duşmani, nu-i aşa?

— De acord.

— Smith, dacă urmează să alcătuieşti profilul acestui criminal în serie, eu ţi-aş sugera ca punct de plecare o persoană mânată de nevoia de control, ca în cazul violatorilor convenţionali şi al criminalilor motivaţi sexual. Sau, ca să fiu mai precis, cu recăpătarea controlului, a unei puteri care i-a fost luată la un moment dat. Restituire.

— Mersi! spuse Smith. Restituire. De acord, cu siguranţă voi include acest aspect.

— Ce înseamnă „restituire“? întrebă Katrine, care stătea pe pervaz după ce ambii psihologii acceptaseră ca ea să rămână cu ei.

— Cu toţii ne dorim să îndreptăm nedreptăţile pe care le-am suferit, răspunse Aune. Sau să ne răzbunăm, care e cam acelaşi lucru. Eu, de pildă, am hotărât să devin psiholog de geniu pentru că eram atât de prost la fotbal, încât nu voia nimeni să mă primească în echipă. Harry era doar un băieţel când i-a murit mama, aşa că a hotărât să se facă detectiv care rezolvă crime pentru a-i pedepsi pe cei care curmă vieţi.

Se auzi o bătaie în tocul uşii.

— Că tot vorbeam de drac…, spuse Aune.

— Scuze că vă întrerup! începu Harry. Dar Aurora a fugit. Nu știu ce s-a întâmplat, dar în mod sigur e ceva în neregulă.

O umbră trecu peste chipul lui Ståle Aune și îl făcu să se ridice cu un geamăt de pe scaun.

— Dumnezeu știe ce e cu adolescenții! Plec s-o caut. A fost doar o ședință scurtă, Smith — sună-mă și vom continua!

— Ceva nou? întrebă Harry după plecarea lui Aune.

— Da și nu, răspunse Katrine. Cei de la Institutul Medico-Legal au confirmat că există o potrivire de 100% între ADN-ul găsit pe cătușe și Gjertsen. Un singur psiholog și doi sexologi au luat legătura cu noi după apelul lui Smith de a-și verifica dosarele pacienților, însă numele pe care ni le-au oferit fuseseră deja eliminate din anchetă. Cum ne aşteptam, am primit câteva sute de apeluri de la persoane care raportau orice, de la vecini înfricoșători și până la câini cu urme de mușcături pe corp, la vampiri, vârcolaci, gnomi și troli. Dar am primit și câteva care merită atenție. Apropo, te-a sunat Rakel, care încerca să dea de tine.

— Da, am văzut apelurile pierdute. În buncăr nu prea avem semnal. Se poate face ceva în privința asta?

— Am să-l întreb pe Tord dacă poate instala un router sau ceva de genul. Deci acum îmi pot lua înapoi biroul?

Harry și Smith erau singuri în lift.

— Eviți contactul vizual, începu Smith.

— Asta e regula în lift, nu?

— Mă refer în general.

— Dacă faptul că nu stabilesc contact vizual înseamnă acelaşi lucru ca evitarea lui, atunci probabil că ai dreptate.

— Şi nu-ţi plac nici lifturile.

— Mhm! E chiar aşa evident?

— Limbajul corpului nu minte. Şi crezi că vorbesc prea mult.

— E prima ta zi, deci ar trebui să fii uşor tulburat.

— Nu, aşa sunt mai tot timpul.

— Bine! Apropo, nu ţi-am mulţumit că te-ai răzgândit.

— Nu-i nevoie. Eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că răspunsul meu iniţial a fost atât de egoist când atâtea vieţi sunt în pericol.

— Înţeleg dacă doctoratul tău înseamnă mult pentru tine.

Smith zâmbi.

— Da, înţelegi pentru că eşti unul dintre noi.

— Care noi?

— Elita pe jumătate nebună. Poate ai auzit de Dilema de Aur din anii 1980? Unor atleţi de elită li s-a pus întrebarea dacă ar fi pregătiţi să ia un medicament care le-ar garanta o medalie de aur, însă după cinci ani ar muri. Jumătate au răspuns afirmativ. Când restul populaţiei a fost întrebat acelaşi lucru, doar doi din 250 au răspuns da. Ştiu că pentru majoritatea pare o nebunie, dar nu şi pentru cei ca mine şi ca tine, Harry. Tu ţi-ai sacrifica viaţa ca să-l prinzi pe acest criminal, nu-i aşa?

Harry se uită îndelung la psiholog. Auzi ecoul cuvintelor lui Ståle: Pentru că tu înţelegi ideea din spatele capcanei maimuţei — nici tu nu poţi renunţa vreodată.

— Te mai întrebi şi altceva, Smith?

— Da. A mai pus nişte kilograme?

— Cine?

— Fiica lui Ståle.

— Aurora?

Harry ridică o sprânceană.

— Păi, probabil că era mai slabă înainte.

Smith dădu aprobator din cap.

— Următoarea mea întrebare n-o să-ţi placă, Harry.

— Vom vedea.

— Crezi că Ståle Aune are o relaţie incestuoasă cu fiica sa?

Harry îl privi ţintă pe Smith. Îl alesese pentru că îşi dorea oameni pregătiţi să emită păreri originale, şi cât Smith venea cu ceva util, Harry era pregătit să accepte aproape orice. Aproape orice.

— Bun, rosti Harry pe un ton coborât. Ai 20 de secunde să te explici. Foloseşte-le cu înţelepciune!

— Voiam doar să spun…

— 18.

— Bine, bine! Autoflagelare. Purta o bluză cu mânecă lungă care îi ascundea partea de jos a braţelor, unde se scărpina întruna. Igiena. Când stăteai aproape, îţi dădeai seama că igiena ei personală nu e grozavă. Mâncarea. Mâncatul excesiv sau dieta sunt tipice pentru victimele abuzurilor. Starea mentală. Părea deprimată per ansamblu, poate chiar suferind de angoasă. Îmi dau seama că hainele şi machiajul te pot păcăli, însă limbajul trupului şi expresiile faciale nu mint. Intimitatea. Mi-am dat seama după limbajul tău corporal că erai deschis la ideea unei îmbrăţişări. Dar ea s-a prefăcut că nu

observă, de aceea își trăsese părul pe față înainte să intre — vă cunoașteți amândoi foarte bine și v-ați îmbrățișat de câteva ori, așa că a intuit ce va urma. Victimele abuzurilor evită intimitatea și contactul fizic. Mi s-a terminat timpul?

Liftul se opri cu un zgâlțâit.

Harry făcu un pas în față, așa încât îl domina cu înălțimea pe Smith, și apăsă butonul pentru a menține ușile închise.

— Hai să presupunem o clipă că ai dreptate, Smith.

Harry își coborî glasul la o simplă șoaptă:

— Ce dracu' are de-a face cu Ståle? În afară de faptul că în urmă cu mult timp te-a făcut să renunți la diploma de psihologie în Oslo și să te alegi cu porecla Maimuța.

Harry văzu lacrimi de durere în ochii lui Smith, ca și cum tocmai ar fi fost pălmuit. Bărbatul clipi și înghiți în sec.

— Ah! Probabil ai dreptate, Harry. Nu fac decât să văd ceva ce vreau să văd în mod inconștient, pentru că încă mai sunt furios. A fost doar o intuiție și, cum spuneam, oricum nu prea am așa ceva.

Harry încuviință încet.

— Și știi asta, așa că n-a fost prima ta intuiție. Deci ce-ai mai văzut?

Hallstein Smith se mai îndreptă puțin.

— Am văzut un tată care își ține fiica de mână când ea are cât, 16–17 ani? Iar primul meu gând a fost că e drăguț că încă mai face ceva de genul ăla și că sper ca și eu cu fiicele mele să ne ținem de mână până târziu în adolescența lor.

— Dar?

— Dar o poți privi și din celălalt unghi: că un tată își exprimă puterea și

controlul ținând-o de mână, făcând-o să rămână la locul ei.

— Și ce te face să crezi asta?

— Pentru că fata fuge când se ivește prima ocazie. Harry, m-am ocupat de cazuri în care existau suspiciuni de incest, iar fuga de acasă este exact unul dintre lucrurile pe care le avem în vedere. Simptomele pe care le-am enumerat pot însemna o mie de chestii, dar dacă există o singură șansă dintr-o mie ca ea să fie abuzată acasă, ar fi o încălcare gravă a deontologiei să nu-mi împărtășesc ideile, nu crezi? Înțeleg că ești prieten de familie, dar totodată ăsta e motivul pentru care îți împărtășesc aceste idei. Tu ești singura persoană care poate sta de vorbă cu ea.

Harry luă degetul de pe buton, apoi ușile alunecară în lateral și Hallstein Smith se strecură afară.

Harry aşteptă până ce ușile începură să se închidă la loc, își vârî un picior între ele și porni după Smith, în jos pe scările către pasaj, când telefonul îi vibră în buzunar.

Răspunse.

— Salut, Harry!

Glasul masculin al lui Isabelle Skøyen, deopotrivă ciripit și tachinare, era imposibil de confundat.

— Te-ai întors pe cai mari, din ce-am auzit.

— Nu știu ce să zic.

— Doar am călărit amândoi o vreme, Harry. A fost plăcut. Ar putea deveni și mai plăcut.

— Credeam că a fost pe cât de plăcut ar fi putut fi.

— Păi, ce a fost a fost, Harry. Te sun ca să-ți cer o favoare. Biroul nostru de comunicare face un pic de treabă pentru Mikael și poate ai văzut că Dagbladet a publicat un articol online care se ia destul de tare de Mikael?

— Nu.

— Au scris, citez, „Oraşul plăteşte acum preţul pentru faptul că sub conducerea lui Mikael Bellman, poliţia din Oslo a eşuat să ducă la îndeplinire exact ceea ce trebuie să facă, adică să-i prindă pe cei ca Valentin Gjertsen. E un scandal, un semn al corupţiei profesionale, faptul că Gjertsen s-a jucat patru ani cu poliţia de-a şoarecele şi pisica. Iar acum a obosit să mai fie şoarecele, aşa că face pe pisica“. Ce zici de asta?

— Ar fi putut scrie mai bine.

— Ce vrem noi e să iasă cineva în faţă şi să explice cât de nerezonabilă este această critică la adresa lui Mikael. Cineva care să le amintească oamenilor de rata de rezolvare a infracţiunilor grave sub conducerea lui Mikael Bellman, care a fost responsabil personal de multe anchete de crimă şi este privit cu foarte mult respect. Pentru că acum eşti lector la Academia de Poliţie, nici nu poţi fi acuzat de linguşeală. Harry, tu eşti persoana perfectă. Ce zici?

— Evident că vreau să vă ajut pe tine şi pe Bellman.

— Chiar aşa? Ce bine!

— În cel mai potrivit mod în care pot. Adică să-l prind pe Valentin Gjertsen. Ceva cu care sunt ocupat exact în clipa asta, aşa că dacă mă scuzi, Skøyen…

— Ştiu că munciţi cu toţii din greu, Harry, dar v-ar putea lua foarte mult.

— Şi de aceea este atât de urgent să lustruim reputaţia lui Bellman? Îngăduie-mi să vă scutesc de mult timp irosit: nu voi sta niciodată în faţa unui microfon şi să spun ceva dictat de un agent de PR. Dacă încheiem chiar acum, am putea spune că n-am purtat niciodată această discuţie care s-ar termina prin a-ţi spune să te duci dracului.

Isabelle Skøyen izbucni în râs.

— Nu te-ai schimbat deloc, Harry. Tot logodit cu avocata aia drăguţă, brunetă?

— Nu.

— Nu? Atunci poate c-am putea bea un pahar într-o seară?

— Eu și Rakel nu mai suntem logodiți, pentru că ne-am căsătorit.

— Ah! Păi, eu nu. Dar e vreo problemă?

— Pentru mine, da. Pentru tine e mai degrabă o provocare.

— Bărbații căsătoriți sunt cei mai buni, nu-ți fac niciodată probleme.

— Așa cum e Bellman?

— Mikael e adorabil și are cele mai sărutabile buze din oraș. În fine, discuția asta a devenit deja plictisitoare, Harry, așa că închid. Mi-ai salvat numărul.

— Nu. Pa!

Rakel. Uitase că-l sunase. Îi căută numărul în vreme ce-și verifica propria înfățișare. Invitația lui Isabelle Skøyen avusese vreun efect asupra lui, reușise să-l stârnească în vreun fel? Nu. Mă rog. Un pic. Însemna ceva? Nu. Însemna atât de puțin, încât nici măcar nu merita efortul de-a încerca să afle ce fel de nemernic era. Nu că asta însemna că nu e un nemernic, dar acel mic freamăt, acea scurtă secvență, ca un vis aievea — cu picioarele lungi și șoldurile late — care a fost o clipă acolo, apoi a dispărut, nu erau suficiente pentru un verdict de vinovăție. La naiba cu toate! O respinsese. Cu toate că știa că respingerea creștea probabilitatea ca Isabelle Skøyen să-l sune din nou.

— Telefonul lui Rakel Fauke, stați de vorbă cu doctorul Steffens.

Harry simți cum începe să i se ridice părul pe ceafă.

— Aici Harry Hole, Rakel e acolo?

— Nu, Hole, nu este.

Harry își simți gâtul încleștându-se. Începea să-l cuprindă panica. Gheața începea să se crape. Se concentră să respire.

— Unde este?

În lunga pauză care urmă și despre care bănuia că are totuși un motiv, Harry avu timp să se gândească la o groază de lucruri. Și dintre toate concluziile la care ajunse automat creierul său, exista una pe care știa că avea să și-o amintească mereu. Că se termina aici, că nu avea să mai fie în stare să aibă lucrul pe care și-l dorea: ca azi și mâine să fie copia zilei de ieri.

— E în comă.

De confuzie sau din pură și cumplită disperare, creierul lui încercă să-i spună că totuși coma e un oraș sau o țară.

— Dar a încercat să mă sune. Cu mai puțin de o oră în urmă.

— Da, răspunse Steffens. Și n-ai răspuns.

---

[3] Trimitere la celebrul film Boiler Room (2000), laureat al Festivalului de Film de la Deauville. Harry Hole și echipa sa au dat numele acesta camerei lor de reuniune în timpul anchetei din romanul Poliția (N.r.).

18. Luni după-amiază

Fără sens. Harry stătea pe un scaun tare și încerca să se concentreze la ce-i spunea bărbatul aflat de cealaltă parte a biroului. Însă cuvintele aveau la fel de mult sens ca ciripitul păsărilor dincolo de fereastra deschisă a tipului cu ochelari și halat alb. La fel de lipsite de sens precum cerul albastru și faptul că astăzi soarele se hotărâse să strălucească mai tare decât o făcuse de săptămâni întregi. La fel de lipsite de sens ca afișele de pe pereți ce înfățișau persoane cu organe cenușii și vase de sânge roșii expuse la vedere sau, lângă ele, o cruce cu Hristos sângerând.

Rakel.

Singura din viața sa care avea vreun sens.

Nu știință, nu religie, nu dreptate, nu o lume mai bună, nu plăcere, nu dependență, nu absența durerii, nici măcar fericire. Doar acele cinci litere. R-a-k-e-l. Nu era vorba că dacă n-ar fi fost ea ar fi fost altcineva. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi fost nimeni.

Și să n-aibă pe nimeni ar fi fost mai bine decât asta.

Pe nimeni nu ți-l pot lua de lângă tine.

Așa că în final Harry reteză torentul de cuvinte.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că nu știm, răspunse medicul specialist John D. Steffens. Știm doar că rinichii ei nu funcționează cum ar trebui. Ar putea fi cauzat de un număr de motive, însă, cum spuneam, deja le-am eliminat pe cele mai evidente.

— Și atunci ce credeți?

— Că e un sindrom. Problema e că există mii, fiecare mai rar și mai obscur decât precedentul, răspunse Steffens.

— Ceea ce înseamnă?

— Că trebuie să continuăm să căutăm. Deocamdată este în comă indusă, pentru că începea să aibă dificultăți de respirație.

— Cât durează…?

— Deocamdată. Nu trebuie doar să aflăm ce e în neregulă cu soția ta, ci și să reușim să o tratăm. Abia când vom fi siguri că va putea să respire independent o vom scoate din starea de comă.

— Ar putea… ar putea…

— Da?

— Ar putea să moară cât e în comă?

— Nu știm.

— Ba da, știți.

Steffens își uni buricele degetelor. Făcu o pauză, ca pentru a forța discuția să ajungă într-o viteză inferioară.

— Ar putea să moară, rosti în cele din urmă. Oricare dintre noi am putea muri. Inima se poate opri în orice clipă, dar evident că e o chestiune de probabilitate.

Harry știa că furia pe care o simțea adunându-se în el nu avea de-a face cu doctorul și platitudinile lui. Doar el însuși stătuse de vorbă cu destule rude apropiate în cazuri de crimă ca să știe că frustrarea căuta o țintă, iar faptul că nu putea găsi una îl înfuria și mai tare. Trase aer adânc în piept.

— Și despre ce tip de probabilitate discutăm aici?

Steffens îşi azvârli braţele înainte.

— Cum spuneam, nu cunoaştem motivul cedării rinichilor ei.

— Nu ştiţi, de aceea se numeşte probabilitate, replică Harry.

Se opri. Înghiţi în sec. Îşi coborî vocea.

— Deci spune-mi atunci care crezi că e probabilitatea, pornind de la puţinul pe care îl cunoşti.

— Faptul că i-au cedat rinichii nu e de fapt problema în sine, ci doar un simptom. Ar putea fi o afecţiune a sângelui sau o otrăvire. E sezonul otrăvirilor cu ciuperci, însă soţia ta a spus că n-aţi mâncat deloc recent. Şi că aţi mâncat amândoi aceleaşi lucruri. Te simţi rău, Hole?

— Da.

— Tu… Bun, în regulă. Ce ne-a mai rămas atunci, un anumit sindrom, este în mod invariabil o problemă gravă.

— Steffens, peste sau sub 50%?

— Nu pot…

— Steffens, ştim că ne aflăm în necunoscut, dar te implor! Te rog!

Doctorul rămase mult timp cu privirea aţintită la Harry înainte de-a lua o decizie.

— După cum stau lucrurile acum, bazându-mă pe rezultatele analizelor, cred că riscul de-a o pierde este ceva mai mare de 50%. Nu cu mult, dar uşor peste. Motivul pentru care nu-mi place să le spun rudelor aceste procente este că, de obicei, interpretează mai mult decât e cazul. Dacă un pacient moare în timpul unei operaţii în privinţa căreia am estimat riscul decesului la 25%, ne acuză adesea că i-am indus în eroare.

— 45%? 45% şanse ca ea să supravieţuiască?

— Momentan. Starea ei se tot deteriorează, deci un pic mai mică dacă nu putem identifica nicio cauză într-un răstimp de o zi sau două.

— Mersi!

Harry se ridică în picioare. Era ameţit. Iar gândul îi veni în mod automat: o speranţă că totul avea să se întunece. O ieşire din peisaj rapidă, stupidă şi banală, şi totuşi deloc mai lipsită de sens decât orice altceva.

— Ar fi util de ştiut cum să dau de tine dacă…

— O să am grijă să mă găseşti la orice oră, i-o reteză Harry. Acum mă întorc la ea, dacă nu mai trebuie să aflu şi altceva.

— Lasă-mă să vin cu tine, Harry.

Porniră amândoi înapoi spre salonul 301. Holul se întindea în faţa lor şi dispărea în lumina pâlpâitoare. Probabil o fereastră, prin care soarele de toamnă la apus pătrundea direct. Trecură de asistente îmbrăcate într-un alb fantomatic şi pacienţi în cămăşi de spital care se mişcau către lumină cu târşâitul lor de morţi vii. Ieri, el şi Rakel stătuseră îmbrăţişaţi în patul lor mare, cu salteaua un pic prea moale, iar acum ea se afla aici, pe tărâmul comei, printre fantome şi spirite. Trebuia să-l sune pe Oleg. Trebuia să găsească o cale de a-i spune. Trebuia să bea ceva. Harry nu ştia de unde îi venise acest gând, însă iată-l, ca şi cum cineva îl strigase, îl pronunţase direct în urechea lui. Gândul trebuia amuţit imediat, rapid.

— De ce ai fost medicul lui Penelope Rasch? Nu a fost pacientă aici.

— Pentru că a avut nevoie de o transfuzie de sânge, răspunse Steffens. Şi sunt hematolog şi managerul băncii. Dar fac gărzi şi la Urgenţe.

— Managerul băncii?

Steffens se uită la Harry. Probabil înţelese că mintea acestuia avea nevoie de o distragere, de o scurtă pauză de la tot ce se abătuse dintr-odată asupra lui.

— Sucursala locală a băncii de sânge. Probabil că ar trebui să mă numesc managerul băilor, pentru că am preluat controlul asupra vechilor băi pentru

tratarea reumatismului care funcţionau la subsol. O numim baia de sânge. Nu încerca să-mi spui că noi, hematologii, nu avem simțul umorului.

— Hmm! Deci de aceea ai pomenit de cumpărarea și vânzarea de sânge.

— Poftim?

— Ai spus că de aceea ai putut folosi imaginile de la locul faptei, de pe casa scărilor lui Penelope Rasch, ca să calculezi cât sânge pierduse. Ochiometric.

— Ai o memorie bună.

— Ea cum se simte?

— Ah, Penelope Rasch se recuperează fizic. Dar va avea nevoie de ajutor din partea unui psiholog. Să ajungă față în față cu un vampir…

— Vampirist.

— …e un semn nefast, știi.

— Un semn nefast?

— Oh, da. A fost prezis și descris în Vechiul Testament.

— Vampiristul?

Steffens schiță un zâmbet subțire.

— Pilde 30:14: Un neam ai cărui dinţi sunt ca săbiile şi ai cărui colţi sunt cuţite, ca să mănânce pe cei sărmani de pe pământ şi pe cei săraci dintre oameni[4]. Am ajuns!

Steffens ținu ușa deschisă și Harry păși înăuntru. În noapte. Dincolo de perdeaua trasă, soarele strălucea cu putere, dar singura lumină din încăpere era linia verde pâlpâitoare ce țopăia pe un ecran negru, din nou și din nou. Harry își coborî privirea la fața ei. Părea atât de liniștită! Și departe, plutind într-un spațiu întunecos unde el nu o putea ajunge. Se așeză pe scaunul de lângă pat și aşteptă până ce auzi ușa închizându-se. Apoi o luă de mână și îşi

lipi faţa de aşternuturi.

— Acum nu mai sunt departe, iubita, şopti el. Nu mai sunt departe.

Truls Berntsen mutase panourile în open space, astfel încât colţul pe care îl împărţea cu Anders Wyller să fie complet ascuns vederii. Motiv pentru care era sâcâit că singura persoană care îl putea vedea, Wyller, era atât de-al naibii de curios în legătură cu toate, mai ales cu cine discuta el la telefon. Însă acum curiosul se afla pe urmele unui salon de tatuaje şi piercinguri, pentru că primiseră un pont că importa accesorii pentru vampiri, printre ele fiind şi danturi de metal cu canini ascuţiţi. Truls plănuise să profite la maximum de pauză. Tocmai descărcase ultimul episod al sezonului 2 din serialul Lege şi fărădelege şi lăsase volumul atât de scăzut, încât doar el putea auzi. Din acest motiv, cu siguranţă nu fu deloc încântat când telefonul începu să licărească şi să bâzâie ca un vibrator pe birou în vreme ce cânta I'm Not a Girl a lui Britney Spears, de care Truls, din raţiuni ce nu erau în întregime clare, era foarte mândru. Cuvintele, cum că ea încă nu era pe deplin femeie, sugerau vag o fată sub vârsta consimţământului, iar Truls spera că nu de aceea avea cântecul setat ca ton de apel. Sau acesta era motivul? Britney Spears în acea uniformă de şcolăriţă — era pervers că se masturba cu gândul la ea? OK, era pervers. Însă ce-l îngrijora mai mult pe Truls era numărul de pe ecran, vag familiar. Departamentul Trezorerie? Afaceri Interne? Vreun contact vechi şi dubios pentru care făcuse o treabă clandestină? Cineva căruia îi datora bani sau vreo favoare? Nu era Mona Daa. Cel mai probabil era un apel de serviciu, ceea ce însemna că avea ceva de făcut. În orice caz, ajunse la concluzia că e un apel de pe urma căruia nu avea nimic de câştigat dacă răspundea. Băgă telefonul într-un sertar şi se concentră la Vic Mackey şi colegii săi din echipa STRIKE. Îl adora pe Vic, iar Lege şi fărădelege era singurul serial poliţist care dezvăluia cum gândeau ei în realitate. După care, dintr-odată, îşi dădu seama de ce numărul i se păruse familiar. Smuci de sertar şi înhăţă telefonul.

— Agent-şef Berntsen.

Trecură două secunde înainte să audă ceva la celălalt capăt, făcându-l să-şi închipuie că ea închisese deja. Însă vocea era acolo, în urechea lui, moale şi ademenitoare.

— Bună, Truls, sunt Ulla.

— Ulla…?

— Ulla Bellman.

— Ah, bună, Ulla, tu eşti? Cu ce te pot ajuta?

Truls spera că pare convingător.

Femeia râse scurt.

— Nu ştiu ce să zic despre „ajutor“. Te-am văzut alaltăieri în atriumul de la sediul poliţiei şi mi-am dat seama ce mult a trecut de când n-am mai sporovăit şi noi puţin. Ştii tu, cum făceam odată.

De fapt, nu sporovăiseră niciodată, se gândi Truls.

— Ne-am putea întâlni la un moment dat?

— Mda, sigur.

Truls încercă să-şi înăbuşe hohotul de râs ca un geamăt.

— Super! Ce zici de mâine? Copiii vor fi la mama. Am putea merge să bem sau să mâncăm ceva?

Lui Truls nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ulla voia să se întâlnească cu el. Ca să-l interogheze iarăşi în legătură cu Mikael? Nu, cu siguranţă ştia că în ultima vreme ei nu prea se mai vedeau la faţă. În plus: să bea sau să mănânce ceva împreună?

— Ar fi minunat! Ai ceva în minte?

— M-am gândit doar că ar fi plăcut să ne întâlnim, chiar n-am mai luat de mult legătura cu cineva din tinereţe.

— Nu, desigur, se arătă Truls de acord. Aşadar, unde?

Ulla râse.

— N-am mai ieşit de ani întregi. Nici nu mai ştiu ce mai e prin Manglerud. Tu tot acolo locuieşti, nu-i aşa?

— Da. Ăăă… Olsen’s e tot acolo, în Bryn.

— Chiar aşa? Bun, atunci. Să zicem acolo. La ora 20?

Truls încuviinţă amorţit, apoi îşi aminti să spună „Da“.

— Şi, Truls?

— Da?

— Te rog să nu-i spui lui Mikael!

Truls tuşi.

— Nu?

— Nu. Deci ne vedem mâine la ora 20.

Rămase uitându-se la telefon după ce ea închise. Oare chiar se întâmplase aievea sau era doar un ecou al visurilor sale cu ochii deschişi care-l bântuiau de la 16–17 ani? Truls simţi o fericire atât de intensă, de parcă pieptul urma să-i explodeze. Şi apoi îl lovi panica. Avea să fie un dezastru. Într-un fel sau altul, evident că avea să fie un dezastru.

Totul era un dezastru.

Era clar că n-avea cum să reziste, era doar o chestiune de timp până urma să fie alungat din paradis.

— Bere! ceru, uitându-se la tânăra plină de pistrui care stătea lângă masa lui.

Nu purta deloc machiaj, părul era strâns într-o coadă simplă şi îşi suflecase

mânecile bluzei albe de parcă se pregătise de-o bătaie. Fata scrise în carnet, ca și cum se aștepta la o comandă mai lungă, ceea ce-l făcu pe Harry să creadă că e nouă, având în vedere că se aflau la Schrøder's, unde nouă din zece comenzi se opreau acolo. Fata își urâse slujba din primele săptămâni. Glumele vulgare din partea clienților de sex masculin sau gelozia prost mascată din partea celor mai mari consumatoare de alcool. Bacșișurile infime, niciun fel de muzică pe care să-și legene șoldurile în jurul barului, niciun tip mai drăguț cu care să-și clătească și ea ochii, doar bețivani bătrâni și certăreți care să fie azvârliți afară la ora închiderii. Se întreba dacă merită banii ăia în plus, pe lângă împrumutul pentru studii, ceea ce însemna că-și putea permite să locuiască la comun cu alți studenți într-o casă dintr-o zonă relativ centrală. Harry știa că dacă ea rezista după prima lună fără să-și dea demisia, lucrurile aveau să se schimbe treptat. Urma să înceapă să râdă la umorul de neînțeles din comentarii și să învețe să riposteze pe măsură, în aceeași manieră de prost gust. Când femeile aveau să-și dea seama că ea nu le amenința teritoriul, urmau să înceapă să i se confeseze. Iar ea avea să primească bacșișuri. Nu foarte mari, dar bacșișuri oferite din suflet, la fel ca mici încurajări pline de blândețe și, uneori, câte o declarație de dragoste. Și avea să primească și o poreclă. Ceva ce s-ar putea să fie tăios până la os și sincer, dar totodată și afectuos, ceva care să îi ofere un plus de prestanță pe lângă compania asta de declasați. Kari-Scurta, Lenin, Suplinitoarea, Ursoaica. În cazul ei, probabil ceva legat de pistrui sau părul roșcat. Și-n vreme ce lumea avea să vină și să plece din acest colectiv, la fel cum și potențialii iubiți aveau să vină și să plece, puțin câte puțin va deveni familia ei. O familie bună, generoasă, enervantă și pierdută.

Fata își ridică privirea din carnet.

— Asta-i tot?

— Da, zâmbi Harry.

Fata se repezi spre bar ca și cum ar fi fost cronometrată. Și cine știe, poate că Rita stătea după tejghea și chiar asta făcea.

Anders Wyller îi trimisese mesaj spunându-i că îl așteaptă la Tattoos & Piercings pe Storgata. Harry începu să-i scrie un răspuns, trebuie să se descurce și singur, când brusc auzi pe cineva așezându-se în fața sa.

— Bună, Rita! zise Harry fără să ridice privirea.

— Bună, Harry! O zi proastă?

— Da.

Tastă şi emoticonul zâmbăreţ de modă veche: două puncte, urmate de paranteză.

— Şi acum ai venit să o faci şi mai proastă?

Harry nu-i răspunse.

— Ştii ce cred eu, Harry?

— Ce crezi, Rita?

Degetul lui încerca să găsească butonul de trimitere.

— Nu cred că se sparge gheaţa.

— Am comandat o bere de la Fia-Pistruiata.

— Pe care încă o mai strigăm Marte. Şi am şi contramandat berea aia. Harry, se poate ca drăcuşorul de pe umărul tău drept să vrea o bere, însă îngerul de pe cel stâng te-a condus într-un loc unde nu se serveşte tărie, însă există o Rita care ştii bine că-ţi va da o cafea în loc de bere şi va sta un pic de vorbă cu tine, apoi te va trimite acasă la Rakel.

— Rita, ea nu este acasă.

— Aha, deci de aia! Harry Hole a reuşit iar s-o feştelească. Voi, bărbaţii, păreţi să găsiţi mereu o metodă.

— Rakel e bolnavă. Iar eu am nevoie de-o bere înainte să-l sun pe Oleg.

Harry îşi coborî privirea înapoi la telefon. Căută iar butonul de trimitere în vreme ce simţea cum mâna dolofană a Ritei se lasă peste-a lui.

— Lucrurile ajung de obicei să fie bine în final, Harry.

Harry se uită la ea.

— Normal că nu-i așa. Doar dacă nu cumva cunoști pe cineva care a scăpat cu viață?

Femeia începu să râdă.

— În final e ceva între ce te-a atras astăzi aici și ziua în care nimic nu ne mai poate doborî, Harry.

Harry se uită iar la telefon. După care apăsă numele lui Oleg în loc să apese butonul de apel.

Rita se ridică și-l lăsă singur.

Oleg răspunse la primul apel.

— Ce bine c-ai sunat! Suntem la seminar, discutăm paragraful 20 din Regulamentul Poliției. Trebuie să o interpretezi în sensul că dacă situația o cere, orice polițist se subordonează unui superior și trebuie să-i respecte ordinele, chiar dacă nu lucrează în cadrul aceluiași serviciu sau în aceeași secție, nu-i așa? Paragraful 20 spune că ofițerul mai înalt în grad decide dacă situația e nesigură și cere acest lucru. Haide, spune-mi că am dreptate! Am pus pariu cu proștii ăștia doi pe-o băutură…

Harry auzi râsete în fundal.

Închise ochii. Normal că trebuia să-și păstreze speranța, să aștepte ceva: momentul care vine după ceea ce te-a doborât complet azi. Ziua în care nimic nu te va mai doborî.

— Vești proaste, Oleg. Mama ta e la Ullevål.

— O să iau pește, îi spuse Mona ospătarului. Fără cartofi, sos și legume!

— Atunci mai rămâne doar peștele, spuse ospătarul.

— Exact, răspunse Mona, dându-i înapoi meniul.

Se uită în jur la clienții care luau prânzul în noul, însă deja popularul restaurant unde ocupaseră ultima masă de două persoane.

— Doar pește? rosti Nora după ce comandă o salată Caesar fără dressing.

Mona știa deja că prietena sa urma să capituleze și să comande desert cu o cafea la pachet.

— Deffing, replică Mona.

— Deffing?

— Să scapi de grăsimea subcutanată ca mușchii să iasă mai bine în evidență. Peste trei săptămâni e Campionatul Norvegiei.

— Culturism? Chiar ai de gând să participi?

Mona râse.

— Cu șoldurile astea, vrei să zici? Sper ca picioarele și trunchiul să-mi aducă suficiente puncte. Și personalitatea mea cuceritoare, evident.

— Pari neliniștită.

— Normal.

— O să fie abia peste trei săptămâni, iar tu nu ești niciodată neliniștită. Ce s-a întâmplat? Are vreo legătură cu crimele vampiristului? Mersi pentru sfat, apropo — Smith a fost super. Iar Bratt a venit și ea cu niște chestii utile, în felul ei. Ai văzut-o pe Isabelle Skøyen, fosta consilieră de la Afaceri Sociale? Ne-a sunat să ne întrebe dacă The Sunday Magazine ar vrea să-l aibă pe Mikael Bellman invitat.

— Ca să poată răspunde criticilor pentru că Valentin Gjertsen n-a fost prins niciodată? Da, ne-a sunat și pe noi. O femeie destul de insistentă, ca să

folosesc un eufemism!

— Și profiți de șansă? Hristoase, orice are vreo legătură vagă cu vampiristul ajunge să fie publicat.

— Eu n-aș fi profitat. Însă colegii mei nu prea fac nazuri.

Mona tastă ceva pe iPadul ei și i-l întinse Norei, care citi cu voce tare din ediția online a VG:

— „Fosta consilieră de la Afaceri Sociale, Isabelle Skøyen, respinge criticile la adresa poliției din Oslo și spune că șeful poliției controlează absolut totul: Mikael Bellman și polițiștii săi l-au identificat deja pe criminalul vampirist și acum își angrenează toate resursele în prinderea lui. Printre altele, șeful poliției l-a readus ca ajutor pe reputatul inspector criminalist Harry Hole, care s-a arătat mai mult decât dispus să-l sprijine pe fostul său ofițer superior și abia așteaptă să-i pună cătușele acestui pervers mizerabil.“

Nora îi dădu iPadul înapoi.

— Tendențios! Și despre Hole ce zici? L-ai arunca din patul tău?

— Categoric. Tu nu?

— Habar n-am, răspunse Nora uitându-se în gol. Nu l-aș arunca. Poate doar l-aș împinge un pic. Mai mult ceva de genul te-rog-pleacă-și-nu-mă-atinge-acolo-și-nici-acolo-și-categoric-nu-acolo, chicoti ea.

— Afurisito! făcu Mona, clătinând din cap. Cele ca tine cresc ratele violurilor așa-zis provocate.

— Violuri așa-zis provocate? Chestia asta chiar există? Și ce înseamnă, de fapt?

— Spune-mi tu, mai bine! Pe mine nu m-a înțeles nimeni aiurea vreodată.

— Ceea ce-mi reamintește că mi-am dat în sfârșit seama de ce folosești Old Spice.

— Ba nu, nu ți-ai dat, rosti Mona cu un oftat.

— Ba da, mi-am dat! Ca protecție împotriva violului. Asta e, n-am dreptate? Aftershave care miroase a testosteron. Îi alungă la fel de eficient ca un spray paralizant. Dar Mona, ți-a trecut cumva prin cap că, totodată, îi va alunga și pe ceilalți bărbați?

— Mă dau bătută, gemu Mona.

— Da, dă-te bătută! Povestește-mi!

— Din cauza tatălui meu.

— Poftim?

— El folosea Old Spice.

— Desigur. Pentru că obișnuiați să fiți atât de apropiați. Ți-e dor de el, biată…

— Îl folosesc pentru a-mi reaminti permanent toate lucrurile importante pe care le-am învățat de la el.

Nora clipi.

— Să te bărbierești?

Mona râse și-și ridică paharul.

— Să nu renunț niciodată. Niciodată.

Nora își înclină capul și o privi serioasă.

— Ești neliniștită, Mona. Care-i motivul? Și de ce nu ai profitat de chestia aia cu Skøyen? Adică, tu deții practic crimele vampiristului.

— Pentru că am un pește mai baban de prins.

Mona își luă mâinile de pe masă când se apropie ospătarul.

— Așa sper și eu, replică Nora, uitându-se la micul file demn de milă pe care ospătarul îl așează în fața prietenei sale.

Mona îl încercă ușor cu furculița.

— Și sunt neliniștită pentru că probabil sunt urmărită.

— Ce vrei să zici?

— Nu-ți pot spune, Nora. Nimănui. Pentru că e o înțelegere și, din ce știu eu, s-ar putea să fim și-n clipa asta ascultate.

— Ascultate? Glumești! Iar eu tocmai spuneam că Harry Hole ar putea…

Nora își acoperi gura cu palma.

Mona zâmbi.

— E greu de crezut că va fi folosit împotriva ta. E posibil să mă aflu în fața a ceea ce-ar putea fi lovitura secolului în materie de reportaj de crimă. De fapt, din toate timpurile.

— Trebuie să-mi spui și mie!

Mona clătină din cap cu fermitate.

— Ce-ți pot spune este că am primit un pistol.

Se bătu cu mâna peste geantă.

— Mona, acum chiar mă sperii! Și dacă vor auzi că ai un pistol?

— Chiar vreau să audă. Așa vor ști că nu se pot pune cu mine.

Nora scoase un oftat ce dădea de înțeles că renunță.

— Dar de ce trebuie să o faci de una singură, dacă e periculos?

— Pentru că așa va deveni o legendă în presă, draga mea Nora!

Mona afișă un rânjet uriaș și-și ridică paharul.

— Dacă va merge așa cum ar trebui, voi plăti eu prânzul data viitoare. Și, cu campionat sau fără, vom avea și șampanie.

— Scuze c-am întârziat! zise Harry în timp ce închidea în urma sa ușa de la Tattoos & Piercings.

— Aruncăm o privire la oferte, zâmbi Anders Wyller, care stătea în spatele unei mese și răsfoia un catalog lângă un tip crăcănat ce purta o șapcă a clubului de fotbal Vålerenga și un tricou negru cu Hüsker Dü, afișând totodată o barbă despre care Harry era sigur că începuse să-i crească dinainte ca hipsterii mereu sincronizați să înceteze să și le radă pe-ale lor.

— Nu mă lăsați să vă întrerup! rosti Harry, oprindu-se la ușă.

— Cum spuneam, reluă bărbosul, arătând către catalog, astea sunt doar un soi de podoabe, nu le poți băga în gură. Iar dinții nu sunt nici ei ascuțiți, în afară de canini.

— Dar astea?

Harry privi în jur. Nu mai era nimeni în magazin și oricum, cu greu ar mai fi rămas loc pentru altcineva. Fiecare metru pătrat, fără a mai pomeni de metrul cub, fusese folosit. Banca pentru tatuaje din mijlocul încăperii, tricourile care atârnau din tavan. Rafturile cu piercinguri și suporturile pline cu ornamente mai mari, țeste și modele de metal placate cu crom ale personajelor de benzi desenate. Orice spațiu disponibil era acoperit cu desene și fotografii cu tatuaje. Într-una dintre acele poze recunoscu un tatuaj din închisorile ruseşti, un pistol Makarov, care le spunea cunoscătorilor că cel care-l afișa omorâse un polițist. Iar marginile neclare puteau însemna că o făcuse după metoda clasică, folosind o coardă de chitară prinsă de o lamă de bărbierit, talpa topită a unui pantof și urină.

— Astea sunt toate tatuajele tale? întrebă Harry.

— Nu, niciunul. Sunt de peste tot. Tari, nu? răspunse bărbatul.

— Noi aproape am terminat, interveni Anders.

— Nu te gră…

Harry se opri brusc.

— Îmi pare rău că nu am putut fi de ajutor, îi spuse bărbosul lui Wyller. Ce-mi descrii tu pare mai degrabă genul de obiect pe care-l găsești într-un magazin pentru fetișiști.

— Mersi, acolo am căutat deja!

— În regulă! Păi, anunțați-mă dacă mai apare ceva.

— Iată-l!

Se întoarseră amândoi către polițistul înalt care arăta către o imagine aflată aproape de tavan.

— De unde ai făcut rost de ăla?

Ceilalți se apropiară.

— Închisoarea Ila, răspunse bărbosul. E unul dintre tatuajele lăsate de Rico Herrem, un deținut care era și tatuator. A murit în Pattaya, Thailanda, la scurt timp după ce-a fost eliberat, acum doi sau trei ani. Anthrax.

— I-ai făcut cuiva vreodată acel tatuaj? întrebă Harry, simțind cum urletul mut al chipului demonic îi atrăgea privirea.

— Niciodată. Și nici nu mi l-a cerut nimeni. Nu e exact genul de tatuaj cu care cineva ar vrea să umble prin lume.

— Nimeni?

— Eu nu l-am văzut niciodată. Dar acum, că aduci vorba, a fost un tip care a lucrat acum ceva vreme aici și care a spus că văzuse acel tatuaj. Cin, îi

spunea el. Știu doar pentru că şeitan şi cin sunt singurele cuvinte turceşti pe care mi le mai amintesc. Cin înseamnă diavol.

— A spus vreodată unde îl văzuse?

— Nu, apoi s-a întors în Turcia. Dar dacă e important, probabil că pot face rost de numărul lui de telefon.

Harry şi Wyller aşteptară până se întoarse bărbatul din camera din spate şi le înmână un bilet scris de mână.

— Ar trebui să vă avertizez că nu vorbește deloc engleză.

— Şi-atunci cum…?

— Limbajul semnelor, turca mea inventată şi norvegiana lui de kebap. Pe care probabil c-a uitat-o deja. V-aş recomanda să folosiţi un translator.

— Mersi încă o dată! zise Harry. Şi mă tem că va trebui să luăm acel desen cu noi.

Se uită în jur după un scaun pe care să se suie, doar ca să observe că Wyller îi pusese deja unul în față.

Harry privi atent chipul zâmbitor al colegului său înainte de-a se urca pe scaun.

— Acum ce facem? întrebă Wyller după ce ieşiră pe Storgata, pe unde trecea zdrăngănind un tramvai.

Harry puse desenul în buzunarul interior al sacoului şi se uită în sus la crucea albastră de pe zidul din faţa lor.

— Acum mergem la un bar.

Mergea pe holul spitalului. Ținea un buchet de flori ca să-şi acopere o parte din față. Niciunul dintre cei care treceau pe lângă el, vizitatori sau în halate

albe, nu-i acorda vreo atenţie. Pulsul îi era calm. Când avea 13 ani, căzuse de pe o scară pe când încerca să se uite la nevasta vecinului, apoi se lovise cu capul de terasa de ciment şi-şi pierduse cunoştinţa. Când îşi revenise, mama lui avea urechea lipită de pieptul său şi îi simţise mirosul, un parfum de lavandă. Îi spusese că îşi închipuise că e mort, pentru că nu-i auzise inima şi nici nu-i simţise pulsul. Îi fusese greu să-şi dea seama dacă în vocea ei era uşurare sau dezamăgire. Însă apoi îl dusese la un doctor tânăr, care îi găsise pulsul după eforturi îndelungate şi spusese că e neobişnuit de lent. Şi că adesea comoţiile cauzează o accelerare a pulsului. Fusese internat şi petrecuse o săptămână într-un pat alb, cu vise ameţitor de albe, ca nişte poze supraexpuse, aşa cum este înfăţişată în filme viaţa de după moarte. Alb ca al îngerilor. Nimic din ce e în spitale nu te pregăteşte pentru întunericul care te aşteaptă.

Întunericul care o aştepta pe femeia din salonul al cărui număr îl aflase.

Întunericul care îl aştepta pe poliţistul cu expresia aceea în privire, când aflase ce se întâmplase.

Întunericul care ne aşteaptă pe toţi.

Harry se uita la sticlele de pe rafturile din faţa oglinzii şi la modul în care lichidul auriu din ele pâlpâia ademenitor în lumina reflectată. Rakel dormea. Acum dormea. 45%. Şansele ei de supravieţuire şi conţinutul de alcool din acele sticle erau aproximativ la fel. Somn. El nu putea fi acolo cu ea. Îşi feri privirea. Şi-o mută în schimb la gura lui Mehmet, ale cărui buze formau cuvinte de neînţeles. Harry citise undeva că gramatica turcă era considerată a treia cea mai dificilă din lume. Telefonul pe care-l ţinea bărbatul era al lui Harry.

— Sağ olun, rosti Mehmet, apoi îi înapoie telefonul lui Harry. Spune că a văzut chipul de cin pe pieptul unui bărbat într-o baie turcească din Sagene, numită Cagaloglu Hamam. Spune că l-a văzut de câteva ori acolo, iar ultima dată s-a întâmplat cu mai puţin de un an în urmă, chiar înainte ca el să se întoarcă în Turcia. Şi că bărbatul purta de obicei halat, chiar şi-n saună. Singura dată când l-a văzut fără a fost în hararet.

— Hara-cum?

— Camera cu aburi. S-a deschis uşa, lăsând să se împrăştie aburul pentru o secundă sau două, şi atunci a apucat să-l zărească. A spus că un asemenea tatuaj nu se uită, era ca şi cum şeitan însuşi încerca să se elibereze.

— L-ai întrebat de vreo trăsătură particulară?

— Da. N-a părut să observe cicatricile de sub bărbie pe care le-ai pomenit tu sau ceva asemănător.

Harry dădu gânditor din cap, în timp ce Mehmet le mai turna cafea.

— Mergem la saună? se interesă Wyller de pe taburetul de bar, dar acesta clătină din cap.

— N-avem idee când sau dacă se va arăta acolo, iar dacă o face, nu ştim cum mai arată Valentin zilele astea. Şi e mult prea deştept ca să nu-şi ţină tatuajul acoperit.

Mehmet se întoarse şi puse ceştile pe tejghea în faţa fiecăruia.

— Mersi pentru ajutor, Mehmet! zise Harry. Probabil că ne-ar fi luat cel puţin o zi să dăm de un interpret de turcă autorizat.

Mehmet ridică din umeri.

— Am simţit că trebuie să ajut. La urma urmei, aici s-a aflat Elise înainte de-a fi ucisă.

— Hmm!

Harry ridică privirea din ceaşcă.

— Anders?

— Da?

Anders Wyller părea încântat, era prima oară când îl auzea pe Harry

folosindu-i prenumele.

— Poți să te duci la mașină și să o conduci până aici, în fața ușii?

— Da, dar sunt doar…

— Și ne întâlnim afară.

După ce plecă Wyller, Harry luă o gură de cafea.

— Nu e deloc treaba mea, dar ai cumva probleme, Mehmet?

— Probleme?

— Nu ai cazier, am verificat. Însă tipul care era aici și s-a evaporat în secunda în care ne-a văzut pe noi are. Și chiar dacă nu s-a oprit să ne salute, eu și Danial Banks suntem cunoștințe vechi. Și-a înfipt ghearele în tine?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că abia ai deschis un bar, iar istoricul tău fiscal arată că nu stai călare pe o avere. Iar Banks e specializat în împrumuturi acordate celor ca tine.

— Celor ca mine?

— Oameni cu care băncile nu vor să aibă de-a face. Ce face el e ilegal, știai? Cămătărie, articolul 295 din Codul Penal. L-ai putea denunța, apoi ai scăpa de el. Lasă-mă să te ajut!

Mehmet se uită la polițistul cu ochi albaștri, apoi dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate, Harry…

— Bine.

— …nu-i treaba ta. Se pare că te așteaptă deja colegul tău.

Închise în urma sa uşa salonului. Jaluzelele erau trase, lăsând să pătrundă în cameră foarte puţină lumină. Lăsă buchetul de flori pe noptiera de la capătul patului. Îşi coborî privirea la femeia adormită. Părea atât de singură, întinsă aşa acolo! Trase draperiile, unindu-le. Se aşeză pe scaunul de lângă pat, luă o seringă din buzunarul sacoului şi scoase capacul acului. O prinse pe femeie de braţ şi se uită îndelung la pielea ei. Piele adevărată. Iubea pielea adevărată. Se simţi tentat să o sărute, dar ştia că trebuie să se abţină. Planul. Ţine-te de plan! Apoi înfipse vârful acului în braţul femeii. Îl simţi alunecând prin piele fără să opună rezistenţă.

— Gata, acum te voi lua de lângă el. Eşti a mea, numai a mea, şopti el.

Împinse pistonul şi urmări cum conţinutul închis la culoare era împins, injectat în corpul femeii. Umplând-o de întuneric. Şi de somn.

— Sediul poliţiei? întrebă Wyller.

Harry îşi coborî privirea la ceasul de la mână. Era ora 14:00. Aranjase să se întâlnească la spital cu Oleg peste o oră.

— Spitalul Ullevål, răspunse el.

— Te simţi rău?

— Nu.

Wyller aşteptă, apoi, când nu urmă nimic, băgă maşina în viteza întâi şi porni.

Harry se uita pe geam în timp ce se întreba de ce nu mai spusese nimănui. Trebuia să-i spună lui Katrine, din raţiuni practice. Şi-n afară de ea? Nu. De ce s-o facă?

— Am descărcat ieri Father John Misty, anunţă Wyller.

— Pentru ce?

— L-ai recomandat.

— Chiar aşa? Înseamnă că e bun.

Au tăcut până au rămas blocaţi în trafic, târându-se lent în sus pe Ullevålsveien, pe lângă Catedrala Sankt Olav şi Nordal Bruns gate.

— Opreşte lângă staţia aia de autobuz, văd pe cineva cunoscut! ceru Harry.

Wyller frână şi trase pe dreapta, lângă un refugiu unde câţiva adolescenţi aşteptau autobuzul după şcoală. Şcoala Catedrala Oslo, da, la asta mergea ea. Stătea un pic ferită de mulţimea zgomotoasă, cu părul atârnându-i peste faţă. Fără să aibă vreo idee anume ce urma să-i spună, Harry coborî geamul.

— Aurora!

O zbatere uşoară străbătu trupul longilin al fetei, apoi ea o zbughi precum o antilopă speriată.

— Mereu ai efectul ăsta asupra fetelor? întrebă Wyller în vreme ce Harry îi spuse să demareze.

Fuge în direcţia opusă maşinii, remarcă Harry, urmărind-o în oglinda laterală. Nici nu se gândise. Pentru că luase deja această idee în considerare: când vrei să fugi de cineva aflat într-o maşină, ia-o în direcţia opusă maşinii. Însă ce însemna asta, nu ştia. Un soi de angoasă adolescentină, probabil. Sau o fază, cum o numise Ståle.

Traficul se decongestiona în faţă pe Ullevålsveien.

— Aştept în maşină, zise Anders după ce opri în faţa intrării în Secţia 3 a spitalului.

— S-ar putea să dureze ceva. N-ar fi mai bine să stai în sala de aşteptare?

Tânărul zâmbi şi clătină din cap.

— Amintiri neplăcute cu spitalele.

— Hmm! Mama ta?

— De unde știi?

Harry ridică din umeri.

— Trebuia să fi fost cineva foarte apropiat. Eu mi-am pierdut mama într-un spital pe când eram un băiețel.

— Și la tine a fost din vina medicului?

— Nu, n-a mai putut fi salvată. Așa că am luat vina asupra mea.

Wyller încuviință posomorât.

— În cazul mamei mele a fost un autoproclamat dumnezeu în halat alb. De aceea nu mai pun piciorul acolo.

În drum spre intrare, Harry observă un bărbat care pleca ținând un buchet de flori în dreptul feței; îi atrăsese atenția faptul că te aștepți să vezi oameni care intră cu flori în spital, nu care ies. Oleg stătea în zona de așteptare. Se îmbrățișară în timp ce pacienții și vizitatorii din jur își vedeau de discuțiile lor cu glas scăzut și răsfoitul distrat al revistelor vechi. Oleg era doar cu un centimetru sau doi mai scund decât Harry. Iar acesta uitase că flăcăul se oprise din creștere și că acum putea să-și încaseze pariul.

— Au mai spus și altceva? Despre ce e vorba și dacă e periculos? întrebă Oleg.

— Nu, răspunse Harry. Dar cum ziceam, n-ar trebui să-ți faci prea multe griji, doar ei știu ce fac. I s-a indus coma, într-un fel controlat. OK?

Oleg deschise gura. O închise la loc și încuviință. Iar Harry văzu. Că Oleg înțelesese că Harry îl protejează de adevăr și că îi dă voie s-o facă.

O infirmieră se apropie și le spuse că pot merge să o vadă.

Harry intră primul.

Jaluzelele erau coborâte.

Se apropie de pat și privi în jos la chipul palid. Acum ea era cea care părea departe.

Mult prea departe.

— Re… respiră?

Oleg. Stătea chiar lângă Harry, cum obișnuia când era mic și erau nevoiți să treacă amândoi pe lângă unul dintre nenumăraţii dulăi din Holmenkollen.

— Da, răspunse Harry, dând din cap către mașinăriile pâlpâitoare.

S-au așezat amândoi pe câte o latură a patului, fiecare aruncând câte o privire la linia verde de pe ecran, când credea că celălalt nu remarcă.

Katrine căuta cu privirea prin pădurea de mâini ridicate.

Conferința de presă durase doar 15 minute, iar nerăbdarea din sala de întruniri era deja palpabilă. Se întreba ce anume îi agitase. Că nu aveau nimic nou în privința căutării lui Valentin Gjertsen sau că nu apăruse nimic nou despre vânătoarea de noi victime a lui Valentin Gjertsen. Trecuseră 46 de ore de la ultimul atac.

— Mă tem că voi avea același răspuns la aceleași întrebări. Dacă nu mai aveți întrebări noi…, spuse ea.

— Cum reacționați la faptul că acum vă ocupați de trei crime în loc de două?

Întrebarea fusese adresată de un reporter din spatele încăperii.

Katrine simți cum neliniștea se răspândește prin încăpere precum undele prin apă. Îi aruncă o privire lui Bjørn Holm, care stătea în primul rând, însă acesta doar ridică din umeri drept răspuns. Ea se aplecă spre microfon.

— E posibil ca această informație să nu fi ajuns încă la mine, așa că va trebui să revin cu un răspuns.

Alt glas:

— Spitalul tocmai a comunicat: Penelope Rasch este moartă.

Katrine spera ca expresia să nu-i trădeze confuzia. Supraviețuirea lui Penelope Rasch nu fusese deloc pusă la îndoială.

— Ne vom opri aici și ne vom strânge iarăși când vom ști mai multe.

Katrine își adună hârtiile și se grăbi să coboare de pe podium, apoi ieși pe o ușă laterală.

— Când noi vom ști mai multe decât voi, murmură în barbă, apoi înjură.

Porni furibund pe hol. Ce dracu’ se întâmplase? Mersese ceva greșit la tratamentul ei? Așa spera. Că exista o explicație medicală, vreo complicație neprevăzută, un atac de ceva, chiar vreo eroare medicală. Nu, era imposibil, doar o plasaseră pe Penelope într-un salon secret, al cărui număr nu-l știau decât cei mai apropiați.

Bjørn se apropie în fugă.

— Am discutat cu cei de la Ullevål. Au spus că a fost o otravă necunoscută, în privința căreia nu ar fi avut ce să facă.

— Otravă? De la mușcătură sau s-a întâmplat în spital?

— Neclar — au spus că mâine vor ști mai multe.

Haos nenorocit! Katrine detesta haosul. Și unde era Harry? Futu-i!

— Ai grijă să nu înfigi tocurile alea în podea! rosti Bjørn încet.

Harry îi spusese lui Oleg că doctorii nu știu ce urmează să se întâmple. Nici despre aspectele practice care trebuiau rezolvate, cu toate că nu erau prea multe. În afară de astea, între ei plutea o tăcere grea.

Harry se uită la ceas. Era ora 19:00.

— Ar trebui să te duci acasă, să mănânci şi să dormi puţin. Mâine mergi la facultate.

— Doar dacă ştiu că vei fi tu aici. Nu o putem lăsa singură, replică Oleg.

— Stau aici până mă vor da afară, ceea ce se va întâmpla curând.

— Dar vei rămâne până atunci? Nu vei pleca la muncă?

— Muncă?

— Da. Acum stai aici, nu continui cu… cazul ăla?

— Sigur că nu.

— Ştiu cum devii când te ocupi de o crimă.

— Chiar aşa?

— Îmi amintesc o parte. Şi mi-a zis şi mama.

Harry oftă.

— Acum voi rămâne aici. Promit! Lumea îşi va vedea de treabă fără mine, însă…

Amuţi, lăsând restul frazei să atârne între ei, în aer: … nu şi fără ea.

Trase adânc aer în piept.

— Tu cum te simţi?

Oleg ridică din umeri.

— Mi-e frică. Şi mă doare.

— Ştiu. Du-te acum şi întoarce-te mâine după cursuri! Eu voi fi aici la prima

oră a dimineții.

— Harry?

— Da?

— Va fi mai bine mâine?

Harry se uită la el. Băiatul cu ochi căprui și păr brunet nu avea nicio picătură de sânge de la Harry, însă tot simțea că s-ar uita într-o oglindă.

— Tu ce crezi?

Oleg clătină din cap, iar Harry observă că se lupta să-și rețină lacrimile.

— Așa e. Am stat, cum stai tu acum, alături de mama mea, când era bolnavă. Oră de oră, zi de zi, noapte de noapte. Eram doar un băiețel și m-a ros pe dinăuntru.

Oleg își șterse ochii cu dosul palmei și-și trase nasul.

— Îți dorești să n-o fi făcut?

Harry clătină din cap.

— Asta-i chestia ciudată. Nu putea vorbi cine știe ce, pentru că se simțea prea rău. Stătea întinsă acolo cu un zâmbet slab și se stingea puțin câte puțin, dispărând precum culoarea dintr-o poză rămasă la soare. E totodată cea mai neplăcută și mai plăcută amintire din copilăria mea. Poți înțelege asta?

Oleg aprobă ușor din cap.

— Cred că da.

Se îmbrățișară, luându-și la revedere.

— Tată…, șopti Oleg, iar Harry simți o lacrimă călduță pe gât.

Dar el însuși nu putea să plângă. Nu voia. 45%, 45 de minunate procente.

— Sunt aici, băiatul meu, rosti Harry.

Cu voce hotărâtă. Cu inima amorțită. Se simțea puternic. Putea trece prin asta.

---

[4] Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015 (N.t.).

19. Luni seară

Mona Daa se încălțase cu adidașii, însă pașii tot îi reverberau printre containere. Își parcase micuța mașină electrică lângă poartă și acum mergea prin terminalul întunecos și pustiu, care era de fapt un cimitir pentru echipamente portuare casate. Șirurile de containere erau pietre funerare pentru mărfuri uitate și moarte pentru clienți falimentari sau care nu le mai acceptau, ori de la expeditori care nu mai existau și nu mai puteau primi retururi. Acum bunurile rămâneau blocate într-un tranzit fără de sfârșit pe Ormøya, într-un contrast marcant cu revitalizatul cartier Bjørvika de-alături. Acolo, clădiri scumpe și luxoase se înălțau una după alta, cu pantele ca de gheață ale Operei ca bijuterie a coroanei. Mona era convinsă că avea să sfârșească drept monument al erei petrolului, un Taj Mahal al social-democrației.

Mona folosi lanterna pe care o adusese ca să-și găsească drumul, ajutându-se de cifrele și literele vopsite pe asfalt. Purta colanți negri și o bluză de trening pentru alergat pe deasupra. Într-un buzunar avea un spray paralizant și un lacăt, iar în celălalt, pistolul, un Walther de 9mm pe care îl împrumutase fără să ceară voie de la tatăl ei, care servise un an în Departamentul Sanitar Militar, după ce terminase medicina, și nu mai înapoiase arma vreodată.

Iar pe sub bluza de trening, pe sub cureaua transmițătorului, inima îi bubuia tot mai rapid.

H23 era situat între două șiruri de containere stivuite câte trei.

Și, firește, acolo se afla o cușcă.

Mărimea acesteia dădea de înțeles că fusese folosită ca să transporte ceva mare. Un elefant, o girafă sau poate un hipopotam. Un capăt se putea deschide în întregime, însă era încuiat cu un lacăt enorm care devenise maro

de la rugină. La mijlocul uneia dintre laturile mai lungi se afla o ușă mai mică neîncuiată, despre care Mona presupunea că fusese folosită de cei care hrăneau animalele și curățau cușca.

Balamalele scârțâiră când prinse zăbrelele și deschise ușa. Mai aruncă o ultimă privire în jur. Presupunea că el era deja acolo, ascuns în umbre sau în spatele vreunui container, asigurându-se că e singură, cum conveniseră.

Însă nu mai avea timp pentru îndoieli și ezitări. Făcu același lucru pe care îl făcea când se pregătea să ridice greutăți într-un concurs: își spuse că decizia fusese luată, că era simplu — momentul de gândire era în urmă, tot ce-i rămânea de făcut era să acționeze. Intră înăuntru, scoase din buzunar lacătul pe care-l adusese și-l strânse în jurul marginii ușii și al uneia dintre zăbrele. Îl încuie și puse cheia în buzunar.

Cușca mirosea a urină, însă nu-și dădea seama dacă era de animal sau om. Merse și se poziționă în mijlocul cuștii.

Bărbatul se putea apropia din stânga sau din dreapta, îndreptându-se spre unul dintre capete. Mona ridică privirea. Sau se cățăra pe stiva de containere și putea vorbi cu ea de deasupra. Porni funcția de înregistrare de pe telefon și îl așeză jos, pe podeaua metalică împuțită. După care își ridică mâneca stângă a bluzei și văzu că era ora 19:59. Procedă identic și cu mâneca dreaptă. Pulsometrul indica 128.

— Bună, Katrine, eu sunt.

— Bună! Am tot încercat să dau de tine — mi-ai primit mesajele? Unde ești?

— Acasă.

— Penelope Rasch e moartă.

— Complicații. Am văzut pe site-ul VG.

— Și?

— Și acum am altele pe cap.

— Chiar? Cum ar fi?

— Rakel e în Ullevål.

— Rahat! E grav?

— Da.

— La dracu’, Harry! Cât de rău?

— Nu știu, dar nu mai pot lua parte la anchetă. De aici înainte voi rămâne la spital.

Pauză.

— Katrine?

— Da? Da, firește. Îmi pare rău, doar că sunt prea multe de procesat dintr-odată. Evident, ai tot sprijinul și compasiunea mea. Dar, la dracu’, Harry, ai cu cine să stai de vorbă? Vrei să…?

— Mersi, Katrine, dar tu ai de prins un individ. Îmi voi dizolva echipa, iar tu va trebui să te descurci cu ce ai. Folosește-l pe Smith. Abilitățile lui sociale sunt probabil mai proaste decât ale mele, însă e neînfricat și îndrăznește să gândească fără constrângeri. Și Anders Wyller este interesant. Oferă-i ceva mai multă responsabilitate și vezi ce iese.

— M-am tot gândit și eu la asta. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, absolut orice!

— Dap.

Încheiară apelul și Harry se ridică în picioare. Se apropie de cafetieră, auzindu-și propriii pași târându-se pe podea. El nu obișnuia niciodată să-și târască pașii, niciodată. Rămase cu carafa de sticlă în mână și se uită prin bucătăria goală. Uitase unde își lăsase cana. Puse carafa jos, se așeză la masă și apelă numărul lui Mikael Bellman. Îi intră mesageria vocală. Ceea ce era în

regulă, oricum nu avea prea multe de zis.

— Sunt Hole. Soţia mea e bolnavă, deci renunţ. Decizia e finală.

Rămase pe scaun şi se uită pe fereastră la luminile oraşului.

Se gândi la bivolul de apă de o tonă rămas cu leul solitar agăţat de gât. Bivolul de apă sângera din toate rănile, însă avea o grămadă de sânge şi dacă ar fi reuşit doar să-l facă pe leu să-i dea drumul, atunci i-ar fi fost uşor să-l calce cu copitele sau să-l străpungă cu coarnele. Însă timpul se scurgea cu repeziciune, iar beregata îi era strânsă şi el avea nevoie de aer. Şi mai veneau şi alţi lei, căci turma prinsese miros de sânge.

Harry vedea luminile, însă gândurile parcă nu-i mai păruseră niciodată atât de departe.

Inelul de logodnă. Valentin îi dăduse un inel, apoi se întorsese. Exact ca Logodnicul. La naiba! Îndepărtă gândul. Era vremea să-şi închidă mintea. Să stingă luminile, să încuie şi să se întoarcă acasă.

* * *

Era 20:14 când Mona auzi un zgomot. Venea din întuneric, care se adâncise de când ea intrase în cuşcă. Văzu o mişcare. Se apropia ceva. Repetase în minte întrebările pregătite şi acum se gândea ce o înfricoşa mai rău: faptul că el venea sau că nu venea? Însă acum nu mai avea niciun dubiu. Îşi simţi pulsul bubuindu-i în gât şi strânse pistolul din buzunarul bluzei. Se antrenase să tragă cu el în pivniţa părinţilor, iar de la o distanţă de şase metri lovise ce luase la ţintă, o pelerină de ploaie pe jumătate putrezită, atârnată de un cârlig înfipt în zidul de cărămidă.

Veni din beznă şi se opri în lumina unei nave de mărfuri ce era amarată lângă silozurile de ciment aflate la câteva sute de metri distanţă.

Era un câine.

Animalul lipăi în jurul cuştii şi se uită la ea.

Părea vagabond. În fine, nu avea nicio zgardă, şi era atât de slab şi de jigărit, că era greu de imaginat că locul lui ar fi fost altundeva. Era genul de câine pe care Mona cea cu alergie la pisici sperase întotdeauna să-l găsească într-o bună zi şi să o urmeze acasă, pentru ca apoi să n-o mai părăsească niciodată.

Mona întâlni privirea câinelui ce abia vedea şi-şi imagină că îşi dă seama ce gândeşte acesta. O fiinţă umană închisă într-o cuşcă. Şi-l auzi cum râde în sinea lui.

După ce se uită o vreme la ea, câinele se aşeză paralel faţă de cuşcă, apoi ridică un picior şi un jet de lichid lovi zăbrelele şi podeaua din interior.

După care dispăru înapoi în beznă.

Fără să-şi ciulească urechile sau să adulmece aerul.

Iar Mona înţelese.

Nu mai venea nimeni.

Se uită iar la pulsometru. 119. Şi tot scădea.

El nu era aici. Atunci, unde era?

Harry distingea ceva în întuneric.

În mijlocul aleii, dincolo de lumina proiectată de ferestre şi aproape de trepte, vedea silueta cuiva care stătea cu braţele pe lângă corp, nemişcat, şi se uita la fereastra bucătăriei şi la Harry.

El îşi coborî privirea şi se uită în jos la cana de cafea de parcă n-ar fi văzut deloc silueta de afară. Pistolul său se afla la etaj.

Să fugă și să-l ia?

Pe de altă parte, dacă era totuși bărbatul vânat care se apropia de vânător, nu voia să-l sperie.

Harry se ridică și se întinse, conștient că era perfect vizibil în bucătăria bine luminată. Se duse în living, care dădea tot înspre alee, luă o carte și apoi făcu repede doi pași mari spre ușa de la intrare, înhățând foarfeca de grădină pe care Rakel o lăsase lângă cizme, apoi smuci de ușă și o luă la fugă pe scări.

Silueta nu se clinti.

Harry se opri și apoi se uită cu atenție.

— Aurora?

Harry scotocea prin bufetele din bucătărie.

— Cardamom, scorțișoară, mușețel. Rakel are o mulțime de ceaiuri pe-aici, dar dat fiind că eu sunt băutor de cafea, chiar nu știu ce să-ți recomand.

— De scorțișoară e în regulă, răspunse Aurora.

— Poftim! spuse apoi Harry, întinzându-i o cutie.

Fata scoase un pliculeț și Harry o urmări în timp ce îl înmuia în cana cu apă fierbinte.

— Ai fugit alaltăieri de la sediul poliției.

— Da, răspunse ea simplu, apăsând pliculețul de ceai cu o linguriță.

— Și astăzi din stația de autobuz.

Ea nu răspunse, iar părul îi căzu din nou, acoperindu-i fața.

Harry se așeză pe scaun și luă o gură de cafea. Îi oferi timpul de care avea

nevoie, fără a umple tăcerea cu cuvinte ce necesitau răspunsuri.

— N-am văzut că eşti tu, rosti ea în cele din urmă. Bine, am văzut, dar eram deja speriată, şi de multe ori e nevoie ca mintea să-i spună corpului că e totul în regulă. Iar între timp corpul meu reuşise deja să o ia la fugă.

— Mhm! Îţi e teamă de cineva?

Fata încuviinţă.

— Tata.

Harry se adună pentru ce urma, căci nu voia să continue, nu voia să ajungă acolo. Însă trebuia.

— Ce-a făcut tatăl tău?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— El m-a violat şi mi-a spus că nu trebuie să spun nimănui. Pentru că apoi el va muri…

Amețeala veni atât de subit, încât Harry rămase fără aer câteva clipe, iar un gust amar i se ridică în gât când înghiţi.

— Tatăl tău a spus că va muri?

— Nu!

Exclamaţia ei bruscă şi furioasă creă un ecou scurt şi aspru între pereţii bucătăriei.

— Bărbatul care m-a violat m-a amenințat că îl va omorî pe tata dacă spun vreodată cuiva. A mai zis că aproape l-a omorât pe tata odată şi că nimic nu-l va mai împiedica să o facă data viitoare.

Harry clipi, încercând să absoarbă amestecul amar de şoc şi uşurare.

— Ai fost violată? întrebă el cu un calm reţinut.

Fata aprobă, apoi își trase nasul și se șterse la ochi.

— În toaleta fetelor, când jucam într-un turneu de handbal. În ziua în care tu și Rakel v-ați căsătorit. M-a violat, apoi a plecat.

Harry simțea cum se prăbușește.

— Pot arunca ăsta undeva?

Aurora ținea deasupra căniii pliculețul de ceai picurând.

Harry doar întinse o mână.

Fata se uită la el nesigură înainte de-a drumul pliculeţului de ceai. Harry încleștă pumnul, simțind apoi cum apa îi arde pielea și i se scurge printre degete.

— Ți-a făcut rău, în afară de…?

O clătinare din cap.

— M-a strâns atât de tare, încât mi-a lăsat vânătăi. Mamei i-am spus că sunt de la meci.

— Vrei să spui că ai ținut totul secret până acum? Trei ani?

Aurora încuviinţă.

Harry simțea că e pe punctul să cedeze, să se ridice și să ocolească masa pentru a o strânge în brațe. Dar se gândi mai bine și-și aduse aminte de ce-i spusese Smith în legătură cu apropierea și intimitatea.

— Și de ce ai venit acum să-mi spui?

— Pentru că omoară și alți oameni. Am văzut desenul în ziar. E el, bărbatul cu ochi ciudați. Trebuie să mă ajuți, unchiule Harry. Trebuie să mă ajuți să-l protejez pe tata.

Harry dădu aprobator din cap, respirând cu gura deschisă.

Aurora își înclină capul cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Unchiule Harry?

— Da?

— Plângi?

Harry simți gustul sărat al primei lacrimi în colțul gurii. La naiba!

— Scuze! făcu el cu o voce groasă. Cum e ceaiul?

Apoi înălță capul ca să-i întâlnească privirea. Se schimbase complet. Ca și cum se deschisese ceva. Ca și cum, pentru prima dată după foarte multă vreme, fata se uita în afară cu ochii ei splendizi, nu înăuntru, cum făcuse când se întâlniseră recent.

Aurora se ridică, împinse cana într-o parte și ocoli masa. Se aplecă peste masă și-l cuprinse în brațe.

— O să fie bine. O să fie bine.

Marte Ruud se apropie de clientul care tocmai intrase în restaurantul Schrøder’s, care era aproape gol.

— Scuze, dar nu mai servim bere de jumătate de oră și vom închide în zece minute.

— Dați-mi o cafea, o beau repede, zise el, apoi zâmbi.

Ea se întoarse în bucătărie. Bucătarul plecase acasă de aproape o oră, la fel și Rita. De obicei un singur angajat mai lucra atât de târziu în serile de luni, și chiar dacă era destul de liniștit, fata era ușor agitată pentru că era prima ei seară singură. Rita avea să se întoarcă exact înainte de închidere, ca să o ajute cu casa de marcat.

În câteva secunde apa pentru o singură ceașcă de cafea clocotea în fierbător.

Adăugă cafea solubilă. Se întoarse apoi în sală şi aşeză ceaşca în faţa bărbatului.

— Te pot întreba ceva, având în vedere că n-am mai rămas decât noi doi? zise el, uitându-se la ceaşca aburindă.

— Da, răspunse Marte, chiar dacă voise să spună nu.

Îşi dorea doar ca el să-şi bea cafeaua şi să plece, lăsând-o să încuie uşa şi să o aştepte pe Rita, ca să poată pleca apoi acasă. Avea primul curs dimineaţă, la 8:15.

— Aici vine să bea celebrul detectiv? Harry Hole?

Marte încuviinţă. Sinceră să fie, de fapt nu auzise de el înainte să vină, un tip înalt şi cu o cicatrice urâtă pe faţă. Apoi Rita îi povestise totul despre Harry Hole, în detaliu.

— Unde se aşază de obicei?

— S-ar părea că acolo, răspunse Marte, arătând spre masa din colţ, de lângă geam. Dar acum nu mai vine la fel de des.

— Nu, dacă vrea să-l prindă pe „perversul ăla mizerabil“, cum se exprimă el, probabil că nu mai are timp să stea aici. Dar tot locul lui rămâne. Mă înţelegi?

Marte zâmbi şi dădu din cap aprobator, cu toate că nu era sigură că înţelege.

— Cum te cheamă?

Marte ezită, neştiind dacă-i plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia lor.

— Vom închide peste şase minute, deci dacă vreţi să vă beţi cafeaua, poate că…

— Marte, ştii de ce ai pistrui?

Fata încremeni. De unde-i ştia numele?

— Vezi tu, când erai mică şi nu aveai pistrui, te-ai trezit într-o noapte. Aveai un kabuslar, un coşmar. Încă mai erai îngrozită când ai fugit în dormitorul mamei tale, pentru ca ea să-ţi poată spune că monştrii şi fantomele nu există. Însă în dormitorul ei se afla un bărbat gol negru-albăstrui, ghemuit peste pieptul mamei tale. Cu urechi lungi şi ascuţite şi cu sânge curgându-i pe la colţurile gurii. Şi în timp ce tu stăteai acolo şi te holbai, el şi-a umflat obrajii şi, înainte să apuci să fugi, a scuipat afară tot sângele din gură, acoperindu-ţi faţa şi pieptul cu stropi mici. Iar sângele acela, Marte, n-a mai ieşit niciodată, indiferent cât te-ai spălat.

Bărbatul suflă în cafea.

— Deci asta explică de unde ai pistruii, însă întrebarea este de ce? Iar răspunsul este uşor şi nesatisfăcător, Marte. Pentru că te-ai aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Pur şi simplu, lumea nu e dreaptă.

Ridică ceaşca şi deschise larg gura, apoi îşi turnă cafeaua încă aburindă în gură. Fata icni îngrozită, cu respiraţia tăiată, temându-se că s-ar putea întâmpla ceva, fără să ştie însă ce. Şi nici nu avu timp să vadă jetul, înainte să fie lovită în faţă de cafeaua fierbinte.

Orbită, se răsuci şi alunecă în lichidul vărsat, lovind cu un genunchi podeaua, dar se ridică în picioare şi se repezi spre uşă, împingând un scaun pentru a-l încetini pe bărbat, în vreme ce încerca să clipească pentru a scăpa de cafeaua din ochi. Înhăţă clanţa uşii şi trase de ea. Încuiată. O încuiase el. Auzi paşi scârţâind în urma ei în timp ce-şi punea arătătorul şi degetul mare pe încuietoare, însă nu mai avu timp să mai facă şi altceva, pentru că simţi cum o prinde de curea şi o smuceşte înapoi. Marte încercă să ţipe, dar tot ce reuşi să scoată fură nişte scâncete slabe. Alţi paşi. Acum bărbatul stătea în faţa ei. Nu voia să ridice privirea, nu voia să se uite la el. Nu avusese niciodată un coşmar cu un bărbat negru-albăstrui când era mică, doar unul cu un bărbat cu cap de câine. Iar acum ştia că, dacă va ridica privirea, exact aia avea să vadă. Aşa că rămase cu ea plecată, uitându-se în schimb la cizmele de cowboy cu botul ascuţit.

20. Luni noapte, marți dimineață

— Da?

— Harry?

— Da.

— Nu eram sigură că ăsta e numărul tău. Sunt Rita. De la Schrøder’s. Știu că e târziu și-mi pare rău că te-am trezit.

— Nu dormeam, Rita.

— Am sunat la poliție, dar ei… în fine, au fost aici, însă acum au plecat.

— Rita, liniștește-te! Ce s-a întâmplat.

— E vorba de Marte, fata cea nouă pe care ai cunoscut-o când ai fost ultima dată aici.

Harry își aminti de mânecile ei suflecate și de nerăbdarea sa ușor nervoasă.

— Da?

— A dispărut. Am ajuns aici chiar înainte de miezul nopții pentru a o ajuta cu casa de marcat, dar nu era nimeni. Totuși, ușa nu era încuiată. Marte e de încredere și aveam o înțelegere. Pur și simplu n-ar fi plecat fără să încuie. Nu răspunde nici la telefon, iar prietenul ei spune că n-a ajuns acasă. Poliția a verificat la spital, dar nimic. Polițista a spus că se întâmplă tot timpul, lumea dispare în maniere ciudate, după care apare câteva ore mai târziu cu o explicație perfect logică. Ar trebui să-i sun înapoi dacă Marte nu apare după 12 ore.

— Ce ţi-au spus e adevărat, Rita, n-au făcut decât să respecte procedurile de rutină.

— Da, dar… alo?

— Sunt aici, Rita.

— Când făceam curăţenie, pregătindu-mă să închid, am descoperit că cineva scrisese ceva pe una dintre feţele de masă. Aducea a ruj şi e exact nuanţa de roşu pe care o foloseşte Marte.

— OK. Şi ce scria?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic. O singură literă. Un „v“. Şi exact pe locul tău.

Ora 3 dimineaţa.

Un răcnet îşi făcu loc printre buzele lui Harry, reverberând între pereţii subsolului gol. Harry se uită la bara de fier care ameninţa să cadă şi să-l zdrobească, în timp ce braţele sale tremurătoare o ţineau în sus. Apoi, cu un efort final, împinse greutăţile departe de el, făcându-le să se ciocnească una de alta după ce lăsă bara în suportul ei. Rămase întins pe bancă, icnind după aer.

Închise ochii. Îi promisese lui Oleg că va fi cu Rakel. Însă trebuia să se întoarcă acolo. Trebuia să-l prindă. Pentru Marte. Pentru Aurora.

Nu.

Era prea târziu. Pentru Aurora era prea târziu. Şi pentru Marte. Deci trebuia s-o facă pentru cele care încă nu deveniseră victime, cele care încă mai puteau fi salvate de Valentin.

Harry prinse iar bara, simțind metalul lipit de bătăturile din palme.

Undeva unde poți fi util.

Bunicul lui îi spusese asta, că tot ce trebuie să faci este să fii util. Când bunica lui îl născuse pe tatăl lui Harry, pierduse atât de mult sânge, încât moașa îl sunase pe doctor. Bunicul, căruia i se spusese că nu are cu ce să le ajute, nu mai suportase să audă țipetele bunicii, așa că ieșise afară, pusese frâiele pentru plug pe cal și începuse să are câmpul. Mânase calul cu biciul scoțând țipete suficient de puternice pentru a le acoperi pe cele din casă, după care se repezise el însuși să împingă plugul după ce bătrânul și credinciosul său cal începuse să se împiedice în hățuri. După ce țipetele se opriseră și doctorul ieșise afară ca să-i spună că atât mama, cât și copilul aveau să supraviețuiască, bunicul se prăbușise în genunchi, sărutase pământul și-i mulţumise unui Dumnezeu în care nu credea.

În aceeași noapte, calul se prăbușise în grajd și murise.

Acum Rakel zăcea în spital. Tăcută. Iar el trebuia să se hotărască.

Undeva unde poți fi util.

Harry sălță bara din suport și și-o apropie de piept. Inspiră adânc. Își încordă mușchii. Și răcni.

Partea a doua

21. Marți dimineață

Era 7:30. În aer plutea o ploaie fină și Mehmet se pregătea să traverseze strada când observă un bărbat în fața barului Jealousy. Își făcuse mâinile binoclu și le lipise de geam, ca să privească înăuntru. Primul lucru la care se gândi Mehmet fu că Danial Banks își cerea mai devreme următoarea rată, însă când se apropie, văzu că bărbatul era mai înalt și blond. Îi trecu prin minte că trebuie să fie vreunul dintre clienți mai vechi și alcoolici care se întorsese în speranța că barul deschidea tot la 7:00 dimineața.

Însă când bărbatul se întoarse cu fața spre stradă, trăgând din țigara înfiptă între buze, văzu că era polițistul. Harry.

— Bună dimineața! Ți-e sete? rosti Mehmet în timp ce-și scotea cheile.

— Și asta. Dar am o ofertă pentru tine.

— Ce gen de ofertă?

— Genul care poate fi refuzat.

— În cazul ăsta mă interesează, răspunse Mehmet, apoi îl lăsă pe polițist să intre.

Îl urmă și el, apoi încuie ușa și aprinse luminile din spatele tejghelei.

— Ăsta e un bar chiar bun, spuse Harry, așezându-și coatele pe tejghea și trăgând adânc aer în piept.

— Vrei să-l cumperi? replică sec Mehmet în timp ce turna apă într-un cezve, ibricul lui turcesc special.

— Da, răspunse Harry.

Mehmet râse.

— Fă-mi o ofertă!

— 435 000 de coroane.

Mehmet se încruntă.

— De unde ai scos numărul ăsta?

— De la Danial Banks. Am avut o întâlnire cu el în această dimineaţă.

— În această dimineaţă? Dar e abia…

— M-am trezit devreme. La fel şi el. Adică a trebuit să-l trezesc eu şi să-l trag jos din pat.

Mehmet se uită la poliţistul cu ochi injectaţi.

— E o figură de stil. Ştiu unde locuieşte. I-am făcut o vizită şi i-am făcut o ofertă.

— Ce fel de ofertă?

— De genul celălalt. Genul pe care nu-l poţi refuza.

— Adică?

— Am răscumpărat datoria barului Jealousy la valoarea adevărată şi în schimb eu nu voi trimite fiscul peste el pentru încălcarea articolului 295, pentru cămătărie.

— Glumeşti?

Harry ridică din umeri.

— Posibil să exagerez, posibil ca el să fi refuzat. Pentru că a fost în stare să-mi spună că articolul 295 a fost din păcate abrogat în urmă cu vreo doi ani. Unde o să ajungă lumea asta dacă infractorii sunt la curent cu schimbările

legislative mai bine decât polițiștii? În orice caz, aranjamentul pentru împrumutul pe care l-ai făcut pare să compenseze pentru toate problemele pe care i-am promis că am să i le fac din alte puncte de vedere. Deci acest document… — detectivul puse pe tejghea o foaie de hârtie scrisă de mână — confirmă că Danial Banks a primit banii și că eu, Harry Hole, sunt mândrul deținător al unei datorii de 435 000 de coroane pe care Mehmet Kalak trebuie să o achite, cu barul Jealousy, toate activele și chiria ca garanție.

Mehmet citi primele rânduri și clătină din cap.

— La dracu'! Deci ai avut aproape jumătate de milion pe care pur și simplu i l-ai putut da lui Banks pe loc?

— Am lucrat o vreme ca recuperator de datorii în Hong Kong. Eram… bine remunerat. Așa că am acumulat un oarecare capital. Banks a primit un cec și un extras de cont.

Mehmet începu să râdă.

— Deci acum tu ești cel care mă va extorca de bani, Harry?

— Nu, dacă ești de acord cu oferta mea.

— Anume?

— Să transformăm datoria în capital circulant.

— Preiei tu barul?

— Cumpăr o parte din acțiuni. Tu vei fi partenerul meu și îmi vei putea cumpăra partea oricând vei dori.

— În schimbul a ce?

— Vei merge la o baie turcească, în timp ce un prieten de-ai mei are grijă de bar.

— Poftim?

— Vreau să transpiri până te transformi într-o stafidă la Cagaloglu Hamam, în timp ce-l aștepți pe Valentin Gjertsen să apară.

— Eu? De ce eu?

— Pentru că Penelope Rasch a murit, iar tu și o fată de 15 ani sunteți singurele persoane în viață care au văzut cum arată Valentin Gjertsen în ultima vreme.

— Eu știu…?

— Îl vei recunoaște.

— Ce te face să crezi asta?

— Am citit raportul. Ai spus, citez: „Nu m-am uitat cu adevărat la el suficient de mult sau de atent ca să fiu în stare să-l descriu“.

— Exact.

— Am avut o colegă care putea recunoaște orice chip uman pe care îl văzuse vreodată. Ea mi-a spus că abilitatea de-a distinge și a recunoaște un milion de chipuri este localizată într-o parte a creierului numită girusul fusiform și că fără această abilitate ne-ar fi fost foarte greu să supraviețuim ca specie. Îmi poți descrie ultimul client care s-a aflat ieri aici?

— Ăăă… nu.

— Și totuși l-ai recunoaște într-o fracțiune de secundă dacă ar intra acum.

— Probabil.

— Pe asta mizez.

— Pui la bătaie 435 000 de coroane pe asta? Și dacă nu-l recunosc?

Harry își împinse buza de jos în față.

— Atunci măcar voi fi proprietarul unui bar.

La 7:45, Mona Daa deschise ușa redacției VG și intră. Avusese o noapte proastă. Chiar dacă se dusese direct la Gain de la terminalul de containere și exersase atât de intens, că o durea tot corpul, abia dacă apucase să ațipească. În final hotărâse să abordeze problema cu redactorul, fără a intra în detalii. Să-l întrebe dacă o sursă mai avea dreptul la anonimat dacă trăsese pe sfoară un jurnalist. Cu alte cuvinte: acum se putea duce la poliție cu ce avea? Sau mai înțelept era să aștepte și să vadă dacă el avea să mai ia legătura cu ea? La urma urmei, putea exista o explicație valabilă pentru care el nu mai venise la întâlnire.

— Pari obosită, Daa, ai petrecut azi-noapte? începu șeful.

— Aș vrea eu, răspunse Mona încet, lăsându-și geanta pentru sală lângă birou și pornindu-și computerul.

— De vreun gen ceva mai experimental, probabil?

— Aș vrea eu, repetă Mona ceva mai tare.

Ridică privirea și văzu că mai multe fețe se ridicaseră deasupra ecranelor computerelor din open space. Fețe rânjite, cu expresii întrebătoare.

— Ce e? strigă ea.

— Doar stripperi sau și sadomaso? strigă un glas grav, pe care nu apucă să-l identifice, pentru că vreo două fete izbucniră într-un râs incontrolabil.

— Verifică-ți e-mailul, continuă șeful de redacție. Am fost adăugați și câțiva dintre noi.

Mona îngheță cu totul. Simți un fior de anticipare când mai degrabă lovi decât apăsă butoanele tastaturii.

Expeditorul era infractiuniviolente@oslopol.no.

Niciun text, doar o imagine. Făcută probabil cu o cameră fotosensibilă, având în vedere că ea nu observase niciun bliț. Și probabil folosindu-se de lentile

speciale. În fundal se vedea câinele care urina pe cuşcă şi ea, în mijlocul cuştii, ţeapănă şi cu o privire de animal sălbatic. Fusese păcălită. Nu vampiristul fusese cel care o sunase.

* * *

La 8:15, Smith, Wyller, Holm şi Harry erau în Boiler Room.

— Avem o dispariţie care ar putea fi opera vampiristului, începu Harry. Marte Ruud, 24 de ani, dispărută de la restaurantul Schrøder's, chiar înainte de miezul nopţii. Katrine îi pune la curent pe cei din echipa de anchetă.

— Echipa de teren este acum acolo, completă Bjørn Holm. Nimic, deocamdată. În afară de ce-ai pomenit deja.

— Anume? întrebă Wyller.

— Un „v" scris cu ruj pe o faţă de masă. Unghiul dintre linii se potriveşte cu cel de pe uşa Ewei Dolmen.

Fu întrerupt de un zumzet de chitară pe care Harry îl recunoscu a fi Don Helms, ce cânta introul la Your Cheating Heart al lui Hank Williams.

— Wow, avem semnal! exclamă Bjørn Holm, scoţându-şi telefonul din buzunar. Holm. Poftim? Nu te aud. Stai un pic!

Bjørn dispăru pe uşă, în pasaj.

— Se pare că această răpire ar putea avea legătură cu mine, continuă Harry. Restaurantul meu, masa mea obişnuită.

— Nu e bine deloc, interveni Smith, clătinând din cap. Şi-a pierdut controlul.

— Nu e bine că şi-a pierdut controlul? Asta nu înseamnă că urmează să fie

mai neglijent? se miră Wyller.

— Ar putea să însemne veşti bune, replică Smith. Însă acum, că ştie cum e să deţină putere şi control, nu-i va mai îngădui nimănui să i le ia. Ai dreptate, e pe urmele tale, Harry. Şi ştii de ce?

— Articolul din VG, răspunse Wyller.

— L-ai numit un pervers mizerabil care… cum era?

— Căruia abia aştepţi să-i pui o pereche de cătuşe, completă Wyller.

— Deci l-ai descris drept mizerabil şi ai ameninţat că-i iei puterea şi controlul.

— Isabelle Skøyen l-a numit aşa, nu eu, dar nu asta contează acum, răspunse Harry, frecându-şi ceafa. Smith, crezi că se va folosi de fată ca să ajungă la mine?

Smith clătină din cap.

— E moartă.

— Cum poţi să fii aşa de sigur?

— El nu-şi doreşte o confruntare, ci doar să vă arate ţie şi tuturor celorlalţi că deţine controlul. Că poate merge în localul tău şi lua pe unul de-ai tăi.

Harry se opri cu mâna pe ceafă.

— Unul „de-ai mei“?

Smith nu răspunse.

Bjørn Holm se întoarse.

— Era de la Ullevål. Chiar înainte ca Penelope Rasch să moară, un bărbat a venit la recepţie şi s-a prezentat drept cineva pe care ea îl trecuse ca prieten, un anume Roar Wiik, fostul logodnic.

— Tipul care i-a oferit inelul de logodnă pe care Valentin i l-a furat apoi din apartament, completă Harry.

— Au luat legătura cu el ca să-l întrebe dacă a observat ceva neobișnuit legat de starea ei. Însă Roar Wiik spune că el nu a fost la spital, continuă Bjørn.

În Boiler Room se așternu liniștea.

— Deci nu logodnicul…, spuse Smith. Așadar…

Rotilele scaunului lui Harry scoaseră un scârțâit, însă acesta era deja gol și se apropia în viteză de perete.

Harry însuși era deja la ușă.

— Wyller, cu mine!

Harry alerga.

Holul spitalului se întindea în fața lui și părea să se tot lungească, întinzându-se mai rapid decât putea el să fugă, ca un univers în expansiune prin care nici lumina și nici măcar gândul nu mai pot răzbate.

Reuși în ultima clipă să evite un bărbat care ieșea pe o ușă strângând în mână un suport pentru perfuzii.

Unul de-ai tăi.

Valentin o luase pe Aurora pentru că era fiica lui Ståle Aune.

Pe Marte Ruud pentru că lucra în barul unde Harry venea în mod regulat.

Pe Penelope Rasch pentru a le arăta că poate.

Unul de-ai tăi.

301.

Harry înhăță pistolul din buzunarul sacoului. Un Glock 17 care zăcuse aproape un an și jumătate neatins, încuiat într-un sertar de la etaj. În dimineața asta îl luase cu el. Nu pentru că-și închipuia că urmează să-l folosească, ci fiindcă, pentru prima oară în patru ani, nu era sigur că nu urmează să-l folosească.

Deschise ușa cu mâna stângă în timp ce ținea pistolul ațintit în față.

Salonul era pustiu. Fusese golit.

Rakel nu mai era acolo. Nici patul nu mai era.

Harry icni după aer.

Se apropie de locul în care se aflase patul.

— Îmi pare rău, nu mai e! rosti o voce în spatele său.

Harry se răsuci cu totul. Doctorul Steffens stătea în ușă cu mâinile în buzunarele halatului alb. Bărbatul ridică o sprânceană când văzu pistolul.

— Unde e? gâfâi Harry.

— Îți spun după ce lași ăla deoparte.

Harry coborî pistolul.

— La analize, răspunse Steffens.

— E… e bine?

— Starea ei a rămas la fel: stabilă, dar incertă. Însă va trece cu bine peste această zi, dacă pentru asta îți faci griji. Ce-i cu atâta dramă?

— Trebuie să fie supravegheată.

— În clipa asta este supravegheată de cinci membri ai personalului spitalului.

— Vom posta un polițist înarmat în fața ușii. Vreo obiecție?

— Nu, dar nu depinde de mine. Îți faci griji că ucigașul va veni aici?

— Da.

— Pentru că e soția celui care îl vânează? Noi nu divulgăm numărul salonului nimănui care nu este rudă.

— Asta nu a împiedicat pe cineva să se dea drept logodnicul lui Penelope Rasch și să obțină numărul salonului ei.

— Nu?

— Voi aștepta aici până va ajunge un agent.

— În cazul ăsta, poate ai vrea o cafea?

— Nu trebuie să…

— Nu, dar ai nevoie. O clipă doar, avem nişte cafea straniu de proastă în camera personalului.

Steffens ieși din salon și Harry rămase să se uite prin jur. Scaunele pe care stătuseră el și Oleg rămăseseră unde le lăsaseră cu o zi în urmă, de o parte și de alta a patului care nu mai era acolo. Harry se așează pe unul dintre ele și se uită la podeaua gri. Își simți pulsul încetinind. Cu toate astea, în continuare părea că în încăpere nu e suficient aer. O rază de lumină cădea printr-o despărțitură dintre draperii, întinzându-se pe podea între scaune, iar el observă o șuviță de păr pe jos. O ridică. Oare Valentin venise aici s-o caute, însă ajunsese prea târziu? Harry înghiți în sec. N-avea niciun motiv să se gândească acum la asta; Rakel era în siguranță.

Steffens se întoarse și-i întinse lui Harry un pahar de carton, apoi luă o gură din al său și se așează pe celălalt scaun. Cei doi bărbați rămaseră față în față, la mai puțin de un metru distanță.

— Băiatul tău a fost aici, începu Steffens.

— Oleg? Nu trebuia să vină înainte să termine cursurile la facultate.

— A întrebat de tine. Părea supărat că i-ai lăsat mama singură.

Harry dădu aprobator din cap și mai bău un pic de cafea.

— La această vârstă, ei se înfurie adesea și sunt plini de indignare morală, continuă Steffens. Mută asupra tatălui vina pentru absolut orice nu merge, iar bărbatul care își doreau odată să devină începe să reprezinte tot ce nu vor să devină.

— Vorbești din proprie experiență?

— Desigur, doar asta facem tot timpul.

Surâsul lui Steffens dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Hmm! Steffens, te pot întreba ceva personal?

— Sigur că da.

— Se termină în mod pozitiv?

— Poftim?

— Bucuria de-a salva vieți minus disperarea de a-i pierde pe cei pe care i-ai fi putut salva.

Steffens se uită în ochii lui Harry. Poate că de vină era situația, doi oameni stând față în față într-o cameră semiobscură, ceea ce o transforma într-o întrebare firească. Vapoare trecând unul pe lângă altul în noapte. Steffens își dădu jos ochelarii și-și plimbă mâinile peste față ca și cum ar fi vrut să-și șteargă oboseala. Clătină din cap.

— Nu.

— Dar tot o faci.

— E o chemare.

— Da, am văzut crucea din biroul tău. Crezi în chemări.

— Cred că și tu o faci, Hole. Te-am văzut. Poate că nu e o chemare de la Dumnezeu, dar o simți și tu, la fel ca mine.

Harry își ridică privirea din pahar. Steffens avea dreptate că această cafea era bizar de proastă.

— Asta înseamnă că nu-ți place ceea ce faci?

— Urăsc ce fac, zâmbi medicul specialist. Dacă ar fi fost după mine, aș fi devenit pianist și aș fi susținut concerte.

— Ești un pianist bun?

— Nu ăsta-i blestemul? Când nu ești bun la ceea ce-ți place cel mai mult, ci la ceva ce urăști.

Harry aprobă din cap.

— Ăsta-i blestemul. Facem treburi care sunt utile.

— Iar minciuna este că există o recompensă pentru cel care-și urmează chemarea.

— Poate că uneori munca în sine reprezintă o recompensă suficientă.

— Nu și pentru pianistul care adoră muzica sau pentru călăul care adoră sângele.

Steffens arătă spre insigna cu numele său prinsă de halatul alb.

— M-am născut și am crescut mormon în Salt Lake City și am primit numele după John Doyle Lee, un bărbat iubitor de pace și de Dumnezeu, care în 1857 a primit poruncă de la bătrânii parohiei sale să masacreze un grup de imigranți păgâni rătăciți pe teritoriul lor. A scris despre tumultul din sufletul său într-un jurnal și despre oribila chemare pe care soarta o abătuse asupra sa, însă pe care pur și simplu trebuia să o accepte.

— Masacrul de la Muntele Meadows.

— Deci cunoşti istoria, Hole.

— Am studiat crimele în serie la FBI, unde am aflat şi despre cele mai cunoscute crime în masă. Trebuie să mărturisesc că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu cel de la care ai căpătat numele.

Steffens se uită la ceas.

— Să sperăm că recompensa îl aştepta în Rai, pentru că pe pământ toţi l-au trădat pe John Doyle Lee, inclusiv liderul spiritual, Brigham Young. John Doyle a fost condamnat la moarte. Însă tatăl meu tot considera că a dat un exemplu demn de urmat, renunţând la iubirea ieftină a aproapelui în favoarea urmării unei chemări pe care o ura.

— Poate că n-o ura atât de tare pe cât pretindea.

— Ce vrei să spui?

Harry ridică din umeri.

— Un alcoolic urăşte şi blestemă băutura pentru că-i distruge viaţa. Dar totodată este viaţa lui.

— Interesantă analogie!

Steffens se ridică şi merse la geam, unde trase draperiile într-o parte.

— Dar tu, Hole? Chemarea ta continuă să-ţi distrugă viaţa, chiar dacă este viaţa ta?

Harry îşi feri ochii şi încercă să se uite la Steffens, însă era orbit de lumina bruscă.

— Ai rămas mormon?

— Tu ai rămas să te ocupi de caz?

— Aşa se pare.

— Deci nu avem de ales, nu? Trebuie să mă întorc la treabă, Harry.

După ce plecă Steffens, Harry apelă numărul lui Gunnar Hagen.

— Salut, şefu', am nevoie de un poliţist înarmat care să stea de pază la spitalul Ullevål. Imediat!

Wyller stătea acolo unde i se spusese să stea, lângă capota maşinii parcate neregulamentar, în faţa intrării principale.

— Am văzut venind un poliţist, începu el. E totul în regulă?

— Am postat un paznic în faţa uşii ei, răspunse Harry în timp ce se aşeza pe locul pasagerului.

Wyller îşi puse pistolul înapoi în toc şi se urcă la volan.

— Şi Valentin?

— Dumnezeu ştie.

Harry scoase şuviţa de păr din buzunar.

— Probabil e doar paranoia, dar aranjează cu criminaliştii să facă o analiză urgentă a părului ăstuia, doar ca să eliminăm posibilitatea că se potriveşte cu ceva de la locul crimelor, bine?

Rulau pe străzi ca şi cum ar fi parcurs în sens invers drumul cuprins de panică pe care îl făcuseră în urmă cu 20 de minute.

— Mormonii folosesc cruci? întrebă Harry.

— Nu, răspunse Wyller. Pentru ei crucea simbolizează moartea şi e barbară. Ei cred în înviere.

— Hmm! Deci un mormon cu o cruce pe perete ar fi ca un…

— …musulman cu un desen al lui Mahomed.

— Exact.

Harry dădu drumul la radio. White Stripes, Blue Orchid. Chitare și tobe. Simplitate. Limpezime.

Dădu volumul mai tare, fără să știe ce voia să acopere cu acel zgomot.

Hallstein Smith se juca cu degetele mari de la mâini. Era singur în Boiler Room, iar fără ceilalți nu prea avea mare lucru de făcut. Finalizase profilul concis al vampiristului și apoi navigase pe internet, citind cele mai recente articole despre crimele acestuia. Apoi revenise și citise ce scrisese presa în cele cinci zile care se scurseseră de la prima crimă. Hallstein Smith se întreba dacă ar trebui să profite la maximum de timpul rămas pentru a se ocupa de lucrarea sa de doctorat, când îi sună telefonul.

— Alo?

— Smith? rosti o voce de femeie. Mona Daa, de la VG.

— Oh?

— Pari surprins.

— Doar pentru că nu credeam că avem acoperire aici jos.

— Apropo de acoperire, poți confirma că vampiristul este probabil responsabil pentru dispariția unei membre a personalului de la restaurantul Schrøder’s de noaptea trecută?

— Să confirm? Eu?

— Da, doar acum lucrezi cu poliția, nu?

— Da, presupun că da, însă nu mă aflu în poziția de-a spune ceva.

— Pentru că nu știi sau pentru că nu poți să spui?

— Ambele, probabil. Dacă ar fi să spun ceva, ar fi doar ceva general. Ca expert în vampirism, cu alte cuvinte.

— Super! Pentru că noi avem un podcast…

— Un ce?

— Un radio. VG are propriul post de radio.

— Ah, bine!

— Te-am putea invita să vorbești despre vampirist? În termeni generali, firește.

Hallstein Smith se gândi un pic.

— Trebuie să obțin permisiunea inspectorului-șef.

— Bun, atunci aștept vești de la tine! Legat de alt subiect, Smith. Am scris despre tine. Presupun că ești mulțumit, având în vedere că te-a adus indirect în centrul atenției.

— Da. Sigur.

— În schimb, mi-ai putea spune cine de la sediul poliției m-a ademenit ieri la terminalul de containere?

— Te-a ademenit să faci ce?

— N-are importanță. Să ai o zi plăcută!

Hallstein Smith rămase uitându-se la telefon. Terminalul de containere? La ce s-o fi referit femeia?

Truls Berntsen își lăsa privirea să rătăcească printre șirurile de imagini cu

Megan Fox de pe computerul său. Era aproape înspăimântător cum se delăsase — erau de vină doar imaginile sau vârsta — tocmai împlinise 30 de ani? Ori faptul că știa ce poate face o sarcină trupului care devenise definiția perfecțiunii în filmul Transformers din 2007? Sau faptul că el însuși pierduse opt kilograme de grăsime în ultimii doi ani, înlocuindu-le cu patru kilograme de mușchi și nouă femei futute? Fanteziile sale îndepărtate cu Megan Fox sunt mai puțin îndepărtate? Așa cum un an-lumină e mai puțin decât doi. Sau simplul fapt că peste doar zece ore avea să stea alături de Ulla Bellman, singura femeie la care tânjise vreodată mai mult decât la Megan Fox?

Auzi pe cineva dregându-și vocea și ridică privirea.

Katrine Bratt stătea acolo, sprijinindu-se de panoul lui despărțitor.

După ce Wyller se mutase alături de penibilul club al bărbaților din Boiler Room, Truls reușise să aprofundeze cum trebuie Lege și fărădelege. Văzuse toate sezoanele disponibile și spera că Bratt nu urma să-i strice timpul liber.

— Bellman vrea să te vadă, îl informă ea.

— OK.

Truls își închise computerul, apoi se ridică și trecu pe lângă Katrine Bratt. Atât de aproape, încât i-ar fi mirosit parfumul, dacă ea s-ar fi dat cu vreunul. Se gândi că toate femeile ar trebui să folosească totuși un pic de parfum. Nu așa de mult precum cele care exagerau, cele care sufereau de pe urma solvenților, doar un pic. Suficient ca să-i facă imaginația să se întrebe cum miroseau de fapt în realitate.

În timp ce aștepta liftul, avu timp să se întrebe ce dorea Mikael. Însă mintea îi era complet goală.

Abia când ajunse în biroul șefului poliției își dădu seama că fusese descoperit. Când îl văzu pe Mikael cu spatele la el, aproape de geam, și-l auzi spunând, fără vreo altă introducere:

— M-ai dezamăgit, Truls. Scârba te-a abordat, sau a fost invers?

Era ca și cum o găleată cu apă rece îi fusese turnată în cap. Ce dracu’ se întâmplase? Oare Ulla cedase și mărturisise tot într-un acces de conștiință vinovată? Sau o presase Mikael? Și ce dracu’ mai putea să spună acum?

Își drese glasul.

— Mikael, ea a venit la mine. Ea a fost cea care a vrut.

— Normal că scârba voia, doar acceptă orice li se oferă. Dar faptul că a obținut-o de la tine, cel mai apropiat confident al meu, după tot prin ce-am trecut amândoi…

Lui Truls mai că nu-i venea să creadă că Mikael vorbea așa despre propria soție, mama copiilor săi.

— Nu credeam că pot refuza să ne întâlnim și să stăm puțin de vorbă, doar nu intenționam să mergem mai departe.

— Dar s-a întâmplat, nu-i așa?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Absolut nimic? Tu nu înțelegi că i-ai spus criminalului tot ce știm și ce nu? Cu cât te-a plătit?

Truls clipi.

— Să mă plătească?

Acum îi pică și lui fisa.

— Presupun că Mona Daa n-a primit informația pe gratis. Spune-mi, și nu uita că te cunosc, Truls!

Truls Berntsen rânji. Scăpase din laț. Și repetă:

— Nu s-a întâmplat absolut nimic.

Mikael se întoarse cu fața la el, apoi își trânti palmele pe birou și mârâi:

— Crezi că suntem proşti?

Truls cercetă cum petele de pe faţa lui Mikael se făceau când albe, când roşii, ca şi cum sângele gâlgâia înainte şi înapoi prin ele. Petele tot crescuseră odată cu trecerea anilor, ca un şarpe care-şi leapădă pielea.

— Să auzim ce crezi că ştii, spuse Truls, apoi se aşeză fără să mai ceară permisiunea.

Mikael se uită la el, surprins. Apoi se aşeză şi el pe propriul scaun. Poate pentru că văzuse în ochii lui că nu-i era frică. Dacă Truls era aruncat peste bord, avea să-l ia şi pe Bellman cu el. Trăgându-l la fund.

— Ce ştiu este că Bratt a venit la mine în birou dis-de-dimineaţă ca să-mi spună că, deoarece îi cerusem să fie atentă la tine, l-a pus pe unul dintre detectivi să te ţină sub observaţie. Evident că erai deja bănuit a fi sursa scurgerilor de informaţii, Truls.

— Cine era detectivul?

— N-a spus, şi nici eu n-am întrebat.

Sigur că nu, se gândi Truls. În caz că te-ai trezi în dificultate, ar fi util să poţi nega că ştii ceva. Poate că Truls nu era cel mai isteţ tip din lume, însă nici chiar atât de prost cum îl credea mai toată lumea nu era, şi începuse treptat-treptat să înţeleagă cum gândeau Mikael şi toţi ceilalţi ajunşi în vârful ierarhiei.

— Poliţistul lui Bratt a fost proactiv, continuă Mikael. A descoperit că ai vorbit de două ori la telefon cu Mona Daa în ultima săptămână.

Un poliţist care verifica apelurile telefonice, se gândi Truls. Care contactase firmele de telecomunicaţii. Anders Wyller. Micul Truls nu era prost. Nu, chiar deloc.

— Ca să confirme că tu eşti sursa Monei Daa, el a sunat-o. S-a prefăcut că e vampiristul, iar ca s-o dovedească, i-a cerut să-şi sune sursa pentru a verifica un detaliu pe care doar făptaşul şi poliţia l-ar fi putut cunoaşte.

— Blenderul pentru smoothie.

— Deci recunoşti?

— Că m-a sunat Mona Daa? Recunosc, da.

— Bun! Pentru că poliţistul a trezit-o pe Katrine Bratt noaptea trecută pentru a-i spune că are o listă de apeluri de la firma de telecomunicaţii care indică faptul că Mona Daa te-a sunat imediat după ce el a vorbit cu ea. Asta va fi foarte greu de explicat, Truls.

Truls ridică din umeri.

— Nu-i nimic de explicat. Mona Daa m-a sunat, m-a întrebat despre blenderul pentru smoothie, iar eu normal că am refuzat să comentez şi am sfătuit-o să i se adreseze inspectorului-şef. Discuţia a durat 10–20 de secunde, cum poate confirma şi desfăşurătorul. Poate că Mona Daa bănuia deja că e o cacealma care să o facă să-şi trădeze sursa. Aşa că m-a sunat pe mine în loc de sursa ei.

— Potrivit acelui poliţist, mai târziu ea a mers la o locaţie prestabilită, la terminalul de containere, pentru a se întâlni cu vampiristul. Poliţistul a fotografiat toată scena. Pesemne că cineva trebuie să-i fi oferit Monei informaţii despre blenderul pentru smoothie.

— Poate că Mona Daa a aranjat ca mai întâi să se întâlnească, după care a mers la sursa ei pentru a obţine o confirmare. Atât poliţiştii, cât şi jurnaliştii ştiu cât de uşor este să obţii informaţii despre cine sună pe cine şi când.

— Apropo de asta: ai mai purtat încă două discuţii telefonice cu Mona Daa, fiecare de mai multe minute.

— Verifică desfăşurătorul! Mona Daa m-a sunat pe mine, eu n-am sunat-o niciodată. Faptul că unui pitbull ca Daa îi trebuie câteva minute de frecat la cap ca să-şi dea seama că nu va obţine nimic în final şi că mai apelează, în disperare de cauză, la acelaşi truc, e problema ei. Eu chiar nu prea am timp liber în miezul zilei.

Truls se lăsă pe spate în scaun. Îşi împreună mâinile şi se uită la Mikael, care tot dădea din cap ca şi cum medita la ce-i spusese Truls, luând în calcul posibilele găuri ce rămăseseră neacoperite de amândoi. Un mic zâmbet, un pic de căldură în ochii lui căprui păreau să indice că ajunsese la concluzia că s-ar putea să funcţioneze, că s-ar putea să-l scoată pe Truls din belea.

— Bun! Însă acum, că se dovedeşte că nu tu eşti scurgerea, Truls, cine ar putea fi?

Truls ţuguie buzele, cum îl învăţase mica lui cunoştinţă franţuzoaică planturoasă de pe internet, de câte ori îi punea întrebarea cea mai complicată: „Când ne mai întâlnim?“

— Tu să-mi spui. Nu vrea nimeni să fie văzut stând de vorbă cu un jurnalist ca Mona Daa. Nu, singura persoană pe care am văzut-o este Wyller. Stai puţin — dacă nu cumva mă înşală memoria, el i-a dat Monei un număr ca să-l poată suna. De fapt, da, şi Mona i-a spus unde poate da de ea, la sala aia, Gain.

Mikael Bellman se uita la Truls. Cu un zâmbet surprins, ca şi cum tocmai descoperise, după ani, că soţia lui poate cânta, are sânge albastru sau vreo diplomă de facultate.

— Deci ce insinuezi tu, Truls, e că scurgerea noastră ar fi probabil cineva nou aici.

Bellman îşi mângâie bărbia gânditor.

— O presupunere firească, dat fiind că problema acestei scurgeri a apărut doar de curând, chestie care nu — care-i cuvântul potrivit? — reflectă cultura pe care am creat-o noi în cadrul poliţiei din Oslo în ultimii ani. Dar presupun că nu ar trebui să aflăm vreodată cine e sau nu e, având în vedere că jurnaliştii sunt obligaţi de lege să protejeze identitatea sursei lor.

Truls scoase râsul ăla ca un mârâit.

— OK, Mikael!

Mikael încuviință. Se aplecă în față și, înainte ca Truls să apuce să reacționeze, îl înșfăcă de gulerul cămășii și-l trase aproape de el.

— Cu cât te-a plătit scârba, Beavis?

22. Marți după-amiază

Mehmet își strânse și mai mult halatul în jurul corpului. Se uita la ecranul telefonului și se prefăcea a nu-i vedea pe bărbații care intrau și ieșeau din vestiarul rudimentar. Taxa de intrare în Cagaloglu Hamam nu impunea nicio limită de timp pentru băi. Dar evident că, dacă un bărbat stătea ore întregi într-un vestiar și se uita la alți bărbați dezbrăcați, exista riscul să devină nepopular acolo. De aceea continua să se miște la intervale regulate între saună și camera cu aburi permanent învăluită în ceață, precum și între bazinele cu temperaturi variate, de la foarte fierbinte la rece ca gheața. Mai avea și un motiv practic: camerele erau legate între ele de un număr de uși, așa că risca să nu-i vadă pe toți dacă nu se mișca de colo-colo. Însă acum vestiarul era atât de rece, încât își dorea să se întoarcă la căldură. Mehmet se uită la ceas. Era ora 16:00. Tatuatorul turc credea că îl văzuse la băi pe bărbatul cu tatuajul cu demon pe la începutul după-amiezii, așadar ucigașii în serie sunt și ei ființe cu obiceiuri bine stabilite.

Harry Hole îi explicase lui Mehmet că e spionul perfect. În primul rând, era una dintre singurele două persoane care avea vreo șansă să-i recunoască fața lui Valentin Gjertsen. În al doilea rând, fiind turc, nu ieșea cu nimic în evidență într-o baie frecventată mai ales de compatrioți de-ai săi. În al treilea rând, deoarece Valentin, potrivit spuselor lui Harry, ar fi recunoscut instantaneu un polițist. În plus, aveau un spion în Serviciul de Investigații Criminale care le oferea toate informațiile celor de la VG și Dumnezeu știe cui altcuiva. Așa că Harry și Mehmet erau singurele persoane care știau despre această operațiune. Însă când Mehmet l-ar anunța pe Harry că l-a văzut pe Valentin, detectivului i-ar lua mai puțin de 15 minute să ajungă la fața locului însoțit de polițiști înarmați.

Harry îi promisese lui Mehmet că Øystein Eikeland era înlocuitorul perfect la barul Jealousy. Un tip care arăta ca o sperietoare bătrână când intrase pe ușă, cu un miros pregnant, dar plăcut de hipiot înrăit ce rămăsese agățat de hainele

lui din denim ponosite. Când Mehmet îl întrebase dacă mai stătuse vreodată în spatele unui bar, Eikeland își înfipsese o țigară rulată între buze și replicase oftând: „Am petrecut ani întregi în baruri, prietene. În picioare, în genunchi și căzut pe jos. Niciodată în spatele tejghelei“.

Însă Eikeland era alegerea de încredere a lui Harry, așa că Mehmet putea doar să spere că n-avea să se întâmple nimic rău. Cel mult o săptămână, spusese Harry. După care se putea întoarce în barul său. Harry executase și o mică plecăciune când îi fusese oferită cheia, prinsă de un inel pentru chei cu o inimă de plastic frântă, logoul barului Jealousy, și îi spusese lui Mehmet că trebuie să aibă o discuție legată de muzică. Că existau persoane trecute de 30 de ani care nu erau deranjate în mod deosebit de muzica nouă și că mai rămâneau speranțe chiar și pentru cei cramponați de muzica celor de la Bad Company. Ideea acelei discuții în sine merita cel puțin o săptămână de plictiseală, se gândi Mehmet în timp ce făcea scroll pe site-ul VG, cu toate că deja trebuia să fi citit de zece ori aceleași titluri.

VAMPIRIȘTI CELEBRI ÎN ISTORIE. Și în timp ce se uita fix la ecranul telefonului și aștepta să se încarce restul articolului, se întâmplă ceva straniu. Era ca și cum nu mai reușI să respire preț de câteva secunde. Ridică privirea. Ușa de la băi se închisese la loc. Privi în jur. Ceilalți trei bărbați care se aflau în vestiar erau aceiași ca mai devreme. Cineva intrase și acum mergea prin cameră. Mehmet își încuie telefonul în dulap, se ridică și porni pe urmele lui.

Cazanele din camera de alături huruiau. Harry se uită la ceas. 16:05. Își împinse scaunul în spate, își împleti mâinile la ceafă și se rezemă de peretele de cărămidă. Smith, Bjørn și Wyller se uitau la el.

— Au trecut 16 ore de la dispariția lui Marte Ruud, începu Harry. Ceva nou?

— Păr, răspunse Bjørn Holm. Echipa de la locul faptei a găsit câteva șuvițe lângă intrarea principală în Schrøder’s. Se pare că s-ar potrivi cu părul lui Valentin Gjertsen, de pe cătușe. Au fost trimise la analize. Părul sugerează o luptă, dar și faptul că de data asta el n-a mai făcut curățenie. Și, totodată, înseamnă și că nu mai avea cum să fie mult sânge, deci avem motive să sperăm că ea încă mai era în viață când au plecat de-acolo.

— OK! interveni Smith. Există o șansă ca ea să fie în viață și că el o folosește pe post de vacă.

— Vacă? întrebă Wyller.

Se așternu tăcerea în Boiler Room. Harry schiță o grimasă.

— Vrei să spui că… o mulge?

— Corpul are nevoie de 24 de ore ca să refacă 1% din numărul de globule roșii din sânge, răspunse Smith. În cel mai bun caz, i-ar putea potoli setea o vreme. În cel mai rău, ar putea însemna că acum e și mai concentrat să recapete puterea și controlul. Și că va încerca din nou să-i găsească pe cei care l-au umilit. Adică pe tine și pe ai tăi, Harry.

— Soția mea e păzită nonstop de un polițist înarmat și i-am lăsat mesaj fiului meu să aibă grijă.

— Deci e posibil ca el să atace și bărbați? întrebă Wyller.

— Categoric, răspunse Smith.

Harry simți o vibrație în buzunarul pantalonilor. Își scoase telefonul.

— Da?

— Sunt Øystein. Cum faci un Daiquiri? Am pe cap un client dificil și Mehmet nu răspunde.

— De unde să știu eu? Clientul nu știe?

— Nu.

— Ceva cu rom și limetă. Ai auzit de Google?

— Desigur, doar nu sunt prost. Îl găsești pe internet, nu?

— Încearcă, s-ar putea să-ți placă. Acum închid.

Harry încheie apelul.

— Scuze! Altceva?

— Declarațiile martorilor luate de la persoanele din jurul restaurantului Schrøder’s, zise Wyller. Nimeni n-a auzit sau văzut ceva. Ciudat, pe o stradă atât de aglomerată.

— Poate fi destul de pustiu pe acolo pe la miezul nopții, într-o seară de luni, replică Harry. Dar să iei pe cineva de acolo, conștient sau nu, fără să te vadă nimeni? Cam greu. Probabil a parcat exact în față.

— Nu există niciun vehicul înregistrat pe numele lui Valentin Gjertsen, și nici vreunul închiriat ieri pe numele lui, zise Wyller.

Harry se răsuci spre el.

Wyller îi întoarse privirea întrebător.

— Știu că șansele ca el să-și folosească numele adevărat sunt aproape nule, însă tot am verificat. Nu asta e…?

— Mda, perfect în regulă, răspunse Harry. Trimite portretul lui robot la firmele care închiriază mașini. Iar lângă Schrøder’s se află un Deli de Luca deschis nonstop…

— Am participat la ședința de dimineață a echipei de anchetă, au verificat camerele de supraveghere de acolo, spuse Bjørn. Nimic.

— Bine, trebuie să mai aflu și altceva?

— În SUA se lucrează la obținerea adreselor IP de pe Facebook ale victimelor folosind un ordin judecătoresc, în loc să se urmeze calea legală mai lungă, răspunse Wyller. Asta înseamnă că nu vom avea acces la conținut, ci doar la toate adresele celor către care și de la care s-au trimis și primit mesaje. Ar putea dura săptămâni, nu luni întregi.

Mehmet stătea în fața ușii de la hararet. O văzuse închizându-se în timp ce intra în băi dinspre vestiar. Plus că bărbatul cu tatuaj fusese văzut în hararet. Mehmet știa că e puțin probabil ca Valentin să se arate așa de repede, chiar în prima zi. Doar dacă nu cumva venea de mai multe ori pe săptămână, firește. Deci de ce ezita?

Înghiți în sec.

Apoi deschise ușa de la hararet și intră înăuntru. Aburul gros se mișca, se răsucea, dispărea afară pe ușă, creând un culoar prin încăpere. Pentru o clipă Mehmet se trezi uitându-se la un bărbat așezat pe a doua bancă de sus. După care culoarul se închise la loc și chipul dispăru. Însă Mehmet văzuse destul.

El era. Bărbatul care intrase în bar în seara aceea.

Să fugă direct afară sau să se așeze și să aștepte o vreme? La urma urmei, tipul îl văzuse deja pe Mehmet uitându-se la el, iar dacă ar fi ieșit imediat nu cumva ar fi devenit suspicios?

Mehmet rămase la locul său lângă ușă.

Simțea că aburul pe care îl respira îi îngustează căile respiratorii. Nu mai putea aștepta mult, trebuia să iasă. Mehmet împinse ușa ușor și se strecură afară. O luă la fugă pe gresia alunecoasă, făcând pași scurți și atenți ca să nu cadă, și ajunse la vestiar. Înjură în timp ce se căznea cu codul încuietorii. Patru numere. 1683. Asediul Vienei. Anul în care Imperiul Otoman conducea lumea, sau măcar partea care merita condusă. Când n-a mai putut să se extindă, iar de atunci a început declinul. Înfrângere după înfrângere. De asta alesese acel an, deoarece, cumva, îi reflecta propria poveste, în care avusese totul și-l pierduse mai apoi? În cele din urmă izbuti să descuie lacătul. Își înhăță telefonul, apăsă câteva butoane și-l duse la ureche. Se uită la ușa dinspre băi, care se închisese la loc, așteptându-se din clipă în clipă ca bărbatul să se repeadă afară și să-l atace.

— Da?

— E aici, șopti Mehmet.

— Sigur?

— Da. În hararet.

— Rămâi cu ochii pe el, ajungem în 15 minute!

— Ce ai făcut? întrebă Bjørn Holm, ridicându-şi piciorul de pe ambreiaj când semaforul se făcu verde pe Hausmannsgate.

— Am angajat un civil voluntar ca să supravegheze baia turcească din Sagene, răspunse Harry, uitându-se în oglinda laterală a legendarului Volvo Amazon din 1970 al lui Bjørn Holm.

Alb la origine, vopsit mai apoi în negru, cu o dungă de raliuri în picăţele peste plafon şi portbagaj. Maşina din spate dispăru într-un nor de gaze de eşapament negre.

— Fără să ne întrebi şi pe noi?

Bjørn apăsă claxonul şi depăşi un Audi pe prima bandă.

— Nu facem totul chiar ca la carte, deci nu există niciun motiv pentru care să deveniţi vreunul complice.

— Sunt mai puţine semafoare dacă o iei pe Maridalsveien, interveni Wyller de pe bancheta din spate.

Bjørn schimbă într-o viteză inferioară şi viră la dreapta. Harry simţi apăsarea centurii de siguranţă în trei puncte instalată pe Volvo pentru prima oară, dar care nu putea fi slăbită, aşa că abia te puteai mişca.

— Smith, cum eşti? strigă Harry peste mugetul motorului.

În mod obişnuit n-ar fi adus un consultant extern într-o operaţiune activă ca asta, dar în ultima clipă hotărâse să-l ia şi pe Smith, în caz că urmau să se trezească într-o situaţie cu luare de ostatici, eventualitate în care abilitatea psihologului de a-l citi pe Valentin s-ar fi putut dovedi utilă. Aşa cum o citise

pe Aurora. Ori pe Harry.

— Un pic de rău de mişcare, dar asta-i tot, răspunse Smith, zâmbind anemic. Ce-i mirosul ăsta?

— Ambreiaj vechi, radiator de căldură şi adrenalină, răspunse Bjørn.

— Ascultaţi aici! interveni Harry. Vom ajunge acolo în două minute, deci vă repet: Smith, tu rămâi în maşină. Eu şi Wyller vom intra pe uşa din faţă, Bjørn va păzi uşa din spate. Ai spus că ştii unde e?

— Dap, răspunse Bjørn. Omul tău e încă la post?

Harry aprobă dând din cap şi-şi lipi telefonul de ureche. Opriră în faţa unei clădiri vechi de cărămidă. Harry studiase planul. Era o fostă fabrică ce momentan adăpostea o tipografie, câteva birouri, un studio de înregistrări şi hamamul, şi mai avea o singură uşă în afară de cea principală.

— Toată lumea pregătită? întrebă Harry, răsuflând uşurat după ce-şi desfăcu centura de siguranţă. Îl vrem în viaţă. Dar dacă nu-i posibil…

Ridică privirea către ferestrele sclipitoare situate de ambele părţi ale intrării principale, în vreme ce îl auzea pe Bjørn recitând pe un ton coborât:

— Poliţia, stai că trag, apoi trag în nemernic! Poliţia, stai că trag, apoi…

— Să-i dăm bătaie! rosti Harry.

Coborâră din maşină, trecură trotuarul şi se despărţiră în faţa uşii din faţă.

Harry şi Wyller urcară cele trei trepte şi trecură apoi de o uşă grea. Holurile din interior miroseau a amoniac şi a cerneală tipografică. Două uşi aveau plăcuţe aurii strălucitoare cu un scris plin de detalii: firme mici de avocatură, pline de optimism, care nu-şi permiteau chiria din centrul oraşului. Pe cea de-a treia uşă se afla un semn anonim pe care scria CAGALOGLU HAMAM, atât de anonim, încât dădea impresia că nici nu-şi doresc clienţi care nu ştiau unde se află.

Harry deschise uşa şi intră.

Se trezi într-un pasaj cu vopsea scorojită pe pereți și o recepție simplă, în spatele căreia stătea un bărbat cu umeri lați și barbă neagră abia răsărită, care citea o revistă. Dacă Harry n-ar fi știut cum stă treaba, ar fi crezut că intrase într-un club de box.

— Poliția, începu Wyller, înfigându-și legitimația între revistă și fața bărbatului. Rămâi complet nemișcat și nu avertiza pe nimeni! Totul se va termina în vreo două minute.

Harry merse mai departe prin pasaj și văzu două uși. Pe una scria VESTIAR, iar pe cealaltă, HAMAM. Intră în băi și-l auzi pe Wyller urmându-l îndeaproape.

Trei bazine mici erau dispuse în șir. În dreapta lor se aflau separeurile cu mesele pentru masaj. În stânga erau două uși de sticlă despre care Harry presupunea că duc la saună și la camera cu aburi și o ușă de lemn simplă care, își amintea din planul clădirii, ducea spre vestiar. În bazinul cel mai apropiat se aflau doi bărbați care ridicară privirile către el. Mehmet stătea pe o bancă de lângă perete, prefăcându-se că se uită în telefon. Harry se repezi spre el și arătă către ușa de sticlă cu semnul de plastic aburit pe care scria HARARET.

— E singur? întrebă încet Harry în vreme ce și el, și Wyller își scoteau Glockurile.

Auzi în spate pleoscăieli panicate dinspre bazin.

— N-a intrat sau ieșit nimeni de când te-am sunat, șopti Mehmet.

Harry merse la ușă și încercă să se uite înăuntru, dar nu văzu nimic altceva în afară de un alb imposibil de străpuns. Îi făcu semn lui Wyller să stea de pază la ușă. Trase aer adânc în piept și tocmai se pregătea să intre, dar se răzgândi. Zgomotul făcut de încălțări. Pesemne că suspiciunile lui Valentin nu trebuiau stârnite de intrarea cuiva care nu era desculț. Harry își scoase pantofii și șosetele cu mâna rămasă liberă. După care trase de ușă și intră. Aburul se răsuci în jurul său. Ca un voal de mireasă. Rakel. Harry nu voia să știe de unde venise gândul, așa că-l alungă imediat. Reuși să surprindă o siluetă solitară pe banca de lemn din fața sa înainte ca ușa să se închidă la loc și el să fie iar învăluit de alb. De alb și de tăcere. Își ținu răsuflarea și ascultă

respirația celuilalt. Oare individul avusese timp să vadă că nou-venitul era complet îmbrăcat și avea și-un pistol? Era speriat? La fel de speriat ca Aurora când îi văzuse cizmele de cowboy în fața cabinei de toaletă?

Harry ridică pistolul și se îndreptă în direcția în care văzuse silueta. Și reuși să distingă forma unui bărbat așezat pe fondul acela complet alb. Apăsă trăgaciul până când întâmpină rezistență.

— Poliția! rosti cu glas răgușit. Nu te mișca, sau te împușc!

Și-l mai lovi un gând. Că, într-o astfel de situație, el ar fi zis „sau te împușcăm“. Era doar psihologie, care dădea impresia că sunt mai mulți și care creștea șansele ca persoana să se predea imediat. De ce spusese „te împușc“? Iar acum, că mintea sa acceptase o întrebare, mai apărură și altele: de ce era singur aici, în loc să fie echipa Delta, specializată în astfel de misiuni? De ce-l postase pe Mehmet aici, într-un secret deplin, și nu le spusese celorlalți decât după ce-l sunase?

Harry simți o rezistență ușoară din partea trăgaciului lipit de arătător. Extrem de ușoară.

Doi oameni într-o încăpere unde nu-i mai putea vedea nimeni.

Cine ar fi putut să nege că Valentin, care deja omorâse mai multe persoane doar cu mâinile goale și cu dinții lui de fier, nu-l ataca pe Harry, silindu-l astfel să-l împuște în legitimă apărare?

— *Vurma! exclamă silueta din fața sa, apoi ridică mâinile în aer*.

Harry se aplecă spre el.

Bărbatul slăbănog era gol. Ochii îi erau căscați de groază. Iar pieptul îi era acoperit de păr cenușiu, altminteri complet neatins.

23. Marți, după-amiază târziu

— Ce dracu’? țipă Katrine Bratt, aruncând radiera pe care o ridicase de pe propriul birou și făcând-o să lovească peretele deasupra capului lui Harry Hole, care stătea trântit pe un scaun. De parcă n-am fi avut destule probleme, ai reușit să încalci cam toate afurisitele de reguli din manual, plus vreo două legi naționale, ca să fie tacâmul complet. La ce ți-a fost mintea?

La Rakel, rosti Harry în gând, lăsându-se și mai mult pe spate, până ce scaunul atinse peretele. Mă gândeam la Rakel. Și la Aurora.

— Poftim?

— Mă gândeam că dacă ar exista o scurtătură prin care să-l prindem pe Valentin Gjertsen cu o zi mai devreme, am putea să salvăm viața cuiva.

— Harry, nu mă lua cu de-astea! Știi al naibii de bine că nu așa merg lucrurile. Dacă cineva crede și acționează…

— Ai dreptate, știu prea bine. Și mai știu și că am fost foarte aproape să-l prindem pe Valentin Gjertsen. L-a văzut pe Mehmet, l-a recunoscut de la bar, și-a dat seama ce se petrece și s-a furișat afară, în timp ce Mehmet era în vestiar și mă suna. Și mai știu că, dacă Valentin Gjertsen s-ar fi aflat în acea cameră cu aburi când am ajuns noi, deja m-ai fi iertat și ai fi început să culegi laudele pentru munca plină de creativitate a poliției. Exact motivul pentru care ai format echipa din Boiler Room.

— Ticălosule! mârâi Katrine, iar Harry o văzu cum caută altceva pe birou cu care să arunce în el.

Din fericire, trecu peste capsator și peste teancul de corespondență legală din America ce avea legătură cu Facebook.

— Nu v-am dat voie să vă comportaţi ca nişte cowboy. N-am văzut nici măcar un site de ziar pe care raidul de la băi să nu fie titlu principal. Arme într-o baie liniştită, civili nevinovaţi în bătaia focului, un bătrân de 93 de ani ameninţat cu pistolul. Şi nicio arestare! Totul e… pur şi simplu amatorism.

Katrine îşi ridică mâinile şi se uită la tavan, ca şi cum se preda în faţa unor instanţe mai înalte.

— Sunt concediat?

— Vrei să fii concediat?

Harry o văzu în faţa ochilor pe Rakel dormind, cu pleoapele ei subţiri zbătându-se, transmiţând parcă în codul Morse de pe tărâmul comei.

— Da, răspunse el, şi o văzu pe Aurora, cu privirea încărcată de angoasă şi de panică şi o traumă care nu mai putea fi vindecată vreodată. Şi nu. Tu vrei să mă dai afară?

Katrine gemu, apoi se ridică şi se apropie de geam.

— Da, vreau să dau afară pe cineva, răspunse ea fără să se uite la el. Dar nu pe tine.

— Mhm!

— Mhm! îl imită.

— Vrei să dezvolţi subiectul?

— Mi-ar plăcea să-l concediez pe Truls Berntsen.

— Asta e de la sine înţeles.

— Da, dar nu pentru că e inutil şi leneş. El le-a transmis informaţii celor de la VG.

— Şi cum ai aflat de asta?

— I-a întins Anders Wyller o capcană. A mers puţin cam departe — cred că a vrut să i-o plătească Monei Daa. În orice caz, de acum nu vom mai avea probleme din partea ei dacă plătea un funcţionar public pentru informaţii, având în vedere că ar fi trebuit să ştie că asta i-ar putea aduce o acuzaţie de corupţie.

— Şi atunci, de ce nu l-ai dat afară pe Berntsen?

— Ghiceşte! replică ea, revenind la birou.

— Mikael Bellman?

Katrine aruncă un creion, însă nu spre Harry, ci în uşa închisă.

— Bellman a venit aici, s-a aşezat unde stai tu acum şi a zis că Berntsen l-a convins că e nevinovat. După care a insinuat că Wyller ar fi stat de vorbă cu cei de la VG şi apoi a încercat să arunce totul în cârca lui Berntsen. Însă deocamdată nu putem dovedi nimic, aşa că cel mai bine ar fi să lăsăm totul deoparte şi să ne concentrăm pe prinderea lui Valentin, pentru că e singurul lucru care contează. Tu ce mai înţelegi din asta?

— Păi, poate că Bellman are dreptate, poate că cel mai bine e să amânăm spălarea rufelor murdare în public până vom înceta să ne mai zbatem în mocirlă.

Katrine se strâmbă la el.

— Te-ai gândit singur la asta?

Harry îşi scoase pachetul de ţigări din buzunar.

— Apropo de scurgeri de informaţii. Ziarele spun că am fost la băi, ceea ce e în regulă, pentru că am fost recunoscut. Însă nimeni în afară de cei din Boiler Room şi de tine nu ştie despre rolul lui Mehmet. Şi aş prefera ca lucrurile să rămână aşa, ca să fim absolut siguri.

Katrine încuviinţă.

— De fapt, am abordat acest subiect cu Bellman şi a fost de acord. Spune că

avem mult de pierdut dacă răsuflă faptul că folosim civili ca să facă munca în locul nostru, că ne face să părem disperaţi. Mehmet şi, rolul său în poveste, nu trebuie pomenit faţă de nimeni, nici faţă de echipa de anchetă. Cred că are logică, deşi Truls nu mai are voie să participe la şedinţe.

— Chiar?

Katrine ridică dintr-un colţ al gurii.

— I s-a oferit propriul birou în care poate completa rapoarte despre cazuri care nu au nimic de-a face cu crimele vampiristului.

— Deci până la urmă tot l-ai dat afară, comentă Harry, înfigându-şi o ţigară între buze.

Simţi telefonul cum îi vibrează lipit de coapsă şi-l scoase afară. Un mesaj de la doctorul Steffens.

S-au terminat analizele. Rakel s-a întors în 301.

— Trebuie să plec.

— Harry, mai eşti cu noi?

— Trebuie să mă gândesc la asta.

În faţa sediului poliţiei, Harry îşi găsi bricheta într-o gaură din căptuşeala sacoului şi-şi aprinse ţigara. Se uită la oamenii care treceau pe lângă el pe trotuar. Păreau atât de liniştiţi, de lipsiţi de griji! Era ceva atât de deconcertant la situaţia asta! El unde era? Unde naiba era Valentin?

* * *

— Salut! zise Harry în timp ce intra în salonul 301.

Oleg stătea lângă patul lui Rakel, care se întorsese la locul său. Băiatul ridică privirea din cartea pe care o citea, dar nu răspunse.

Harry se apropie și se așeză de cealaltă parte a patului.

— Vreo veste?

Oleg continuă să răsfoiască paginile.

— OK, ascultă! reluă Harry, dându-și sacoul jos și atârnându-l pe spătarul scaunului. Știu că tu crezi că atunci când nu sunt aici înseamnă că îmi pasă mai mult de muncă decât de ea. Și că mai există și alții care pot rezolva cazurile de crimă, dar că ea nu ne are decât pe tine și pe mine.

— Și nu-i adevărat? zise Oleg, fără să ridice privirea din carte.

— Oleg, nu-i sunt de niciun ajutor dacă stau aici. Aici nu pot salva pe nimeni, însă acolo, afară, pot face ceva important. Pot salva vieți.

Oleg închise cartea și se uită la Harry.

— Mă bucur să aud că ești motivat de filantropie. Altminteri s-ar putea crede că e vorba de altceva.

— Altceva?

Oleg lăsă cartea să-i cadă în geantă.

— De o dorință de glorie. Știi tu, chestia aia cu Harry-Hole-s-a-întors-ca-să-salveze-situația.

— Crezi că despre asta e vorba?

Oleg ridică din umeri.

— Contează ce crezi tu. Că te poți convinge pe tine însuți de prostia aia.

— Așa mă consideri tu? Unul care toarnă prostii?

Oleg se ridică în picioare.

— Știi de ce mi-am dorit mereu să fiu ca tine? Nu pentru că erai atât de grozav. Ci pentru că nu mai aveam pe nimeni altcineva. Tu erai singurul bărbat din casă. Însă acum te pot vedea mai limpede, așa că trebuie să fac tot ce pot ca să nu ajung ca tine. A început deprogramarea, Harry.

— Oleg…

Însă băiatul deja ieșise din cameră.

La dracu', la dracu'!

Harry își simți telefonul vibrând în buzunar și-l închise fără să se uite la el. Ascultă mașinăria. Cineva dăduse volumul mai tare, așa încât acum scotea un bip ușor întârziat ori de câte ori linia verde sălta în sus.

Ca un cronometru.

Care număra pentru ea.

Care număra pentru cineva de-acolo.

Ce-ar fi fost dacă Valentin se uita chiar acum la ceas în timp ce o aștepta pe următoarea?

Harry dădu să-și scoată telefonul. Apoi îl lăsă unde era.

Lumina scăzută, oblică făcea ca, atunci când el își punea mâna mare peste mâna subțire a lui Rakel, venele albastre proiectau umbre pe dosul palmei lui. Încercă să nu numere bipurile.

La 806 nu mai putu să rămână nemișcat, se ridică și dădu un ocol prin cameră. Ieși pe culoar și găsi un doctor care nu se arătă dispus să-i ofere detalii, dar care îl informă că starea lui Rakel era stabilă și că luaseră în calcul să o trezească din comă.

— Par vești bune, zise Harry.

Doctorul ezită înainte să răspundă:

— Doar am luat în calcul. Există şi argumente contra. Steffens e de serviciu diseară, aşa că poţi vorbi cu el când ajunge.

Harry găsi cantina, îşi luă ceva de mâncare şi se întoarse în salonul 301. Agentul de afară doar îl salută din cap.

Se făcuse întuneric în cameră şi Harry aprinse veioza de pe noptieră. Îşi scoase o ţigară din pachet în timp ce privea cu atenţie pleoapele lui Rakel. Şi buzele, care deveniseră atât de uscate. Încercă să recreeze în minte momentul în care se cunoscuseră. El stătea pe aleea din faţa casei ei, iar Rakel se apropiase ca o balerină. După atâţia ani, oare îşi mai amintea cu exactitate? Acea primă privire. Primele cuvinte. Primul sărut. Poate că e inevitabil să-ţi retrăieşti amintirile, puţin câte puţin, astfel încât să devină o poveste, cu logica unei poveşti, cu greutate şi înţelesuri. O poveste care spunea că se îndreptaseră tot timpul în această direcţie, pe care şi-o repetaseră unul altuia ritualic, până ce ajunseseră să o creadă. Când ea dispărea, când povestea lui Rakel şi a lui Harry dispărea, în ce va mai crede el atunci?

Îşi aprinse ţigara.

Trase fumul în piept, îl dădu afară şi apoi îl văzu ridicându-se în fuioare către alarma de incendiu, disipându-se.

Dispărând. Alarma, cugetă el.

Mâna îi alunecă în buzunar şi prinse telefonul rece, adormit.

La naiba, la naiba!

O chemare, cum o numise Steffens: ce însemna? Când accepţi o slujbă pe care o deteşti pentru că ştii că la ea te pricepi cel mai bine? Într-un loc în care poţi fi util. Ca un animal oarecare dintr-o turmă. Sau, cum se exprimase Oleg, glorie personală? Oare tânjea să fie acolo, afară, strălucind, în timp ea stătea întinsă aici şi se stingea puţin câte puţin? Bun, el nu simţise niciodată o mare responsabilitate faţă de societate, iar recunoaşterea colegilor sau a publicului nu însemnase niciodată cine ştie ce. Deci ce-i mai rămânea?

Mai rămânea Valentin. Mai rămânea vânătoarea.

Se auzi o bătaie dublă în uşă, iar apoi aceasta se deschise silenţios. Bjørn Holm se furişă înăuntru şi se aşeză pe celălalt scaun.

— Fumezi într-un spital, începu el. Şase ani de închisoare, dacă ţin bine minte.

— Doi ani, replică Harry, întinzându-i ţigara lui Bjørn. Îmi faci o favoare să-mi fii complice?

Bjørn dădu din cap spre Rakel.

— Nu-ţi faci griji că ea ar putea face cancer la plămâni?

— Rakel adoră fumatul pasiv. Spune că îi place că-i gratis şi că trupul meu a absorbit deja majoritatea toxinelor înainte să dau fumul afară. Eu acţionez ca o combinaţie de portofel şi filtru de ţigară pentru ea.

Bjørn trase un fum.

— Ai mesageria vocală oprită, mi-am închipuit că eşti aici.

— Hmm! Pentru un expert criminalist, mereu ai fost destul de bun la deducţii.

— Mersi! Cum merge?

— Au discutat să o trezească din comă. Eu aleg să o consider o veste bună. Ceva urgent?

— Niciunul dintre cei de la băi cu care am stat de vorbă nu l-a recunoscut pe Valentin din portretul robot. Tipul de la recepţie a spus că pe acolo vin tot timpul o grămadă de oameni, dar crede că omul nostru ar putea fi tipul care apare acolo într-un palton care-i acoperă halatul, cu o glugă trasă pe cap şi care plăteşte mereu cash.

— Deci nici plata nu lasă vreo urmă electronică. Halat pe dedesubt, astfel încât să nu existe riscul să-i vadă cineva tatuajul când se schimbă. Cum

ajunge de acasă până la băi?

— Dacă are mașină, pesemne că ține cheile în buzunarul halatului. Sau bani de autobuz. Pentru că n-am descoperit absolut nimic pe hainele din vestiar, nici măcar scame în buzunare. Probabil că vom găsi niște ADN, însă miros a detergent. Bănuiesc că până și paltonul și l-a spălat de curând.

— Ceea ce se potrivește cu curățenia obsesivă de la locurile faptelor. Faptul că-și ia cu el într-o saună cheile de la mașină și banii sugerează că e deja pregătit pentru o evadare rapidă.

— Da. De asemenea, niciun martor nu a văzut vreun bărbat în halat pe străzile din Sagene, de data asta nu cred să fi luat autobuzul.

— Și-a parcat mașina aproape de ușa din spate. Deloc întâmplător că a reușit să rămână ascuns timp de patru ani; e inteligent.

Harry își frecă ușor ceafa.

— Bun. Deci l-am alungat. Ce urmează?

— Verificăm camerele de supraveghere din magazinele și benzinăriile din jurul băilor, în căutare de glugi și poate de vreun halat care să iasă de sub un palton. Apropo, mâine-dimineață la prima oră voi tăia paltonul. Există o găurică în unul dintre buzunare și e posibil să fi alunecat ceva prin ea și să fi rămas pe sub căptușeală.

— Evită camerele de supraveghere.

— Crezi?

— Da. Dacă îl vedem e pentru că vrea el să fie văzut.

— Probabil ai dreptate.

Bjørn Holm își descheie canadiana. Fruntea palidă îi era umedă de sudoare.

Harry suflă fumul înspre Rakel.

— Ce e, Bjørn?

— Ce vrei să spui?

— N-ai venit până aici doar ca să-mi raportezi toate astea.

Bjørn nu răspunse. Harry aşteptă. Maşinăria continua să bipăie.

— E Katrine, răspunse Bjørn. Nu înţeleg. Am văzut în lista de apeluri că a încercat să mă sune azi-noapte, dar când am sunat-o înapoi mi-a spus că probabil telefonul ei m-a apelat din greşeală.

— Şi?

— La 3 dimineaţa? Doar nu doarme cu telefonul sub ea.

— Şi atunci, de ce n-ai întrebat-o?

— Pentru că n-am vrut s-o sâcâi. Are nevoie de timp. De spaţiu. Seamănă cumva cu tine.

Bjørn luă ţigara de la Harry.

— Cu mine?

— O singuratică.

Harry luă ţigara înapoi exact când Bjørn se pregătea să tragă un fum.

— Chiar eşti, protestă Bjørn.

— Ce doreşti?

— Mă înnebuneşte să umblu de colo-colo fără să ştiu nimic. Aşa că mă întrebam…

Bjørn îşi scărpină furios barba.

— Tu şi Katrine sunteţi apropiaţi. Ai putea…?

— Să verific terenul pentru tine?

— Ceva de genul. Trebuie să o fac să se întoarcă, Harry.

Harry își stinse țigara de piciorul scaunului. Se uită la Rakel.

— Sigur. Am să discut cu Katrine.

— Dar fără ca ea să știe…

— …că vine de la tine.

— Mersi! Ești un prieten de nădejde, Harry.

— Eu?

Harry puse chiștocul înapoi în pachetul de țigări.

— Eu sunt un singuratic.

După ce Bjørn plecă, Harry închise ochii. Ascultă mașinăria. Numărătoarea inversă.

24. Marți seară

Bărbatul se numea Olsen, iar localul pe care-l conducea se numea Olsen’s, însă ăsta-i era numele şi când îl preluase el, în urmă cu vreo 20 de ani. Unora li se părea neverosimilă o asemenea coincidenţă, dar cât de greu de crezut e ceva când tot timpul se petrec lucruri incredibile, zi de zi, clipă de clipă? Pentru că cineva trebuie să câştige la loterie, măcar asta e evident. Chiar şi aşa, persoana care câştigă nu doar că se gândeşte că e greu de crezut, ci că e de-a dreptul un miracol. Din acest motiv, Olsen nu credea în miracole. Însă cazul de faţă era unul extrem. Ulla Swart intrase şi se aşezase la masa lui Truls Berntsen, care stătea acolo de 20 de minute. Miracolul consta în faptul că era o întâlnire aranjată. Pentru că Olsen n-avea nicio îndoială că e o întâlnire aranjată, doar petrecuse 20 de ani urmărind bărbaţi neliniştiţi, incapabili să stea nemişcaţi sau bătând darabana cu degetele în masă, în aşteptarea fetei visurilor lor. Miracolul era că, în tinereţe, Ulla fusese cea mai frumoasă fată din tot Manglerudul, iar Truls Berntsen, cea mai mare grămadă de rahat şi cel mai ratat din gaşca ce pierdea vremea prin mallul din Manglerud şi venea la Olsen’s. Truls, sau Beavis, fusese umbra lui Mikael Bellman, care nici el nu se aflase pe lista de popularitate. Însă măcar arăta bine şi avea mereu vorbele la el, plus că reuşise să pună mâna pe fata după care oftau hocheiştii şi motocicliştii deopotrivă. Apoi devenise şeful poliţiei, aşa că era ceva de capul lui Mikael. Truls Berntsen, pe de altă parte: odată ratat, mereu ratat.

Olsen se duse la masa lor să le ia comanda, încercând să audă ce discutau la această întâlnire improbabilă.

— Eu am ajuns ceva mai devreme, începu Truls, arătând spre paharul de bere aproape gol din faţa sa.

— Eu am întârziat, spuse Ulla, trecându-și geanta peste cap și descheindu-se la haină. Aproape că n-am putut să scap.

— Oh? făcu Truls, luând rapid o gură mică de bere ca să ascundă cât de încordat era.

— Da, nu… nu e chiar ușor, Truls.

Femeia zâmbi scurt. Îl observă pe Olsen, care se ivise pe neauzite în spatele ei.

— Mai aștept un pic, spuse ea, iar el dispăru.

Mai așteaptă? cugetă Truls. Oare voia să vadă cum va decurge? Și va pleca dacă se va răzgândi? Dacă el nu se ridica la înălțimea așteptărilor? Și ce așteptări avea, dat fiind că ei doi crescuseră practic împreună?

Ulla se uită în jur.

— Dumnezeule, ultima oară am fost aici la reuniunea de acum zece ani, îți amintești?

— Nu, răspunse Truls. Eu n-am venit.

Ulla își smulgea scame din mânecile puloverului.

— Cazul de care vă ocupați acum e înfiorător. Păcat că nu l-ați prins nici azi! Mi-a povestit Mikael ce s-a întâmplat.

— Mda, făcu Truls.

Mikael. Deci primul lucru pe care îl făcea era să îl aducă în discuție și să i-l fluture în față ca pe un scut. Oare era tulburată sau pur și simplu nu știa ce voia?

— Și ce-a spus?

— Că Harry Hole l-a folosit pe barmanul care l-a văzut pe ucigaș înainte de prima crimă. Mikael a fost foarte furios.

— Barmanul de la barul Jealousy?

— Cred că da.

— Pentru ce l-a folosit?

— Ca să meargă la baia aia turcească și să-l caute pe criminal. Nu știai?

— Azi am fost ocupat cu… alte cazuri de crimă.

— Oh! Păi, mă bucur să te văd. Nu pot sta mult, dar…

— Suficient cât să-mi mai iau încă o bere?

O văzu cum ezită. La naiba!

— Copiii? o întrebă.

— Poftim?

— Sunt bolnavi?

Truls văzu scurta expresie de derută de pe chipul Ullei înainte ca ea să înhațe vesta de salvare aruncată de el. Una pentru amândoi.

— Cel mic se simte cam rău.

Femeia se înfioră pe sub puloverul gros, părând că încearcă să se ascundă cu totul în el în timp ce se uita împrejur. Doar trei mese mai erau ocupate, iar Truls presupunea că Ulla nu-l cunoștea pe niciunul dintre clienți. Cu siguranță părea ceva mai relaxată după acea scanare rapidă cu privirea.

— Truls?

— Da.

— Îți pot pune o întrebare ciudată?

— Desigur.

— Ce dorești?

— Doresc?

Mai luă o înghițitură ca să câștige un pic de timp.

— Acum, vrei să spui?

— Vreau să spun ce vrei pentru tine? Ce-și dorește fiecare?

Vreau să-ți dau jos hainele, să ți-o trag și să te aud cum țipi după mai mult, răspunse Truls în gând. Iar după aia, vreau să te duci la frigider, să-mi aduci o bere rece și să te cuibărești în brațele mele și să-mi spui că renunți la tot pentru mine. La copii, la Mikael, la nenorocita aia de casă superbă căreia i-am construit veranda, la tot. La toate pentru că vreau să fiu cu tine, Truls Berntsen, pentru că acum, după asta, mi-e imposibil să mă întorc la altcineva în afară de tine, tine, tine. Și apoi vreau să ne-o mai tragem încă o dată.

— Să fii plăcut, nu?

Truls înghiți.

— Categoric.

— Să fii plăcut de cei pe care îi placi. Alții nu sunt la fel de importanți, nu-i așa?

Truls simți că schițează o strâmbătură involuntară, însă nu știa ce ar trebui să însemne.

Ulla se aplecă în față și-și coborî vocea.

— Iar din când în când, când credem că nu suntem plăcuți, când suntem călcați în picioare, am vrea să-i călcăm și noi în picioare pe ei, nu-i așa?

— Da, am vrea să-i călcăm și noi în picioare.

— Însă acel imbold dispare de îndată ce îți dai seama că suntem cu toții plăcuți până la urmă. Și știi ceva? În seara asta, Mikael a zis că mă place. În

trecere, şi nu direct, însă…

Îşi muşcă buza de jos. Buza aia minunată, roşiatică, la care Truls se tot holba de la 16 ani.

— Asta e tot ce contează, Truls. Nu ţi se pare ciudat?

— Foarte ciudat, răspunse el, uitându-se în jos la paharul gol.

Şi întrebându-se cum să exprime ceea ce gândea. Că faptul că uneori cineva spune că te place nu înseamnă nimic. Mai cu seamă când o spune nenorocitul de Mikael Bellman.

— Cred că n-ar trebui să-l mai las pe cel mic să mă aştepte.

Truls ridică privirea şi o văzu pe Ulla uitându-se la ceasul de la mână cu o expresie de adâncă îngrijorare.

— Sigur că nu, replică el.

— Sper să putem sta mai mult data viitoare.

Truls reuşi să nu întrebe când avea să fie acea dată viitoare. Abia se ridică, încercând să n-o ţină în braţe mai mult decât îl ţinea ea. Apoi se aşeză greoi pe scaun după ce uşa se închise în urma ei. Simţea cum îi creşte furia. O furie grea, lentă, dureroasă şi minunată.

— Încă o bere?

Olsen se apropiase pe neauzite de el.

— Da. De fapt, nu. Trebuie să dau un telefon. Încă mai funcţionează?

Făcu semn spre cabina cu uşă de sticlă în care Mikael pretindea că o futuse pe Stine Michaelsen în timpul unei petreceri studenţeşti, când localul era atât de aglomerat, încât nimeni nu mai vedea ce se petrece mai jos de piept. Ulla, cel mai puţin dintre toţi, căci stătea la coadă la bar ca să le cumpere bere.

— Sigur.

Truls intră în cabină și căută numărul pe telefonul mobil.

Apăsă butoanele pătrate strălucitoare ale telefonului fix.

Așteptă. Se hotărâse să poarte o cămașă strâmtă pentru a-și scoate în evidență pectoralii și bicepșii lucrați, plus o talie mai îngustă decât probabil își amintea Ulla. Însă ea abia dacă îi aruncase o privire. Truls își umflă pieptul și-și simți umerii atingând ambii pereți ai cabinei, care era încă și mai strâmtă decât blestematul de birou în care-l înghesuiseră astăzi.

Bellman. Bratt. Wyller. Hole. Puteau să ardă cu toții în iad.

— Mona Daa.

— Berntsen. Cât vei plăti ca să afli ce s-a întâmplat astăzi în realitate la băi?

— Ai și-un mic teaser?

— Dap. Poliția din Oslo riscă viața unui barman nevinovat pentru a-l prinde pe Valentin.

— Cred că putem ajunge la o înțelegere.

Bărbatul șterse condensul format pe oglinda din baie și se uită la propria imagine.

— Cine ești? Cine ești? șopti.

Închise ochii. Îi deschise la loc.

— Sunt Alexander Dreyer. Dar îmi poți spune Alex.

Din livingul din spatele său auzi un râs isteric. Ceva ce aducea mai degrabă cu o mașină sau un elicopter, apoi țipetele îngrozite ce marcau trecerea de la „Vorbește cu mine!“ la „Respiră!“ Acele țipete încercase el să le smulgă, însă nimeni nu voise să țipe așa.

Condensul aproape dispăruse de pe oglindă. El era în sfârșit curat. Și putea să vadă tatuajul. O mulțime de oameni, majoritatea femei, îl întrebaseră de ce alesese să-i fie tatuat un demon pe piept. Ca și cum el alesese. Nu știau nimic. Absolut nimic despre el.

— Cine ești tu, Alex? Sunt manager de daune la Storebrand. Nu, nu vreau să discut despre asigurări, mai bine să vorbim despre tine. Tu ce faci, Tone? Ți-ar plăcea să țipi pentru mine în timp ce-ți tai sfârcurile și le mănânc?

Merse din baie în living și se uită la poza de pe birou, de lângă cheia albă. Tone. Era de doi ani pe Tinder și locuia pe Professor Dahls gate. Lucra la o seră horticolă și nu era chiar atât de atrăgătoare. Era cam plinuță. Ar fi preferat-o mai slabă. Marte era subțirică. De Marte îi plăcea. Îi stătea bine cu pistrui. Dar Tone… Își trecu mâna peste patul roșu al revolverului.

Planul nu se schimbase, chiar dacă astăzi aproape că fusese gata să se destrame. Nu-l recunoscuse pe tipul care venise la hararet, dar evident că acela îl recunoscuse. Pupilele i se dilataseră, devenise evident că și pulsul îi crescuse și rămăsese ca paralizat acolo, lângă ușă, înainte să se repeadă afară. Dar nu înainte ca aerul să se încarce cu mirosul fricii lui.

Ca de obicei, parcase mașina pe trotuar la mai puțin de 100 de metri de ușa din spate, care dădea pe o străduță puțin circulată. Nu frecventase niciodată în mod regulat o baie publică fără o astfel de rută de scăpare. Sau una care să nu fie curată. Și nu intrase niciodată într-o baie fără să aibă cheile în buzunarul halatului.

Se întrebă dacă ar trebui să o împuște pe Tone după ce-o mușca. Doar ca să creeze un pic de confuzie. Să vadă ce fel de titluri o să genereze. Dar ar încălca regulile. Iar celălalt era deja furios pe el pentru că le încălcase cu ospătărița.

Își apăsă revolverul de burtă ca să simtă șocul oțelului rece, înainte de a-l lăsa jos. Cât de aproape era poliția? VG spusese că poliția spera că un fel de procedură juridică avea să oblige Facebook să divulge adresele. Dar înțelegea lucrurile astea și nici nu se sinchisea de ele. Nu-l preocupau nici pe Alexander Dreyer, nici pe Valentin Gjertsen. Mama lui spunea că îl numise după Valentino, primul și cel mai mare romantic din istoria cinematografiei.

Așa că doar ea putea fi învinuită că el trebuia să se ridice la înălțimea așteptărilor. La început fusese relativ lipsit de riscuri. Pentru că atunci când ai 16 ani și violezi o fată, iar norocoasa e trecută de vârsta consimțământului, deci destul de mare ca să știe că, dacă tribunalul ajunge la concluzia că a fost mai degrabă sex consensual decât viol, atunci ea riscă să fie pedepsită pentru sex cu un minor. După 16 ani, riscul de-a fi denunțat e mai mare. Doar dacă nu o violezi pe femeia care ți-a dat numele Valentino. Chiar era viol? Când ea începuse să se încuie în cameră, iar el îi spunea că o să fie ori ea, ori fetele din vecini, profesoarele, rudele de sex feminin sau pur și simplu victime alese la întâmplare de pe străzi, apoi ea descuia totuși ușa? Psihologii cărora le spusese nu-l crezuseră. Mă rog, după o vreme îl crezuseră. Toți.

Pink Floyd trecuse la On the Run. Tobe frenetice, sintetizatoare vibrând, zgomot de pași alergând, rapizi, rapizi. Fugind de poliție. De cătușele lui Harry Hole. Pervers mizerabil.

Ridică paharul cu limonadă de pe masă. Luă o gură și se uită la el. Apoi îl aruncă în perete. Paharul se sparse și lichidul gălbui se scurse pe tapetul alb. Auzi înjurături din apartamentul vecin.

Se duse apoi în dormitor. Îi verifică gleznele și încheieturile, să se asigure că sunt bine legate de picioarele patului. Își coborî privirea la ospătărița pistruiată care zăcea adormită în pat. Fata respira egal. Drogul își făcuse efectul cum trebuie. Oare visa? La omul negru-albăstrui? Sau numai el îl visa? Unul dintre psihologi sugerase că aceste coșmaruri recurente erau amintiri din copilărie pe jumătate uitate, că îl văzuse pe tatăl său stând deasupra mamei sale. Baliverne, evident, nu își văzuse tatăl niciodată; din spusele mamei sale, el o violase o dată și apoi dispăruse. Oarecum asemănător cu Fecioara Maria și Duhul Sfânt. Ceea ce-l transforma pe el într-un Mesia. De ce nu? Cel care avea să se întoarcă pentru a-i judeca pe toți.

O mângâie pe Marte pe obraz. Trecuse mult de când avusese o femeie adevărată, vie, la el în pat. Și în mod sigur o prefera pe ospătărița lui Harry Hole în locul iubitei sale japoneze moarte, cea care-i ținea de urât de obicei. Era mare păcat că trebuia să renunțe la ea. Păcat că nu-și putea urma instinctele demonice și trebuia să-l asculte pe celălalt, să dea curs glasului rațiunii. Glasul rațiunii fusese furios. Dăduse instrucțiuni detaliate. O pădure de lângă un drum pustiu din nord-estul orașului.

Se întoarse în living și se așeză pe scaun. Pielea moale a acestuia se simțea plăcut pe pielea lui, care încă-l mai furnica de la dușul fierbinte. Porni telefonul nou, în care inserase cartela SIM pe care o primise. Aplicațiile Tinder și VG apărură una lângă alta. Apăsă mai întâi pe VG. Așteptă. Așteptarea era incitantă. Încă mai era subiectul principal? Le putea înțelege pe celebritățile de categorie B care erau în stare de orice pentru vizibilitate. O cântăreață care pregătea mâncare alături de un clovn de bucătar de la televizor pentru că — așa cum sigur credea și ea — trebuia să rămână relevantă.

Harry Hole se uita ursuz la el.

Barmanul lui Elise Hermansen exploatat de poliție.

Apăsă pe „Citește mai mult“ de sub imagine. Dădu scroll.

Sursele spun că barmanul a fost pus să stea într-o baie turcească cu scopul de a spiona pentru poliție…

Tipul din hararet. Lucra pentru poliție. Pentru Harry Hole.

…pentru că el e singura persoană care îl poate identifica pe Valentin Gjertsen cu o oarecare certitudine.

Se ridică în picioare și simți tapițeria scaunului desprinzându-se de pielea lui ca o ventuză, apoi se întoarse în dormitor.

Se uită în oglindă. Cine ești tu? Cine ești tu? Tu ești singurul. Singurul care a văzut și cunoaște chipul la care mă uit în acest moment.

Nu exista niciun nume sau vreo imagine a bărbatului. Și nici nu se uitase la barman în seara aceea, în barul Jealousy. Contactul vizual îi face pe oameni să-și amintească. Însă acum stabiliseră contact vizual. Și își amintea. Își trecu degetele peste tatuajul cu chipul demonic. Chipul care voia să iasă, care trebuia să iasă.

În living, On the Run ajungea la final cu un vuiet de avion aterizând și râs de om nebun, înainte ca aparatul să se prăbușească într-o explozie violentă.

Valentin Gjertsen închise ochii şi văzu flăcările cu ochii minţii.

* * *

— Care sunt riscurile dacă este trezită? întrebă Harry, uitându-se la crucea ce atârna deasupra capului doctorului Steffens.

— Există diferite răspunsuri la această întrebare, replică Steffens. Şi unul adevărat.

— Anume?

— Că nu ştim.

— Adică nu ştiţi ce e în neregulă cu ea.

— Da.

— Hmm! Ce ştiţi, de fapt?

— Dacă întrebi în termeni generali, ştim destule. Dar dacă oamenii ar şti cât nu ştim, li s-ar face frică, Harry. Inutil de frică. Aşa că încercăm să păstrăm tăcerea în această privinţă.

— Chiar aşa?

— Spunem că suntem în domeniul reparaţiilor, de fapt suntem în domeniul consolării.

— Şi-atunci de ce-mi spui toate astea, Steffens? De ce nu mă consolezi?

— Pentru că sunt destul de sigur că ştii că de fapt consolarea este o iluzie. Ca inspector criminalist, transmiţi mult mai multe decât spui. Le oferi oamenilor o senzaţie de dreptate liniştitoare, de ordine şi de siguranţă. Însă nu există un

adevăr perfect, obiectiv, nici dreptate adevărată.

— Are dureri?

— Nu.

Harry dădu aprobator din cap.

— Pot fuma aici?

— În biroul unui medic dintr-un spital public?

— Pare liniștitor, dacă fumatul e atât de periculos pe cât se spune.

Steffens zâmbi.

— O infirmieră mi-a spus că un îngrijitor a găsit scrum pe podeaua de sub patul din salonul 301. Aș prefera s-o fi făcut afară. Apropo, fiul tău cum face față la toate astea?

Harry ridică din umeri.

— Supărat. Speriat. Furios.

— L-am văzut mai devreme. Oleg, nu-i așa? A rămas în 301 pentru că nu vrea să fie aici?

— N-a vrut să mă însoțească sau să vorbească cu mine. Crede că o las baltă fiindcă muncesc în continuare la caz, în timp ce ea zace aici.

Steffens încuviință.

— Tinerii au mereu o încredere demnă de invidiat în propriile judecăți morale. Dar s-ar putea să aibă și dreptate, căci eforturile tot mai asidue ale poliției nu reprezintă întotdeauna cea mai eficientă modalitate de-a lupta cu infracțiunile.

— Adică?

— Știi ce anume a făcut să scadă rata criminalității din SUA în anii 1990?

Harry clătină din cap, apoi își lăsă mâinile pe cotierele scaunului și se uită la ușă.

— Gândește-te ca la un respiro de la celelalte lucruri pe care le ai pe cap. Ghicește.

— Nu știu ce să zic despre ghicit. E general acceptat că a fost politica de toleranță zero a primarului Giuliani și o prezență sporită a poliției.

— Și e greșit. Pentru că rata criminalității nu a scăzut doar în New York, ci pe tot teritoriul SUA. Răspunsul stă, de fapt, în legile mai libere ale avortului introduse în anii 1970.

Steffens se lăsă pe spate în scaun și se opri, pentru a-l lăsa pe Harry să gândească singur.

— Femei singure, libertine, care făceau sex cu bărbați ce dispăreau a doua zi sau când își dădeau seama că le lăsaseră gravide. Sarcinile de acest gen au fost o bandă rulantă ce-a produs odrasle criminale secole de-a rândul. Copii fără tați, fără limite, fără o mamă care să le ofere o educație sau sprijin moral ori să-i învețe căile Domnului. Aceste femei ar fi curmat cu mare bucurie viețile propriilor embrioni dacă n-ar fi riscat să fie pedepsite pentru asta. Iar apoi, în anii 1970, au primit ce și-au dorit. SUA au cules fructele holocaustului care a fost rezultatul legilor liberale ale avortului, 15–20 de ani mai târziu.

— Hmm! Și mormonii ce-au zis despre asta? Sau nu ești mormon?

Steffens zâmbi și-și împleti degetele.

— Sprijin Biserica în mai tot ce spune, Hole, dar nu și când se opune avortului. În cazul ăsta, îi sprijin pe păcătoși. În anii 1990, oamenii obișnuiți puteau să meargă pe străzile din orașele americane fără să trebuiască să le fie teamă că vor fi jefuiți, violați și uciși. Pentru că acela care i-ar fi ucis fusese deja eliminat din uterul mamei sale, Harry. Însă nu-i sprijin pe păcătoșii liberali când vine vorba de cererile pentru așa-zisele avorturi libere.

Potenţialul de bine şi rău al unui fetus, 20 de ani mai târziu, este în beneficiul sau afectează societatea atât de mult încât decizia avortului să fie luată de această societate, nu de o iresponsabilă care bântuie străzile după vreunul cu care să se culce la noapte.

Harry se uită la ceas.

— Sugerezi un avort reglementat de stat?

— Nu-i o treabă plăcută, evident. Indiferent cine o face, ar trebui să o considere o… o chemare.

— Glumeşti, nu?

Steffens îi susţinu privirea lui Harry câteva secunde. Apoi zâmbi din nou.

— Desigur. Cred cu tărie în inviolabilitatea individului.

Harry se ridică în picioare.

— Presupun că o să fiu anunţat când o veţi trezi. Ar fi bine să vadă un chip familiar când va deschide ochii, nu?

— E un motiv bun. Spune-i lui Oleg să mă caute dacă vrea să afle ceva!

Harry porni spre intrarea principală a spitalului. Zgribulit de frigul de afară, trase două fumuri din ţigară, îşi dădu seama că n-are niciun gust, o stinse şi se grăbi înăuntru.

— Cum merge, Antonsen? îl întrebă pe poliţistul de gardă în faţa salonului 301.

— Bine, mersi! răspunse Antonsen. E o poză cu tine în VG.

— Chiar?

— Vrei s-o vezi?

Antonsen îşi scoase smartphone-ul.

— Nu, dacă nu arăt deosebit de bine.

Antonsen chicoti.

— Atunci poate că nu vrei s-o vezi. Părerea mea e că începi să pierzi controlul la Investigații Criminale. Să amenințI bătrâni de 90 de ani cu pistolul și să folosești barmani pe post de spioni.

Brusc, Harry se opri cu mâna pe clanță.

— Ce-ai zis la urmă?

Antonsen își ridică telefonul în fața ochilor mijiți, având evident probleme cu vederea. Citise „Barm…“ înainte ca Harry să-i smulgă telefonul din mână.

Harry se holbă le ecran.

— Futu-i, futu-i! Antonsen, ai mașină?

— Nu, merg cu bicicleta. Oslo e mic și mai fac și un pic de mișcare, așadar…

Harry îi aruncă telefonul în poală lui Antonsen și smuci ușa salonului 301. Oleg ridică privirea ca să-l vadă pe Harry înainte de a și-o coborî la loc în carte.

— Oleg, ai mașină — trebuie să mă duci în Grünerløkka. Acum.

Oleg pufni fără să-și ridice privirea.

— Da, bine!

— N-a fost o rugăminte, ci un ordin. Haide!

— Un ordin?

Fața i se schimonosi de furie.

— Nici măcar nu ești tatăl meu. Slavă Domnului!

— Ai avut dreptate. Gradul întrece totul. Eu, inspector-şef, tu, cadet de poliție. Deci șterge-ți lacrimile și mișcă-ți curul!

Oleg se holba la el, mut de uimire.

Harry se întoarse și porni grăbit pe hol.

Mehmet Kalak abandonase Coldplay și U2 și acum îl încerca pe Ian Hunter pe clientul său.

Din boxe răsuna All the Young Dudes.

— Ei bine? întrebă Mehmet.

— Deloc rău, însă David Bowie se descurcă mai bine, răspunse clientul.

Mai precis, Øystein Eikeland, care își ocupase poziția de partea cealaltă a tejghelei de când rămăsese fără job. Și, pentru că rămăseseră doar ei doi în local, Mehmet dăduse volumul mai tare.

— Nu contează cât de tare îl dai pe Hunter! răcni Øystein, apoi își ridică paharul cu Daiquiri.

Era la al cincilea. Pretindea că, dacă le pregătise el, puteau fi considerate probe de încercare în ucenicia sa ca barman, prin urmare, o investiție deductibilă fiscal. Pentru că i se cuvenea reducere de angajat și intenționa să ceară restituirea taxelor la preț întreg, el de fapt obținea profit din beție.

— Aș vrea să mă opresc, însă ar trebui să-mi mai fac unul dacă vreau să am suficient pentru chirie, mormăi el.

— Ești mai bun client decât barman, zise Mehmet. Nu că ai fi un barman inutil, doar că ești cel mai bun client pe care l-am avut…

— Mersi, dragă Mehmet, eu…

— …iar acum te duci acasă.

— Da?

— Da.

Ca să-i arate că vorbește serios, Mehmet opri muzica.

Øystein deschise gura, ca și cum voia să spună ceva, credea că poate să formeze cuvinte doar deschizând gura, însă nu se întâmplă. Încercă din nou, apoi închise gura și doar aprobă din cap. Își încheie jacheta de taximetrist, după care se lăsă să alunece de pe taburetul de bar și porni destul de nesigur spre ușă.

— Niciun bacșiș? strigă Mehmet zâmbind.

— Bacșișurile nu sunt dec… deluct… nu sunt bune.

Mehmet luă paharul lui Øystein, puse un pic de detergent de vase în el și-l clăti la robinet. În seara asta n-avusese suficienți clienți ca să folosească mașina de spălat vase. Ecranul telefonului se lumină sub tejghea. Era Harry. Cât se ștergea pe mâini ca să-i răspundă, își dădu brusc seama că era ceva în neregulă cu timpul. Timpul scurs între momentul când Øystein deschisese ușa și când aceasta se închisese la loc. Durase ceva mai mult decât de obicei. Cineva ținuse ușa deschisă câteva secunde. Ridică privirea.

— O seară liniștită? întrebă bărbatul care se așezase la bar.

Mehmet încercă să inspire ca să poată răspunde, dar nu izbuti.

— Liniștea e bună, continuă Valentin Gjertsen.

Pentru că el era. Bărbatul din camera cu aburi.

Mehmet întinse neauzit mâna spre telefon.

— Te rog să nu răspunzi la ăla și am să-ți fac o favoare.

Mehmet n-ar fi acceptat favoarea dacă spre el n-ar fi fost ațintit un revolver enorm.

— Mersi, n-ai fi făcut decât să regreţi!

Bărbatul privi în jur.

— Păcat că n-ai niciun client! Pentru tine, adică. Mie-mi convine de minune, înseamnă că am parte de toată atenţia ta. Presupun că oricum aş fi avut-o, cred că eşti curios ce vreau. Dacă am venit pentru un pahar sau ca să te ucid. Am dreptate?

Mehmet încuviinţă încet.

— Da, e o îngrijorare firească având în vedere că eşti singura persoană în viaţă care mă poate identifica. E un fapt, apropo. Până şi chirurgul plastician care… în fine, gata cu asta! Oricum, îţi fac o favoare, pentru că n-ai răspuns la telefon, iar chestiunea aia cu anunţarea poliţiei e de aşteptat de la o persoană responsabilă social. Nu crezi?

Mehmet încuviinţă iar. Şi încercă să alunge un gând inevitabil. Că urma să moară. Creierul său încerca disperat să găsească alte posibilităţi, însă revenea la aceeaşi idee: o să mori. Dar, ca un răspuns la gândurile sale, în geamul de lângă uşă se auzi un ciocănit. Mehmet se uită pe lângă Valentin. O pereche de mâini şi un chip familiar erau presate de geam, în încercarea de-a se uita înăuntru. Intră, pentru numele lui Dumnezeu, intră!

— Nu mişca! rosti calm Valentin, fără să se întoarcă.

Trupul său ascundea revolverul, aşa că persoana de la geam nu-l vedea.

De ce dracu’ nu intra şi gata?

Răspunsul veni o clipă mai târziu: o bătaie puternică în uşă.

Valentin o încuiase după ce intrase în bar.

Chipul se întorsese la geam, iar bărbatul dădea acum din mâini ca să-i atragă atenţia, era clar că-i văzuse înăuntru.

— Nu mişca, fă-i doar semn că ai închis, îi ceru Valentin, în glasul căruia nu se simţea nicio urmă de stres.

Mehmet rămase nemișcat, cu mâinile întinse pe lângă corp.

— Acum, altfel te omor.

— Oricum o să mă omori.

— Nu poți să fii 100% sigur. Dar dacă nu faci ce-ți spun, îți promit că o să te omor! Apoi și pe cel de afară. Uită-te la mine! Îți promit!

Mehmet se uită la Valentin și înghiți în sec. Se aplecă ușor într-o parte, în lumină, încât cel de afară să-l poată vedea mai clar, și clătină din cap.

Chipul mai rămase acolo câteva secunde. O fluturare din mână, deloc ușor de remarcat. Apoi Geir Sølle dispăru.

Valentin se uită în oglindă.

— Gata! rosti el. Unde rămăseserăm? Ah, da, la vestea bună și la cea proastă. Vestea proastă este că ideea că mă aflu aici ca să te omor este atât de evidentă, încât este… păi, corectă. Cu alte cuvinte, acum ne apropiem de o siguranță de aproape 100%. Chiar o să te omor.

Valentin se uită la Mehmet cu o expresie tristă. După care izbucni în râs.

— Ai cea mai lungă față pe care am văzut-o azi! E de înțeles, dar să nu uiți și de vestea bună. Aceea că poți alege cum să mori. Iată și opțiunile, fii foarte atent! Mă asculți? Bine. Vrei să fii împușcat în cap sau preferi să-ți înfig drena asta în gât?

Valentin ridică în lumină ceea ce părea a fi un pai de băut foarte mare, care părea a fi din metal, cu unul dintre capete tăiate oblic, deci cu un vârf ascuțit.

Mehmet rămase holbându-se la Valentin. Toată situația era atât de absurdă, încât începea să se întrebe dacă nu cumva era doar un vis din care avea să se trezească. Sau cel din fața sa visa toate astea? Apoi Valentin împunse cu tubul în direcția lui Mehmet și acesta făcu în mod automat un pas în spate și se lovi de chiuvetă.

Valentin se răsti:

— Deci nu drena?

Mehmet încuviință precaut când văzu vârful de metal ascuţit scânteind în lumina proiectată de oglinda din spatele rafturilor. Ace. Asta fusese mereu cea mai mare fobie a sa. Să-i fie înfipte obiecte în piele. În copilărie, când venea momentul să fie vaccinat fugea de-acasă și se ascundea în pădure.

— O înțelegere e o înțelegere, deci fără ace!

Valentin lăsă paiul metalic pe tejghea și scoase din buzunar o pereche de cătușe negre cu aspect medieval, fără ca țeava revolverului să se clintească măcar un centimetru din dreptul lui Mehmet.

— Trece una dintre ele pe după bara de metal din spatele dulapului cu oglindă, puneți-le și bagă capul în chiuvetă.

— Eu…

Mehmet nici nu văzu lovitura venind. Percepu doar o pârâitură în cap și un întuneric subit, urmate de faptul că era cu fața îndreptată în altă parte când se dezmetici. Își dădu seama că fusese lovit cu revolverul și că acum țeava îi era apăsată de tâmplă.

— Drena, șopti un glas aproape de urechea sa. Tu alegi.

Mehmet luă cătușele grele și ciudate și le trecu pe după bara de metal, apoi și le strânse în jurul încheieturilor. Simți ceva cald curgându-i pe nas și pe buza de sus. Și gustul dulceag și metalic al sângelui.

— Gustos? întrebă Valentin cu un glas ascuțit.

Mehmet se uită în sus și-i întâlni privirea în oglindă.

— Eu, unul, nu-l suport, surâse Valentin. Are gust de fier și de bătăi. Da, fier și bătăi. Sângele tău, mai treacă-meargă, dar al altora? Și poţi simți gustul a ceea ce au mâncat. Apropo de mâncat, oare un condamnat are o ultimă dorință? Nu că m-aș gândi să te servesc cu ceva, sunt doar curios.

Mehmet clipi. O ultimă dorinţă? Cuvintele își făcură loc spre el, nimic mai

mult, însă doar ca într-un vis la care mintea nu se putea abține să răspundă. Spera ca barul Jealousy să devină într-o bună zi cel mai șic local din Oslo. Ca Galatasaray să câștige campionatul. Ca la înmormântarea lui să fie pus Ready for Love al lui Paul Rodgers. Altceva? Încercă, dar nu-i mai veni nimic în minte. Și-i veni să râdă. Cu amărăciune.

* * *

Harry zări o siluetă care se îndepărta în grabă de barul Jealousy când el se apropia. Lumina de la fereastra cea mare cădea pe trotuar, însă dinăuntru nu se auzea nicio muzică. Merse până la marginea ferestrei și se uită înăuntru. Văzu o siluetă în spatele tejghelei, însă era imposibil de spus dacă era Mehmet. În afară de ea, părea pustiu. Harry se apropie de ușă și apăsă precaut clanța. Încuiată. Barul era deschis până la miezul nopții.

Harry scoase inelul de chei cu inima de plastic frântă. Inseră încet cheia în broască. Își scoase Glockul 17 cu mâna dreaptă în timp ce răsucea cheia și deschide ușa cu stânga. Păși înăuntru, ținând pistolul în față cu ambele mâini și-și folosi piciorul ca să se asigure că închide încet ușa în spatele său. Însă zgomotele din Grünerløkka plutiră odată cu el înăuntru, iar silueta din spatele tejghelei se îndreptă și se uită în oglindă.

— Poliția. Nu mișca!

— Harry Hole.

Figura purta o caschetă și înclinarea oglinzii făcea ca Harry să nu-i poată vedea fața, însă nici nu era nevoie. Trecuseră mai bine de trei ani de când auzise acest glas ascuțit, însă era ca și cum se întâmplase ieri.

— Valentin Gjertsen, zise Harry, și-și simți tremurul din glas.

— În sfârșit ne întâlnim, Harry. M-am tot gândit la tine. Tu te-ai gândit la mine?

— Unde-i Mehmet?

— Eşti nerăbdător, deci te-ai gândit la mine.

Râsul acela ascuţit.

— De ce? Din cauza listei mele cu realizări? Sau a victimelor, aşa cum le numiţi voi. Nu, stai! E evident că din cauza listei tale cu realizări. Eu sunt cel care n-a fost prins niciodată, nu-i aşa?

Harry nu-i răspunse, doar rămase lângă uşă.

— Insuportabil, nu-i aşa? Bine! De aceea eşti atât de bun. Tu eşti ca mine, Harry, nu poţi să suporţi.

— Nu sunt ca tine, Valentin.

Harry îşi mută strânsoarea în jurul pistolului, apoi ţinti şi se întrebă ce-l împiedica să se apropie.

— Nu? Tu nu te laşi distras de părerile celor din jur, nu? Tu rămâi cu ochii la premiu, Harry. Uită-te la tine acum. Tot ce vrei e trofeul tău, nu contează preţul. Vieţile altora, a ta… Dacă ai fi sincer, toate astea vin pe locul doi, nu-i aşa? Ar trebui să ne aşezăm undeva şi să ne cunoaştem mai bine, Harry. Pentru că nu întâlneşti mulţi oameni ca noi.

— Taci, Valentin! Rămâi unde eşti, ridică mâinile ca să le pot vedea şi spune-mi unde e Mehmet!

— Dacă Mehmet e numele spionului tău, ar trebui să mă mişc ca să ţi-l arăt. Situaţia în care suntem va deveni şi ea mult mai clară.

Valentin Gjertsen făcu un pas în lături. Mehmet stătea pe jumătate în picioare şi pe jumătate atârnat de braţe, care erau legate de bara orizontală de metal ce trecea pe deasupra oglinzii din spatele barului. Capul îi era aplecat în faţă, în chiuvetă, ceea ce însemna că pletele lui lungi şi negre îi atârnau peste faţă. Valentin îi ţinea lipit de ceafă un revolver cu ţeava lungă.

— Rămâi unde eşti, Harry! După cum vezi, avem aici o foarte interesantă

balanţă a terorii. De unde stai tu şi până aici sunt — cât? — opt sau zece metri? Şansele ca primul tău glonţ să mă anihileze astfel încât să nu-l omor pe Mehmet sunt destul de reduse, eşti de acord? Dar dacă îl împuşc eu primul pe Mehmet, vei putea să mă împuşti de cel puţin două ori înainte să apuc să întorc revolverul spre tine. Sorţi mai nefavorabili pentru mine. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o situaţie în care pierde toată lumea, aşa că totul se rezumă la următoarele, Harry: eşti dispus să-ţi sacrifici spionul ca să mă prinzi acum? Sau mai bine îl salvăm şi mă prinzi mai târziu? Ce zici?

Harry se uită la Valentin peste cătarea pistolului. Avea dreptate. Era prea întuneric şi distanţa era prea mare ca să fie sigur că-l va nimeri pe Valentin direct în cap.

— Din tăcerea ta deduc că eşti de acord cu mine, Harry. Şi, deoarece cred că aud sirene de poliţie în depărtare, presupun că nu ne-a mai rămas mult timp.

Harry se gândise să le spună să nu folosească sirenele, însă atunci le-ar fi luat mai mult.

— Lasă pistolul jos, Harry, şi voi pleca de-aici!

Harry clătină din cap.

— Te afli aici pentru că el ţi-a văzut faţa, deci ne vei împuşca şi pe el, şi pe mine pentru că şi eu ţi-am văzut faţa.

— Atunci vino şi cu o sugestie în următoarele cinci secunde, altminteri îl împuşc şi pariez pe şansa ca tu să ratezi înainte să te nimeresc eu!

— Deci rămânem cu balanţa terorii, replică Harry. Dar cu o dezarmare identică.

— Încerci să tărăgănezi lucrurile, însă numărătoarea inversă a pornit deja. Patru, trei…

— Întoarcem amândoi armele în acelaşi timp şi le ţinem de ţevi cu mâna dreaptă, cu trăgaciul şi patul la vedere.

— Doi…

— Te îndrepți spre ușă pe lângă peretele de colo, în timp ce eu mă îndrept spre bar pe lângă separeurile din celălalt capăt al camerei.

— Unu…

— Distanța dintre noi rămâne aceeași și niciunul nu-l va putea împușca pe celălalt înainte să aibă timp să reacționeze.

Se așternu tăcerea în bar. Sirenele se apropiau. Iar dacă Oleg făcuse cum îi spusese el — rectificare: ordonase —, atunci rămăsese în mașină la două străzi distanță și nu se mișcase.

Lumina dispăru brusc, iar Harry își dădu seama că Valentin apăsase întrerupătorul din spatele tejghelei. Când se întoarse pentru prima dată spre Harry, era prea întuneric pentru ca acesta să-i vadă fața de sub caschetă.

— Întoarcem armele când ajungem la trei, zise Valentin și ridică mâna. Unu, doi… trei.

Harry strânse patul cu stânga, apoi țeava cu dreapta. Ridică pistolul în aer. Îl văzu pe Valentin procedând la fel. Părea că ține un steag la o paradă a copiilor de Ziua Constituției, cu patul roșu al unui Ruger Redhawk distingându-se de țeava lungă a revolverului.

— Gata, vezi? făcu Valentin. Cine altcineva decât doi bărbați care chiar se înțeleg unul pe altul ar fi putut să facă asta? Îmi place de tine, Harry. Chiar îmi place. Așadar, acum începem să ne mișcăm…

Valentin porni pe lângă perete, iar Harry se îndreptă spre separeuri. Era atât de liniște, încât Harry auzea scârțâitul cizmelor lui Valentin când își dădeau târcoale unul altuia, supraveghindu-se reciproc precum doi gladiatori care știu că prima încleștare va aduce moartea unuia dintre ei. Harry își dădu seama că ajunsese lângă bar când auzi huruitul jos al frigiderului, picuratul constant al chiuvetei și bâzâitul ca de insectă al boxelor sistemului audio. Pipăi prin întuneric fără să-și smulgă privirea de la silueta ce se profila pe fondul luminii proiectate de fereastră. Apoi ajunse în spatele tejghelei și auzi zgomotele străzii când se deschise ușa, apoi pași alergând până ce se stinseră

cu totul.

Își scoase telefonul din buzunar și-l apropie de ureche.

— Ai auzit?

— Am auzit tot, răspunse Oleg. Anunț mașinile de patrulă. Descriere?

— Geacă neagră și scurtă, pantaloni închiși la culoare, caschetă fără niciun logo, însă pesemne că de ea a scăpat deja. Nu i-am văzut fața. A fugit în stânga, către Thorvald Meyers gate, așa că…

— …se îndreaptă către un loc cu multă lume și trafic intens. Le spun acum.

Harry își lăsă telefonul să cadă în buzunar și-și coborî mâna pe umărul lui Mehmet. Nicio reacție.

— Mehmet…

Nu mai auzea frigiderul și amplificatorul. Ci doar picuratul constant. Răsuci comutatorul care creștea intensitatea luminilor. Îl prinse pe Mehmet de păr și-i ridică blând capul din chiuvetă. Fața îi era palidă. Prea palidă.

Din gât îi ieșea ceva.

Arăta ca un pai de băut făcut din metal.

Picături roșii continuau să cadă dintr-un capăt, ajungând în chiuveta care era deja înfundată cu sânge.

25. Marți noapte

Katrine Bratt sări din mașină și se îndreptă către banda întinsă în fața barului Jealousy. Zări un bărbat care fuma sprijinit de una dintre mașinile de poliție. Girofarurile albastre îi luminau alternativ chipul frumos-urât. Femeia se înfioră și se apropie de el.

— E frig, începu ea.

— Se apropie iarna, replică Harry, suflând fumul de țigară în sus către lumina albastră.

— Se apropie Emilia.

— Mhm, de aia am uitat.

— Au spus că furtuna va lovi mâine capitala.

— Mhm!

Katrine se uita la el, gândindu-se că până acum văzuse toate versiunile lui Harry. Dar nu și pe asta. Atât de goală, de zdrobită, de resemnată. Ar fi vrut să-l mângâie pe obraz și să-l strângă în brațe. Dar nu putea. Existau atâtea motive pentru care nu putea!

— Ce s-a întâmplat aici?

— Valentin avea un Ruger Redhawk și m-a făcut să cred că negociem pentru viața cuiva. Însă Mehmet era deja mort când am ajuns eu. Un tub de metal înfipt în artera carotidă. Fusese golit de sânge ca un afurisit de porc. Doar pentru că el… pentru că eu…

Harry începu să clipească rapid și se opri din vorbit, prefăcându-se că își

dezlipeşte un fir de tutun de pe limbă.

Katrine nu ştia ce să spună. Aşa că nu zise nimic. Se uită în schimb la familiarul Volvo Amazon cu dunga de maşină de curse, parcat pe partea cealaltă a străzii. Bjørn coborî din el şi Katrine îşi simţi inima oprindu-se când Lien Cumva ieşi de pe locul pasagerului. Ce căuta şefa lui Bjørn aici, pe teren? Îi oferise un tur romantic printre nenumăratele atracţii de la locul crimei? La naiba! Bjørn îi zărise şi el, iar Katrine îi văzu schimbându-şi direcţia şi îndreptându-se spre ei.

— Eu intru, vorbim mai târziu, spuse Katrine, strecurându-se pe sub bandă şi grăbindu-se spre uşa aflată sub o firmă cu o inimă de plastic frântă.

— Aici erai! Am tot încercat să dau de tine, începu Bjørn.

— Am fost…

Harry trase adânc din ţigară şi adăugă:

— …cam ocupat.

— Ea e Berna Lien, noua şefă a Krimteknisk. Berna, Harry Hole.

— Am auzit multe despre tine, zâmbi femeia.

— Iar eu n-am auzit nimic despre tine, replică Harry. Eşti bună de ceva?

Femeia îi aruncă o privire lui Bjørn, nesigură.

— Bună de ceva?

— Valentin Gjertsen e bun, zise Harry. Eu nu sunt destul de bun, aşa că doar speram că există oameni mai buni ca mine, altminteri baia asta de sânge va continua.

— S-ar putea să am ceva, interveni Bjørn.

— Oh?

— De aceea am tot încercat să dau de tine. Haina lui Valentin. Când am tăiat-o, am găsit câteva chestii în căptușeală. O monedă de 10 øre și două fâșii de hârtie. Haina a fot spălată, s-a dus toată cerneala de deasupra, însă când le-am despăturit, pe una dintre ele rămăsese ceva. Nu-i cine știe ce, însă e destul dintr-o chitanță de la un bancomat din centru. Lucru care se potrivește cu teoria conform căreia el evită tot timpul cardurile și plătește cash. Din păcate nu putem vedea numărul cardului, numărul de înregistrare sau când a fost făcută retragerea, însă data e vizibilă parțial.

— Cât de mult?

— Suficient cât să vedem că e de anul acesta, din august, și mai avem și destul din ultima cifră a datei, nu poate fi decât 1.

— Deci 1, 11, 21 și 31.

— Patru zile posibile… Am luat legătura cu o angajată de la Nokas, care administrează bancomatele DNB. Ea spune că pot să păstreze imaginile de pe camerele de supraveghere maximum trei luni, deci au înregistrată această retragere. A fost făcută la unul dintre bancomatele din Gara Centrală Oslo, unul dintre cele mai folosite din toată Norvegia. Explicația ar fi că în zonă se află toate centrele comerciale.

— Dar?

— Toate acceptă plata cu cardul în ultima vreme. Cu excepția?

— Mhm! Traficanților de droguri din jurul gării și de-a lungul râului.

— La cele mai aglomerate bancomate au loc peste 200 de tranzacții pe zi, continuă Bjørn.

— Patru zile, deci puțin sub o mie, interveni imediat Berna Lien.

Harry călcă pe țigara încă aprinsă.

— Mâine-dimineață la prima oră vom avea înregistrările, iar cu derulare rapidă și pauză, putem verifica cel puțin două fețe pe minut. Cu alte cuvinte, șapte sau opt ore, probabil mai puțin. Odată ce-l identificăm pe Valentin, nu

va mai trebui decât să comparăm momentul înregistrării cu cel al retragerii din hardul bancomatului.

— Și cât ai zice pește vom afla identitatea secretă a lui Valentin Gjertsen, zise Berna Lien, evident mândră și plină de entuziasm în numele departamentului ei. Tu ce crezi, Hole?

— Cred, fru Lien, că e mare păcat că bărbatul care l-ar fi putut identifica pe Valentin zace mort acolo, cu capul în chiuvetă.

Harry se încheie la geacă.

— Dar mersi c-ai venit!

Berna Lien se uită furioasă de la Harry la Bjørn, care-și drese glasul, nefericit.

— Din ce-am înțeles, ai stat față în față cu Valentin.

Harry clătină din cap.

— N-am apucat deloc să-i văd noul chip.

Bjørn încuviință lent fără să-și smulgă privirea de la Harry.

— Înțeleg. Păcat! Mare păcat!

— Mhm!

Harry se uită la mucul de țigară zdrobit din fața pantofului.

— OK. Ne ducem înăuntru să aruncăm o privire.

— Distracție plăcută!

Îi urmări cum se îndepărtează. Fotoreporterii se adunaseră deja în fața cordonului, iar acum începeau să sosească și jurnaliștii. Poate că știau ceva, poate că nu, poarte că pur și simplu nu îndrăzneau, însă îl lăsară pe Harry în pace.

Opt ore.

Opt ore de mâine-dimineaţă.

Într-un răstimp de încă o zi, Valentin ar mai putea omorî pe cineva.

Futu-i!

— Bjørn! strigă el exact când colegul său punea mâna pe clanţă.

— Harry, Bjørn, zise Ståle Aune, rămânând în prag.

— Scuze că am sunat atât de târziu, putem intra? începu Harry.

— Desigur.

Aune ţinu uşa deschisă, iar Harry şi Bjørn intrară în casa familiei Aune. O femeie mărunţică şi mai subţirică decât soţul ei, dar cu un păr exact la fel de cenuşiu ca al lui, se grăbi să-i întâmpine cu paşi rapizi şi eleganţi.

— Harry! susură ea. Am zis eu că tu eşti, a trecut atâta timp! Ce mai face Rakel, au aflat mai multe?

Harry clătină din cap şi o lăsă pe Ingrid să-l atingă în treacăt cu buzele pe obraz.

— Cafea sau e prea târziu? Ceai verde?

Bjørn şi Harry răspunseră că „da, sigur“ şi „nu, mulţumim“ simultan, iar Ingrid dispăru în bucătărie.

În living se aşezară pe nişte fotolii joase. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi, de la ghiduri de călătorie la atlase vechi şi cărţi de poezie, romane grafice şi volume academice masive. Dar mai ales romane.

— Vezi că deja citesc cartea pe care mi-ai dat-o?

Ståle ridică volumul care rămăsese deschis cu cotorul în sus pe masa de lângă fotoliul său și i-l arătă lui Bjørn.

— Édouard Levé. Suicide. Mi-a dat-o Harry când am împlinit 60 de ani. Presupun că era timpul.

Bjørn și Harry râseră. Evident nu pe deplin convingător, pentru că Ståle se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Harry își drese glasul.

— Valentin a mai omorât pe cineva în această seară.

— Mă doare să aud asta, replică Ståle și clătină din cap.

— Și n-avem niciun motiv să credem că are de gând să se oprească.

— Nu. Nu, nu aveți, se arătă de acord psihologul.

— De aceea ne aflăm aici și îmi vine foarte greu, Ståle.

Ståle Aune oftă.

— Hallstein Smith nu e de ajuns, așa că vrei să preiau eu sarcina, nu-i așa?

— Nu. Avem nevoie…

Harry amuți când Ingrid intră și așeză tava cu ceai și cafea între bărbații rămași tăcuți.

— Sunetul jurământului de confidențialitate, rosti ea. Ne vedem mai încolo, Harry! Transmite-i lui Oleg toată dragostea noastră și spune-i că ne gândim cu toții la Rakel!

— Avem nevoie de cineva care îl poate identifica pe Valentin Gjertsen, continuă Harry după ce plecă femeia. Și singura persoană despre care știm că l-a văzut…

Harry nu intenționase să o lase ca pe o pauză teatrală pentru a spori tensiunea, ci pentru ca Ståle să aibă parte de o fracțiune de secundă pentru ca mintea lui să facă deducțiile rapide, aproape inconștiente, și totuși oribil de precise de care era în stare. Nu că ar fi fost vreo diferență. Era ca un boxer care încasa o serie de pumni, dar care are totuși parte de o zecime de secundă să-și miște greutatea suficient doar pentru ca lovitura să nimerească pieziș, nu în plin.

— …este Aurora.

În liniștea care urmă, Harry auzi frecarea ușoară a copertei cărții din mâna lui Ståle în timp ce-i aluneca dintre degete.

— Harry, ce tot zici acolo?

— În ziua în care eu și Rakel ne-am căsătorit, când tu și Ingrid ne erați alături, Valentin i-a făcut o vizită Aurorei la turneul de handbal.

Cartea lovi covorul cu un bufnet înfundat. Ståle clipea fără să înțeleagă.

— Ea… ea…

Harry aștepta în vreme ce-l urmărea cum face legăturile necesare.

— A atins-o? I-a făcut rău?

Harry întâlni privirea lui Ståle, dar nu răspunse. Îl văzu făcând legătura între bucățile de informație. Îl văzu rememorând într-o cu totul altă lumină ultimii trei ani. O lumină revelatoare.

— Da, normal că a făcut-o. Ce orb am fost! șopti Ståle, strâmbându-se de durere, și-și scoase ochelarii.

Se holbă în gol.

— Și tu cum ai aflat?

— Aurora a venit ieri la mine și mi-a povestit tot, răspunse Harry.

Ochii lui Ståle Aune se mutară înapoi la Harry ca într-o mișcare cu

încetinitorul.

— Tu… ai aflat ieri şi nu mi-ai zis nimic?

— M-a făcut să promit.

Glasul lui Ståle Aune nu coborî, mai degrabă se stinse.

— O fată de 15 ani molestată, despre care ştii foarte bine că are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi, şi totuşi alegi să ţii secret?

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, de ce?

— Pentru că Valentin a ameninţat că te omoară dacă ea spune cuiva ce s-a întâmplat.

— Pe mine?

Lui Ståle îi scăpă un suspin.

— Pe mine? De ce ar conta asta? Eu sunt cu mult trecut de 60 de ani şi am inima călită, Harry. Ea are toată viaţa înainte!

— Eşti persoana pe care ea o iubeşte cel mai mult pe lume, iar eu i-am făcut o promisiune.

Ståle Aune îşi puse ochelarii, apoi ridică un deget tremurător spre Harry.

— Da, i-ai făcut o promisiune! Şi ţi-ai ţinut acea promisiune cât n-a avut nicio importanţă pentru tine! Însă acum, acum, că o poţi folosi ca să rezolvi încă un caz de crimă marca Harry Hole, promisiunea aia nu mai înseamnă aşa de mult.

Harry nu protestă.

— Ieşi afară, Harry! Nu mai eşti prietenul acestei case şi nu mai eşti binevenit aici.

— Nu mai avem timp, Ståle.

— Afară, acum!

Ståle Aune se ridicase.

— Avem nevoie de ea.

— Sun la poliție. La poliția adevărată.

Harry ridică privirea spre el. Văzu că nu avea niciun rost. Trebuiau să aștepte ca lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Nu puteau decât să spere că Ståle Aune urma să vadă imaginea de ansamblu înainte de venirea zorilor.

Încuviință și se ridică din fotoliu.

— Nu-i nevoie să ne conduci, spuse el.

Harry văzu chipul palid și tăcut al lui Ingrid în ușă, când trecură pe lângă bucătărie.

Își încălță pantofii în hol și tocmai se pregătea să iasă când auzi un glas slab:

— Harry?

Se răsuci. La început nu văzu de unde venise vocea. Apoi, din întunericul din capătul scărilor, ea păși în lumină. Purta o pijama în dungi mult prea mare pentru ea, posibil a tatălui său, se gândi Harry.

— Îmi pare rău! A trebuit s-o fac, spuse el.

— Știu. Pe internet scrie că cel care a murit se numea Mehmet. Și te-am auzit.

În clipa aceea Ståle veni în fugă din living, agitându-și brațele și cu ochii plini de lacrimi.

— Aurora! Nu trebuie…

Glasul i se frânse.

— Tată, vreau să ajut, zise Aurora, așezându-se liniștită pe trepte.

26. Marți noaptea

Mona Daa stătea lângă Monolit, urmărindu-l pe Truls Berntsen cum se apropie în grabă prin întuneric. Când aranjaseră să se întâlnească în parcul Frogner, ea îi sugerase câteva sculpturi mai discrete, mai puțin populare, dat fiind că Monolitul era vizitat de turiști chiar și noaptea. Dar după ce Truls Berntsen spusese „Ce?“ de trei ori, ea își dăduse seama că Monolitul era singurul pe care el îl știa.

Îl trase pe partea de vest a sculpturii, departe de două cupluri care admirau priveliștea cu turlele bisericii, aflate la est. Îi oferi plicul cu bani, pe care bărbatul îl strecură în buzunarul paltonului Armani care, din nu se știe ce motiv, pe el nu arăta deloc a Armani.

— Ceva nou? îl întrebă.

— Nu vor mai fi ponturi, o anunță Truls, privind în jur.

— Nu?

El se uită la ea, ca și cum voia să vadă dacă glumește.

— Tipul ăla a fost ucis, pentru numele lui Dumnezeu!

— Atunci mai bine ai oferi ceva mai puțin… fatal data viitoare.

Truls Berntsen pufni.

— Iisuse, voi sunteți mai răi ca mine, toată clica voastră.

— Chiar așa? Tu ne-ai dat numele lui Mehmet, însă noi am ales totuși să nu i-l dezvăluim sau să-i publicăm poza.

Truls clătină din cap.

— Daa, tu te auzi ce spui? Tocmai l-am condus pe Valentin direct la tipul care n-a făcut decât două lucruri greșite: avea un bar în care s-a întâmplat să vină victima lui Valentin și a fost de acord să ajute poliția.

— Măcar spui „noi“. Înseamnă că te simți vinovat?

— Crezi că sunt vreun soi de psihopat sau ce? Normal că mi se pare greșit.

— N-o să-ți răspund la întrebare. Dar da, sunt de acord că e destul de rău. Înseamnă că nu vei mai fi sursa mea?

— Dacă spun nu, înseamnă că nu-mi vei mai proteja identitatea pe viitor?

— Nu, răspunse Mona.

— Bun! Deci ai și tu conștiință.

— Nu înseamnă neapărat că ne pasă de sursă, cât de ce vor spune colegii noștri de breaslă dacă am dezvălui o sursă. Apropo, colegii tăi ce spun?

— Nimic. Și-au dat deja seama că eu sunt sursa scurgerilor de informații, așa că m-au izolat. Nu mai am voie să iau parte la ședințe sau să aflu ceva despre anchetă.

— Nu? Deja simt cum îmi pierd interesul față de tine, Truls.

Bărbatul pufni.

— Ești cinică, dar măcar ești sinceră, Mona Daa.

— Mersi! Cred.

— Bine, s-ar putea să mai am un ultim pont. Dar e vorba de cu totul altceva.

— Dă-i bătaie!

— Șeful poliției, Mikael Bellman, și-o trage cu o tipă sus-pusă.

— Nu există bani pentru asemenea ponturi, Truls.

— Bine, e gratis, doar publică-l în ziar.

— Redactorului-şef nu-i plac poveştile cu infidelităţi, dar dacă ai vreo probă şi eşti dispus să susţii povestea, s-ar putea să reuşesc să-l conving. Dar în cazul ăsta ai fi citat, cu nume şi prenume.

— Cu nume şi prenume? Asta ar fi o sinucidere, sper că-ţi dai şi tu seama. Îţi pot spune unde se întâlnesc, aşa că ai putea trimite acolo un fotograf incognito.

Mona Daa râse.

— Îmi pare rău, dar nu aşa merg treburile.

— Nu?

— Presa străină face treburi de genul ăsta, dar nu şi noi, aici, în Norvegia.

— De ce nu?

— Explicaţia oficială e că noi nu ne coborâm la un asemenea nivel.

— Însă?

Mona ridică din umeri, cutremurându-se.

— Pentru că de fapt nu există limite până la care am fi dispuşi să ne coborâm, teoria mea personală este că acesta nu-i decât un alt exemplu al sindromului toată-lumea-are-ceva-de-ascuns.

— Adică?

— Adică nici redactorii mei nu sunt mai puţin infideli decât restul. Dacă dezvălui infidelitatea cuiva, toţi cei din minuscula arenă publică din Norvegia riscă să fie prinşi în tumult. Putem scrie despre treburi ce se petrec în marea „străinătate“, poate chiar să ne şi referim la treburi din străinătate aici, la noi, dacă o figură publică a spus din neatenţie ceva despre altcineva. Însă

jurnalismul de investigaţie legat de infidelităţile celor de la putere?

Mona Daa clătină din cap.

Truls pufni ironic pe nas.

— Deci sub nicio formă nu va ajunge public?

— E ceva ce crezi c-ar trebui dezvăluit pentru că Bellman n-ar trebui să fie şeful poliţiei?

— Poftim? Nu, poate că nu.

Mona dădu aprobator din cap şi ridică privirea spre Monolit şi chinul nemilos de-a ajunge în vârf pe care îl reprezenta.

— Pesemne că-l urăşti.

Truls nu-i răspunse. Părea mai degrabă surprins, ca şi cum nici măcar nu se gândise la asta. Iar Mona se întreba ce se petrecea în spatele feţei ăleia ciupite de vărsat, nu deosebit de atrăgătoare, cu falca aia grea şi ochii mereu umezi. Aproape că-i părea rău pentru el. Aproape.

— Acum plec, Berntsen. Ţinem legătura.

— O ţinem?

— Poate că nu.

După ce Mona străbătu o oarecare distanţă prin parc, făcu un ocol şi îl văzu pe Truls Berntsen în lumina unuia dintre reflectoarele Monolitului. Bărbatul stătea acolo cu mâinile în buzunare, adus de spate, căutând ceva. Părea atât de incredibil de singur, la fel de nemişcat precum blocurile de piatră din jurul său.

Harry se uita fix la tavan. Încă nu veniseră fantomele. Poate că în noaptea asta nici n-aveau s-o facă. Nu se ştia niciodată. Însă acum aveau un nou

membru. Cum o să arate Mehmet când o să vină? Harry alungă gândul și ascultă liniștea. Holmenkollen era liniștit, chiar nu aveai cum să negi asta. Prea liniștit. El prefera să audă orașul de afară. Ca noaptea în junglă, plină de zgomote care te-ar putea avertiza în beznă, spunându-ți când se apropie ceva și când nu. Liniștea conținea prea puține informații. Dar nu asta era problema, ci faptul că alături nu era nimeni.

Dacă număra, atunci numărul de nopți în care împărțise patul cu cineva era clar mai mic. De ce se simțea singur el, un tip care căutase mereu solitudinea și care nu avusese niciodată nevoie de cineva?

Se întoarse pe o parte și încercă să închidă ochii.

Nu avea nevoie de cineva acum. Nu avea nevoie de nimeni. Nu avea nevoie de oricine.

Avea nevoie de ea.

Un scârțâit. De la pereții din bușteni. Sau de la podele. Poate că furtuna sosea mai devreme. Sau întârziau fantomele.

Se întoarse pe partea cealaltă. Închise ochii la loc.

Scârțâitul venea de dincolo de ușa dormitorului, dar foarte aproape.

Se ridică, se apropie de ea și o deschise.

Era Mehmet.

— L-am văzut, Harry.

În locul ochilor acum avea două orbite negre ce scânteiau și scoteau fum.

Harry se trezi tresărind.

Telefonul îi torcea precum o pisică pe noptiera de alături.

— Da?

— Sunt doctorul Steffens.

Harry simți o durere subită în piept.

— E vorba de Rakel.

Normal că era vorba de Rakel. Iar Harry știa că Steffens îi spunea asta doar pentru a-i oferi clipele necesare să se întărească pentru veste.

— Nu o putem trezi din comă.

— Poftim?

— Nu se poate trezi.

— E… va…?

— Nu știm, Harry. Știm că ai o mulțime de întrebări, dar și noi avem. Chiar nu-ți pot spune altceva în afară de faptul că facem tot posibilul aici.

Harry își mușcă interiorul obrazului ca să fie sigur că nu e doar premiera mondială a unui nou coșmar.

— Bine, bine! O pot vedea?

— Nu acum, am dus-o la terapie intensivă. Te sun de îndată ce vom afla mai multe. Dar s-ar putea să mai dureze ceva, iar Rakel s-ar putea să mai rămână în comă, așa că nu-ți ține respirația, OK?

Harry își dădu seama că Steffens avea dreptate: chiar nu mai respira.

Încheiară conversația. Harry rămase uitându-se la telefon. Nu se poate trezi. Evident că nu, ea nu voia, la ce să se trezească? Harry se dădu jos din pat și coborî la parter. Deschise bufetele din bucătărie. Nimic. Gol, gol. Sună după un taxi, apoi urcă înapoi la etaj și se îmbrăcă.

Văzu indicatorul albastru, citi ce scria pe el și frână. Trase pe dreapta și opri

motorul. Privi în jur. Pădure şi şosea. Îi aduceau aminte de drumurile nesfârşite, anonime şi monotone din Finlanda, unde ai senzaţia că mergi printr-un deşert de copaci. Unde copacii stau ca un zid tăcut de ambele părţi ale drumului şi un cadavru e la fel de uşor de ascuns ca şi cum l-ai arunca în mare. Aşteptă până trecu o maşină. Se uită în oglindă. Nu se mai vedea nicio lumină, nici în faţă, nici în spate. Ieşi din maşină pe şosea, ocoli automobilul şi deschise portbagajul. Ce palidă era fata! Până şi pistruii îi erau mai palizi. Iar ochii ei îngroziţi păreau mari şi negri deasupra căluşului. O ridică şi trebui să o ajute ca să stea în picioare. O prinse de cătuşe şi o trecu pe partea cealaltă a şoselei şi peste şanţ, spre zidul negru de copaci. Aprinse lanterna. O simţi tremurând atât de tare, încât şi cătuşele tremurau.

— Gata, gata, scumpa, n-am să-ţi fac rău!

Şi simţi că vorbeşte serios. Chiar nu voia să-i facă rău. Nu mai voia. Poate că ştia şi ea, poate că înţelegea că el o iubeşte. Poate că ea tremura pentru că era îmbrăcată doar cu chiloţii şi neglijeul iubitei lui japoneze.

Au pornit printre copaci, ca şi cum pătrundeau într-o clădire. Se aşternea o altfel de tăcere, dar în acelaşi timp începeau să se distingă zgomote noi. Mai slabe, dar mai clare, mai uşor de identificat. Un pârâit, un oftat, un ţipăt. Solul pădurii era moale, covorul de ace de pin părea o saltea pe care o străbăteau cu paşi silenţioşi, ca un cuplu nupţial în biserică, într-un vis.

Când el termină de numărat până la o sută, se opriră. Ridică lanterna şi lumină spaţiul din jur. Iar raza de lumină găsi curând ce căuta. Un copac înalt, carbonizat, care fusese despicat în două de fulger. O trase spre copac. Ea nu se împotrivi când el îi desfăcu cătuşele, apoi îi trase braţele în jurul copacului şi le închise la loc. Un miel, cugetă bărbatul în vreme ce se uita la ea cum stătea acolo în genunchi, îmbrăţişând copacul. Un miel de sacrificiu. Pentru că nu el era mirele: el era tatăl care îşi conducea copilul la altar.

O mângâie pentru ultima oară pe obraz şi se întoarse să plece când un glas răsună dintre arbori:

— E vie, Valentin.

Se opri, apoi aţinti din instinct lanterna în direcţia sunetului.

— Lasă aia deoparte! ordonă vocea din beznă.

Valentin făcu întocmai.

— Ea a vrut să trăiască.

— Dar barmanul n-a vrut?

— El mă putea identifica. Nu mi-am putut asuma riscul.

Valentin ascultă, însă tot ce auzea era șuieratul slab ce ieșea pe nările lui Marte când respira.

— De data asta voi face curățenie după tine. Ai revolverul care ți-a fost dat?

— Da, răspunse Valentin.

Nu era ceva familiar la vocea asta?

— Lasă-l lângă ea și pleacă! Îl vei primi înapoi curând.

Lui Valentin îi veni brusc o idee. Să scoată revolverul, să folosească lanterna ca să-l găsească pe celălalt și să-l omoare. Să înăbușe glasul rațiunii, să șteargă orice urmă care ducea la el, să lase demonul să conducă încă o dată. Contraargumentul era posibilitatea ca Valentin să aibă nevoie de el mai târziu.

— Unde și când? strigă Valentin. Nu mai putem folosi vestiarul de la băi.

— Mâine. Vei fi anunțat. Acum, că mi-ai auzit vocea, te voi suna.

Valentin scoase revolverul din toc și-l lăsă jos în fața fetei. Mai aruncă o ultimă privire spre ea. Apoi plecă.

Când ajunse înapoi la mașină, se izbi cu capul de volan de două ori. După care porni motorul, semnalizează, deși nu se vedea nicio mașină, și porni liniștit la drum.

— Opreşte acolo! îi spuse Harry taximetristului, arătându-i cu mâna.

— E 3 dimineaţa, iar barul pare închis.

— E al meu.

Harry plăti şi coborî. Acolo unde până nu cu mult timp în urmă fusese o activitate febrilă, acum nu se mai vedea nici ţipenie. Criminaliştii de teren terminaseră, însă uşa era în continuare acoperită cu banda albă a poliţiei, inscripţionată cu leul norvegian şi cuvintele POLIŢIA. SIGILAT. NU RUPEŢI SIGILIUL. ÎNCĂLCAREA PEDEPSITĂ DE ART. 343 COD PENAL. Harry vârî cheia în broască şi o răsuci. Banda foşni când deschise uşa şi intră în bar.

Lăsaseră aprinse luminile de sub rafturile din faţa oglinzii. Harry închise un ochi şi luă la ţintă cu arătătorul sticlele din locul în care se afla acum, lângă uşă. Nouă metri. Dacă ar fi tras? Cum ar fi stat lucrurile acum? Imposibil de ştiut. Şi cu asta, basta. Nu mai putea schimba nimic. Doar să uite, firește. Degetul său găsi sticla de Jim Beam. Fusese promovată, acum ocupa un loc de cinste. Luminile de bordel îi făceau conţinutul să licărească precum aurul. Harry străbătu încăperea şi se strecură în spatele tejghelei, după care înşfăcă un pahar şi-l ţinu sub sticlă. Îl umplu până-n buză. De ce să se păcălească singur?

Îşi simţi mușchii încordându-se, tot corpul, de fapt, şi o secundă se întrebă dacă urma să vomite înainte de prima gură. Însă reuşi să reţină în stomac atât băutura, cât şi ce avea dinainte, până la al treilea pahar. Apoi se repezi la chiuvetă şi, înainte ca voma galben-verzuie să atingă metalul, văzu că fundul era încă roşu, cu sânge coagulat.

27. Miercuri dimineață

Era 7:55, iar în Boiler Room, cafetiera terminase deja a doua oară cu huruitul în această dimineață.

— Ce s-a întâmplat cu Harry? se întrebă Wyller, uitându-se iar la ceas.

— Habar n-am, răspunse Bjørn Holm. Va trebui să începem fără el.

Smith și Wyller încuviințară.

— Bun, reluă Bjørn. În clipa de față, Aurora se află cu tatăl ei la sediul principal al Nokas și se uită la înregistrări cu cineva de la Nokas și un specialist în camere de supraveghere de la Unitatea de Criminalitate Urbană. Dacă va merge conform planului, ar trebui să treacă prin înregistrările din cele patru zile în cel mult opt ore. Dacă acea chitanță găsită de noi chiar provine de la o extragere făcută de Valentin însuși, atunci am putea, cu un pic de noroc, să-i obținem identitatea în vreo patru ore. Dar cu siguranță înainte de ora 20:00.

— Genial, nu-i așa?! exclamă Smith.

— Da, dar hai să nu ne entuziasmăm prea devreme! zise Bjørn. Anders, ai discutat cu Katrine?

— Da, și suntem autorizați să folosim Delta. Deja sunt pregătiți de acțiune.

— Delta, cei cu arme semiautomate și măști de gaze și… ăăă, genul ăla de chestii?

— Deja începi să te prinzi, Smith, chicoti Bjørn, și văzu că Wyller se uită din nou la ceas. Îți faci griji, Anders?

— Poate c-ar trebui să-l sun pe Harry?

— Sigur!

Ora 9:00. Katrine abia încheiase ședința cu echipa de anchetă. Acum își aduna hârtiile, când observă o persoană în ușă.

— Da, Smith? Entuziasmantă zi, ai? Voi ce puneți la cale acolo? întrebă ea.

— Încercăm să dăm de Harry.

— Încă n-a apărut?

— Nu răspunde la telefon.

— Probabil că e la spital, unde nu au voie să folosească telefonul. Spun că poate interfera cu echipamentele de acolo, dar cred că e o minciună la fel de mare ca atunci când ni se spune că pot interfera cu sistemele de navigație din avioane.

Își dădu seama că Smith nu mai asculta și că se uita pe lângă ea.

Se întoarse și văzu că imaginea de pe laptopul ei era încă proiectată pe ecran. O imagine de la barul Jealousy.

— Știu, spuse ea. Deloc plăcut.

Smith clătină din cap ca un somnambul, fără să-și desprindă privirea de la ecran.

— Ești bine, Smith?

— Nu, răspunse el lent. Nu sunt bine. Nu suport să văd sânge, nu suport violența și nu știu dacă mai suport să văd și mai multă violență. Individul ăsta… Valentin Gjertsen… Sunt psiholog și încerc să mă raportez la el ca la un caz profesional, dar cred că s-ar putea să-l urăsc.

— Niciunul dintre noi nu e chiar atât de profesionist, Smith. Eu n-aş lăsa să mă îngrijoreze puţină ură. Tu nu te simți bine să ai pe cineva pe care să-l urăşti, cum spune Harry?

— Harry spune asta?

— Da. Sau Raga Rockers. Sau… Mai voiai ceva?

— Am stat de vorbă cu Mona Daa de la VG.

— Iată pe cineva pe care putem urî. Ce mai voia?

— Eu am sunat-o.

Katrine se opri din sortat hârtiile.

— I-am spus condiţiile mele ca să fiu intervievat cu privire la Valentin Gjertsen. Că voi vorbi despre Valentin în termeni generali şi că nu voi spune nimic despre anchetă. E un aşa-numit podcast, genul de emisiune de radio care…

— Smith, ştiu şi eu ce e un podcast.

— Deci măcar nu mă pot cita greşit. Indiferent ce voi spune, va fi totuşi transmis în direct. Am permisiunea ta?

Katrine se gândi un pic.

— Prima mea întrebare este: de ce?

— Pentru că lumea e speriată. Soţia mea e speriată, copiii mei sunt speriaţi, vecinii, ceilalţi părinţi de la şcoală sunt speriaţi. Şi, în calitate de cercetător în acest domeniu, am responsabilitatea să-i fac să se simtă ceva mai puţin speriaţi.

— N-au dreptul să se simtă puţin speriaţi?

— Katrine, tu nu citeşti ziarele? Magazinele au rămas de săptămâna trecută fără încuietori şi sisteme de alarmă de vânzare.

— Oricine se sperie de ceva ce nu înțelege.

— E mai mult de-atât. Sunt speriați pentru că au impresia că au de-a face cu cineva despre care am presupus inițial că e un vampirist și-atât. Un individ bolnav și confuz, care atacă oamenii din cauza unor grave tulburări de personalitate și a parafiliei. Însă monstrul ăsta este un luptător cinic, rece și calculat, care e în stare de judecăți raționale și care fuge când e nevoie, cum s-a întâmplat la baia turcească. Și atacă atunci când poate, ca… ca în poza aia.

Smith închise ochii și își feri privirea.

— Și trebuie să recunosc că și eu sunt speriat. Stau toată noaptea treaz în pat și mă întreb cum de-ar putea fi comise crimele de una și aceeași persoană. Cum e posibil? Cum de m-am putut înșela atât de tare? Pur și simplu nu înțeleg. Însă trebuie să înțeleg, pentru că nimeni nu se află într-o poziție mai bună ca mine ca să înțeleagă, eu sunt singura persoană care o poate explica și care le poate arăta monstrul. Pentru că, odată ce-au văzut monstrul, vor înțelege, iar spaimele lor vor deveni suportabile. Nu vor dispărea, dar măcar vor avea senzația că pot lua decizii raționale, iar asta îi va face să se simtă mai bine.

Katrine își propti mâinile în șolduri.

— Hai să vedem dacă te-am înțeles corect. Nici tu nu ai habar ce este Valentin Gjertsen, însă vrei să-i explici publicului acest lucru?

— Da.

— Minținд cu intenția de-a calma situația?

— O să mă descurc mai bine în prima variantă decât într-a doua. Am permisiunea ta?

Katrine își mușcă buza de jos.

— Cu siguranță ai dreptate când spui că ai responsabilitatea de-a informa ca expert și evident că ar fi bine dacă lumea ar fi liniștită. Atât timp cât nu vei

spune nimic despre anchetă.

— Sigur că nu.

— Nu mai putem tolera mai multe scurgeri de informații. Eu sunt singura persoană de la acest nivel care știe ce face Aurora acum, nici măcar șeful poliției n-a fost informat.

— Ai cuvântul meu de onoare!

— Ăsta e? Ăsta e, Aurora?

— Tată, iar ești sâcâitor.

— Aune, poate c-ar fi mai bine să ieșim afară, așa încât ei să se poată uita în liniște.

— În liniște? E fiica mea, Wyller, și ea vrea să…

— Fă cum îți spune, tată. Sunt bine.

— Oh! Sigur?

— Foarte sigur.

Aurora se întoarse către femeia de la bancă și bărbatul de la Unitatea de Criminalitate Urbană.

— Nu e el, dați mai departe!

Ståle Aune se ridică, posibil un pic prea repede, pentru că ameți; putea fi și din cauză că nu dormise toată noaptea. Sau nu mâncase nimic din ziua precedentă. Și se uitase trei ore la un ecran, fără nicio pauză.

— Stai pe canapeaua asta, iar eu o să caut niște cafea pentru noi, zise Wyller.

Ståle Aune doar dădu aprobator din cap.

Wyller plecă, lăsându-l pe Ståle să se uite la fiica sa aflată de cealaltă parte a geamului. Aceasta le făcea semn să dea mai departe, să se oprească, să deruleze. Nici nu-şi mai amintea de când n-o mai văzut atât de captivată de ceva. Poate că răspunsul lui iniţial şi neliniştea fuseseră o reacţie exagerată. Poate că ce era mai rău trecuse deja, poate că ea reuşise să treacă mai departe, în timp ce el şi Ingrid fuseseră binecuvântat de neştiutori în privinţa celor întâmplate.

Iar tânăra lui fiică îi explicase — aşa cum un profesor de psihologie i-ar explica unui student nou — ce e un jurământ de confidenţialitate. Cum ea îl obligase pe Harry să facă unul, iar acesta nu-l încălcase până nu înţelesese că astfel putea salva viaţa unor oameni — exact cum Aune avea propriul jurământ de confidenţialitate. Iar Aurora supravieţuise, în pofida a toate. Moartea. Ståle se gândise la ea de curând. Nu a lui, ci la faptul că fiica sa o să moară într-o zi. De ce era gândul ăsta de nesuportat? Poate că ar fi fost diferit dacă el şi Ingrid ar fi devenit bunici, fiindcă psihicul uman este evident sclavul unor nevoi biologice, cât şi fiziologice, iar impulsul de-a ne transmite genele reprezintă o precondiţie a supravieţuirii speciei. Îl întrebase pe Harry, demult, dacă nu-şi dorea un copil care să fie biologic al lui, însă avea deja răspunsul pregătit. El nu avea gena fericirii, doar pe cea a alcoolismului, nu merită să fie moştenită de cineva. Era posibil să-şi fi schimbat opinia, pentru că ultimii ani dovediseră că Harry e capabil să trăiască fericirea. Ståle îşi scoase telefonul. Se gândi să-l sune pe Harry şi să-i spună asta. Că e un om bun, un prieten, un tată şi un soţ bun. OK, poate că aducea a necrolog, însă Harry avea nevoie să o audă. Că se înşelase crezând că atracţia compulsivă de-a vâna ucigaşi era asemănătoare cu alcoolismul său. Că nu dorinţa de evadare îl conducea pe Harry Hole cel individualist, ci instinctul de turmă, chiar dacă nu se arăta dispus să recunoască. Instinct de turmă din acela bun. Cu morală şi responsabilitate faţă de toată lumea. Probabil că Harry nu avea decât să râdă, însă asta voia Ståle să-i spună prietenului său, numai de-ar fi răspuns dracului la telefon.

Ståle o văzu pe Aurora îndreptându-se de spate, cu toţi muşchii încordaţi. Oare…? Dar apoi ea se relaxă din nou şi făcu semn cu mâna că ar trebui să continue.

Ståle duse iar telefonul la ureche. Răspunde, fir-ar să fie!

— Plin de succes în carieră, sporturi şi viaţa de familie? Da, poate.

Mikael Bellman privi de jur împrejurul mesei.

— Dar înainte de toate sunt un tip obişnuit din Manglerud.

Îşi făcuse griji că aceste clişee exersate vor suna a gol, dar Isabelle avusese dreptate: era nevoie doar de puţin patos pentru a transmite convingător chiar şi cele mai jenante platitudini.

— Ne bucurăm că ai găsit timp pentru o mică discuţie, Bellman.

Secretarul partidului îşi duse şervetul la buze pentru a da de înţeles că prânzul se încheiase, apoi dădu din cap către ceilalţi doi reprezentanţi.

— Procesul e în desfăşurare şi, cum spuneam, suntem extrem de încântaţi că ai fi dispus să răspunzi pozitiv în cazul în care se va face o propunere.

Bellman încuviinţă.

— Prin „noi“, te referi şi la prim-ministru, nu-i aşa? interveni Isabelle Skøyen.

— N-am fi fost de acord să venim aici dacă n-ar fi existat semnale pozitive din partea cabinetului prim-ministrului, răspunse secretarul.

Iniţial îl invitaseră pe Mikael la Guvern pentru discuţie, însă după ce se consultase cu Isabelle, el venise cu o contrapropunere: să se întâlnească pe un teren neutru. Prânzul, plătit de şeful poliţiei.

Secretarul se uită la ceas. Un Omega Seamaster, observă Bellman. Prea greu şi nepractic. Şi te transforma într-o ţintă pentru hoţi în orice oraş din lumea a treia. Se oprea dacă îl lăsai mai mult de o zi şi trebuia să-l tot întorci ca să-i potriveşti data, iar dacă uitai să-i strângi şuruburile după aceea şi săreai în piscină, ceasul era distrus şi repararea lui te-ar fi costat mai mult decât patru ceasuri de calitate. Pe scurt: chiar avea nevoie şi el de un astfel de ceas.

— Dar, cum spuneam, mai sunt şi alţi candidaţi. Ministrul Justiţiei este unul dintre cele mai importante portofolii şi nu pot nega faptul că drumul e ceva mai alunecos pentru cineva care nu accede pe calea clasică, a politicii.

Mikael avu grijă să se sincronizeze perfect, împingându-şi scaunul şi ridicându-se exact în acelaşi moment cu secretarul de partid. Întinse primul mâna şi spuse:

— Să discutăm în curând.

Era şeful poliţiei, ce naiba!, iar dintre ei doi, el, nu birocratul ăsta anost cu ceasul lui scump, trebuia să se întoarcă mai repede la responsabilităţile sale.

După ce trimişii partidului de guvernământ plecară, Mikael şi Isabelle Skøyen se aşezară la loc. Li se oferise o încăpere privată într-unul dintre noile restaurante construite printre complexele de apartamente din capătul îndepărtat al cartierului Sørenga. În spatele lor se aflau Opera şi Ekebergsåsen, iar în faţă era noua piscină cu apă dulce. Fiordul era acoperit de mici valuri săltăreţe, iar iahturile atârnau strâmb precum nişte paranteze albe. Previziunile meteo cele mai recente anunţau că furtuna avea să lovească Oslo înainte de miezul nopţii.

— A mers bine, nu? întrebă Mikael, turnând în pahare ce mai rămăsese din sticla de apă minerală Voss.

— Dacă n-ar fi existat semnale pozitive din partea cabinetului prim-ministrului, imită Isabelle, apoi îşi încreţi nasul.

— Ce-a fost în neregulă acolo?

— N-au mai folosit până acum acest „dacă n-ar fi existat“. Iar faptul că se referă la cabinet în loc de prim-ministru îmi spune că încep să se distanţeze.

— De ce ar face aşa ceva?

— Ai auzit. Un prânz la care te-au întrebat mai mult de cazul vampiristului şi cât de repede crezi că poate fi prins.

— Hai, Isabelle, toată lumea din oraş vorbeşte despre asta.

— Te întreabă pentru că de asta depinde tot, Mikael.

— Dar…

— Nu au nevoie de tine, de competența sau de abilitatea ta de-a conduce un departament, îți dai seama, nu?

— Acum exagerezi, dar bine, da…

— Au nevoie de peticul tău de pe ochi, de statutul tău de erou, de popularitatea, de succesul tău. Pentru că asta ai căpătat și exact asta îi lipsește Guvernului în clipa de față. Dă asta la o parte și nu mai valorezi nimic pentru ei. Și, ca să fim sinceri…

Își împinse paharul deoparte și se ridică și ea, adăugând:

— …nici pentru mine.

Mikael zâmbi precaut.

— Poftim?

Femeia își luă haina scurtă de blană din cuier.

— Eu nu suport fraierii, Mikael, știi foarte bine. Ies în fața presei și îți ofer meritul de-a salva situația scoțându-l de la naftalină pe Harry Hole. Până acum a arestat un moș de 90 de ani și a făcut să fie ucis un barman nevinovat. Asta nu te face pe tine să arăți ca un fraier, Mikael, ci pe mine. Și nu-mi place, de aceea te părăsesc.

Mikael Bellman începu să râdă.

— Ți-a venit ciclul sau ce?

— Înainte știai când îmi vine.

— Bine, vorbim curând! oftă Mikael.

— Cred că interpretezi „părăsit“ cam limitat.

— Isabelle…

— Adio! Mi-a plăcut ce-ai spus despre viața ta de familie de succes. Concentrează-te pe asta!

Mikael Bellman se așează la loc și privi cum se închidea ușa în urma ei.

Îi ceru nota chelnerului, apoi se uită iar la fiord. Se spunea că cei care făcuseră planurile de construcţie ale acestor apartamente la malul apei nu luaseră în considerare schimbarea climei și creșterea nivelului mării. El de fapt se gândise la ele când își construise vila alături de Ulla, sus pe Høyenhall: acolo aveau să fie în siguranţă, marea n-avea cum să-i înece, niciun infractor nu avea cum să-i ia prin surprindere și nicio furtună n-avea cum să le ia acoperișul pe sus. Ar fi nevoie de mai mult de-atât. Bău din paharul cu apă. Se strâmbă și se uită la el. Voss. De ce oamenii erau dispuși să dea bani buni pe ceva ce nu avea deloc un gust diferit față de apa de la robinet? Nu pentru că aveau impresia că are gust mai bun, ci credeau că altora li se părea că are gust mai bun. Așa că își comandau Voss la restaurante cu soțiile lor trofeu mult-prea-plictisitoare și cu ceasurile lor Omega Seamaster mult-prea-grele. De aceea i se făcea uneori dor de vremurile de demult? De Manglerud, când se îmbăta la Olsen’s în serile de sâmbătă, unde se apleca peste tejghea și-și umplea halba cu bere dacă Olsen nu era atent, dansând un ultim slow cu Ulla, în timp ce prima linie a Manglerud Star și băieții cu Kawasaki 750 îi aruncau priviri furioase; el știa că avea să plece cu ea, doar ei doi, în noapte, la o plimbare pe Plogveien, spre patinoar și Østensjøvannet, apoi să-i arate stelele și să îi spună că vor ajunge acolo.

Reușiseră? Poate, dar era ca în copilărie, când urca pe munte cu tatăl său, obosit și crezând că în sfârșit ajunseseră în vârf, doar pentru a descoperi că dincolo de el se afla unul și mai înalt.

Mikael Bellman închise ochii.

Acum era exact ca atunci. Era obosit. Se putea opri aici? Să se întindă pe jos, să simtă vântul, să-l gâdile căldura, să simtă stânca încălzită de soare pe piele. Să spună că rămâne aici. Simți nevoia disperată să o sune pe Ulla și să-i

spună doar atât: Rămânem aici.

Drept răspuns, telefonul îi vibră în buzunarul sacoului. Normal că trebuia să fie Ulla.

— Da?

— Sunt Katrine Bratt.

— Așa…

— Voiam doar să te informez că am descoperit pseudonimul sub care se ascunde Valentin Gjertsen.

— Poftim?

— A retras bani de la Gara Centrală Oslo în august, iar acum șase minute l-am identificat după înregistrările camerei de supraveghere. Cardul pe care l-a folosit a fost emis pe numele lui Alexander Dreyer, născut în 1972.

— Și?

— Și acest Alexander Dreyer a murit într-un accident de mașină în 2010.

— Adresă? Avem vreo adresă?

— Avem. Delta sunt deja pe drum.

— Altceva?

— Încă nu, dar presupun că ai vrea să fii ținut la curent cu desfășurarea evenimentelor?

— Da. Cu desfășurarea evenimentelor.

Închiseră amândoi.

— Scuze!

Era chelnerul.

Bellman se uită la bon. Tastă o sumă mult prea mare pe POS, apoi apăsă ENTER. Se ridică și se năpusti afară. Acum prinderea lui Gjertsen avea să-i deschidă toate uşile.

Oboseala părea să se fi spulberat.

John D. Steffens aprinse lumina. Neoanele licăriră de câteva ori înainte ca bâzâitul să se stabilizeze și să proiecteze o lumină rece pâlpâitoare.

Oleg clipi și icni.

— Ăla e sânge? reverberă glasul lui prin cameră.

Steffens zâmbi în timp ce uşa de metal aluneca închizându-se în spatele său.

— Bun-venit la baia de sânge!

Oleg se cutremură. Camera era menținută rece, iar lumina albăstruie de pe faianța albă crăpată nu făcea decât să amplifice senzaţia că te afli într-un frigider.

— Cât… cât e aici? întrebă Oleg în vreme ce-l urma pe Steffens printre șirurile de pungi cu sânge rubiniu ce atârnau înghesuite de suporturi de metal.

— Suficient cât să ne descurcăm câteva zile în cazul în care Oslo ar fi atacat de tribul Lakota, răspunse Steffens, coborând treptele ce duceau în piscina veche.

— Lakota?

— Probabil că-i ştii sub numele de Sioux, spuse Steffens, apăsând tare una dintre pungi, iar Oleg văzu cum sângele își schimbă culoarea, din roșu-închis într-unul ceva mai deschis. Există un mit potrivit căruia amerindienii întâlniţi de albi erau deosebit de însetaţi de sânge. Cu excepția celor din tribul Lakota.

— Chiar? Dar albii? Setea de sânge e destul de egal împărţită între oameni?

— Știu că asta vă învață acum la școală. Nimeni nu-i mai bun sau mai rău. Dar crede-mă că Lakota erau și mai buni, și mai răi, și erau și cei mai buni luptători. Apașii spuneau că, dacă i-ar fi atacat războinicii Cheyenne și Blackfoot, și-ar fi trimis băieții și bătrânii. Dac-ar fi venit cei din tribul Lakota, n-ar mai fi trimis pe nimeni. Începeau să îngâne cântece de moarte. Și sperau să aibă parte de-un sfârșit rapid.

— Tortură?

— Când războinicii Lakota își ardeau prizonierii de război, o făceau treptat, cu bucăți mici de cărbune.

Steffens se îndreptă spre un loc unde pungile cu sânge erau atârnate mai compact și, prin urmare, era mai puțin lumină.

— Iar când prizonierii nu mai suportau, li se acorda o pauză cu mâncare și apă, așa încât tortura putea să dureze o zi sau două. Mâncarea aia conţinea uneori și bucăți din propria carne.

— Chiar e adevărat?

— Păi, la fel de adevărat ca istoria scrisă. Un războinic Lakota numit Luna-din-Spatele-Norului era faimos pentru că băuse chiar și ultima picătură de sânge a tuturor inamicilor pe care îi ucisese. Cu siguranţă e o exagerare istorică, întrucât a omorât un număr enorm de oameni și n-ar fi supraviețuit băutului excesiv. Sângele uman este otrăvitor în doze mari.

— Chiar așa?

— Absorbi mai mult fier decât poate fi eliminat de corpul tău. Însă el chiar a băut sângele cuiva, asta e sigur.

Steffens se opri în dreptul unei pungi cu sânge.

— În 1871, stră-stră-străbunicul meu a fost găsit golit de sânge în tabăra Lakota a celui numit Luna-din-Spatele-Norului, în Utah, unde se dusese misionar. În jurnalul ei, bunica a scris că stră-stră-străbunica i-a mulţumit lui

Dumnezeu după masacrarea tribului Lakota de la Wounded Knee în 1890. Apropo de mame…

— Da?

— Ăsta e sângele mamei tale. Mă rog, acum e al meu.

— Credeam că ea primește sânge?

— Mama ta are o grupă foarte rară de sânge, Oleg.

— Chiar așa? Credeam că are o grupă destul de des întâlnită.

— Ah, sângele înseamnă mult mai mult decât grupe, Oleg. Din fericire, ea are grupa A, așa că-i pot oferi sânge de aici.

Întinse mâinile în față.

— Sânge obișnuit pe care corpul ei îl va absorbi, apoi îl va transforma în picăturile de aur care sunt sângele lui Rakel Fauke. Și apropo de Fauke, Oleg Fauke, nu te-am adus aici doar pentru a căpăta un răgaz de la a sta lângă patul ei. Mă gândeam să te întreb dacă aș putea lua o probă de sânge de la tine ca să văd dacă produci același sânge ca ea?

— Eu?

Oleg căzu pe gânduri.

— Da, de ce nu, dacă pot ajuta pe cineva?

— M-ar ajuta pe mine, crede-mă. Ești gata?

— Aici? Acum?

Oleg întâlni privirea doctorului Steffens. Ceva îl făcea să ezite, însă nu știa ce anume.

— Bine, servește-te! zise Oleg.

— Super!

Steffens vârî mâna în buzunarul drept al halatului său alb şi făcu un pas spre Oleg. Se încruntă iritat când un ton de apel vesel îi răsună în buzunarul stâng.

— Credeam că n-avem semnal aici jos, murmură el în timp ce-şi scotea telefonul.

Oleg văzu ecranul iluminând chipul doctorului şi reflectându-i-se în ochelari.

— Se pare că e de la sediul poliţiei. Medic specialist John Doyle Steffens, zise el la aparat.

Oleg auzi zgomotul altui glas.

— Nu, inspector Bratt, nu l-am văzut astăzi pe Harry Hole şi sunt sigur că nu e aici. Nu e singurul loc în care lumea trebuie să-şi închidă telefonul, aşa că poate se află într-un avion?

Steffens se uită la Oleg, care ridică din umeri.

— L-am găsit? Da, Bratt, îi voi transmite mesajul dacă va apărea aici. Pe cine aţi găsit, dacă nu sunt prea curios? … Mulţumesc, sunt conştient de jurământul de confidenţialitate, Bratt, dar credeam că ar fi de ajutor pentru Hole dacă n-ar trebui să-i vorbesc codificat. Ca să înţeleagă ce vrei să-i spui… OK, am să-i spun doar L-am găsit lui Harry Hole când îl văd. Zi plăcută, Bratt!

Steffens îşi băgă telefonul la loc în buzunar. Îl văzu pe Oleg cum îşi suflecă mâneca. Îl prinse de braţ şi-l conduse spre treptele piscinei.

— Mersi, dar am văzut pe telefon că e mult mai târziu decât credeam că e şi mă aşteaptă un pacient. Îţi vom lua altă dată sânge, Fauke.

Sivert Falkeid, şeful Delta, stătea în spatele unei dube a unităţii de intervenţie rapidă, lătrând ordine concise în timp ce se hurducau pe Trondheimsveien. În vehicul se afla o echipă de opt oameni: şapte bărbaţi şi o femeie. Iar ea nu

făcea parte din echipa activă. Nicio femeie nu făcuse parte vreodată. Cerințele de acceptare în Delta erau teoretic neutre din punct de vedere al genului, dar nu fusese nicio femeie printre cei aproximativ 100 de candidați din acel an, iar în trecut nu fuseseră decât cinci, ultima în mileniul trecut. Și niciuna nu rezistase. Dar cine știe, femeia care stătea vizavi de el părea puternică și hotărâtă, așa că poate avea o șansă?

— Deci nu știm dacă acest Dreyer e acasă? întrebă Sivert Falkeid.

— Ca să fie clar, acesta e Valentin Gjertsen, vampiristul.

— Glumesc, Bratt, zâmbi Falkeid. N-are un telefon mobil cu ajutorul căruia să-l localizăm?

— S-ar putea să aibă, însă niciunul nu e înregistrat pe numele Dreyer sau Gjertsen. E o problemă?

Sivert se uită la ea. Descărcaseră planurile de la Departamentul Construcții al primăriei, iar acestea arătau promițător. Un apartament de două camere, 45 de metri pătrați, la etajul al doilea, fără ușă din spate sau acces la subsol direct din apartament. Planul era să trimită patru oameni pe ușa din față, lăsând doi afară în caz că individul sărea de la balcon.

— Nicio problemă, răspunse el.

— Bun! făcu ea. Intrați în liniște?

Surâsul lui deveni mai larg. Îi plăcea accentul ei de Bergen.

— Te gândești că ar trebui să tăiem o gaură în geamul de la balcon și să ne ștergem frumos pe picioare înainte să intrăm?

— Mă gândesc că nu există niciun motiv să irosiți grenade și gaze când aveți de-a face cu un singur om care nu știe că venim și sperăm că nu va fi înarmat. Iar liniștea și lipsa de teatralitate adaugă puncte la stil, nu-i așa?

— Cam așa, răspunse Falkeid, verificând GPS-ul și drumul din fața lor. Dar dacă aruncăm ușa în aer și intrăm, riscul unei răniri e mai scăzut, atât pentru noi, cât și pentru el. Nouă din zece persoane sunt paralizate de explozie și

lumină când aruncăm o grenadă, indiferent cât de dure cred că sunt. Consider că am salvat viețile mai multor suspecți decât ale oamenilor noștri folosind această tactică. În plus, avem grenadele astea de șoc pe care ne-ar plăcea să le folosim înainte să expire. Iar băieții sunt energici, au nevoie de-un pic de rock'n'roll. Au fost prea multe balade în ultima vreme.

— Glumești, nu-i așa? Doar nu sunteți chiar atât de macho și de copilăroși?

Falkeid rânji și ridică din umeri.

Bratt se apropie de el, își umezi buzele roșii și-și coborî vocea:

— Știi ceva? Îmi cam place așa.

Falkeid începu să râdă. Era însurat și fericit așa, dar dacă n-ar fi fost, n-ar fi refuzat o cină cu Katrine Bratt, la care să se uite în ochii aceia întunecați și primejdioși și să asculte acele „r"-uri de Bergen vibrante, ce sunau ca mârâiturile unui animal de pradă.

— Un minut! anunță el, iar cei șapte bărbați își coborâră vizierele într-o mișcare aproape perfect sincronizată.

— Un Ruger Redhawk, asta spuneai că are?

— Asta a zis Harry Hole că avea în bar.

— Ați auzit, oameni buni?

Cu toții confirmară. Producătorul pretindea că plasticul noilor viziere putea opri un glonț de 9mm, însă nu și unul tras de un Redhawk, care avea un calibru mult mai mare. Iar Falkeid se gândea că poate era un lucru bun: un fals sentiment de siguranță putea avea ca efect slăbirea vigilenței.

— Și dacă se opune? întrebă Bratt.

Falkeid își drese glasul.

— Atunci îl împușcăm.

— Chiar trebuie?

— Evident că cineva ar putea avea altă părere în retrospectivă, dar noi preferăm să fim precauți și să-i împușcăm pe cei care se gândesc să ne împuște. Faptul că știm că e în ordine joacă un rol important în satisfacția muncii noastre. Se pare c-am ajuns.

Stătea la fereastră. Observă două urme de grăsime lăsate de degete pe geam. De aici avea o privelişte asupra oraşul, însă nu vedea nimic, doar auzea sirene. Niciun motiv de alarmă, doar sirene, tot timpul. Oamenii erau surprinşi de incendii, alunecau pe gresie în baie, îşi torturau partenerii, atunci auzeai sirene. Sirene iritante, sâcâitoare, care le spuneau oamenilor să se dea din drum.

De partea cealaltă a peretelui, cineva făcea sex. În toiul unei zile lucrătoare. Infidelitate. Față de partenerul de viață, de angajatori, probabil ambele.

Sirenele crescură în intensitate şi apoi fură acoperite de bâzâitul vocilor de la radioul din spatele lui. Erau pe drum, oameni în uniforme ce impuneau autoritate, însă fără vreun scop sau înțeles. Tot ce știau era că au o urgență, că dacă nu ajung la timp acolo urmează să se petreacă ceva oribil.

Sirena de alarmă aeriană. Da, aia era o sirenă care chiar însemna ceva. Sunetul apocalipsei. Un sunet minunat, care îți făcea părul măciucă. Când îl auzeai, te uitai la ceas, vedeai că nu e chiar miezul zilei şi-ți dădeai seama că nu-i un test. Atunci ar bombarda el Oslo, în miezul zilei. Niciun suflet n-ar fugi să se adăpostească, doar ar sta acolo, holbându-se la cer şi întrebându-se ce era în neregulă cu vremea. Sau s-ar fi întins să şi-o tragă vinovați, incapabili să se comporte altfel. Pentru că nu putem. Facem ce facem pentru că suntem cine suntem. Ideea liberului-arbitru care ne lasă să ne comportăm diferit față de ce ne dictează sinele nostru e de fapt o eroare. E exact opusul, singurul lucru pe care-l face liberul-arbitru este să dea curs naturii noastre, chiar şi în împrejurări în care ne e greu s-o facem. Violul, anihilarea sau înfrângerea rezistenței unei femei, fuga de poliție, răzbunarea, să te ascunzi noapte şi zi — nu înseamnă să sfidezi toate obstacolele ca să faci dragoste cu acea femeie?

Sirenele se auzeau mai departe acum. Iubăreții terminaseră și ei.

Încercă să-și amintească cum suna alarma care însemna mesaj important, ascultă la radio. Oare încă o foloseau? Când era copil, exista un singur post de radio pe care să-l asculți ca să auzi acel mesaj incredibil de important, totuși nu suficient de dramatic ca să te trimită în adăpost. Poate că planul era ca ei să pună mâna pe toate posturile de radio și să anunțe… ce? Că deja era prea târziu. Că adăposturile erau închise, pentru că nu te puteau salva, nimic nu putea. Că acum era important să îi aduni în jur pe cei dragi, să vă luați adio și apoi să muriți. Măcar atâta lucru învățase. Că mulți oameni își organizează viețile ca să atingă un unic țel: să nu moară singuri. Puțini reușesc, însă până unde erau dispuși oamenii să meargă din cauza acestei frici disperate de-a trece acel prag fără să-i țină cineva de mână. Ha! El îi ținuse de mână. Pe câți, 20–30? Și nu arătaseră deloc mai puțin speriați sau mai puțin singuri când o făcuse. Nici măcar cei pe care îi iubise. Acum, evident că n-avuseseră timp să-l iubească la rândul lor, însă fuseseră înconjurați de iubire. Se gândi la Marte Ruud. Ar fi trebuit să o trateze mai bine, nu să se înfrâneze. Spera că acum era deja moartă și că se întâmplase rapid și fără durere.

Auzi dușul dincolo de perete și vocile de la radio în telefonul său.

— …când vampiristul este descris în anumite lucrări ale literaturii academice ca fiind inteligent, fără semne de afecțiuni psihice sau patologie socială, se creează impresia că avem de-a face cu un dușman puternic și periculos. Însă așa-numitul Vampir din Sacramento, vampiristul Richard Chase, e probabil o comparație mai potrivită cu Valentin Gjertsen. Ambii demonstrează tulburări mentale de la o vârstă fragedă, enurezis nocturn, fascinație pentru foc, impotență. Amândoi sunt diagnosticați cu paranoia și schizofrenie. Chase a adoptat consumul de sânge de animal, care e mai frecvent. De asemenea, și-a injectat sânge de găină și s-a îmbolnăvit. Valentin, în copilărie, era interesat de torturarea pisicilor. La ferma bunicului său, Valentin ascundea într-o cușcă pisoii proaspăt fătați ca să-i poată tortura fără să afle vreun adult. Atât Valentin Gjertsen, cât și Chase au devenit obsesivi după primul lor atac vampirist. Chase și-a ucis cele șapte victime într-un interval de doar câteva săptămâni. La fel ca Gjertsen, le-a ucis pe majoritatea în propriile case; umbla prin Sacramento în decembrie 1977 și încerca uși, iar dacă erau descuiate, interpreta asta ca pe o invitație și intra, așa cum explica mai târziu la

interogatoriu. Una dintre victimele lui, Teresa Wallin, era însărcinată în trei luni, iar când Chase a găsit-o singură acasă, a împușcat-o de trei ori și i-a violat cadavrul în timp ce o înjunghia cu un cuțit de măcelar și îi bea sângele. Sună cunoscut, nu-i așa?

Da, se gândi el. Dar ce nu îndrăznești tu să spui e că Richard Trenton Chase i-a scos și câteva organe interne, i-a tăiat un sfârc și a adunat rahat de câine din curtea din spate pe care i l-a îndesat în gură. Sau că a folosit penisul uneia dintre victime pe post de pai ca să bea sângele altei victime.

— Iar asemănările nu se opresc aici. Precum Chase, Valentin Gjertsen ajunge la capătul unui drum. Acum nu-l mai văd omorând alți oameni.

— Ce te face atât de sigur de asta, herr Smith? Lucrezi cu poliția, chiar nu aveți niște piste mai precise?

— Ce mă face atât de sigur n-are nimic de-a face cu ancheta, asupra căreia se înțelege că n-am să comentez, nici direct și nici indirect.

— Atunci, de ce?

Îl auzi pe Smith inspirând adânc. Deja-l vedea pe psihologul distrat stând în fața sa și făcându-și însemnări. Întrebându-l entuziast despre copilărie, enurezis, primele experiențe sexuale, pădurea căreia îi dăduse foc și mai ales pescuitul cu pisici, cum îi spunea el, care însemna să ia undița bunicului, să arunce firul peste grinda din hambar, să prindă cârligul sub botul uneia dintre pisicuțe, să strângă firul până ce ajungea să atârne în aer și apoi să urmărească încercările zadarnice ale animalului de-a se cățăra și-a se elibera.

— Pentru că Valentin Gjertsen nu e special, în afară de faptul că e extrem de malefic. Nu e prost, dar nici deosebit de inteligent nu e. N-a realizat nimic special. Să creezi ceva presupune imaginație, viziune, dar să distrugi ceva nu presupune nimic, doar orbire. Ce l-a salvat pe Gjertsen de la a fi prins în ultimele câteva zile nu sunt abilitățile sale, ci pur și simplu norocul. Până va fi prins, lucru care se va întâmpla curând, cu siguranță Valentin Gjertsen va rămâne un individ periculos de care nu e bine să te apropii, cum faci cu un câine cu spume la gură. Însă un câine turbat moare și, în pofida răutății sale, Valentin Gjertsen este — ca să folosim expresia lui Harry Hole — doar un

pervers mizerabil, care acum a scăpat atât de rău de sub control, încât foarte curând va face o mare greșeală.

— Deci vrei să-i liniștești pe locuitorii capitalei prin…

Auzi un zgomot şi închise podcastul. Ascultă. Foşnet de paşi în faţa uşii. Cineva se concentra la ceva.

Patru bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma Delta neagră stăteau la uşa lui Alexander Dreyer. Katrine Bratt îi urmărea din hol, de la 20 de metri distanţă.

Unul dintre bărbaţi ţinea un berbec de o jumătate de metru ce aducea cu un gigantic tub Pringles cu două mânere ataşate de el.

Era imposibil de distins între cei patru bărbaţi din spatele căştilor şi vizierelor. Dar femeia presupunea că cel care ţinea ridicate trei degete înmănuşate era Sivert Falkeid.

Cât dură numărătoarea inversă, Katrine distinse muzică din apartament. Pink Floyd? Ura Pink Floyd. Nu, nu era adevărat, simţea o profundă suspiciune la adresa celor cărora le plăcea Pink Floyd. Bjørn spusese că îi place o singură melodie Pink Floyd, apoi scosese un album cu o imagine care semăna cu o ureche păroasă, explicându-i că era de dinainte să devină celebri, după care pusese un blues banal, în care se auzea cum urlă un câine în fundal. Ceva ce-ar fi folosit în emisiunile TV rămase în pană de idei. Bjørn acorda amnistie totală oricărei melodii cu un riff de chitară decent, iar setul de tobe, vocile răguşite şi referinţele macabre — exact ce-i plăcea lui Katrine — reprezentau un plus. Îi era dor de Bjørn. Acum, în timp ce Falkeid îşi lăsa ultimul deget în jos într-un pumn încleştat, iar ceilalţi avântau berbecul să doboare uşa celui ce în ultimele şapte zile omorâse cel puţin patru persoane, poate chiar cinci, ea se gândea la bărbatul pe care-l părăsise.

Încuietoarea se sfărâmă şi uşa fu împinsă înăuntru. Al treilea bărbat aruncă o grenadă orbitoare şi Katrine Bratt îşi acoperi urechile. Umbrele luptătorilor Delta se proiectau pe hol în lumina apartamentului pe care Katrine apucă să-l zărească o clipă, înainte de cele două explozii care urmară.

Trei oameni dispărură în interior cu mitralierele MP5 aţintite, iar al patrulea rămase afară cu arma îndreptată spre uşă.

Katrine îşi desprinse mâinile de la urechi.

Grenada amuţise muzica trupei Pink Floyd.

— Liber! se auzi glasul lui Falkeid.

Agentul de afară se întoarse spre Katrine şi dădu din cap.

Femeia trase adânc aer în piept şi porni spre uşă.

Intră în apartament. În aer încă mai plutea fum de la grenadă, însă mirosul era surprinzător de slab.

Hol. Living. Bucătărie. Primul lucru care o frapă era faptul că totul arăta perfect normal. De parcă o persoană perfect obişnuită, curată şi îngrijită locuia acolo. Care îşi făcea de mâncare, bea cafea, se uita la televizor şi asculta muzică. Fără cârlige pentru ciozvârtele de carne atârnate de tavan, fără pete de sânge pe tapet, fără decupaje din ziare despre crime şi imagini cu victimele lipite pe pereţi.

Iar ideea o izbi cu forţă. Că Aurora se înşelase.

Se uită prin uşa deschisă a băii. Era goală, fără perdea la duş, fără obiecte de toaletă cu excepţia unuia, aflat pe poliţa de sub oglindă. Intră. Nu era un obiect de toaletă. Metalul era pătat cu vopsea neagră şi rugină roşu-maronie. Dinţii de fier erau închişi, formând un model în zigzag.

— Bratt!

— Da?

Katrine se duse în living.

— Aici.

Glasul lui Falkeid venea din dormitor. Părea calm, măsurat. Ca şi cum se

terminase ceva. Katrine trecu pragul și evită să atingă tocul ușii, parcă deja conștientă că are de-a face cu un loc al crimei. Șifonierul era deschis, iar membrii Delta stăteau de o parte și de alta a patului dublu cu armele semiautomate orientate spre un trup gol întins, cu ochii lipsiți de viață pironiți în tavan. Emana un miros pe care inițial Katrine nu reuși să-l identifice, așa că se aplecă mai mult. Lavandă.

Katrine își scoase telefonul, formă un număr și i se răspunse imediat.

— L-ați prins?

Bjørn Holm avea răsuflarea tăiată.

— Nu, răspunse ea. Dar avem un trup de femeie aici.

— Moartă?

— Nu vie, în orice caz.

— La naiba! E Marte Ruud? Stai un pic, ce vrei să spui că „nu vie“?

— Nici moartă, nici vie.

— Poftim…?

— E o păpușă gonflabilă.

— O ce?

— O păpușă pe care-o fuți. Una scumpă, după cum arată, făcută în Japonia, foarte realistă. Inițial am crezut că-i o persoană. Alexander Dreyer e Valentin Gjertsen, măcar atât; am găsit dinții de fier aici. Așa că va trebui să așteptăm, să vedem dacă apare. Vreo veste de la Harry?

— Nu.

Privirea lui Katrine căzu pe un umeraș și pe o pereche de chiloți ce zăceau pe podea în fața șifonierului.

— Nu-mi place deloc, Bjørn. Nu era nici la spital.

— Nimănui nu-i place. Să emitem o alertă?

— Pentru Harry? Care crezi că ar fi rostul?

— Ai dreptate. Ascultă, nu deranjați prea mult lucrurile, ar putea exista dovezi legate de Marte Ruud acolo.

— Bine, dar am senzația că toate dovezile au fost deja îndepărtate. Judecând după cum arată apartamentul, Harry a avut dreptate: Valentin este extrem de curat și de îngrijit.

Privirea i se îndreptă iarăși la umeraș și la chiloți.

— Bagă de seamă…

— Ce? întrebă Bjørn.

— Futu-i! înjură Katrine.

— Ce înseamnă asta?

— Și-a aruncat în grabă niște haine într-o geantă și a înșfăcat niște obiecte de toaletă din baie. Valentin știa că venim…

Valentin deschise ușa și văzu cine-și târâia pașii prin fața ei. Îngrijitoarea, care stătuse aplecată peste cardul ce deschidea ușa camerei sale de hotel, se îndreptă de spate.

— Ah, scuze! zâmbi femeia. Nu știam că această cameră e ocupată.

— Iau eu alea, zise el, și luă prosoapele din mâna ei. Și ai putea face curățenie încă o dată?

— Poftim?

— Nu-mi place cum s-a făcut curat. Au rămas urme de degete pe geam. Te rog să faci iar curat în cameră, să zicem peste o oră?

Chipul ei surprins dispăru în spatele uşii pe care el i-o închise în faţă.

Lăsă prosoapele pe măsuţa de cafea, se aşeză în fotoliu şi îşi deschise geanta.

Sirenele amuţiseră de tot. Dacă pe ele le auzise, poate că ei erau deja în apartamentul său, la nu mai mult de doi kilometri de Sinsen, în linie dreaptă. Trecuse deja o jumătate de oră de când celălalt bărbat sunase ca să-i spună că poliţia ştia deja unde e el, ce nume foloseşte şi că trebuie să scape de-acolo. Valentin îşi luase doar lucrurile importante, abandonându-şi maşina acolo, dat fiind că acum ştiau pe ce nume era înmatriculată.

Scoase dosarul din geantă şi începu să-l frunzărească. Se uită la imagini şi la adrese. Şi-şi dădu seama că, pentru prima oară de foarte mult timp încoace, nu ştia ce să facă.

Auzi în minte glasul psihologului:

…doar un pervers mizerabil care acum a scăpat atât de rău de sub control, încât foarte curând va face o mare greşeală.

Valentin Gjertsen se ridică şi se dezbrăcă. Luă prosoapele şi merse în baie. Porni apa caldă la duş. Rămase în faţa oglinzii şi aşteptă ca apa să devină opărită, în timp ce urmărea cum condensul se împrăştia pe oglindă. Se uită la tatuaj. Îşi auzi telefonul sunând şi ştiu că e el. Raţiunea. Salvarea. Cu instrucţiuni şi ordine noi. Să îl ignore? Sosise timpul să taie cordonul ombilical, firul ce îl lega de pluta de salvare? Să se elibereze complet?

Îşi umplu plămânii cu aer. Şi urlă.

28. Miercuri după-amiază

— Păpuşile pentru sex nu sunt ceva nou, zise Smith, uitându-se la femeia de plastic şi silicon aşezată pe pat. Când olandezii stăpâneau mările şi oceanele, marinarii obişnuiau să ia cu ei un fel de păpuşă cu vagin din piele tăbăcită. Erau atât de des întâlnite, încât chinezii le numeau „Dutch wife“[5].

— Chiar? întrebă Katrine, urmărind cum îngerii înveşmântaţi în alb ai echipei de criminalişti cercetau dormitorul. Deci vorbeau engleză?

Smith începu să râdă.

— M-ai prins. Articolele din revistele academice sunt în engleză. În Japonia există bordeluri în care nu găseşti decât păpuşi pentru sex. Cele mai scumpe sunt cele încălzite la temperatura corpului şi au şi osatură, ceea ce înseamnă că le poţi îndoi braţele şi picioarele în poziţii naturale şi nenaturale, plus lubrifiere automată a…

— Îţi mulţumesc, am auzit destul! îl întrerupse Katrine.

— Desigur, scuze!

— Ţi-a zis Bjørn de ce a rămas în Boiler Room?

Smith clătină din cap.

— El şi Lien aveau nişte chestii de făcut, interveni Wyller.

— Berna Lien? Chestii de făcut?

— El a zis doar că, dacă n-a fost solicitat la locul faptei, o va lăsa în seama celorlalţi.

— Chestii de făcut, murmură Katrine în vreme ce ieșea din dormitor urmată îndeaproape de cei doi bărbați.

Ieșiră apoi din apartament și ajunseră în parcarea din fața blocului. Se opriră în spatele unei Honda albastre, al cărei portbagaj era cercetat de doi criminaliști. Găsiseră cheile în apartament și primiseră confirmarea că mașina era înregistrată pe numele Alexander Dreyer. Cerul de deasupra lor era de un cenușiu ca oțelul, iar în partea opusă a parcului Torshovdalen, cu pantele lui acoperite de fuioare de fum, Katrine vedea cum vântul îndoaie vârfurile copacilor. Ultima previziune meteorologică anunța că Emilia se afla la o distanță de doar câteva ore.

— Isteț din partea lui să nu ia mașina, zise Wyller.

— Dap, se arătă de acord Katrine.

— La ce te referi? întrebă Smith.

— La punctele de taxare și la camerele de supraveghere din parcări și de pe șosele, răspunse Wyller. Poți rula un program de identificare automată a numerelor de înmatriculare pe înregistrările camerelor și nu durează decât câteva secunde.

— Minunata lume nouă, rosti Katrine.

— O, lume nouă, / Frumoasă ești, cu-asemenea făpturi[6], recită Smith.

Katrine se întoarse spre psiholog.

— Îți imaginezi unde ar putea să meargă un fugar ca Valentin?

— Nu.

— Nu, adică nu ai nicio idee?

Smith își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Nu, adică nu mi-l imaginez fugind.

— De ce nu?

— Pentru că e furios.

Katrine simți un fior.

— Nu se poate spune că i-ai diminuat furia dacă ți-a ascultat podcastul cu Daa.

— Nu, oftă Smith. Poate c-am mers prea departe. Încă o dată. Din fericire am făcut rost de încuietori și camere de supraveghere decente după spargerea de la hambar. Însă poate…

— Poate ce?

— Poate ne-am simți mai bine dacă am avea o armă, un pistol sau ceva.

— Regulamentul nu permite să-ți dăm o armă a poliției fără permis sau antrenament în poligon.

— Armament pentru urgențe, rosti Wyller.

Katrine se uită la el. Poate că fuseseră îndeplinite criteriile pentru armamentul pentru urgențe sau poate că nu. Deja vedea titlurile după ce Smith fusese împușcat și ieșea la iveală că acesta ceruse armament pentru urgențe și fusese refuzat.

— Îl poți ajuta pe Hallstein să primească un pistol?

— Da.

— Bine! I-am spus lui Skarre să verifice trenurile, vasele, zborurile, hotelurile și oficiile de îmbarcare. Va trebui să sperăm că Valentin nu are actele necesare pentru a apela și la alte identități în afară de Alexander Dreyer.

Katrine ridică privirea spre cer. Avusese odată un iubit căruia îi plăcea să se dea cu parapanta și îi spusese că dacă la sol nu e niciun pic de vânt, de la vreo două sute de metri înălțime acesta poate depăși limita de viteză pe o

autostradă. Dreyer. Soția olandeză. Chestii de făcut? Pistol. Furie.

— Harry nu era acasă? întrebă ea.

Wyller clătină din cap.

— Am sunat la ușă, am dat ocol casei și m-am uitat pe geamuri.

— Trebuie să vorbim cu Oleg, zise ea. El trebuie să aibă cheile.

— Mă ocup.

Katrine oftă.

— Dacă nu-l găsești pe Harry acolo, ar fi o idee să iei legătura cu Telenor să încerce să-i localizeze telefonul.

Unul dintre tipii în alb de la criminalistică se apropie de ea.

— Am găsit sânge în portbagaj.

— Mult?

— Da. Și asta.

Ridică o pungă de probe din plastic transparentă. În ea se afla o bluză albă. Ruptă. Însângerată. Cu dantelă, așa cum descriseseră clienții bluza pe care o purta Marte Ruud în seara în care dispăruse.

---

[5] „Soție olandeză“ (N.t.).

[6] William Shakespeare, Furtuna, Actul V, Scena I, în Opere I. Sonete. Furtuna, Editura Tracus Arte, București, 2019, trad. Violeta Popa și George Volceanov (N.t.).

29. Miercuri seară

Harry deschise ochii şi se uită în beznă.

Unde se afla? Ce se întâmplase? Cât zăcuse inconştient? Avea senzaţia că îl lovise cineva în cap cu un drug de fier. Sângele îi bubuia în timpane într-un ritm monoton. Nu-şi mai amintea decât că e încuiat undeva. Şi, din ce-şi dădea seama, zăcea pe o podea acoperită cu plăci de gresie. Era rece ca într-un frigider. Era întins pe ceva umed şi lipicios. Ridică mâna şi se uită la ea. Era sânge?

Apoi, lent, lui Harry îi trecu prin cap că nu sângele îi bubuia în timpane.

Ci un bas de chitară.

Kaiser Chiefs? Probabil. Categoric una dintre trupele alea englezeşti pe care le uitase, de fapt. Nu că ar fi fost slabi Kaiser Chiefs, dar nici excepţionali nu erau, ajunseseră în supa cenuşie a lucrurilor pe care le ascultase cu mai mult de un an în urmă, dar cu mai puţin de 20, doar că nu-i rămăseseră în memorie. Îşi putea aminti fiecare notă şi vers din aproape toate cântecele proaste ale anilor 1980, dar perioada dintre atunci şi acum era doar un gol. Ca între ieri şi azi. Nimic. Doar un bas insistent. Sau bătăile inimii sale. Sau cineva care bubuia în uşă.

Harry deschise iar ochii. Îşi mirosi mâna, sperând că nu era sânge, pişat sau vomă.

Basul începu să răsune nesincronizat cu cântecul.

Era uşa.

— Închis! răcni Harry, dar regretă instantaneu când îşi simţi capul gata să

explodeze.

Melodia se termină şi controlul îl preluă The Smiths. Harry îşi dădu seama că pesemne îşi conectase telefonul la sistemul audio când se săturase de Bad Company. There Is a Light That Never Goes Out. Măcar de-ar fi fost adevărat. Însă bubuitul în uşă continua. Harry îşi acoperi urechile cu mâinile, dar când melodia ajunse la ultima parte, unde nu era nimic altceva în afară de coarde, auzi o voce strigându-i numele. Şi pentru că era aproape imposibil să fie cineva care aflase că noul proprietar al barului Jealousy se numea Harry şi pentru că recunoştea şi vocea, se prinse de marginea tejghelei şi se săltă de jos. Mai întâi în genunchi. Apoi într-o poziţie relativ aplecată care, în pofida a toate, trebuia să treacă drept stat în picioare, având în vedere că tălpile pantofilor îi erau înfipte bine în podeaua alunecoasă. Văzu două sticle de Jim Beam goale trântite pe o parte şi cu gurile dincolo de marginea tejghelei şi-şi dădu seama că zăcuse acolo, marinându-se în propriul whisky.

Văzu faţa ei dincolo de geam. Părea să fie singură.

Îşi trecu un deget ţeapăn de-a curmezişul gâtului pentru a-i da de înţeles că barul e închis, însă ea-i arătă în schimb un deget lung şi ţeapăn şi reîncepu să bată în geam.

Pentru că sunetul părea deja un ciocan care-i pocnea nişte părţi din creier deja avariate, Harry se hotărî să deschidă uşa. Se desprinse de tejghea şi făcu un pas. Căzu pe jos. Ambele picioare îi adormiseră — cum era posibil? Se ridică iar şi, cu ajutorul meselor şi scaunelor, se împletici până la uşă.

— La dracu’! Eşti beat! gemu Katrine când i se deschise uşa.

— Posibil, dar mi-aş dori să fiu mai beat, răspunse Harry.

— Te-am tot căutat, cretin afurisit! Aici ai fost în tot acest timp?

— Nu ştiu ce înseamnă „în tot acest timp“, dar pe bar sunt două sticle goale. Să sperăm am profitat de timp şi că mi-a plăcut.

— Te-am sunat întruna.

— Mhm! Probabil că mi-am pus telefonul pe modul avion. Îți place playlistul? Ascultă! Furioasa asta e Martha Wainwright. Bloody Mother Fucker Asshole. Îți amintește de cineva?

— Fir-ar să fie, Harry, la ce ți-a fost mintea?

— Nu știu nimic despre minte. Sunt — după cum vezi — pe modul avion.

Femeia îl prinse de guler.

— Harry, oamenii sunt omorâți pe-afară. Iar tu stai și încerci să faci pe glumețul?

— În fiecare zi încerc să fac pe glumețul, Katrine. Și știi ceva? Nu-i face pe oameni mai buni sau mai răi. Și nici nu pare să influențeze în vreun fel numărul de crime.

— Harry, Harry…

Se legăna și-i trecu prin cap că ea îl înhățase de guler ca să nu se prăbușească.

— L-am ratat, Harry. Avem nevoie de tine.

— Bun! Dar mai întâi lasă-mă să mai beau ceva!

— Harry!

— Vocea ta e foarte… puternică.

— Acum mergem afară. Ne așteaptă o mașină.

— Barul meu are happy hour, iar eu nu sunt pregătit pentru treabă, Katrine.

— Nu mergi la treabă, mergi acasă, ca să te trezești. Te așteaptă Oleg.

— Oleg?

— L-am convins să descuie casa din Holmenkollen. Era atât de speriat de ce-ar fi putut găsi acolo, încât l-a pus pe Bjørn să intre primul.

Harry închise ochii. Căcat, căcat!

— Nu pot, Katrine.

— Ce nu poți?

— Să-l sun pe Oleg și să-i spun că sunt bine și că ar trebui să se întoarcă la mama sa.

— Părea destul de hotărât să aștepte acolo până te întorci, Harry.

— Nu-l pot lăsa să mă vadă în halul ăsta. Și nici ție nu-ți sunt de vreun folos. Îmi pare rău, dar nici nu intră în discuție!

Se prinse de ușă.

— Acum, pleacă!

— Să plec? Și să te las aici?

— Voi fi bine. De acum, numai băuturi ușoare. Și poate un pic de Coldplay.

Katrine clătină din cap.

— Vii acasă.

— Nu vin acasă.

— Nu acasă la tine.

30. Miercuri noapte

Mai era o oră până la miezul nopții, Olsen’s era ticsit de adulți, iar din boxe Gerry Rafferty și saxofonul său le suflau pletele împletite celor care stăteau prea aproape.

— Sunetul anilor 1980! țipă Liz.

— Cred că e din anii 1970, replică Ulla.

— Da, dar în Manglerud n-a ajuns decât în anii 1980.

Începură să râdă. Ulla o văzu pe Liz clătinând din cap în direcția unui bărbat care o privi întrebător când trecu prin dreptul mesei lor.

— E de fapt a doua oară când vin aici în decurs de o săptămână, continuă Ulla.

— Oh? La fel de distractiv a fost și data trecută?

Ulla clătină din cap.

— Nimic nu e la fel de distractiv precum ieșitul cu tine. Trece vremea, dar tu nu te-ai schimbat deloc.

— Nu, se arătă de acord Liz, înclinându-și capul și cercetându-și prietena. Dar tu, da.

— Chiar așa? M-am îndepărtat de mine însămi?

— Nu, iar asta-i destul de enervant. Dar nu mai zâmbești deloc.

— Nu?

— Zâmbeşti, dar nu zâmbeşti. Nu ca Ulla din Manglerud.

Ulla îşi înclină şi ea capul.

— Ne-am schimbat.

— Da, ai un soţ, copii şi o vilă. Dar sunt nişte schimbări care nu compensează pentru zâmbet, Ulla. Ce s-a întâmplat?

— Da, ce s-a întâmplat?

Îi zâmbi lui Liz şi sorbi din pahar, apoi se uită în jur. Vârsta medie era cam la fel cu a lor, însă nu zăreau niciun chip cunoscut. Manglerud se maturizase, lumea se mutase, trecuse mai departe. Unii muriseră, alţii pur şi simplu dispăruseră. Câțiva rămăseseră acasă. Morţi şi dispăruţi.

— Ar fi o răutate să ghicesc? se întrebă Liz.

— Dă-i bătaie!

Rafferty îşi terminase cântecul şi Liz trebui să strige ca să acopere saxofonul care începu iar să înghită totul în cale.

— Mikael Bellman din Manglerud. El ţi-a răpit zâmbetul.

— Asta chiar că e o răutate, Liz.

— Da, dar e adevărat, nu-i aşa?

Ulla ridică iar paharul cu vin.

— Da, presupun că este.

— Te înşală?

— Liz!

— Nu prea e un secret…

— Ce nu e un secret?

— Că lui Mikael îi plac doamnele. Haide, Ulla, doar nu eşti atât de naivă!

Ulla oftă.

— Poate că nu. Dar ce-ar trebui să fac?

— Ce fac şi eu, răspunse Liz, luând sticla de vin alb din frapieră şi umplând ambele pahare. Fă-l şi tu să se simtă la fel ca tine! Noroc!

Ulla simţea că trebuie să treacă pe apă.

— Am încercat, dar pur şi simplu nu pot s-o fac.

— Mai încearcă!

— Şi la ce-ar servi?

— Îţi vei da seama abia după ce-ai făcut-o. Nimic nu repară mai bine o viaţă sexuală şubredă de-acasă cum o face o tăvăleală de-o noapte cu adevărat proastă.

Ulla râse.

— Nu-i vorba de sex, Liz.

— Atunci, de ce?

— E… sunt… geloasă.

— Ulla Swart geloasă? Nu-i posibil să fii atât de frumoasă şi geloasă.

— Păi, chiar sunt, protestă Ulla. Şi mă doare. Foarte rău. Vreau să mă răzbun.

— Normal că vrei să te răzbuni, soro! Loveşte-l unde-l doare… Adică…

Împrăştiară vin în toate părţile când pufniră amândouă în râs.

— Liz, eşti beată!

— Sunt beată şi fericită, doamnă soţie a şefului poliţiei. În vreme ce tu eşti beată şi nefericită. Sună-l!

— Pe Mikael? Acum?

— Nu pe Mikael, tâmpito! Sună-l pe norocosul care va primi nişte păsărică la noapte!

— Poftim? Liz, nu!

— Ba da, fă-o! Sună-l acum!

Liz arătă spre cabina telefonică de lângă perete.

— Sună-l de-acolo, că o să te poată auzi! De fapt, s-ar potrivi perfect cu situaţia.

— S-ar potrivi? râse Ulla, apoi se uită la ceas.

Trebuia să plece acasă curând.

— De ce?

— De ce? Ce pizda mă-sii, Ulla? Pentru că acolo a futut-o atunci Mikael pe Stine Michaelsen, nu?!

— Ce este? întrebă Harry, care simţea cum se învârte camera cu el.

— Ceai de muşeţel, răspunse Katrine.

— Muzica, adăugă Harry, simţind cum puloverul de lână de împrumut îi zgâria pielea.

Hainele sale erau atârnate la uscat în baie şi, în pofida uşii închise, tot mai simţea mirosul împuţit al băuturilor tari. Deci simţurile îi funcţionau, cu toate

că se învârtea camera cu el.

— Beach House. Ce, nu i-ai mai auzit până acum?

— Nu știu. Asta-i problema. Încep să-mi scape lucruri.

Percepea pliurile aspre ale cearșafului de sub el, care acoperea patul scund, lat de aproape doi metri, singura piesă de mobilier în afară de un birou și un scaun, plus o combină stereo desuetă cu o lumânare deasupra. Harry presupunea că atât puloverul, cât și combina îi aparțineau lui Bjørn Holm. Muzica părea să plutească prin cameră. Harry mai avusese de câteva ori senzația asta: când fusese pe buza prăpastiei intoxicării cu alcool și începea să răzbească iarăși la suprafață, trecând prin aceleași stadii în drumul spre lumină pe care le străbătuse când se afundase inițial.

— Bănuiesc că așa stau lucrurile, răspunse Katrine. Începem să le avem pe toate, apoi începem să le pierdem, puțin câte puțin. Forța. Tinerețea. Viitorul. Pe cei de care ne place…

Harry încercă să își amintească ce voia să-i spună lui Katrine, însă îi tot scăpa. Rakel. Oleg. Și, exact în clipa în care lacrimile începeau să iasă la iveală, le simți împinse înapoi de furie. Sigur că-i pierdem pe toți cei pe care încercăm să-i păstrăm, soarta ne ia în râs, făcându-ne să ne simțim insignifianți, jalnici. Când plângem după cei pe care i-am pierdut, nu o facem din compasiune, ci pentru că știm că măcar ei au scăpat de durere. Dar tot plângem. Plângem pentru că am rămas iar singuri. Ne plângem de milă.

— Harry, unde ești?

Simți mâna ei pe frunte. O pală bruscă de vânt făcu geamul să zornăie. Afară, pe stradă, se auzi cum ceva lovește pământul. Furtuna. Începea să se dezlănțuie.

— Sunt aici, răspunse el.

Camera se învârtea. Simțea căldură nu doar de la mâna ei, ci de la tot trupul, în timp ce stăteau întinși la jumătate de metru unul de altul.

— Vreau să mor eu primul, spuse el.

— Poftim?

— Nu vreau să-i pierd. Mai bine să mă piardă ei. Să-i las pe ei măcar o dată să vadă cum e.

Râsul ei era blând.

— Acum îmi furi replicile, Harry.

— Chiar așa?

— Când eram în spital…

— Da?

Harry închise ochii când mâna ei îi alunecă sub ceafă și i-o strânse extrem de ușor, trimițându-i mici fiori prin creier.

— Îmi schimbau întruna diagnosticele. Maniaco-depresivă, borderline, bipolară. Însă un singur cuvânt se afla în toate rapoartele. Suicidară.

— Hmm!

— Dar trece.

— Da. Și apoi revine. Nu?

Ea râse iar.

— Nimic nu durează o veșnicie, iar viața e prin definiție temporară și mereu schimbătoare. E groaznic, însă e totodată ceea ce o face suportabilă.

— Va trece și asta.

— Să sperăm. Știi ceva, Harry? Noi doi suntem la fel. Suntem făcuți pentru singurătate. Suntem atrași de singurătate.

— Îndepărtându-i pe cei pe care îi iubim, adică?

— Nu asta facem?

— Nu știu. Știu doar că, atunci când merg pe o pojghiță de fericire sunt îngrozit, atât de îngrozit că îmi doresc să se fi terminat, să fiu deja în apă.

— Și de aceea fugim de cei pe care îi iubim, zise Katrine. Alcool. Muncă. Sex de ocazie.

Ceva la care să fim utili, cugetă Harry. În timp ce ei sângerează de moarte.

— Nu-i putem salva, îi răspunse ea la gânduri. Și nici ei nu ne pot salva. Doar noi înșine o putem face.

Harry simți salteaua mișcându-se și știu că ea se întorsese spre el, simțindu-i răsuflarea caldă pe față.

— Ai avut-o în viața ta, Harry, ai avut-o pe singura persoană pe care ai iubit-o. Măcar voi doi ați avut asta. Și nu știu pe care dintre voi am fost mai geloasă.

Oare ce-l făcea atât de sensibil? Luase ecstasy sau LSD? Și, dacă da, de unde făcuse rost de ele? Habar n-avea, căci ultimele 24 de ore erau un mare gol.

— Se spune că n-ar trebui să întâmpini necazul la jumătatea drumului, continuă ea. Dar când știi că în față te așteaptă doar necazuri, să le întâmpini la jumătatea drumului e singurul airbag pe care-l ai. Iar cea mai potrivită cale de-a le evita este să trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima. Nu crezi?

Beach House. Își amintea această melodie. Wishes. Ba chiar era ceva special. Și-și amintea chipul palid al lui Rakel pe perna albă în lumină și totodată în întuneric, neîncadrată cum trebuie, aproape și totuși departe, un chip în apa întunecată, lipit de suprafața gheții. Și atunci își aminti cuvintele lui Valentin. Ești la fel ca mine, Harry, nu poți să suporți.

— Harry, tu ce-ai face? Dacă ai ști că urmează să mori?

— Nu știu.

— Ai…?

— Am zis că nu știu.

— Ce nu știi? șopti ea.

— Dacă te-aș fi futut.

În tăcerea care urmă, el auzi un zgomot de metal suflat de vânt pe asfalt.

— Doar simte! șopti ea. Murim.

Harry încetă să mai respire. Da, se gândi el. Mor. Și simți că nici ea nu mai respira.

Hallstein Smith auzea vântul șuierând prin burlanele de afară și simțea cum curentul pătrunde direct prin perete. Chiar dacă izolaseră pereții cât de bine putuseră, era și avea să rămână un hambar. Emilia. Auzise de un roman publicat în timpul războiului despre o furtună numită Maria și că acesta era motivul pentru care uraganele primeau nume feminine. Dar asta se schimbase după ce în anii 1970 se răspândise ideea de egalitate între sexe și oamenii insistaseră că aceste dezastre ar trebui să aibă și nume masculine. Se uită la chipul zâmbitor de deasupra simbolului Skype de pe ecranul mare al computerului. Vocea era ușor desincronizată cu mișcarea buzelor:

— Cred că asta a fost, mulțumim că ne-ați fost alături, domnule Smith! Și trebuie să fie foarte târziu și pentru dumneavoastră, nu? Aici, în LA, este aproape 3 dimineața. Cât e în Suedia?

— Norvegia. Aproape miezul nopții. Nicio problemă, sunt foarte bucuros că presa a înțeles în sfârșit că vampirismul este real și că e interesată de el.

Încheiară discuția, iar Smith își deschise iar e-mailul.

Avea 13 mesaje necitite, însă vedea după expeditori și după subiecte că sunt cereri pentru interviuri și invitații să țină discursuri. Nu-l deschisese nici pe cel de la Psychology Today. Pentru că știa că nu e urgent. Pentru că voia să-l

păstreze. Să-l savureze.

Se uită la ceas. Îi culcase pe copii la 20:30, apoi băuse o ceaşcă de ceai la masa din bucătărie alături de May, ca de obicei, recapitulându-şi fiecare ziua, împărtăşindu-şi micile bucurii şi scăpând totodată de micile frustrări. În ultimele zile el avusese mai multe să-i spună ei decât invers, însă avusese grijă ca şi aspectele mai mărunte, dar nu mai puţin importante ale casei să primească la fel de multă atenţie. Pentru că ce spunea el era adevărat:

— Vorbesc prea mult, iar tu poţi citi tot în ziare despre acest vampirist mizerabil, scumpo.

Se uită pe geamul pe care nu se distingea decât colţul fermei în care acum dormeau toţi cei pe care-i iubea. Peretele scârţâi. Luna se strecura după şi de după nori, plutind din ce în ce mai repede pe cer, iar crengile golaşe ale stejarului uscat de pe câmp fluturau ca şi cum voiau să-i avertizeze că se apropie ceva, că o să fie mai multă distrugere şi moarte.

Deschise e-mailul care-l invita să ţină un discurs-cheie la conferinţa de psihologie din Lyon. Aceeaşi conferinţă care-i respinsese noţiunile abstracte cu un an în urmă. Deja formula în minte un răspuns prin care le mulţumea şi le spunea că e o onoare să fie solicitat, dar avea alte priorităţi la conferinţe mai importante şi, prin urmare, trebuia să refuze această ocazie, însă o invitaţie pentru o dată ulterioară era binevenită. După care chicoti şi clătină din cap. Nu avea niciun motiv să se umfle în pene, acest interes brusc faţă de vampirism avea să se stingă de îndată ce se vor opri atacurile. Acceptă invitaţia, conştient că ar fi putut întreba mai multe despre călătorie, cazare şi onorariu, însă nu se mai sinchisi. Obţinea ce voia, adică doar să fie ascultat, ca toţi să i se alăture în această călătorie în labirintul psihicului uman, să-i fie recunoscută munca, aşa încât, împreună, să poată înţelege şi să contribuie la binele oamenilor. Asta era tot. Se uită la ceas. 23:57. Auzi un zgomot. Evident, ar fi putut fi vântul. Deschise pe ecran aplicaţia pentru camerele de supraveghere. Prima imagine pe care o văzu provenea de la camera montată la poartă. Aceasta era deschisă.

Truls îşi drese glasul.

Ea îl sunase. Îl sunase Ulla.

Puse detergent în maşina de spălat vase şi clăti două pahare de vin, căci încă mai avea sticla pe care o cumpărase în seara când se întâlniseră la Olsen's. Îndoi cele două cutii de pizza goale şi încercă să le împingă în sacul de gunoi, însă acesta se sfâşie. La naiba! Le ascunse în spatele găleţii şi mopului din dulap. Muzică. Oare ce-i plăcea? Încercă să se gândească la vremurile de demult. Auzea ceva în cap, dar nu era sigur ce anume. Ceva despre baricade. Duran Duran? În fine, ceva de genul A-ha. Şi avea primul album al formaţiei A-ha. Lumânări. La naiba! Doar mai adusese femei aici, însă atunci atmosfera nu fusese deloc importantă.

Olsen's era chiar în centrul cartierului. Chiar dacă era pe cale să înceapă o furtună, n-ar fi fost deloc greu să facă rost de un taxi într-o seară de miercuri; ea ar putea ajunge în orice clipă, ceea ce însemna că nu mai apuca să facă un duş, doar să-şi clătească un pic scula şi subsuorile. Sau subsuorile şi scula, în ordinea asta. Futu-i, ce stresat era! Plănuise o seară liniştită alături de Megan Fox în tinereţe, apoi îl sunase Ulla şi-l întrebase dacă e în regulă să-i facă o mică vizită. Oare ce voise să spună printr-o mică vizită? Că urma să-i dea cu tifla, ca data trecută? Tricou. Cel din Thailanda, cu „Same Same, But Different"? Poate că ei n-avea să i se pară comic. Şi poate că Thailanda avea s-o ducă cu gândul la vreo boală venerică. Dar tricoul Armani de la MBK din Bangkok? Nu, materialul sintetic avea să-l facă să transpire, iar ea o să ştie că e doar o imitaţie ieftină. Truls scoase un tricou alb marcă necunoscută şi se repezi în baie. Văzu că toaleta avea nevoie de o frecare cu peria. Dar mai întâi…

Stătea în faţa vasului de toaletă, cu scula în mână, când auzi soneria.

Katrine se zgâia la telefonul care vibra.

Era aproape miezul nopţii, vântul prinsese putere în doar câteva minute, iar rafalele scoteau acum zgomote ce aduceau cu urlete, gemete şi pocnete afară, însă Harry dormea tun.

Răspunse.

— Sunt Hallstein Smith.

Glasul lui şoptit părea supărat.

— Văd. Care-i treaba?

— E aici.

— Poftim?

— Cred că e Valentin.

— Ce tot zici acolo?

— Cineva a deschis poarta, iar eu… Of, Dumnezeule, aud uşa de la hambar. Ce să fac?

— Nu face nimic… Încearcă… Poţi să te ascunzi?

— Nu. Îl văd pe camera de afară. Iisuse Hristoase, el e!

Smith părea că plânge.

— Ce să fac?

— Futu-i, lasă-mă să mă gândesc! mârâi Katrine, dar se trezi cu telefonul smuls din mână.

— Smith? Sunt Harry, sunt alături de tine. Ai încuiat uşa de la birou? Bun, fă-o acum şi stinge şi lumina! Încet şi calm.

Hallstein Smith se holba la ecranul computerului.

— Bun, am încuiat uşa şi am stins lumina, şopti el.

— Îl vezi?

— Nu. Da, acum îl văd.

Hallstein zări o siluetă care intra în capătul coridorului principal. Aceasta se împiedică de cântar, își recăpătă echilibrul și apoi continuă pe lângă boxe, apropiindu-se de camera de supraveghere. Când bărbatul trecu pe sub un bec, chipul îi fu scăldat în lumină.

— Oh, Doamne, e el, Harry! E Valentin.

— Rămâi calm!

— Da… a descuiat ușa, are chei, Harry. Poate că are și cheia de la birou.

— E vreun geam pe-acolo?

— Da, dar e prea mic și prea sus pe perete.

— Ceva greu cu care poți să-l lovești?

— Nu. Am… am totuși pistolul.

— Ai un pistol?

— Da, în sertar. Dar n-am avut timp să mă antrenez cu el.

— Respiră, Smith! Cum arată?

— Ăăă, e negru. La sediul poliției mi s-a spus că e un Glock nu-știu-cum.

— Glock 17. Are încărcătorul la locul lui?

— Da. Și e încărcat, așa mi-au spus. Dar nu văd siguranța.

— E în regulă, e în trăgaci, așa că nu trebuie decât să apeși trăgaciul ca să tragi.

Smith își lipi telefonul de gură și șopti pe cât de încet putu:

— Aud chei în broască.

— Cât de departe e ușa?

— Doi metri.

— Ridică-te și ține pistolul cu ambele mâini! Amintește-ți, ești în întuneric și el are lumina în spate, deci nu va putea să te vadă clar! Dacă e neînarmat, strigi „Poliția, în genunchi!“ Dacă vezi o armă, tragi de trei ori. De trei ori. Ai înțeles?

— Da.

Ușa din fața lui Smith se deschise.

Iar acolo stătea el, profilându-se pe fondul luminii din hambar. Hallstein Smith icni după aer și avu senzația că e aspirat afară din încăpere când bărbatul ridică mâna. Valentin Gjertsen.

Katrine tresări. Auzi o bubuitură în telefon, cu toate că Harry îl ținea strâns lipit de ureche.

— Smith? strigă Harry. Smith, ești acolo.

Niciun răspuns.

— Smith!

— L-a împușcat Valentin! gemu Katrine.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu? I-ai spus să tragă de trei ori, iar acum nu mai răspunde!

— Ăla a fost un Glock, nu un Ruger.

— Dar de ce…?

Katrine se opri când auzi o voce în telefon. Se uită la expresia de concentrare intensă de pe fața lui Harry. Încercă în zadar să-și dea seama pe cine asculta, dacă era Smith sau vocea pe care ea o auzise doar în înregistrările vechilor

interviuri, vocea aceea subţire care-i dăduse coşmaruri. Care exact acum îi spunea lui Harry ce vrea să facă în continuare…

— OK! zise Harry. I-ai luat revolverul? Pune-l în sertar şi stai jos undeva de unde să-l vezi cum trebuie. Dacă e căzut în uşă, lasă-l acolo unde e. Se mişcă? … Nu, fără trusă de prim ajutor. Dacă e doar rănit, va aştepta să te apropii. Dacă e mort, e prea târziu. Iar dacă e undeva la mijloc, atunci ghinionul lui, pentru că tu nu vei face decât să stai acolo şi să-l supraveghezi. Înţelegi, Smith? Bine! Vom fi acolo în jumătate de oră, te sun când suntem în maşină. Nu-ţi lua privirea de la el şi sună-ţi soţia şi spune-i să rămână în casă şi că noi venim.

Katrine luă telefonul în timp ce Harry cobora din pat şi dispărea în baie. Crezu că urma să-i spună ceva, înainte să-şi dea seama că el de fapt vomita.

Lui Truls îi tremurau atât de tare mâinile, încât şi le simţea chiar şi prin cracii pantalonilor.

Ulla era beată. Chiar şi aşa, stătea pe marginea canapelei şi ţinea în faţa sa sticla de bere pe care i-o dăduse el ca pe o armă defensivă.

— Imaginează-ţi, e prima oară când sunt la tine acasă şi ne cunoaştem… de câţi ani? zise ea, amestecând uşor cuvintele.

— De la 15 ani, răspunse Truls, care în clipa aceea nu era chiar capabil de calcule matematice complicate.

Ea zâmbi în barbă şi dădu aprobator din cap sau, mai degrabă, capul îi căzu în faţă.

Truls tuşi.

— A cam început să bată vântul afară. Această Emilia…

— Truls?

— Da?

— Poți să-ți imaginezi că mi-o tragi?

El înghiți în sec, iar ea chicoti fără să ridice privirea.

— Truls, sper că pauza aia nu înseamnă că…

— Sigur că pot, răspunse Truls.

— Bine! Bine! făcu ea.

Sălță capul și se holbă la el cu o expresie lipsită de concentrare.

— Bine!

Capul i se legăna pe gâtul subțire, ca și cum îi devenise cumva îngreunat de ceva. O atmosferă încărcată de tensiune. Gânduri grele. Asta era șansa lui, la care tot visase, dar nu-și închipuise niciodată că o va căpăta: i se acordase permisiunea de-a i-o trage Ullei Swart.

— Ai un dormitor în care să rezolvăm?

El se uită la ea și aprobă. Femeia zâmbi, deși nu părea bucuroasă. La dracu' cu asta! Ulla Swart era încinsă, și asta era tot ce conta acum. Truls se pregătea să întindă mâna și s-o mângâie pe obraz, însă aceasta nu voia să-l asculte.

— E ceva în neregulă, Truls?

— În neregulă? Nu, cum ar putea să fie?

— Pari atât de…

El așteptă. Dar nu urmă nimic.

— Atât de? o ajută el.

— De pierdut!

În locul mâinii lui se mișcă a ei, îi mângâie obrazul lui Truls.

— Bietul, bietul Truls!

Se pregătea să-i dea peste mână. Să-i dea peste mână Ullei Swart, care, după toți acești ani, întindea mâna să-l atingă fără dispreț sau dezgust. Ce naiba era în neregulă cu el? Femeia voia să și-o tragă pur și simplu, iar asta era o misiune cu care el se putea descurca, doar n-avusese niciodată asemenea probleme. Tot ce trebuia să facă acum era să se ridice amândoi de pe canapea, să se ducă în dormitor, să-și dea jos hainele și să lase cocoșelul să alunece în gaură. Iar ea putea să țipe și să geamă și să se vaite, el tot n-avea de gând să se oprească până ce…

— Plângi, Truls?

Plângea? Evident că era atât de beată, încât își imagina lucruri.

O văzu retrăgându-și mâna și ducându-și-o la buze.

— Lacrimi sărate adevărate. Te supără ceva?

Iar acum le simți și Truls. Simți lacrimile fierbinți care îi alunecau pe obraji. Își simți și nasul începând să-i curgă. Simți presiunea din gât în timp ce încerca să înghită ceva prea mare, ceva ce ori avea să-l sufoce, ori să-l facă să explodeze.

— Eu sunt de vină? întrebă ea.

Truls clătină din cap, incapabil să răspundă.

— Atunci… Mikael?

Era o întrebare atât de cretină, încât aproape că-l înfurie. Normal că nu era Mikael. De ce naiba ar fi fost Mikael? Omul care trebuia să fie cel mai bun prieten al său, dar care, încă de când erau mici, profitase de fiecare ocazie să-l necăjească în fața celorlalți, ca mai apoi să-l împingă în fața când erau amenințați cu vreo bătaie. Și care, mai târziu, în poliție, îl pusese pe Beavis să facă toate treburile murdare, pentru ca Mikael Bellman să poată ajunge cel care era azi. De ce stătea Truls și plângea pentru așa ceva, pentru o prietenie care nu fusese mai mult decât doi proscriși aduși laolaltă și-n cadrul căreia

unul dintre ei se transformase într-un om de succes şi celălalt într-un ratat jalnic? La dracu'! Atunci, ce era? De ce, atunci când ratatul avea şansa să se revanşeze pentru tot ce pierduse şi să-i fută nevasta, el începea să plângă ca o bătrânică? Acum Truls vedea lacrimi şi în ochii Ullei. Ulla Swart. Truls Berntsen. Mikael Bellman. Fuseseră ei trei. Şi restul Manglerudului se putea duce dracului. Pentru că ei n-aveau pe nimeni. Doar unul pe altul.

Ea scoase o batistă din geantă şi se şterse uşor la ochi.

— Vrei să plec? se smiorcăi ea.

— Eu…

Truls nu-şi mai recunoştea propriul glas.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, Ulla.

— Şi eu la fel, râse ea, apoi se uită la petele de machiaj de pe batistă şi o puse la loc în geantă. Iartă-mă, Truls! Probabil că a fost o idee proastă. Acum plec.

El încuviinţă.

— Altă dată, replică Truls. În altă viaţă.

— Ai pus punctul pe i, completă Ulla, apoi se ridică.

Truls rămase în picioare pe hol după ce uşa se închise în urma ei, ascultându-i paşii reverberând pe casa scărilor, estompându-se tot mai mult. Auzi uşa deschizându-se mult sub el. Închizându-se la loc. Ea plecase. De tot.

Simţea… da, ce simţea? Uşurare. Dar şi o disperare atât de mare, aproape de nesuportat, ca o durere palpabilă în piept şi în stomac şi care îl făcu să se gândească o clipă la pistolul din dulapul din dormitor şi la faptul că se putea elibera de-adevăratelea imediat. Apoi se prăbuşi în genunchi şi-şi rezemă fruntea de preşul de la uşă. Şi începu să râdă. Un râs ca un mârâit ce nu voia să se oprească şi care deveni tot mai puternic şi mai puternic. La naiba, viaţa era minunată!

Lui Hallstein Smith îi bubuia inima în piept.

Făcea ce-i spusese Harry, rămânând cu ochii şi pistolul aţintiţi la bărbatul nemişcat întins în uşă. Simţi că îl cuprinde ameţeala când văzu balta de sânge ce se întindea în faţa lui pe podea. Nu trebuia să vomite, nu trebuia să-şi piardă concentrarea acum. Harry îi spusese să tragă de trei ori. Oare să mai vâre încă două gloanţe în el? Nu, era mort.

Apelă numărul lui May cu degete tremurătoare. Ea îi răspunse imediat:

— Hallstein?

— Credeam c-ai adormit, spuse el.

— Stau în pat cu copiii. Nu pot să doarmă din pricina furtunii.

— Normal. Ascultă, poliţia va ajunge în curând aici. Girofaruri şi poate şi sirene, aşa că nu te speria!

— De ce să mă sperii? întrebă ea, iar el îi simţi tremurul din voce. Hallstein, ce se petrece? Am auzit o bubuitură. A fost vântul sau altceva?

— May, nu-ţi face griji! Totul e în regulă…

— Hallstein, din glasul tău simt că nu e totul în regulă! Copiii stau aici şi plâng!

— Eu… vin să-ţi explic.

Katrine conducea maşina pe aleea îngustă de pietriş care şerpuia pe câmpuri şi printre petice de pădure.

Harry îşi băgă telefonul în buzunar.

— Smith s-a dus în casă ca să fie alături de familie.

— Atunci, trebuie să fie în regulă, zise Katrine.

Harry nu răspunse.

Vântul prindea putere. Când trecea prin pădure trebuia să fie atentă la crengi rupte și alte rămășițe căzute pe drum, iar în câmp deschis trebuia să țină bine de volan, căci rafalele loveau cu forță mașina.

Telefonul lui Harry sună din nou, când Katrine viră pe poarta deschisă, intrând pe proprietatea lui Smith.

— Acum am sosit, zise Harry. Când ajungeți, înconjurați zona, dar nu atingeți nimic până nu ajung criminaliștii.

Katrine opri în fața hambarului și sări din mașină.

— Ia-o înainte! o îndemnă Harry, urmând-o pe ușa hambarului.

Îl auzi pe Harry înjurând exact când cotea la dreapta, în direcția biroului.

— Scuze, am uitat să te avertizez în privința cântarului! spuse Katrine.

— Nu-i asta, replică Harry. Văd sânge pe podea aici.

Katrine se opri în fața ușii deschise a biroului. Se uită la balta de sânge de pe jos. Căcat! Nici urmă de Valentin.

— Rămâi să ai grijă de familia Smith! rosti Harry în spatele ei.

— Poftim…?

Se răsuci chiar la timp să-l vadă pe Harry dispărând în stânga și apoi ieșind pe ușă.

O pală de vânt îl lovi pe Harry în timp ce aprindea lanterna telefonului, îndreptând-o în jos. Își recăpătă echilibrul. Sângele se distingea clar pe pietrișul cenușiu-deschis. Urmări dâra subțire de picături ce indica direcția în care o apucase Valentin. Vântul îi bătea din spate. Spre casă.

Nu…

Își scoase Glockul. Nu mai avusese timp să verifice dacă revolverul lui Valentin rămăsese în sertarul din birou, așa că trebuia să pornească de la presupunerea că Valentin e înarmat.

Dâra dispăruse.

Harry plimbă telefonul de jur împrejur și scoase un oftat de ușurare când văzu că sângele ducea dincolo de drum, departe de casă. Trecând după aceea pe iarba galbenă uscată, spre câmp, unde era ușor de urmărit. Vântul bătea acum cu putere maximă, iar Harry simți primele picături de ploaie lovindu-i obrajii, ca niște proiectile. Când avea să înceapă de-adevăratelea, ploaia va spăla dâra de sânge în doar câteva secunde.

Valentin închise ochii și deschise gura în vânt. Ca și cum îi putea sufla o nouă viață în trup. Viață. De ce totul ajungea la potențialul maxim când era deja pe cale să fie pierdut? Ea. Libertatea. Iar acum și viața.

Viața, care se scurgea din el. Simțea cum sângele tot mai rece îi umple pantofii. Ura sângele. Celălalt iubea sângele. Celălalt, bărbatul care făcuse un pact cu el. Și când înțelesese oare că nu el era diavolul, ci celălalt, bărbatul-cu-sângele? Că el, Valentin Gjertsen, era cel care își vânduse și pierduse sângele? Valentin Gjertsen își ridică fața spre cer și râse. Furtuna ajunsese aici. Demonul era liber.

Harry alerga cu Glockul într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

În câmp deschis. La vale, cu vântul în spate. Valentin era rănit, așa că ar fi ales cea mai accesibilă cale de-a se îndepărta cât mai mult de cei care în curând aveau să vină pe urmele sale. Harry simțea impulsurile electrice pe care picioarele le transmiteau spre cap și cum stomacul i se revolta încă o dată, așa că înghiți în sec, ca să nu vomite. Se gândi la o cărare prin pădure. Se gândi la un tip îmbrăcat în echipament Under Armour în fața sa pe cărare.

Și fugi.

Se apropia de pădure, așa că încetini. Știa că trebuia să fie cu vântul în față când avea să schimbe direcția.

Un mic adăpost aproape distrus se distingea printre copaci. Plăci de lemn putrede și un acoperiș de tablă ruginit și măcinat. Pentru unelte, probabil, sau vreun loc în care animalele să se poată feri de ploaie.

Harry îndreptă telefonul spre adăpost. Nu auzea nimic în afară de furtună, era întuneric și cu greu ar fi fost în stare să miroasă sângele într-o zi călduroasă și cu vântul bătând din direcția care trebuie. Cu toate astea, știa că Valentin e acolo. Așa cum pur și simplu știa lucruri când și când, și totuși se înșela în privința lor.

Îndreptă iar lumina spre sol. Acum spațiul dintre picăturile de sânge era mai mic. Valentin încetinise și el aici. Pentru că voia să evalueze situația. Sau pentru că era epuizat. Pentru că trebuia să se oprească. Iar sângele — care până acum dusese într-o linie dreaptă — cotea într-acolo. Către adăpost. Nu se înșelase.

Harry porni spre peticul de pădure din dreapta adăpostului. Alergă între copaci înainte să se oprească, apoi stinse lanterna de la telefon, ridică Glockul și se deplasă într-un arc, în așa fel încât să se apropie de adăpost din cealaltă direcție. Se lăsă la pământ, ca să înainteze târâș.

Acum vântul îi bătea în față, ceea ce scădea șansele ca Valentin să-l audă. Purta sunetele spre el, iar Harry auzea sirenele poliției în depărtare, crescând și scăzând în intensitate printre rafalele de vânt.

Se târî peste un trunchi doborât. Un fulger scurt. Iar acolo, o siluetă profilată pe peretele adăpostului. Era el. Stătea între doi copaci cu spatele la Harry, la doar cinci sau șase metri în fața sa.

Harry luă la țintă silueta cu pistolul.

— Valentin!

Țipătul său fu parțial înghițit de huruitul întârziat al tunetului, însă văzu cum silueta din fața sa înțepenește.

— Te-am luat la țintă, Valentin. Lasă arma jos!

Era ca și cum vântul încetinise dintr-odată. Iar Harry mai auzi un zgomot. Ascuțit. Un râs.

— Harry. Ai ieșit iar la joacă.

— N-ar trebui să renunți până ce sorții nu se întorc în favoarea ta. Lasă arma jos!

— M-ai găsit. Cum ai știut că voi sta în fața adăpostului, și nu înăuntru?

— Pentru că te cunosc, Valentin. Credeai că am să caut mai întâi în cel mai evident loc, iar tu să stai afară și să mai trimiți un ultim suflet pe lumea cealaltă.

— Tovarăși de drum.

Valentin tuși — o tuse umedă.

— Suntem suflete-pereche, așa că sufletele noastre trebuie să se afle în același loc, Harry.

— Lasă arma jos sau te împușc!

— Eu mă gândesc adesea la mama, Harry. Tu te gândești?

Harry văzu cum capul lui Valentin se legăna înainte și înapoi în întuneric. Brusc, fu luminat de încă un fulger. Alte picături de ploaie. Mari și grele de această dată, nu împrăștiate de vânt. Se aflau în mijlocul furtunii.

— Cred că e singura persoană pe care am urât-o vreodată mai mult decât pe mine însumi. Încerc să fac mai mult rău decât a făcut ea, dar nu știu dacă-i posibil. M-a distrus.

— Și mai rău nu-i posibil? Unde e Marte Ruud?

— Nu, nu e posibil. Pentru că eu sunt unic, Harry. Eu şi cu tine, noi nu suntem ca ei. Suntem unici.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Valentin, dar eu nu sunt unic. Unde e Marte?

— Două veşti proaste, Harry. Unu. De fata roşcată poţi uita. Doi. Da, chiar eşti unic.

Alte hohote de râs.

— Nu e un gând plăcut, nu-i aşa? Să te refugiezi în normalitate, în mediocritatea turmei şi să crezi că locul tău e-acolo, că acolo eşti tu însuţi. Însă Harry cel adevărat e chiar aici. Şi te întrebi dacă să mă omori sau nu. Te foloseşti de fetele astea, Aurora, Marte, ca să-ţi alimentezi ura intensă. Pentru că acum e rândul tău să decizi dacă cineva trebuie să trăiască sau să moară, şi-ţi face plăcere. Îţi face plăcere să fii Dumnezeu. Ai visat să fii ca mine. Ţi-ai tot aşteptat rândul să fii un vampir. Recunoşti setea — fii sincer şi gata, Harry! Într-o bună zi vei bea şi tu.

— Eu nu sunt tu, zise Harry şi înghiţi în sec.

Îşi auzi vuietul din cap. Simţi o rafală proaspătă de vânt. O nouă picătură de ploaie, împrăştiată pe mâna cu care ţinea pistolul. Asta era. Curând, aveau să iasă din mijlocul furtunii.

— Eşti la fel ca mine, continuă Valentin. Şi de aceea te şi păcăleşti. Eu şi cu tine, noi credem că suntem nişte ticăloşi inteligenţi, dar la final toţi suntem păcăliţi, Harry.

— Nu…

Valentin se răsuci şi Harry avu timp să vadă ţeava lungă aţintită spre el înainte să apese trăgaciul Glockului. O dată, de două ori. Apoi fulgerul lumină pădurea şi Harry văzu trupul lui Valentin: la fel ca fulgerul, era încremenit într-un contur zimţat pe fondul cerului. Ochii îi erau mari, gura deschisă, iar partea din faţă a bluzei era scăldată de sânge. În mâna dreaptă ţinea o creangă ruptă pe care o îndreptase spre Harry. Apoi se prăbuşi.

Harry se ridică în picioare și se apropie de Valentin, care se holba în gol, îngenuncheat și cu trunchiul sprijinit de unul dintre copaci. Era mort.

Aținti pistolul spre pieptul lui Valentin și trase din nou. Pârâitul unui tunet înghiți zgomotul împușcăturii.

Trei gloanțe.

Nu pentru că era normal, ci pentru că așa era muzica, așa decurgea povestea. Trebuiau să fie trei.

Se apropia ceva; semăna cu niște copite ce loveau cu putere pământul, împingând aerul și îndoind copacii.

Apoi veni și ploaia.

31. Miercuri noapte

Harry stătea la masa din bucătăria lui Smith, cu o ceaşcă de cafea în mâini şi un prosop în jurul gâtului. Picăturile de ploaie căzdeau din hainele lui pe podea. Vântul continua să urle şi ploaia răpăia cu putere în geamuri, făcând maşinile de poliţie să pară nişte OZN-uri cu luminile lor rotitoare. Era ca şi cum apa încetinise uşor în curenţii de aer. Luna. Mirosea a lună.

Harry ajunsese la concluzia că Hallstein Smith — care stătea în faţa lui — era încă în stare de şoc. Pupilele îi erau dilatate, iar expresia îi era apatică.

— Eşti suficient de sigur…

— Da, acum e mort de-a binelea, Hallstein, răspunse Harry. Dar nu-i deloc sigur că acum aş mai fi în viaţă dacă nu i-ai fi luat revolverul când l-ai lăsat acolo.

— Nu ştiu de ce am făcut-o, doar credeam că e mort, şopti Smith cu un glas metalic, ca de robot, apoi îşi coborî privirea la masa pe care se afla un revolver cu ţeavă lungă lângă pistolul cu care îl rănise pe Valentin. Credeam că l-am lovit în mijlocul pieptului.

— Acolo l-ai lovit, răspunse Harry.

Luna. Asta spuseseră astronauţii. Că luna mirosea a praf de puşcă ars. Mirosul provenea parţial de la pistolul pe care Harry îl ţinea în geacă, dar mai ales de la Glockul de pe masă. Ridică revolverul roşu al lui Valentin. Îi mirosi ţeava. Şi ea mirosea a praf de puşcă, dar nu la fel de tare. Katrine veni în bucătărie cu picăturile de ploaie căzându-i din părul negru.

— Echipa de la faţa locului se ocupă acum de Gjertsen.

Se uită la revolver.

— S-a tras cu el, anunţă Harry.

— Nu, nu, şopti Hallstein, clătinând mecanic din cap. Doar l-a aţintit spre mine.

— Nu acum, adăugă Harry, uitându-se la Katrine. Mirosul de praf de praf puşcă rămâne câteva zile.

— Marte Ruud? întrebă Katrine. Crezi că…?

— Eu am tras primul, o întrerupse Smith, ridicându-şi spre ea ochii sticloşi. L-am împuşcat pe Valentin. Iar acum e mort.

Harry se aplecă în faţă şi-i puse o mână pe umăr.

— Şi de aceea eşti în viaţă, Hallstein.

Smith încuviinţă încetişor.

Harry îi făcu semn cu privirea lui Katrine că ar trebui să rămână să aibă grijă de Hallstein, iar el se ridică.

— Mă duc în hambar.

— Nu mai departe de-atât, replică imediat Katrine. Vor dori să stea de vorbă cu tine.

Harry alergă din casă până la hambar, dar tot era fleaşcă atunci când ajunse la birou. Se aşeză la masa de lucru şi-şi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Se opri la desenul unui om cu aripi de liliac. Emana mai multă singurătate decât ciudăţenie. Posibil pentru că părea extrem de familiar. Harry închise ochii.

Trebuia să bea ceva. Împinse gândul departe şi deschise ochii. Ecranul computerului din faţa sa era împărţit în două, câte o fereastră pentru fiecare cameră de supraveghere. Derulă înapoi la minutele dinaintea miezului nopţii, adică momentul aproximativ în care îi sunase Smith. După vreo 20 de

secunde, o siluetă alunecă în cadru în faţa porţii. Valentin. Venise din stânga. De pe şoseaua principală? Autobuz? Taxi? Avea o cheie scoasă la imprimantă deja pregătită, cu care descuie poarta şi se strecură în curte. Aceasta se închise în urma lui, însă zăvorul nu se trase la loc. După 15–20 secunde, Harry îl văzu pe Valentin pe cealaltă imagine, cea cu boxele goale şi cântarul. Valentin aproape că se dezechilibrase pe platforma metalică de cântărire, iar cadranul din spatele său huruise şi indicase că monstrul care omorâse atâţia oameni, pe unii dintre ei cu mâinile goale, nu cântărea decât 74 de kilograme, cu 22 mai puţine decât Harry. Apoi Valentin se îndreptă spre camera de supraveghere ca şi când s-ar fi uitat direct în obiectiv, deşi nu o văzuse. Înainte să dispară din cadru, îşi duse mâna la buzunarul interior al gecii. Tot ce vedea Harry acum erau boxele goale, cântarul şi partea superioară a umbrei lui Valentin. Reconstitui acele secunde, amintindu-şi fiecare cuvânt al discuţiei sale telefonice cu Hallstein Smith. Restul zilei şi al orelor petrecute cu Katrine dispăruseră complet, însă acele secunde îi rămăseseră întipărite în memorie. Mereu fusese aşa: de câte ori bea, creierul său privat se învelea într-un strat de teflon, iar creierul poliţist reţinea propriul strat de adeziv, ca şi cum o parte voia să uite, iar cealaltă trebuia să-şi amintească. Afacerile Interne urmau să transcrie un raport de interogatoriu foarte lung dacă voiau să includă toate detaliile pe care şi le putea aminti el.

Harry văzu marginea uşii apărând în cadru când o deschise Valentin, apoi umbra lui ridică un braţ, după care îl lăsă să cadă.

Harry dădu înregistrarea pe repede-înainte.

Îl văzu pe Hallstein din spate cum se strecoară pe lângă boxe şi iese afară.

Iar un minut mai târziu, Valentin se târa şi el în aceeaşi direcţie. Acum Harry încetini filmarea. Valentin se sprijinea de boxe, gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Dar continuă să meargă, metru cu metru. Rămase pe cântar, clătinându-se. Acesta arăta acum cu un kilogram şi jumătate mai puţin decât atunci când intrase. Harry aruncă o privire la balta de sânge de pe podeaua din spatele ecranului computerului, înainte să urmărească iar cum Valentin se chinuia să deschidă uşa. Şi acolo putu să-i simtă dorinţa de-a supravieţui. Doar dacă nu cumva era teama de-a fi prins? Îi trecu prin minte că această filmare avea s-ajungă în mod inevitabil la un moment dat în presă, după care avea să fie postată şi pe YouTube.

Chipul palid al lui Bjørn Holm se ivi în uşă.

— Deci aici a început totul.

Intră, iar Harry se trezi încă o dată fascinat de faptul că acest tehnician criminalist nu deosebit de elegant se preschimba într-un adevărat balerin odată ce intra într-o scenă a crimei. Bjørn se ghemui lângă balta de sânge.

— Chiar acum îl iau de acolo.

— Mhm!

— Patru plăgi oarbe, Harry. Câte sunt de la…?

— Trei. Hallstein nu l-a împuşcat decât o singură dată.

Bjørn Holm schiţă o grimasă.

— El a împuşcat un tip înarmat, Harry. Tu te-ai gândit cumva ce le vei spune celor de la Afaceri Interne legat de gloanţele trase de tine?

Harry ridică din umeri.

— Adevărul, firește. Că era întuneric şi că Valentin ţinea o creangă în încercarea de-a mă păcăli să cred că e înarmat. Ştia că e terminat, aşa că voia să-l împuşc, Bjørn.

— Orişicât. Trei gloanţe în pieptul unui tip neînarmat…

Harry dădu aprobator din cap.

Bjørn inspiră adânc, apoi se uită peste umăr şi-şi coborî vocea:

— Dar normal că era întuneric, ploua cu găleata, iar prin pădure vuia furtuna. Iar dacă ar fi să merg acum şi s-arunc o privire, sigur ar fi o şansă să găsesc un pistol în locul în care s-a prăbuşit Valentin.

Cei doi se uitară unul la altul în vreme ce vântul făcea pereţii să scârţâie.

Harry văzu cum se înroșesc obrajii lui Bjørn. Și înțelese ce-l costase. Știa că stă acolo în fața lui și-i oferă lui Harry mai mult decât îi datora în realitate. Îi oferea tot ce avea mai scump. Valorile pe care le împărtășeau amândoi, codul lor moral. Sufletul lui, al lor.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc, prietene, dar va trebui să te refuz!

Bjørn clipi de două ori, apoi înghiți în sec. Scoase un fel de hârâit prelung, tremurător, apoi un chicotit scurt, stânjenitor, de ușurare.

— Mai bine m-aș întoarce la treabă, adăugă.

— Dă-i bătaie! îl îndemnă Harry.

Bjørn rămase în fața lui, ezitând. Ca și cum voia să spună ceva sau să facă un pas în față și să-i ofere o îmbrățișare. Harry se aplecă iar spre ecranul computerului.

— Vorbim cât de curând, Bjørn.

Pe ecran, urmări umerii cocârjați ai criminalistului care ieșea din hambar.

Își trânti pumnul pe tastatură. Ceva de băut. Futu-i, futu-i! Doar un păhărel.

Privirea îi poposi iarăși la omul-liliac.

Ce spusese Hallstein?

Știa. Știa unde sunt.

32. Miercuri noapte

Mikael Bellman stătea cu braţele încrucişate la piept, întrebându-se dacă poliția din Oslo organizase vreodată o conferință la 2 noaptea. Se rezema de peretele din stânga podiumului, uitându-se prin sala în care se afla un amestec de redactori ai ediției de seară şi de la ştiri, care ar fi trebuit probabil să acopere ravagiile produse de Emilia, şi reporteri adormiţi care fuseseră târâți jos din pat. Mona Daa purta echipamentul de sală pe sub pelerina de ploaie şi părea complet trează.

Pe podium, lângă şeful Investigaţiilor Criminale, Gunnar Hagen, Katrine Bratt trecea în revistă percheziția din apartamentul lui Valentin Gjertsen din Sinsen şi drama ce urmase la ferma lui Hallstein Smith. Blițurile continuau să fulgere, iar Bellman ştia că aparatele foto s-ar fi îndreptat spre el chiar dacă n-ar fi stat sus, aşa că încercă să-şi compună expresia sugerată de Isabelle, când o sunase mai devreme. Serios, dar cu bucuria interioară a învingătorului.

— Aminteşte-ţi că au murit oameni, deci fără rânjete sau entuziasm evident. Închipuie-ți că eşti generalul Eisenhower în Ziua Z, că eşti liderul care poartă responsabilitatea atât pentru victorie, cât şi pentru tragedie, spusese Isabelle.

Bellman îşi înăbuşi un căscat. Ulla îl trezise când ajunsese acasă după seara în oraş cu fetele. Nu-şi mai aducea aminte să fi văzut-o beată de când erau tineri. Apropo de oameni beţi: Harry Hole stătea alături, iar dacă Bellman n-ar fi ştiut, ar fi putut jura că fostul detectiv se îmbătase de curând. Arăta mai obosit decât oricare dintre reporteri, iar pe hainele lui umede se simţea trăscăul, nu-i aşa?

Un accent de Rogaland răsună în sală:

— Apreciez că nu vreţi să daţi publicității numele poliţistului care l-a împuşcat pe Valentin Gjertsen, dar cu siguranţă ne puteţi dezvălui dacă

Valentin era înarmat sau a ripostat şi el?

— Cum spuneam, dorim să aşteptăm până stabilim toate detaliile înainte să le facem publice, răspunse Katrine, apoi îi făcu semn Monei Daa, care tot dădea din mână.

— Dar eşti dispusă să ne dezvălui detaliile din jurul implicării lui Hallstein Smith?

— Da, răspunse Katrine. Avem detaliile cu privire la acest subiect pentru că avem o înregistrare a evenimentului, plus că mai şi stăteam de vorbă la telefon cu Smith când s-a întâmplat.

— Aşa ai zis, dar el cu cine vorbea?

— Cu mine. Şi cu Harry Hole.

Mona Daa îşi înclină capul.

— Deci tu şi Harry Hole vă aflaţi aici, la sediul poliţiei, când s-a întâmplat?

Mikael Bellman o văzu pe Katrine aruncându-i o privire lui Gunnar Hagen parcă pentru a-i cere ajutorul, însă şeful Investigaţiilor Criminale păru să nu observe. Şi nici Bellman.

— La acest moment nu dorim să oferim prea multe detalii despre metodele de lucru ale poliţiei, răspunse Hagen. Din motive de-a nu pierde probe şi pentru a ne proteja tacticile pe viitor.

Mona Daa şi restul celor din încăpere părură mulţumiţi de răspuns, însă Bellman vedea că Hagen nici nu ştia ce acoperă.

— E târziu şi toţi avem treabă, continuă Hagen, uitându-se la ceas. Următoarea conferinţă de presă va avea loc la ora 12, sperăm că atunci vom avea mai multe informaţii pentru voi. Până atunci, vă urez o noapte plăcută! Acum putem dormi cu toţii ceva mai liniştiţi.

Blițurile orbitoare se intensificară când Hagen şi Bratt se ridicară de pe scaune. O parte dintre fotografi îşi îndreptară obiectivele spre Bellman, iar

când câteva persoane în picioare interveniră între Bellman şi camere, el făcu un pas în faţă pentru ca fotografii să aibă cale liberă.

— Stai un pic, Harry! rosti Bellman, fără să privească în jur sau să-şi schimbe expresia de Eisenhower.

După ce cascada de blițuri se opri, se întoarse spre Harry Hole, care rămăsese cu brațele încrucișate la piept.

— Nu am de gând să te arunc la lupi, începu Bellman. Ți-ai făcut treaba și ai împușcat un criminal în serie periculos.

Îşi lăsă o mână pe umărul lui Harry.

— Iar noi avem grijă de-ai noştri, OK?

Poliţistul mai înalt se uită dinadins la mâna de pe umărul său, făcându-l pe Bellman să şi-o dea la o parte. Glasul lui Harry era mai aspru decât de obicei:

— Bucură-te de victorie, Bellman! La prima oră am interogatoriu, așa că noapte bună!

Bellman urmări cum Harry Hole se îndrepta spre ieşire, cu picioarele larg depărtate şi genunchii uşor îndoiți, ca un marinar pe punte, pe o mare zbuciumată.

Bellman se sfătuise deja cu Isabelle şi căzuseră de acord că pentru ca acest succes să nu aibă un gust amar, ar fi cel mai bine ca Afacerile Interne să ajungă la concluzia că au foarte puține motive sau niciunul ca să-l critice pe Hole. Cum aveau să ajute, mai exact, Afacerile Interne să ajungă la această concluzie era deocamdată neclar, având în vedere că nu-i puteau mitui direct. Dar evident că orice persoană înzestrată cu raţiune era receptivă la un pic de bun-simţ. În privința presei şi a cetăţenilor, Isabelle credea că în ultimii ani devenise aproape rutină ca uciderile în masă să se termine cu făptaşul omorât de poliție şi că acceptaseră, mai mult sau mai puțin tacit, că aceasta era reacția societății în astfel de cazuri — rapid şi eficient, apelând la simțul dreptății şi fără costurile ameţitoare asociate cu procesele cazurilor majore de crimă.

Bellman se uită la Katrine Bratt, conştient că ei doi ar fi fost o pereche pe cinste pentru fotografi. Însă ea deja pleca.

— Gunnar! strigă el, suficient de tare pentru ca vreo doi fotografi să întoarcă imediat capetele.

Șeful Investigațiilor Criminale se opri în ușă și apoi se apropie de el.

— Fii serios! șopti Bellman, apoi îi întinse mâna. Felicitări! adăugă cu voce tare.

Harry stătea sub unul dintre becurile stradale de pe Borggata, încercând să-și aprindă o țigară, în icnetele muribunde ale Emiliei. Înghețа de frig, iar dinții îi clănțăneau, simțind cum țigara îi sălta între buze.

Aruncă o privire către sediul poliției, de unde reporterii și jurnaliștii continuau să iasă. Poate că erau la fel de extenuaţi ca el și de aceea nu discutau aprins ca de obicei, îndreptându-se în schimb către Grønlandsleiret, ca o masă de oameni tăcută și târâtoare. Sau poate că-l simțeau. Golul. Golul ce urma după rezolvarea unui caz, când ajungi la capătul drumului și-ți dai seama că nu mai ai unde să mergi. Că nu mai ai ce câmp să ari. Însă soția ta e tot în casă, cu doctorul și moașa, iar tu nu mai ai nimic de făcut. Niciun loc în care să te faci util.

— Ce mai aștepți?

Harry se răsuci. Era Bjørn.

— Pe Katrine, răspunse Harry. A spus că mă duce acasă cu mașina. Scoate mașina din parcare, deci dacă ai nevoie și tu…

Bjørn clătină din cap.

— Ai vorbit cu Katrine despre ce te-am rugat?

Harry dădu aprobator din cap și încercă din nou să-și aprindă țigara.

— Ăsta e un „Da“? întrebă Bjørn.

— Nu, răspunse Harry. Nu am întrebat-o cum stai.

— N-ai întrebat-o?

Harry închise o clipă ochii. Poate că o întrebase. În fine, răspunsul tot nu și-l amintea.

— Întreb doar pentru că mă gândesc că, dacă voi doi eraţi împreună cam pe la miezul nopţii, într-un loc care nu era sediul poliţiei, atunci poate că nu discutaţi doar despre serviciu.

Harry își făcu mâinile căuș în jurul țigării și-al brichetei în vreme ce se uita la Bjørn. Ochii lui albaștri-deschis, ca de copil, erau căscaţi mai mult decât de obicei.

— Nu-mi amintesc despre altceva în afară de serviciu, Bjørn.

Bjørn Holm își coborî privirea în pământ și bătu din picioare. Ca pentru a-și pune sângele în mișcare. Ca și cum nu se mai putea urni din loc.

— Te anunţ, Bjørn.

Bjørn încuviinţă fără să ridice privirea, apoi îi întoarse spatele și plecă.

Harry îl urmări îndepărtându-se. Cu senzaţia că Bjørn văzuse ceva, ceva ce el însuși nu văzuse. Gata! În sfârșit, aprinsă!

O mașină opri lângă el.

— Ce discutaţi voi doi? întrebă Katrine, uitându-se după Bjørn în timp ce conducea în sus pe liniștita Grønlandsleiret.

— Am făcut sex? întrebă Harry.

— Poftim?

— Nu-mi amintesc nimic din timpul serii. Nu ne-am tras-o?

Katrine nu-i răspunse, aparent atentă să se oprească exact pe linia albă din fața semaforului roșu. Harry aștepta.

Semaforul se făcu verde.

— Nu, răspunse Katrine, apăsând accelerația și eliberând ambreiajul. Nu am făcut sex.

— Bine, replică Harry, apoi scoase un fluierat.

— Erai prea beat.

— Poftim?

— Erai prea beat. Ai adormit.

Harry închise ochii.

— Căcat!

— Da, asta mi-am zis și eu.

— Nu-i vorba de asta. Rakel e în comă. În timp ce eu…

— În timp ce tu te străduiești din răsputeri să i te alături. Las-o baltă, Harry, s-au întâmplat și lucruri mai nasoale.

La radio, un glas monoton anunța că Valentin Gjertsen, așa-numitul vampirist, fusese împușcat mortal la miezul nopții. Iar Oslo înfruntase și supraviețuise primei sale furtuni tropicale. Katrine și Harry străbăteau în liniște Majorstua și Vinderen, îndreptându-se spre Holmenkollen.

— Ce mai zici despre Bjørn în ultima vreme? întrebă Harry. Vreo posibilitate ca voi doi să vă mai dați o șansă?

— Ți-a cerut el să mă întrebi?

Harry nu răspunse.

— Credeam că se întâmplă ceva între el şi Lien Cumva.

— Eu nu ştiu nimic despre asta. Bine, gata! Mă poţi lăsa aici.

— Nu vrei să te duc până în faţa casei?

— N-ai face decât să-l trezeşti pe Oleg. Aici e perfect. Mersi!

Harry deschise portiera, dar nu coborî.

— Da?

— Mhm! Nimic.

Coborî.

Harry urmări cum dispar stopurile maşinii, apoi porni pe aleea către casă.

Stătea acolo, înălţându-se şi mai întunecată decât însuşi întunericul. Nicio lumină. Nicio suflare de om.

Descuie şi apoi deschise uşa.

Văzu pantofii lui Oleg, dar nu auzi nimic.

Îşi dădu hainele jos în spălătorie şi le puse în coş. Merse în dormitor şi-şi luă haine curate. Ştia că n-o să poată dormi, aşa că se întoarse în bucătărie. Puse de cafea şi se uită pe geam.

Gândindu-se. Apoi împinse gândurile departe şi-şi turnă cafeaua, ştiind că nu avea s-o bea. Putea să se întoarcă la barul Jealousy, dar nici de alcool nu avea chef. Dar urma să aibă. Mai târziu.

Gândurile reveniră.

Erau doar două.

Și erau cele mai simple și mai puternice.

Unul spunea că, dacă Rakel n-o să supraviețuiască, el o s-o urmeze pe aceeași cale.

Celălalt spunea că, dacă ea supraviețuia, el o s-o părăsească. Pentru că Rakel merita mai mult și pentru că n-ar trebui să-l părăsească ea.

Mai apăru și-al treilea.

Harry își coborî capul între mâini.

Gândul dacă el voia ca ea să supraviețuiască sau nu.

La naiba, la naiba!

Și mai veni și-al patrulea.

Ce spusese Valentin în pădure.

Dar la final toți suntem păcăliți, Harry.

Voise să spună că Harry îl păcălise pe el. Sau invers? Că altcineva îl păcălise pe Valentin?

De aceea și tu ai fost păcălit.

O spusese chiar înainte să-l păcălească pe Harry să creadă că ațintește un pistol spre el, dar poate că nu asta voise să spună. Poate că era mai mult decât atât.

Tresări când simți o mână pe ceafă.

Se răsuci și se uită.

În spatele scaunului său stătea Oleg.

— Nu te-am auzit intrând, încercă Harry să spună, însă parcă nu-și mai recăpăta vocea.

— Dormeai.

— Dormeam?

Harry se desprinse de masă.

— Nu, doar stăteam și…

— Dormeai, tată, îl întrerupse Oleg cu un zâmbet fragil.

Harry clipi ca să alunge ceața. Privi în jur. Întinse mâna și simți ceașca de cafea. Rece.

— La dracu’!

— M-am tot gândit, continuă Oleg, trăgându-și scaunul de lângă Harry și așezându-se.

Harry plescăi din buze, eliberându-și saliva din gură.

— Și ai dreptate.

— Am?

Harry luă o gură de cafea rece, ca să scape de gustul stătut de fiere.

— Da. Ai responsabilități care acoperă mult mai mult decât pe cei apropiați. Trebuie să fii alături de cei care nu-ți sunt atât de aproape. Iar eu n-am niciun drept să-ți cer să-i lași baltă. Faptul că acele cazuri de crimă sunt ca un drog pentru tine nu schimbă cu nimic acest lucru.

— Hmm! Și ai ajuns singur-singurel la concluzia asta?

— Da. Cu un pic de ajutor de la Helga.

Oleg își coborî privirea la propriile mâini înainte să continue:

— Ea e mai pricepută decât mine să vadă lucrurile din alte unghiuri. Iar eu n-am vorbit serios când ți-am spus acele vorbe, că nu vreau să fiu ca tine.

Harry își puse o mână pe umărul lui Oleg. Văzu că tânărul purta vechiul tricou cu Elvis Costello al lui Harry, dormise cu el.

— Băiatul meu?

— Da?

— Promite-mi că n-ai să fii ca mine! Numai atâta îți cer.

Oleg încuviință.

— Încă ceva.

— Da?

— A sunat Steffens. E mama.

Harry simți că o gheară de fier îi strânge inima și respirația i se opri de tot.

— S-a trezit.

33. Joi dimineață

— Da?

— Anders Wyller?

— Da?

— Bună dimineața! Sunt de la Institutul Medico-Legal.

— Bună dimineața!

— E vorba de șuvița de păr trimisă pentru analiză.

— Oh?

— Ai primit printul pe care l-am trimis?

— Da.

— Ei bine, nu e analiza completă, dar după cum poți vedea acolo, există o legătură între ADN-ul din păr și profilurile ADN pe care le avem în baza de date a cazului vampiristului. Ca să fiu mai precis, profilul ADN 201.

— Da, am văzut.

— Nu știu cine este 201, dar știm că nu e Valentin Gjertsen. Însă, având în vedere că e o potrivire parțială și că n-am primit nicio veste de la tine, voiam să mă asigur că ai primit rezultatele. Pentru că presupun că vrei să finalizăm analizele?

— Nu, mersi!

— Nu? Dar…

— Cazul e rezolvat, iar voi aveți o groază de treabă ca să mai pierdeți timpul și cu asta. Apropo, printul acela i-a mai fost trimis și altcuiva în afară de mine?

— Nu, văd că nu există nicio cerere legată de acest subiect. Vrei…?

— Nu, nu-i nevoie. Puteți închide cazul. Vă mulțumesc pentru ajutor!

Partea a treia

34. Sâmbătă, în timpul zilei

Masa Kanagawa folosi cleştii ca să ridice fierul încins din cuptor. Îl aşeză pe nicovală şi începu să-l bată cu un ciocan mic. Acesta avea un model japonez tradiţional, cu un cap ce se ascuţea în faţă, în forma unei spânzurători. Masa preluase mica fierărie de la tatăl şi bunicul său, însă, ca mulţi alţi fierari din Wakayama, descoperise că e foarte greu să supravieţuieşti din asta. Industria oţelului, care era de mult coloana vertebrală a economiei oraşului, se mutase în China, iar Masa fusese nevoit să se concentreze pe produse de nişă. Cum era katana, o sabie de samurai foarte populară în SUA, pe care el o producea la comandă pentru clienţi privaţi din toată lumea. Legea japoneză stipula că un săbier are nevoie de licenţă, cinci ani de ucenicie, şi putea face doar două săbii lungi pe lună, care trebuiau înregistrate la autorităţi. Masa era un simplu fierar care făcea săbii de calitate pentru o fracţiune din preţul cerut de săbierii cu licenţă, însă ştia că poate fi prins, aşa că era discret. Nici nu ştia şi nici nu voia să afle la ce foloseau clienţii săi săbiile, dar spera că pentru antrenament, ca decor sau pentru colecţii. Tot ce ştia era că îl ajutau să-şi hrănească familia şi să menţină mica fierărie activă. Fiului său îi spusese că trebuie să îşi aleagă altă profesie, mai bine să înveţe, e prea greu să fii fierar şi răsplata prea neînsemnată. Fiul îi urmase sfatul, dar facultatea era costisitoare, aşa că Masa accepta orice comenzi. Cum era cea de acum, de a confecţiona o copie a unor dinţi de fier din epoca Heian. Erau pentru un client din Norvegia, iar acum era a doua oară când i se comanda acelaşi lucru. Prima oară se întâmplase cu şase luni în urmă. Masa Kanagawa nu cunoştea numele clientului, ci doar adresa unei căsuţe poştale. Însă era în regulă, obiectul fusese plătit în avans şi preţul cerut de Masa fusese foarte mare. Nu doar pentru că era o piesă complicată, să facă dinţii aceia mici să se potrivească cu modelul trimis de client, ci pentru că i se părea greşit. Nu putea să-şi explice de ce i se părea mai greşit decât să facă o sabie, dar când se uita la dinţii de fier se înfiora. Şi-n timp ce conducea spre casă pe autostrada 370, pe şoseaua cântătoare unde rizuri atent gândite şi imprimate în suprafaţa ei creau o melodie când maşina

trecea peste ele, el nu mai auzea muzica aceea corală splendidă, liniştitoare. Auzea un mârâit adânc, de avertizare, ce creştea şi tot creştea până se transforma într-un urlet. Un urlet ca de demon.

Harry se trezi. Îşi aprinse o ţigară şi rămase pe gânduri. Ce fel de trezire fusese? Nu era trezirea pentru mers la serviciu. Era sâmbătă, primul său curs după vacanţa de iarnă era abia luni, iar astăzi se ocupa Øystein de bar.

Nu era nici trezirea de unul singur. Rakel era întinsă alături. De-a lungul primelor săptămâni după ce se întorsese de la spital, ori de câte ori se întindea şi se uita la ea cum doarme, îi era groază că ea n-o să se trezească şi că misteriosul „ceva“ pe care doctorii nu reuşiseră să-l identifice urma să se întoarcă.

— Oamenii nu pot face faţă îndoielii, îi spusese Steffens. Le place să creadă că eu şi cu tine ştim, Harry. Acuzatul e vinovat, diagnosticul e definitiv. Admiterea faptului că avem îndoieli este interpretată ca o recunoaştere a complexităţii misterului sau a limitărilor profesiei noastre. Însă adevărul e că nu vom şti niciodată cu siguranţă ce-a fost în neregulă cu Rakel. Numărul ei de celule din măduvă a fost iniţial uşor crescut, aşa că la început m-am gândit că e boală rară de sânge. Dar toate semnele au dispărut şi există o mulţime de indicii care sugerează un soi de otrăvire. Caz în care nu mai trebuie să-ţi faci griji că o să revină. La fel ca şi acele crime ale vampiristului, nu crezi?

— Dar noi ştim cine le-a ucis pe acele femei.

— Ai dreptate. O analogie proastă.

Odată cu trecerea săptămânilor, intervalele dintre momentele în care se gândea că Rakel va avea o nouă criză crescuseră.

La fel şi cele în care se gândea că mai apăruse un vampirist care omora oameni ori de câte ori suna telefonul.

Deci nu era nici trezirea ca stăpânit de angoasă.

Aceasta avusese de câteva ori după moartea lui Valentin Gjertsen. Destul de ciudat, nu în timp ce era chestionat de către cei de la Afaceri Interne, înainte să ajungă la concluzia că Harry nu poate fi învinuit că trăsese, într-o situaţie nesigură, într-un criminal periculos care îl provocase. Abia după aceea începuseră Valentin şi Marte Ruud să-l bântuie în vise. Şi ea, nu el, îi şoptea în ureche: De aceea şi tu ai fost păcălit. Trebuia să-şi spună că acum era responsabilitatea celorlalţi să o găsească. Şi, pe măsură ce săptămânile deveneau luni, vizitele lor deveniseră tot mai puţin frecvente. De ajutor era şi faptul că se întorsese la rutina sa atât la Academia de Poliţie, cât şi acasă, dar şi că nu se mai atingea de alcool.

Acum, în sfârşit, se afla unde trebuie. Pentru că era al cincilea tip. Se trezea mulţumit. Avea să copieze la nesfârşit ziua, cu serotonina la nivelul potrivit.

Harry se strecură cât de uşor putu din pat, îşi trase pantalonii şi coborî la parter, unde introduse în espresor capsula preferată a lui Rakel, apoi îl porni şi ieşi afară, pe trepte. Simţi cum zăpada îi înţeapă neplăcut tălpile goale, în vreme ce trăgea în plămâni aerul de iarnă. Oraşul înveşmântat în alb era în continuare învăluit în întuneric, însă o nouă zi se ivea la răsărit.

Aftenposten spunea că viitorul arăta mai luminos decât ne făceau ştirile să credem. Că, în pofida imaginii tot mai detaliate pe care o crea presa asupra crimelor, războiului şi atrocităţilor, cercetări recente arătau că numărul celor care mureau ajunsese la un minim istoric şi tot scădea. Da, era posibil ca într-o bună zi crimele să dispară de tot. Mikael Bellman, a cărui numire ca ministru al Justiţiei urma să fie confirmată săptămâna viitoare, potrivit Aftenposten, comentase că nu era nimic în neregulă să-şi stabilească ţinte ambiţioase, dar că ţinta sa personală nu era o societate perfectă, ci una mai bună. Harry nu se putea abţine să zâmbească. Isabelle Skøyen era un sufleor talentat. Harry se uită iar la fraza care spunea că într-o bună zi crimele o să dispară de tot. Oare de ce acest anunţ sforăitor îi declanşa anxietate, de care recunoştea că suferă — în pofida propriei mulţumiri de sine — în ultima lună, poate chiar mai mult? Crima. Transformase lupta împotriva crimei în misiunea vieţii sale. Dar dacă avea succes, dacă dispăreau toate, nu dispărea şi el odată cu ele? Oare nu-şi îngropase o parte din sine odată cu Valentin? De aceea se trezise stând la marginea mormântului lui Valentin Gjertsen în urmă cu câteva zile? Sau dintr-un alt motiv? Ce spusese Steffens

despre faptul că nu suntem în stare să facem față îndoielii? Oare lipsa răspunsurilor nu-i dădea pace? La naiba, Rakel se simțea mai bine, Valentin nu mai era, deci era timpul să renunțe.

Auzi zăpada scârțâind.

— O vacanță plăcută, Harry?

— Am supraviețuit cu toții, fru Syvertsen. Văd că totuși nu te-ai săturat de schiat.

— Vremea pentru schi e vreme pentru schi, răspunse ea, împingându-și un șold înainte.

Costumul de schi părea să fi fost croit direct pe ea. Își ținea schiurile de cros într-o mână — fără niciun dubiu erau la fel de ușoare ca heliul, de parcă ar fi fost bețișoare chinezești.

— N-ai vrea să dai și tu o tură rapidă, Harry? Am putea da o fugă spre lacul Tryvann cât doarme toată lumea.

Îi zâmbi, iar lumina becului de deasupra i se reflectă pe buzele acoperite cu un soi de cremă împotriva frigului.

— E ușor și… alunecos.

— N-am schiuri, răspunse Harry, zâmbindu-i la rândul său.

Ea râse.

— Glumești? Ești norvegian și n-ai o pereche de schiuri?

— Da, știu, trădare.

Harry aruncă o privire spre ziar, uitându-se la dată. 4 martie.

— Parcă-mi amintesc că n-ați avut nici pom de Crăciun.

— Șocant, nu? Cineva ar trebui să ne raporteze.

— Știi ceva, Harry? Uneori te invidiez.

Harry ridică privirea.

— Dai impresia că nu dai doi bani, doar încalci toate regulile. Uneori mi-aș dori să fiu și eu așa frivolă.

Harry râse.

— Cu genul ăsta de apropouri nu mă îndoiesc că vei avea parte și de fricțiune, și de o alunecare ușoară, fru Syvertsen.

— Poftim?

— Tură plăcută! o salută Harry cu ziarul făcut sul în timp ce se întorcea în casă.

Se uită la poza lui Mikael Bellman cel cu un singur ochi. Poate că de aceea părea privirea lui atât de neclintită. Era uitătura unui tip sigur pe sine că știe adevărul. Privirea unui preot. O privire ce poate converti mulțimea.

Adevărul e că nu vom ști niciodată sigur.

Dar la final toți suntem păcăliți, Harry.

Se vedea? Oare îndoiala lui se vedea?

Rakel stătea la masa din bucătărie, unde turna cafea pentru amândoi.

— Te-ai trezit deja? o întrebă el și o sărută pe frunte.

Părul îi mirosea vag a vanilie și a Rakel-adormită, mirosul lui preferat.

— Tocmai a sunat Steffens, îl anunță ea, strângându-l de mână.

— Ce voia atât de devreme?

— Doar să întrebe cum mai merg lucrurile. L-a chemat pe Oleg pentru o scurtă vizită după ce i-a luat proba aia de sânge, înainte de Crăciun. Spune că

nu există niciun motiv de îngrijorare, însă vrea să vadă dacă ar putea fi vreo legătură genetică ce-ar putea explica acel „ceva“.

Ceva. Se îmbrățișaseră toți trei după ce Rakel se întorsese acasă de la spital. Vorbiseră mult. Își făcuseră mai puține planuri. Stătuseră pur și simplu împreună. Apoi, ca și cum cineva aruncase o piatră în apă, suprafața devenise ca înainte. Ca de gheață. Dar chiar și-așa, părea că ceva se mișcă totuși în abisul de dedesubt.

— Niciun motiv de îngrijorare, repetă Harry, pentru sine și pentru ea. Dar tot ți-ai făcut griji?

Rakel ridică din umeri.

— Tu te-ai mai gândit la bar?

Harry se așeză și luă o gură de cafea.

— Când eram ieri acolo, m-am gândit că o să-l vând. Nu știu nimic despre cum se conduce un bar și nici nu-mi pare că aș avea cine știe ce chemare să servesc tineri cu gene potențial lipsite de noroc.

— Dar…

Harry își trase pe el o bluză fleece.

— Lui Øystein îi place enorm să lucreze acolo. Și nu se mai servește din stoc, sunt sigur. Un acces facil, nelimitat pare să-i ajute pe unii să se adune. Și chiar ajunge să merite.

— Nu mă surprinde, când se laudă cu două crime ale vampiristului, un schimb de focuri în apropiere și Harry Hole în spatele tejghelei.

— Hmm! Nu, cred doar că ideea cu temele muzicale ale lui Oleg funcționează. Diseară nu vor fi decât cele mai stilate doamne trecute de 50 de ani. Lucinda Williams, Emmylou Harris, Patti Smith, Chrissie Hynde…

— De dinaintea erei mele, scumpule.

— Mâine avem jazz din anii 1960, iar chestia interesantă e că aceiaşi oameni care vin în serile de punk vin şi pentru asta. O dată pe săptămână, facem o seară Paul Rodgers în memoria lui Mehmet. Øystein spune că ar trebui să avem şi-un concurs cu întrebări din muzică. Şi…

— Harry?

— Da?

— Pare că plănuieşti să păstrezi Jealousy.

— Chiar aşa?

Harry se scărpină în cap.

— La naiba! N-am avut timp pentru asta. Un cuplu de cretini ca mine şi ca Øystein.

Rakel începu să râdă.

— Dacă nu cumva…, adăugă Harry.

— Dacă nu cumva?

Harry nu răspunse, doar zâmbi.

— Nu, nu, las-o baltă! zise Rakel. Am destule pe cap, dacă nu cumva eu…

— Doar o zi pe săptămână. Vinerea nu lucrezi. Puţină contabilitate şi alte câteva hârţoage. Ai putea obţine şi nişte acţiuni, să fii preşedintele consiliului de administraţie.

— Preşedinta.

— S-a făcut!

Ea îi dădu peste palma întinsă.

— Nu!

— Mai gândește-te!

— Bine, am să mă mai gândesc înainte să spun nu. Să ne întoarcem în pat?

— Obosită?

— …Nu.

Se uită la el peste ceașca de cafea cu ochii pe jumătate închiși.

— Mă văd deja servindu-mă cu ceea ce văd că fru Syvertsen nu poate avea.

— Hmm! Deci ai spionat. Păi, după tine, doamnă președintă.

Harry aruncă încă o privire spre ziar. 4 martie. Ziua eliberării lui. O urmă pe Rakel pe scări. Trecu prin fața oglinzii fără să se uite în ea.

Svein Finne, Logodnicul, mergea prin cimitirul Vår Frelsers. Era miezul zilei, iar prin jur nu era nici țipenie. Cu doar o oră în urmă ieșise pe poarta închisorii Ila ca om liber, iar aceasta era prima lui călătorie. Pe fondul zăpezii albe, micile pietre funerare negre și rotunde păreau niște puncte pe o coală de hârtie. Mergea pe cărarea înghețată, călcând cu grijă. Acum era bătrân și nu mai mersese de mulți ani pe gheață. Se opri în fața unei pietre funerare deosebit de mici, ce avea sub cruce doar niște inițiale anonime — VG.

Valentin Gjertsen.

Niciun cuvânt în memoria lui. Normal. Nu voia nimeni să-și amintească de el. Și nicio floare.

Svein Finne scoase o pană din buzunarul hainei, apoi se lăsă în genunchi și o înfipse în zăpada din fața pietrei funerare. În tribul Cherokee, obișnuiau să plaseze o pană de vultur în sicriul morților. Evitase contactul cu Valentin când erau amândoi în Ila. Nu din același motiv precum ceilalți deținuți, în care Valentin băgase groaza. Ci pentru că Svein Finne nu voia ca tânărul să-l recunoască. Pentru că urma să o facă, mai devreme sau mai târziu. Avea umerii înguști și glasul ascuțit al mamei sale, cum și-o amintea el din timpul

logodnei lor. Ea fusese una dintre cele care încercaseră să facă avort cât Svein era ocupat în altă parte, așa că o făcuse să-l asculte și rămăsese să-și supravegheze odrasla. Femeia se întindea lângă el, tremurând și suspinând în fiecare noapte, până ce dăduse naștere băiatului într-o magnifică baie de sânge, chiar acolo în cameră, iar el tăiase cordonul ombilical cu propriul cuțit. Al 13-lea copil al său, al șaptelea fiu. Dar Svein nu fusese 100% sigur după ce aflase numele noului deținut, ci doar când aflase detaliile motivului pentru care fusese condamnat Valentin.

Svein Finne se ridică în picioare.

Morții cu morții.

Iar viii aveau să fie morți curând.

Trase adânc aer în piept. Bărbatul luase legătura cu el. Și trezise setea din el, setea pe care crezuse că anii o vindecaseră.

Svein Finne se uită la cer. Curând avea să se ridice soarele. Iar orașul urma să se trezească, să se frece la ochi și să scape de coșmarul criminalului care semănase teroare toamna trecută. Aveau să zâmbească și să vadă că soarele strălucea deasupra lor, binecuvântat de neștiutori în privința a ceea ce venea spre ei. Ceva ce-avea să facă toamna să pară doar un biet preludiu. Așa tată, așa fiu. Așa fiu, așa tată.

Polițistul. Harry Hole. Era acolo, pe undeva.

Svein Finne se răsuci și se îndepărtă. Pașii îi erau mai lungi, mai rapizi, mai siguri.

Doar avea atâtea de făcut!

Truls Berntsen stătea la etajul șase și urmărea cum pâlpâirea roșie a soarelui încerca să cuprindă Ekebergsåsen. În decembrie, Katrine Bratt îl mutase din coteț într-un birou cu fereastră. Drăguț din partea ei! Însă tot mai arhiva rapoarte și dosare despre cazuri închise sau rămase nerezolvate. Așa că

motivul pentru care venise atât de devreme aici era că la –12 grade era mai cald în birou decât în apartamentul său. Sau pentru că în ultima vreme avea probleme cu somnul.

În săptămânile din urmă, majoritatea materialelor ce trebuiau arhivate fuseseră, cum era și firesc, ponturi întârziate și declarații ale martorilor inutile legate de crimele vampiristului. Cineva pretindea că-l văzuse pe Valentin Gjertsen, probabil unul care credea că Elvis încă trăiește. Nu conta că testele ADN făcute pe cadavru furnizaseră dovezi de netăgăduit că cel pe care îl omorâse Harry Hole fusese într-adevăr Valentin Gjertsen, căci pentru unii faptele erau doar iritări minore ce se interpuneau în calea propriilor obsesii.

Stăteau în calea propriilor obsesii. Truls Berntsen nu știa de ce fraza-i rămăsese în minte, fiind doar ceva la care pur și simplu se gândise, fără să articuleze cu voce tare.

Luă următorul plic din teanc. Ca și celelalte, fusese desfăcut și conținutul fusese verificat de către alt polițist. Cel de aici purta logoul Facebook și un timbru care indica faptul că fusese trimis de Serviciul de Expediții Speciale, iar un ordin de arhivare fusese prins cu o agrafă de hârtie, pe care scria „Cazul vampiristului“ lângă un număr de caz, plus numele lui Magnus Skarre și semnătura lui lângă cuvintele responsabil de caz.

Truls Berntsen scoase conținutul afară. Deasupra, se afla o scrisoare în engleză. Truls nu înțelegea chiar tot, însă destul ca să afle că era un ordin emis de tribunal și că materialul atașat avea printuri ale conturilor de Facebook ale tuturor victimelor ucise în cazul vampiristului, plus cel al lui Marte Ruud, rămasă în continuare dispărută. Frunzări hârtiile și observă că unele se lipiseră între ele, deci bănui că Skarre nu se uitase chiar la toate. Cazul fusese rezolvat și făptașul n-avea să mai fie cercetat vreodată. Dar evident că lui Truls i-ar fi plăcut la nebunie să-l prindă pe nemernicul de Skarre cu chiloții în vine. Verifică numele persoanelor cu care luaseră legătura victimele. Căută destul de optimist mai ales mesajele de pe Facebook trimise sau primite de Valentin Gjertsen sau Alexander Dreyer pe care l-ar fi putut acuza pe Skarre că le ratase. Cercetă pagină după pagină, oprindu-se doar pentru a verifica expeditorii și destinatarii. Oftă când ajunse la final. Nicio greșeală aici. Singurele nume pe care le recunoscuse în afară de cele ale victimelor fuseseră vreo două pe care el și Wyller le tăiaseră de pe listă

pentru că vorbiseră la telefon. Și cu siguranță era perfect firesc că unii dintre cei cu care luaseră legătura telefonic, cum erau Ewa Dolmen și acel Lenny Hell, fuseseră contactați pe Facebook.

Truls vârî documentele înapoi în plic, apoi se ridică și se apropie de fișet. Trase sertarul de sus. Îi dădu drumul. Îi plăcea cum aluneca înapoi, cu un oftat, ca un tren de marfă. Până ce opri sertarul cu o mână.

Se uită la plic.

Dolmen, nu Hermansen.

Scotoci prin sertar până găsi dosarul cu interogatoriile din lista de contacte telefonice, apoi îl scoase și-l duse odată cu plicul la masa de lucru. Răsfoi printurile până ce găsi iar numele. Lenny Hell. Truls își amintea numele pentru că-l ducea cu gândul la Lemmy, cu toate că tipul cu care discutase la telefon păruse destul de îngrozit, cu tremurul ăla în voce pe care atâția oameni — indiferent de cât de nevinovați erau — îl căpătau când îi suna poliția. Așadar, Lenny Hell luase legătura pe Facebook cu Ewa Dolmen. Victima numărul doi.

Truls deschise dosarul cu interogatoriile. Găsi raportul cu scurta sa discuție cu Lenny Hell. Și cea cu proprietarul Åneby Pizza & Grill. Și un bilet pe care nu-l înțelegea, în care Wyller anunța că secția de poliție Nittedal dădea asigurări atât în privința lui Lenny, cât și a proprietarului pizzeriei, confirmând că Lenny se aflase în restaurant în timpul uciderii Ewei Dolmen.

Elise Hermansen. Victima numărul unu.

Îl chestionaseră pe Lenny pentru că o sunase de mai multe ori pe Elise Hermansen. Și luase legătura cu Ewa Dolmen pe Facebook. Iată greșeala! Greșeala lui Magnus Skarre. Și, posibil, greșeala lui Lenny Hell. Doar dacă nu cumva era o coincidență. Femei și bărbați singuri, de vârste asemănătoare, din aceeași zonă geografică, într-o țară destul de slab populată. Mai existau coincidențe improbabile. Iar cazul era închis, deci nu mai era nimic de luat în considerare. Nu chiar. Dar, pe de altă parte… Ziarele încă mai scriau despre vampirist. În SUA, Valentin Gjertsen își câștigase un obscur fan club, iar cineva cumpărase de la reprezentanții lui legali drepturile de publicare a unei

cărţi şi de ecranizare a poveştii sale de viaţă. Poate că nu mai era subiect de prima pagină, dar ar putea redeveni. Truls Berntsen îşi scoase telefonul. Găsi numărul Monei Daa şi se uită la el. Apoi se ridică, îşi luă haina şi porni spre lift.

Mona Daa îşi miji ochii şi îşi încordă braţele în vreme ce trăgea ganterele spre piept. Îşi imagina că-şi desface aripile şi că zboară departe de aici, cu braţele întinse la maximum. Peste parcul Frogner, peste Oslo. Că poate vedea tot. Absolut tot.

Şi le arăta şi lor.

Văzuse un documentar despre fotograful ei preferat, Don McCullin, care devenise cunoscut ca reporter umanitar de război pentru că arătase cele mai hidoase aspecte ale oamenilor pentru a încuraja reflecţia şi căutarea sinelui, nu pentru senzaţii ieftine. Ea nu putea spune acelaşi lucru despre propria persoană. Şi o zgândărea ideea că există un cuvânt care nu fusese deloc pomenit în panoplia de sfinţi părtinitori a documentarului. Ambiţia. McCullin devenise cel mai bun şi întâlnise mii de admiratori în bătăliile sale, la propriu chiar. Colegi tineri, care voiau să fie ca el şi care auziseră legenda despre fotograful care a rămas alături de soldaţi în Hue, în timpul Ofensivei Tet, şi anecdote din Beirut, Biafra, Congo, Cipru. Un fotograf care înţelesese după ce tânjesc cel mai mult oamenii, adică recunoaştere şi faimă, şi totuşi nicio vorbă despre cum puteau să facă pe cineva să treacă prin cele mai crunte încercări şi să-şi asume riscuri la care altminteri n-ar fi visat. Şi — eventual — să comită aceleaşi abuzuri asupra celor pe care-i includea în documentar, totul pentru a obţine poza perfectă, povestea cea mai tare.

Mona se arătase dispusă să intre într-o cuşcă şi să-l aştepte pe vampirist. Fără să le spună poliţiştilor şi, potenţial, salvând vieţile unor oameni. Ar fi fost uşor să dea alarma, cu toate că era aproape sigură că e urmărită. Un bilet strecurat discret Norei peste masă. Dar ea — ca-n fantezia sexuală a Norei în care se lăsa violată de Harry Hole — făcuse să pară obligată să treacă prin acele întâmplări. Normal că îşi dorise. Recunoaşterea, faima, privirile admiratoare ale colegilor mai tineri când avea să rostească discursul la acceptarea Premiului pentru Jurnalism, spunând, umilă, că e doar o fată

norocoasă şi silitoare dintr-un orăşel din sud. Înainte de-a continua, ceva mai puţin umilă, vorbind despre copilărie, despre agresori, despre răzbunare şi ambiţie. Da, avea să iasă în faţă şi să vorbească despre ambiţie, doar nu-i era frică să le spună cum era de fapt. Şi voia să zboare. Să zboare.

— Ai nevoie de un pic mai multă rezistenţă.

Devenise mai greu să ridice greutăţile. Deschise ochii şi văzu două mâini care împingeau uşor în jos greutăţile. Persoana stătea foarte aproape în spatele ei, aşa că în oglinda din faţa ei arăta precum un soi de Ganesha cu patru braţe.

— Hai, încă două! îi şopti în ureche.

O recunoscu. Vocea poliţistului. Iar acum ridică privirea şi-i văzu chipul deasupra ei. Zâmbea. Ochi albaştri sub un breton alb. Dinţi albi. Anders Wyller.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, uitând să mai împingă cu braţele, dar tot simţind că zboară.

— Ce cauţi aici? întrebă Øystein Eikeland, punând o sticlă de bere de jumătate de litru pe tejghea în faţa clientului.

— Poftim?

— Nu tu, el, adăugă Øystein, făcând semn peste umăr cu degetul mare în direcţia bărbatului înalt tuns periuţă ce tocmai trecea în spatele barului şi umplea cezve-ul cu cafea şi apă.

— Nu mai pot face faţă la atâta cafea instant, răspunse Harry.

— Nu mai poţi face faţă la atâta timp liber, replică Øystein. Nu mai poţi face faţă faptului că stai departe de barul tău iubit. Auzi?

Harry se opri ca să asculte muzica rapidă şi ritmată.

— Nu, până nu începe să cânte, nu.

— Nu cântă, de aceea e atât de minunată, zise Øystein. Taylor Swift, 1989.

Harry dădu aprobator din cap. Își amintea că Swift sau studioul ei de producție nu voiseră să pună albumul pe Spotify, în schimb scoseseră o versiune fără niciun vers.

— N-am căzut de acord că astăzi vor fi doar femei trecute de 50 de ani? întrebă Harry.

— N-ai auzit ce-am spus? făcu Øystein. Ea nu cântă.

Harry renunță la ideea contrazicerii unei asemenea logici.

— Lumea a venit devreme astăzi.

— Cârnat din carne de aligator, răspunse Øystein, arătând spre cârnații lungi și afumați ce atârnau deasupra tejghelei. În prima săptămână au venit pentru că erau o ciudățenie, însă acum s-au întors pentru că mai vor. Poate c-ar trebui să schimbăm numele în Alligator Joe’s, Everglades sau…

— Jealousy e în regulă.

— Bine, bine, încercam să fiu proactiv. Totuși, cineva va fura ideea.

— Vom avea alta până atunci.

Harry puse cezve-ul pe placa încinsă și se răsuci exact când o siluetă familiară intra pe ușă.

Își încrucișă brațele la piept, în timp ce bărbatul bătea din picioarele încălțate cu ghete și arunca priviri încruntate prin încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Øystein.

— Nu cred, răspunse Harry. Ai grijă să nu dea cafeaua în fiert.

— Tu și chestia asta turcească „să nu dea cafeaua în fiert“.

Harry ocoli tejgheaua și se apropie de bărbat, care se descheia la haină. Din el

ieşeau aburi.

— Hole, începu el.

— Berntsen, replică Harry.

— Am ceva pentru tine.

— De ce?

Truls Berntsen râse-mârâi.

— Nu vrei să ştii ce e?

— Doar dacă mă va mulţumi răspunsul la prima întrebare.

Harry văzu că Truls încearcă să schiţeze un surâs indiferent, însă nu reuşi, aşa că-n schimb înghiţi în sec. Iar roşeaţa de pe chipul lui plin de cicatrici desigur că era rezultatul trecerii bruşte de la frigul de afară.

— Eşti un nemernic, Hole, dar atunci mi-ai salvat viaţa.

— Nu mă face să regret! Scuipă tot!

Berntsen scoase la iveală un dosar din buzunarul interior al hainei.

— Lemmy — adică Lenny Hell. Vei vedea că a luat legătura atât cu Elise Hermansen, cât şi cu Ewa Dolmen.

— Chiar aşa?

Harry se uită la dosarul galben legat cu bandă de cauciuc pe care Truls Berntsen i-l întindea.

— Şi de ce nu te-ai dus la Bratt cu el?

— Pentru că ea — spre deosebire de tine — trebuie să se gândească la propria carieră şi ar fi trebuit să meargă cu el la Bellman.

— Și?

— Mikael va prelua săptămâna viitoare portofoliul de la Justiție. Și nu vrea nicio pată în caietul de caligrafie.

Harry se uită la Truls. Îşi dăduse de mult seama că Berntsen nu era atât de prost pe cât părea.

— Vrei să spui că el nu vrea ca acest caz să fie iar răscolit?

Berntsen ridică din umeri.

— Cazul vampiristului a fost foarte aproape să-i strice aranjamentele lui Mikael. După care s-a transformat în cel mai mare succes. Deci nu, nu va dori să strice acea imagine.

— Îmi oferi aceste hârtii deoarece îţi faci griji că altfel ar putea sfârşi într-un sertar al şefului poliției?

— Îmi fac griji că vor sfârşi într-un tocător de hârtie, Hole.

— Bine! Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

— N-ai auzit? Tocătorul de hârtie.

— De ce ție, Truls Berntsen, îți pasă de așa ceva? Și fără bazaconii, că știu cine și ce ești!

Truls mormăi ceva.

Harry aşteptă doar.

Truls îi aruncă o privire, se uită în altă parte şi apoi bătu din picioare de parcă îi mai rămăsese încă zăpadă pe ele.

— Nu știu, răspunse în cele din urmă. Sincer, nu știu. Credeam că poate ar fi bine dacă Magnus Skarre ar fi muștruluit pentru că n-a observat o legătură între telefoane și Facebook, dar nu-i nici asta. Nu cred. Cred că vreau doar… nu, habar n-am!

Tuși, apoi continuă:

— Dar dacă nu-l vrei nici tu, atunci îl pun înapoi în fișet și poate putrezi acolo, mie mi-e indiferent.

Harry șterse condensul de pe geam și se uită cum Truls Berntsen ieșea pe ușă și traversa strada, cu capul plecat, în lumina aspră a iernii. Oare se înșelase sau Truls Berntsen tocmai manifestase simptome ale unei boli parțial benigne cunoscute drept poliție?

— Ce ai acolo? întrebă Øystein după ce Harry reveni în spatele barului.

— Pornografie cu poliția, răspunse Harry, lăsând dosarul galben pe bar. Printuri și transcrieri.

— Cazul vampiristului? N-a fost rezolvat?

— Ba da, dar mai sunt niște fire de închis și niscaiva formalități. Nu auzi că fierbe cafeaua?

— Nu auzi că Taylor Swift nu cântă?

Harry deschise gura să spună ceva, dar pufni în râs. Îl adora pe tipul ăsta. Adora barul ăsta. Turnă niște cafea dată-n fiert în două cești și începu să bată darabana în dosar pe ritmul melodiei Welcome to Some Pork. În timp ce se uita la hârtii, se gândi că Rakel urma să accepte, numai că el trebuia să rămână mut ca mormântul și să-i acorde un răgaz.

Privirea i se opri dintr-odată.

Era ca și cum gheața pârâia sub el.

Inima începu să-i bată mai repede.

Dar la final toți suntem păcăliți, Harry.

— Ce e? întrebă Øystein.

— Ce e ce?

— Arăți de parcă ai… mă rog…

— …văzut o fantomă? întrebă Harry, apoi mai citi o dată, ca să fie sigur.

— Nu, răspunse Øystein.

— Nu?

— Nu, arăți de parcă tocmai… te-ai trezit.

Harry ridică privirea din dosar și se uită la Øystein. Și o simți. Tulburarea. Dispăruse.

— Ai 60 la oră, îl avertiză Harry. Și e ghețuș.

Oleg ridică ușor piciorul de pe accelerație.

— De ce nu conduci tu, că ai mașină și permis?

— Pentru că tu și Rakel șofați mai bine, răspunse Harry, mijindu-și ochii să vadă prin lumina puternică a soarelui ce se reflecta în zăpada căzută pe dealuri și depusă pe crengile copacilor.

Un indicator arăta că se află la patru kilometri de Åneby.

— Deci ar fi putut conduce și mama?

— M-am gândit că ar fi util să vezi biroul unei poliții locale. Ai putea ajunge și tu într-un asemenea loc într-o bună zi, să știi.

Oleg frână în spatele unui tractor ce arunca zăpadă în spate în vreme ce pneurile cu lanțuri se înfigeau în asfalt.

— Vreau să ajung la Investigații Criminale, nu la țară.

— Oslo e aproape la țară, fiind doar la jumătate de oră distanță.

— Am depus cerere pentru cursurile FBI de la Chicago.

Harry zâmbi.

— Dacă ai ambiție, vreo doi ani într-un birou local n-ar trebui să te sperie. Fă stânga aici!

— Jimmy, zise bărbatul mătăhălos și vesel ce stătea în fața ușii sediului poliției din Nittedal, care se afla alături de biroul serviciilor sociale și cel al forțelor de muncă, genul de clădire simplă și modernă de servicii publice ca-n toată Norvegia.

Bronzul lui proaspăt îl făcea pe Harry să presupună că-și petrecuse toată vacanța de iarnă în Insulele Canare, chiar dacă faptul că se ducea cu gândul la „Lanzagrotty“ se baza pe presupunerea tendențioasă cu privire la destinațiile de vacanță ale oamenilor din Nittedal ale căror nume se terminau în „y“.

Harry îi strânse mâna.

— Mersi că ți-ai făcut timp să discuți cu noi într-o zi de sâmbătă, Jimmy! El e Oleg, student la Academia de Poliție.

— Arată ca un viitor șef de poliție, spuse Jimmy, studiindu-l de sus până jos pe tânărul cel înalt. Mă simt onorat că Harry Hole în persoană a decis să ne facă o vizită. Deși mă tem că voi sunteți cei care vă pierdeți vremea aici, nu eu.

— Oh?

— Ai spus la telefon că n-ai primit niciun răspuns de la Lenny Hell, așa că am făcut o verificare rapidă cât erați pe drum. S-a dovedit că a plecat în Thailanda imediat după ce l-ați chestionat.

— S-a dovedit?

— Da, înainte să plece, le-a spus vecinilor și clienților fideli că s-ar putea să lipsească o vreme. Probabil că acum are un număr thailandez, chiar dacă niciunul dintre cei cu care am stat de vorbă nu i-l cunoaște. Și nici unde stă tipul nu au știut să-mi spună.

— Un singuratic, probabil?

— Sigur se poate spune și așa.

— Familie?

— E singur. Copil singur la părinți. N-a plecat niciodată de acasă și, fiindcă părinții i-au murit, locuiește sus în Cocină, singur-singurel.

— Cocină?

— Așa o numim noi aici, în oraș. Familia Hell a crescut porci de generații întregi, descurcându-se destul de bine de pe urma lor, iar în urmă cu un secol au construit o casă cu trei niveluri destul de neobișnuită. Cocina.

Șeful chicoti.

— Nu merită să te aventurezi unde nu cunoști, nu?

— Hmm! Deci ce crezi c-ar putea face Lenny Hell atât de mult în Thailanda?

— Păi, ce fac cei de teapa lui Lenny în Thailanda?

— Nu-l cunosc pe Lenny, răspunse Harry.

— Un tip cumsecade. Și inteligent, inginer IT. Lucrează de acasă, freelancer, uneori îl mai chemăm și noi când avem probleme cu calculatoarele. Nimic legat de droguri, nicio prostie în cont. Nici probleme cu banii, din ce știu eu. Dar n-a avut niciodată noroc la femei.

— Ce vrei să spui?

Jimmy se uită la aburii care le ieșeau din gură și care rămâneau în aer.

— Destul de frig pe-aici, oameni buni. Ce-ar fi să intrăm și să bem o cafea? Bănuiesc că Lenny s-a dus să-și ia o mireasă thailandeză, continuă Jimmy în vreme ce turna cafea făcută la filtru în două căni cu logoul serviciilor sociale și în a sa, care purta emblema Lillestrøm Sportsklubb. Aici, acasă, nu făcea

faţă competiţiei.

— Nu?

— Nu. Cum spuneam, Lenny e un fel de lup singuratic, mereu discret şi nu prea vorbăreţ, plus că nici nu are cine ştie ce lipici la femei. Şi nici nu prea îşi poate ţine gelozia în frâu. Din ce ştiu eu, până acum nu i-a făcut rău nici măcar unei muşte — sau femei —, însă a existat un incident când ne-a sunat o doamnă, spunând că pe Lenny l-a cam luat valul după prima lor întâlnire.

— A hărţuit-o?

— Da, aşa îi spune în zilele noastre. Evident că Lenny i-a trimis o mulţime de mesaje şi flori, chiar dacă după prima întâlnire ea îi spusese că nu e interesată să continue. El stătea acolo şi-o aştepta după serviciu. Femeia i-a spus apoi că nu mai vrea să-l vadă niciodată, aşa că nu l-a mai văzut. În schimb, ne-a spus că începuse să aibă senzaţia că în apartamentul ei începuseră să fie mutate lucruri cât lipsea de-acasă. Prin urmare, ne-a sunat.

— Credea că el îi intrase în apartament?

— Am stat de vorbă cu Lenny, dar a negat tot. Şi apoi n-am mai auzit niciun cuvânt despre asta.

— Lenny Hell are o imprimantă 3D?

— O ce?

— O maşinărie care poate fi folosită pentru a face dubluri de chei.

— N-am idee, dar, cum spuneam, e inginer IT.

— Cât de gelos e? întrebă Oleg, făcându-i pe ceilalţi doi să se întoarcă spre el.

— Pe o scară de unu la zece? întrebă Jimmy.

Harry nu-şi dădea seama dacă e sarcastic.

— Mă întrebam dacă poate fi vorba de gelozie morbidă? continuă Oleg, uitându-se nesigur la Harry.

— Ce tot zice tânărul, Hole?

Jimmy sorbi zgomotos din cana galben-canar.

— Întreabă cumva dacă Lenny a omorât pe cineva?

— OK. Cum îţi spuneam şi la telefon, nu facem decât să verificăm nişte piste secundare din cazul vampiristului, iar Lenny chiar a stat de vorbă cu două dintre victime.

— Iar tipul ăsta, Valentin, le-a omorât, completă Jimmy. Sau acum există vreo îndoială în această privinţă?

— Nicio îndoială, răspunse Harry. Voiam doar să stăm de vorbă cu Lenny Hell despre acele conversaţii. Să vedem dacă putem afla ceva ce nu ştim deja. Am văzut pe hartă că adresa lui se află la doar câţiva kilometri de aici, mă gândeam că am putea merge până acolo, sus. Să bifăm şi asta.

Șeful poliției locale mângâia emblema de pe cană cu mâna lui mare.

— În ziar scria că acum eşti lector, nu detectiv.

— Bănuiesc că sunt la fel ca Lenny: freelancer.

Jimmy îşi încrucişă braţele la piept, iar mâneca stângă îi alunecă în sus, scoţând la iveală un tatuaj uşor şters, cu o femeie goală.

— OK, Hole. După cum îţi vei da seama singur, în districtul local Nittedal nu prea se întâmplă multe, şi slavă Domnului pentru asta! Prin urmare, nu am dat doar nişte telefoane, ci am bătut şi drumul până acasă la Lenny. Sau mai degrabă am condus cât am putut în sus. Cocina se află la capătul unui drum forestier, iar după ce-ai trecut de ultima casă, tot mai ai de mers vreun kilometru şi jumătate. Şi zăpada are jumătate de metru, mult mai înaltă dincolo de marginea drumului, fără urme, nici de roţi, nici de paşi. Doar elani şi vulpi. Şi poate şi vreun lup. Înțelegi ce vreau să zic? Acolo n-a mai fost nimeni de câteva săptămâni, Hole. Dacă vrei să dai de Lenny, va trebui să

cumperi un bilet de avion către Thailanda. Pattaya e un loc popular pentru bărbaţii care-şi caută partenere thailandeze, cel puţin aşa am auzit.

— Snowmobil, zise Harry.

— Poftim?

— Dacă mă întorc mâine cu un mandat, poţi face rost de un snowmobil?

Harry îşi dădu seama că dispoziţia veselă a poliţistului de provincie se terminase. Îşi închipuise probabil că aveau să bea o cafea, în timp ce el avea să le dovedească orăşenilor că şi aici, la ţară, se ştie foarte bine ce înseamnă munca de poliţie. În schimb, acum făceau glume pe seama raţionamentelor sale şi-i cereau să le pună la dispoziţie un vehicul, ca şi cum era vreun manager de achiziţii.

— N-aveţi nevoie de un snowmobil pentru un kilometru şi jumătate, răspunse Jimmy, frecându-şi vârful nasului bronzat, care începuse să se cojească. Folosiţi schiuri, Hole!

— N-am schiuri. Un snowmobil şi cineva care să-l conducă.

Tăcerea care urmă păru să dureze o eternitate.

— Am văzut că tinerelul ştie să conducă.

Jimmy îşi înclină capul pe umăr.

— Tu n-ai permis, Hole?

— Ba da, dar am omorât un poliţist în timp ce şofam, răspunse Harry, luându-şi cana şi golind-o. Aş prefera să nu se repete. Mersi pentru cafea şi ne vedem mâine!

— Ce-a fost asta? întrebă Oleg cât aşteptau la intersecţia care le permitea să iasă pe şoseaua principală. Un ofiţer se oferă voluntar să ne ajute într-o zi de sâmbătă, iar tu începi să-l iei peste picior?

— Asta am făcut?

— Da!

— Mhm! Mai bine semnalizează stânga!

— Oslo e-n dreapta.

— Potrivit GPS-ului, Åneby Pizza & Grill se află la două minute, dacă facem stânga.

Proprietarul Åneby Pizza & Grill, care se prezentase drept Tommy, își ștergea degetele de șorț în timp ce examina atent poza pe care Harry i-o ținea în fața ochilor.

— Poate, dar nu-mi amintesc cum arăta prietenul lui Lenny, ci doar că a fost aici și că a avut companie în seara în care a fost omorâtă femeia aia la Oslo. Lenny e un lup singuratic, mereu doar el, și nici nu vine prea des pe-aici. De asta mi-am amintit seara aceea, când ați sunat, în toamnă.

— Bărbatul din poză se numește Alexander sau Valentin. L-ai auzit pe Lenny rostind vreunul dintre nume în timp ce discutau?

— Nu-mi amintesc deloc să-i fi auzit discutând. Și eram în față, singur, în seara aceea, soția mea era în bucătărie.

— Când au plecat?

— N-aș putea spune. Au împărțit o Knut Special XXL cu pepperoni și șuncă.

— Îți amintești asta?

Tommy rânji și se bătu în tâmplă cu un deget.

— Comandă o pizza și revino peste trei luni ca să mă întrebi ce-ai comandat. Am să-ți ofer aceeași reducere pe care o primesc cei de la secția de poliție. Toate blaturile de pizza au conținut scăzut de carbohidrați, cu nuci.

— Tentant, dar băiatul meu mă așteaptă în mașină. Mersi pentru ajutor!

— Pentru nimic!

Oleg porni mașina în vreme ce începea să se lase întunericul.

Erau amândoi tăcuți, cufundați fiecare în propriile gânduri.

Era evident că Harry făcea niște scenarii. Valentin ar fi putut foarte ușor să fi mâncat o pizza cu Lenny și apoi să se fi întors la timp la Oslo ca s-o ucidă pe Elise Hermansen.

Un camion trecu atât de repede pe lângă ei, încât le zgudui mașina.

Oleg își drese glasul.

— Cum ai de gând să faci rost de-un mandat?

— Mhm?

— În primul rând, nu mai lucrezi la Investigații Criminale. Și nici nu ai vreo bază legală pentru mandat.

— Nu?

— Nu, dacă am înțeles corect de la curs.

— Ia s-auzim! zâmbi Harry.

Oleg încetini ușor.

— Există o dovadă de necontestat că a ucis un anumit număr de femei. Lenny Hell le-a întâlnit pe aceste femei dintr-o coincidență. Nu e suficient pentru ca poliția să aibă dreptul de-a pătrunde în casa lui cât el e în vacanță, în Thailanda.

— De acord, ar fi dificil să obținem un mandat în baza acestor lucruri. Așa că

hai să mergem la Grini!

— Grini?

— Mă gândeam să am o mică discuţie cu Hallstein Smith.

— Eu şi Helga gătim cina împreună diseară.

— Ca să fiu mai exact, o mică discuţie despre gelozia morbidă. Cina, spuneai? Înţeleg, o să ajung singur la Grini.

— Grini e aproape în drum, deci e în regulă.

— Tu mergi şi pregăteşte cina, s-ar putea să dureze o vreme cu Smith.

— Prea târziu, deja ai spus că pot veni şi eu.

Oleg acceleră, apoi viră spre stânga şi depăşi un tractor, după care comută pe faza lungă.

Înaintară în tăcere o vreme.

— 60, zise Harry, tastând pe telefon.

— Şi mai e şi gheţuş, adăugă Oleg, ridicând uşor piciorul de pe acceleraţie.

— Wyller? Harry Hole. Sper că stai acasă şi eşti plictisit într-o seară de sâmbătă. Oh? Atunci va trebui să îi explici acelei doamne adorabile, oricine o fi ea, că trebuie să ajuţi un detectiv prăfuit, dar legendar, să verifice nişte chestii.

— Gelozia morbidă, începu Hallstein Smith, uitându-se entuziast la musafirii care abia sosiseră. Un subiect interesant. Dar chiar a trebuit să bateţi atâta drum ca să discutăm despre asta? Nu e mai degrabă specialitatea lui Ståle Aune?

Oleg aprobă, părând că e de acord cu el.

— Voiam să stau de vorbă cu tine, având în vedere că ai îndoieli, răspunse Harry.

— Îndoieli?

— Ai spus ceva în noaptea în care Valentin a fost aici. Ai spus că el știa.

— Ce știa?

— N-ai mai spus.

— Eram în stare de șoc, probabil că am spus o mulțime de lucruri.

— Nu, pentru prima oară ai spus foarte puține, Smith.

— May, ai auzit ce-a zis?

Hallstein Smith râse către silueta subțirică ce le turna ceai.

Femeia zâmbi și încuviință, apoi dispăru în living cu ibricul și o ceașcă.

— Am spus „el știa“, iar tu ai interpretat-o ca și cum mă îndoiam de ceva? întrebă Smith.

— Părea ceva inexplicabil, răspunse Harry. Ceva ce nu puteai înțelege cum de știa Valentin. Mă înșel?

— Nu știu, Harry. Când vine vorba de subconștientul meu, poți răspunde la fel de bine ca mine, poate și mai bine. De ce întrebi?

— Pentru că a apărut un individ. De fapt, a plecat în Thailanda, destul de grăbit, chiar. Dar l-am pus pe Wyller să verifice. Iar persoana în cauză nu e pe lista pasagerilor care ar fi trebuit să plece în acea perioadă. Și în timpul celor trei luni scurse de-atunci n-a existat nicio tranzacție bancară sau cu cardul a acestui individ, nici în Thailanda, nici altundeva. Și, aproape la fel de interesant, Wyller i-a găsit numele pe o listă cu persoane care au cumpărat imprimante 3D în ultimul an.

Smith se uită la Harry, apoi se întoarse și privi pe geamul bucătăriei. În

întunericul de afară, zăpada semăna cu o pătură moale și strălucitoare.

— Valentin știa unde se află biroul meu. Asta am vrut să zic prin el știa.

— Adresa ta, la asta te referi?

— Nu, mă refer la faptul că de la poartă a mers direct la hambar. Nu doar că știa că acolo îmi e biroul, ci și că de obicei sunt acolo la miezul nopții.

— Poate că a văzut lumină pe geam?

— Nu poți vedea nicio lumină pe geamul ăla de la poartă. Hai cu mine, vreau să-ți arăt ceva!

Porniră amândoi spre hambar, descuie ușa și merseră în birou, unde porni computerul.

— Am toate înregistrările camerelor aici, trebuie doar să-l găsesc, adăugă Smith, apoi începu să tasteze.

— Frumos desen! îl lăudă Oleg, dând din cap spre omul-liliac de pe perete. Sumbru.

— Alfred Kubin, răspunse Smith. Der Vampyr. Tatăl meu avea o carte cu desenele lui Kubin. Obișnuiam să stau acasă și să mă uit la ele, în timp ce restul copiilor mergeau la cinema să vadă filme horror proaste. Dar, din păcate, May nu mă lasă să țin niciun desen de-ale lui Kubin în casă, zice că-i dau coșmaruri. Și, apropo de coșmaruri, iată și înregistrarea cu Valentin!

Smith le arătă, iar Harry și Oleg se aplecară peste umerii lui.

— Aici vine spre hambar. Vedeți, nu ezită deloc, știe exact unde se duce. Cum? Ședințele de terapie cu Valentin nu au avut loc aici, am închiriat un birou în oraș.

— Spui că i-o fi dat cineva instrucțiuni dinainte?

— Spun că cineva i-ar fi putut da instrucțiuni lui Valentin. Asta a fost de la început problema cu acest caz. Vampiriștii nu au capacitatea de planificare pe

care o demonstrează aceste crime.

— Hmm! N-am găsit nicio imprimantă 3D în apartamentul lui Valentin. Altcineva ar fi putut face dubluri după chei pentru el. Cineva care făcuse mai înainte dubluri pentru el însuşi, ca să poată intra după bunul plac în casele femeilor care-l părăsiseră. Care-l respinseseră. Care aleseseră să se întâlnească cu alţi bărbaţi.

— Bărbaţi mai importanţi, completă Smith.

— Gelozie, zise Harry. Gelozie morbidă. Dar la un bărbat care nu i-a făcut rău nici măcar unei muşte.

— Iar când un bărbat nu e capabil să-i facă rău altcuiva, are nevoie de cineva care s-o facă în locul său. De cineva care poate face lucruri de care el însuşi nu e-n stare.

— De un criminal, concluzionă Smith, încuviinţând încetişor.

— De cineva care e pregătit să ucidă de dragul ucisului. Valentin Gjertsen. Deci avem un om care face planuri şi unul care acţionează. Agentul şi artistul.

— La naiba! făcu Smith, frecându-şi obrajii cu mâinile. Acum disertaţia mea chiar începe să aibă logică.

— În ce sens?

— Recent, mă aflam în Lyon, unde ţineam un curs despre crimele vampiristului şi, chiar dacă munca mea de pionierat a fost primită cu entuziasm de colegi, tot subliniez că-i lipseşte ceva ca să fie cu adevărat revoluţionară, adică faptul că aceste crime nu se potrivesc cu profilul general al vampiristului schiţat de mine.

— Anume?

— Un individ cu schizofrenie şi tente de paranoia care, ca rezultat al setei sale copleşitoare de sânge, omoară pe oricine e mai aproape, e un individ ce nu poate comite crime care cer o mulţime de planuri şi răbdare. Însă crimele

vampiristului indică o personalitate de tipul unui inginer.

— Un creier, completă Harry. Care îl abordează pe Valentin şi care a trebuit să-şi înceteze activităţile pentru că nu se poate mişca liber fără să fie prins de poliţie. Creierul care-i oferă lui Valentin cheile de la apartamentele unor femei singure. Poze, informaţii despre obiceiurile lor, când vin şi când pleacă, tot ce-i trebuie lui Valentin ca să ajungă la ele fără să se expună. Cum ar putea refuza o asemenea ofertă?

— O simbioză perfectă, rosti Smith.

Oleg îşi drese glasul.

— Da? zise Harry.

— Poliţia a petrecut ani întregi încercând să-l găsească pe Valentin. Cum l-a găsit Lenny?

— Bună întrebare! răspunse Harry. Oricum, în închisoare n-au avut cum să se întâlnească. Trecutul lui Lenny e absolut imaculat.

— Ce-ai spus?

— Imaculat.

— Nu, numele.

— Lenny Hell, repetă Harry. Ce-i cu el?

Hallstein Smith nu răspunse, ci doar rămase holbându-se la Harry cu gura căscată.

— La naiba! exclamă Harry.

— La naiba, ce? întrebă Oleg.

— Pacienţi, răspunse Harry. Cu acelaşi psiholog. Valentin Gjertsen şi Lenny Hell s-au cunoscut în sala de aşteptare. Aşa e, Hallstein? Haide, riscul unor alte crime trece peste jurământul de confidenţialitate.

— Da, este adevărat că Lenny Hell mi-a fost pacient cu ceva vreme în urmă. Și că obișnuia să vină aici și știa despre obiceiul meu de-a lucra noaptea în hambar. Însă el și Valentin nu s-ar fi putut întâlni aici, pentru că ședințele mele cu Valentin aveau loc în oraș.

Harry se împinse în față pe scaun.

— Dar e posibil ca Lenny Hell să fie un individ stăpânit de gelozie morbidă care să colaboreze cu Valentin Gjertsen pentru a omorî femei care îl părăsiseră?

Hallstein Smith își frecă bărbia gânditor, apoi încuviință.

Harry se lăsă pe spate în scaun. Se uită la ecranul computerului și la imaginea încremenită a unui Valentin rănit încercând să iasă din hambar. Săgeata de pe cântar, care arătase 74,7 kilograme când intrase, arăta acum 73,2 kilograme. Ceea ce însemna că lăsase aproape un litru și jumătate de sânge pe podeaua biroului. Era matematică simplă, iar calculul căpăta acum și sens. Valentin Gjertsen plus Lenny Hell. Iar răspunsul era doi.

— Deci cazul trebuie redeschis, concluzionă Oleg.

— Nu se poate, zise Gunnar Hagen, uitându-se la ceas.

— De ce nu? întrebă Harry, făcându-i semn Ritei să-i aducă nota.

Șeful Serviciului de Investigații Criminale oftă.

— Cazul a fost rezolvat, Harry, și tu vii cu idei ce-aduc prea mult a teoria conspirației. Coincidențe întâmplătoare, cum e faptul că Lenny Hell a ținut legătura cu două dintre victime, și bănuieli de psiholog bazate pe faptul că pare că Valentin știa că trebuie s-o ia la dreapta? Exact genul de lucruri pe care presa și scriitorii le folosesc pentru a ajunge la concluzia că adevăratul Paul McCartney e mort și că președintele Kennedy a fost împușcat de CIA. Cazul vampiristului e încă fierbinte și n-am face decât să ne transformăm în adevărați clovni dacă l-am redeschide bazându-ne pe astfel de probe.

— Șefu’, asta te îngrijorează? Că vei arăta ca un clovn?

Gunnar Hagen zâmbi.

— Mereu mi-ai zis „șefu’“ într-un mod care mă făcea să mă simt ca un clovn. Dar era în regulă, puteam să accept, aveai mână liberă să râzi de noi pentru că obțineai rezultate. Dar a fost pus capacul peste caz. Și șuruburile sunt foarte bine strânse.

— Mikael Bellman, insistă Harry. Nu vrea să-i păteze nimeni imaginea înainte de-a deveni ministrul Justiției.

Hagen ridică din umeri.

— Mersi că m-ai invitat la cafea într-o seară de sâmbătă, Harry! Cum merg treburile pe-acasă?

— Bine, Rakel se simte foarte bine. Oleg ia cina cu iubita. Dar la tine?

— Ah, bine și la noi. Katrine și Bjørn tocmai și-au cumpărat o casă, dar probabil știai.

— Nu, nu știam.

— Au avut parte de pauza aia, firește, însă acum au hotărât să-și mai acorde o șansă. Katrine este însărcinată.

— Pe bune?

— Da, trebuie să nască în iunie. Lumea își vede de treabă.

— Unii, nu toți, replică Harry, întinzându-i Ritei o bancnotă de 200 de coroane, care începu să numere restul. Nu toți. Aici, la Schrøder’s, lucrurile au rămas încremenite.

— Văd și eu, spuse Gunnar Hagen. Credeam că nu se mai plătește cash.

— Nu la asta mă refeream. Mersi, Rita!

Hagen aşteptă până plecă ea.

— Deci de asta ai vrut să ne întâlnim aici? Ca să-mi aduc aminte. Credeai c-am uitat?

— Nu, nu credeam. Dar până vom afla ce s-a întâmplat cu Marte Ruud, cazul încă nu e rezolvat. Pentru familia ei, pentru cei cu care lucra, pentru mine. Şi nici pentru tine, îmi dau seama. Şi ştii că dacă Mikael Bellman a strâns atât de bine capacul încât nu mai poate fi desfăcut, eu voi sparge geamul.

— Harry…

— Ascultă-mă: n-am nevoie decât de un mandat şi de permisiunea ta de-a investiga această ultimă pistă. Îţi promit că după aia mă opresc! Această singură favoare, Gunnar. Apoi mă opresc.

Hagen ridică o sprânceană stufoasă.

— Gunnar?

Harry ridică din umeri.

— Tu ai spus-o: acum nu mai eşti şeful meu. Haide, Gunnar, mereu ai fost de partea binelui, adeptul muncii de poliţist sârguincioase.

— Harry, ştii că asta sună a flatare?

— Şi?

Hagen scoase un oftat adânc.

— Nu-ţi promit nimic, dar mă voi gândi. Bine?

Şeful Serviciului de Investigaţii Criminale se ridică şi se încheie la haină.

— Îmi amintesc un sfat ce mi-a fost dat când am început să mă ocup de cazuri, Harry: dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înveţi când să te opreşti.

— Sunt sigur că-i un sfat bun, replică Harry, apropiindu-şi ceaşca de cafea de

buze şi uitându-se în sus la Hagen. Dacă şi crezi că supraviețuirea e chiar atât de-al dracului de importantă.

35. Duminică dimineață

— Iată-i! îi zise Harry lui Hallstein Smith, care frână și opri mașina în fața celor doi tipi care așteptau în mijlocul drumeagului din pădure, cu brațele încrucișate la piept.

— Brr! făcu Smith, vârându-și mâinile în buzunarele jachetei multicolore. Ai dreptate, ar fi trebuit să-mi iau mai multe haine.

— Ia ăsta! îl îndemnă Harry, dându-și jos fesul de lână negru, pe care erau brodate o țeastă cu niște oase încrucișate și dedesubt „St. Pauli“.

— Mersi! spuse Smith, trăgându-și-l peste urechi.

— Bună dimineața, Hole! îl întâmpină șeful poliției locale.

În spatele lui, unde drumul devenea impracticabil, așteptau două snowmobile.

— Bună dimineața! răspunse Harry, scoțându-și ochelarii de soare.

Lumina soarelui reflectată de zăpadă îi înțepa ochii.

— Și mulțumesc că ai fost dispus să ne ajuți atât de din scurt! El e Hallstein Smith.

— Nu trebuie să ne mulțumești pentru că ne facem treaba, replică șeful poliției locale.

Apoi îi făcu semn din cap bărbatului îmbrăcat la fel ca el, cu o salopetă alb-albastră, ce-i făcea să semene cu niște copilași supradimensionați.

— Artur, îl iei pe tipul cu jacheta?

Harry se uită cum snowmobilul care-i ducea pe poliţist şi pe Smith dispărea pe drum. Zgomotul străpungea aerul rece şi limpede precum o drujbă.

Jimmy încălecă şaua alungită a snowmobilului şi tuşi înainte de-a răsuci cheia în contact.

— Îl laşi pe şeful poliţiei locale să conducă un snowmobil?

Harry îşi puse ochelarii de soare la loc şi se urcă în spatele lui.

Discuţia lor din seara precedentă fusese scurtă:

— Jimmy.

— Harry Hole la telefon. Am ce-mi trebuie — poţi face rost de snowmobile şi să ne arăţi drumul spre casă mâine-dimineaţă?

— Oh!

— Vom fi două persoane.

— Cum dracu’ ai…?

— La 11:30?

Pauză.

— OK.

Snowmobilul porni pe urmele lăsate de primul. În sătucul cu case răsfirate ce se întindea sub ei în vale, razele soarelui se reflectau în ferestre şi-n turla bisericii. Temperatura scăzu rapid când intrară în pădurea deasă de pini care ascundeau soarele şi coborî şi mai vertiginos când pătrunseră într-o adâncitură din teren pe unde curgea râul acoperit de gheaţă.

Călătoria nu dură decât trei sau patru minute, însă lui Harry încă-i mai clănţăneau dinţii când se opriră în dreptul lui Smith şi al poliţistului, lângă un gard viu rămas netuns şi acoperit de zăpadă. În faţa lor se afla o poartă din fier forjat pe care zăpada se întărise ca betonul.

— Și iată-ne la Cocină! anunţă Jimmy.

La 30 de metri distanţă de poartă se înălța amenințător în fața lor o casă imensă și dărăpănată, cu trei niveluri, păzită de pini înalți pe toate laturile. Dacă scândurile care înveleau pereții fuseseră vreodată vopsite, acum vopseaua dispăruse de tot, iar casa afișa diverse nuanțe de cenușiu și argintiu. Draperiile de la geamuri păreau făcute din cearșafuri și doc.

— Sumbru loc să construiești o casă, aprecie Harry.

— Trei niveluri de stil gotic de modă veche, întări Smith. Pesemne că încalcă regulamentele în construcție, nu-i așa?

— Familia Hell încălca tot soiul de reguli, răspunse șeful poliției locale. Dar niciodată legea.

— Hmm! Ai putea aduce și niște scule?

— Artur, ai luat ranga? Hai să terminăm mai repede.

Harry coborî de pe snowmobil și se scufundă în zăpadă până la jumătatea coapselor, dar izbuti să ajungă la poartă și să se cațăre pe ea. Ceilalți trei îl urmară.

În partea din față a casei se află o verandă acoperită. Era orientată spre sud, poate că totuși casa avea parte de un pic de lumină în miezul zilei, vara. Altfel de ce-ar fi fost nevoie de-o verandă? Într-un loc în care muștele îți puteau suge tot sângele? Harry se apropie de ușă și încercă să distingă ceva prin geamul fumuriu, înainte de-a apăsa butonul ruginiu al soneriei vechi.

Funcționă măcar, căci un clopoțel răsună undeva în adâncurile casei.

Ceilalți trei rămaseră în spatele lui Harry, în timp ce el sună din nou.

— Dacă era acasă, Lenny ne-ar fi așteptat pe hol, în spatele ușii, zise șeful poliției locale. Auzi snowmobilele de la doi kilometri, iar drumul duce doar aici.

Harry încercă încă o dată.

— Lenny Hell nu o poate auzi în Thailanda, adăugă poliţistul local. Familia mea mă aşteaptă să plecăm la schi, aşa că sparge geamul ăsta, Artur.

Poliţistul roti ranga şi geamul de lângă uşă se făcu bucăţi. Îşi scoase apoi o mănuşă, îşi vârî mâna în interior şi pipăi un timp cu o expresie concentrată, până ce Harry auzi încuietoarea scoţând un clic.

— După tine, zise Jimmy, deschizând uşa şi întinzând o mână în faţă.

Harry păşi înăuntru.

Părea nelocuită, ăsta fu primul său gând. Poate că lipsa dotărilor moderne îl făcea să se gândească la casele celebrităţilor care fuseseră transformate în muzee. Ca atunci când avea 14 ani şi părinţii săi îi duseseră pe el şi pe Sis la Moscova, unde vizitaseră casa în care locuise Dostoievski. Fusese cea mai lipsită de suflet casă pe care Harry o văzuse vreodată, ceea ce poate că ar fi putut explica parţial de ce Crimă şi pedeapsă îl şocase atât de tare când o citise, trei ani mai târziu.

Harry merse pe hol şi intră într-un living spaţios. Apăsă întrerupătorul de pe perete, dar nu se întâmplă nimic. Lumina zilei care se strecura prin perdelele alb-cenuşii era totuşi suficientă ca să-şi vadă aburii propriei răsuflări şi câteva piese de mobilier vechi împrăştiate prin încăpere, ca şi cum mesele şi scaunele asortate ar fi fost împărţite după o dispută dură legată de moştenire. Văzu tablouri grele atârnate strâmb pe pereţi, probabil ca rezultat al schimbărilor de temperatură. Şi mai văzu şi că Lenny Hell nu era în Thailanda.

Fără suflet.

Lenny Hell — sau cel puţin cineva care semăna cu poza pe care o văzuse Harry — stătea într-un fotoliu cu spătar înalt în aceeaşi poziţie maiestuoasă în care bunicul lui Hole obişnuia să adoarmă când era destul de beat. Cu diferenţa că piciorul drept al tânărului fusese uşor ridicat de la podea, iar antebraţul drept îi atârna la câţiva centimetri în aer deasupra fotoliului. Cu alte cuvinte, trupul fusese înclinat uşor spre dreapta după ce se instalase rigiditatea cadaverică. Iar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Acum cinci luni, probabil.

Capul îl făcu pe Harry să se gândească la un ou de Paşti. Fragil, uscat, golit de conţinut. Părea că se micşorase, forţând gura să rămână deschisă şi scoţând la iveală gingiile gri şi uscate ce ţineau dinţii. În frunte avea o gaură neagră, fără sânge, având în vedere că Lenny Hell stătea cu capul lăsat pe spate, cu gura căscată şi holbându-se ţeapăn la tavan.

Când Harry ocoli fotoliul, văzu că cilindrul metalic trecuse şi prin speteaza înaltă a fotoliului. Un obiect metalic negru, de forma unei lanterne de buzunar, zăcea pe podea lângă fotoliu. Îl recunoscu. Pe când Harry avea vreo zece ani, bunicul său hotărâse că ar fi bine ca băiatul să vadă de unde vin coastele pe care le mâncau la masa de Crăciun, aşa că-l luase cu el în hambarul unde amplasase o chestie pe care o numea mască de măcelărie, cu toate că nu era o mască, deasupra frunţii lui Heidrun, scroafa cea mare. Apoi apăsase ceva, după care urmase o detunătură puternică, iar Heidrun tresărise surprinsă şi se prăbuşise la pământ. Apoi bunicul o golise de sânge, însă ceea ce-şi amintea cel mai mult Harry era modul în care picioarele lui Heidrun începuseră să se zbată după o vreme. Bunicul îi explicase că aşa funcţionează corpul, că Heidrun era de mult moartă, însă după aceea Harry avusese multă vreme coşmaruri cu picioare de porc ce se zbăteau.

Scândurile podelei scârţâiră în spatele lui Harry şi apoi auzi o răsuflare care deveni rapid foarte greoaie.

— Lenny Hell? întrebă Harry fără să se întoarcă.

Şeful poliţiei locale trebui să-şi dreagă de două ori vocea înainte să răspundă:

— Da.

— Nu te apropia! îi ceru Harry, ghemuindu-se şi uitându-se prin cameră.

Lui nu-i vorbea. Locul crimei era tăcut. Poate pentru că era prea vechi, posibil pentru că nu era un loc al crimei, ci o încăpere în care bărbatul care locuia aici hotărâse că nu mai voia să trăiască.

Harry îşi scoase telefonul şi-l sună pe Bjørn Holm.

— Am un cadavru în Åneby, Nittedal. Un tip pe nume Artur urmează să te

sune şi să-ţi spună unde să vă întâlniţi.

Harry închise şi se duse în bucătărie. Încercă şi aici întrerupătorul, dar tot nu funcţiona. Era curat, deşi în chiuvetă se afla o farfurie cu sos întărit, plin de mucegai. Un adevărat bloc de gheaţă se formase în faţa frigiderului.

Harry ieşi pe hol.

— Vezi dacă găseşti tabloul electric, îi zise lui Artur.

— Se poate ca lumina să fi fost tăiată, replică Jimmy.

— Soneria funcţiona, răspunse Harry, apoi urcă scările curbate, dispărând de pe hol.

La primul etaj, se uită în cele trei dormitoare. Toate fuseseră curăţate temeinic, însă în unul dintre ele cearşafurile fuseseră trase la o parte şi pe un scaun erau atârnate haine.

La etajul al doilea, intră într-o cameră care era limpede că avusese rol de birou. Înăuntru erau cărţi şi dosare pe rafturi, iar la fereastră, pe una dintre mesele dreptunghiulare, stătea un computer cu trei monitoare mari. Harry se răsuci. Pe masa de lângă uşă era un cub cu latura de vreo 75 de centimetri, cu un cadru de metal negru şi pereţi de sticlă şi cu o cheie mică de plastic albă într-un cadru din interior. O imprimantă 3D.

În depărtare se auzi dangăt de clopote. Harry se apropie de fereastră. De aici se vedea biserica, probabil erau clopotele de la slujba de duminică. Casa familiei Hell era mai mult înaltă decât lată, ca un turn în mijlocul pădurii, de parcă îşi doriseră un loc din care să vadă, dar să nu fie văzuţi. Privirea îi ateriză pe un dosar de pe masa din faţa sa. Numele scris pe el. Îl deschise şi citi prima pagină, după care se uită la dosarele identice din bibliotecă. Merse până în capul scărilor.

— Smith!

— Da?

— Vino sus!

După ce psihologul păși în cameră, 30 de secunde mai târziu, acesta nu se apropie imediat de masa de lucru la care Harry răsfoia un dosar, ci se opri în prag, cu o expresie surprinsă pe față.

— Le recunoști? întrebă Harry.

— Da.

Smith se apropie de bibliotecă și scoase un dosar.

— Sunt ale mele. Sunt dosarele mele. Cele care mi-au fost furate.

— Și ăsta, presupun, adăugă Harry, ridicând un dosar pentru ca Hallstein să poată citi eticheta.

— Alexander Dreyer. Da, e scrisul meu de mână.

— Nu înțeleg toată terminologia de aici, dar văd că Dreyer era obsedat de Dark Side of the Moon. Și de femei. Și de sânge. Ai scris că ar putea dezvolta vampirism și ai notat că, dacă s-ar întâmpla acest lucru, va trebui să iei în considerare încălcarea jurământului de confidențialitate și să spui poliției despre preocupările tale.

— Cum spuneam, Dreyer a încetat să mai vină la mine.

Harry auzi cum se deschide ușa și se uită iar pe geam, exact la timp ca să-l vadă pe polițist vomitând în zăpadă, cu capul peste balustrada verandei.

— Unde s-a dus să caute tabloul electric?

— În pivniță, răspunse Smith.

— Așteaptă aici!

Coborî scările. Acum lumina era aprinsă pe hol, iar ușa pivniței era deschisă. Se aplecă de spate cât coborî treptele înguste ale pivniței întunecoase, dar tot reuși să se lovească de ceva cu capul și să-și simtă pielea despicându-se. Marginea țevii de apă. După care simți podeaua solidă sub tălpi și văzu un

singur bec în fața unei camere de depozitare, unde Jimmy stătea cu mâinile atârnate moi pe lângă corp, holbându-se în sus.

Harry se apropie de el. Frigul din living ascunsese mirosul, cu toate că acest cadavru indica semne de descompunere. Însă aici jos era umed și, cu toate că se făcea foarte frig, temperatura nu cobora niciodată cu mult de zero, cum se întâmpla deasupra solului. Iar când Harry se apropie, își dădu seama că mirosul de cartofi putrezi la care se gândise venea de fapt de la un alt cadavru.

— Jimmy, rosti încet, iar ofițerul sări surprins și se întoarse.

Ochii îi erau larg deschiși și pe frunte avea o mică tăietură ce-l făcu pe Harry să tresară înainte de-a înțelege că era rezultatul unui alt contact cu țeava de apă de deasupra scărilor.

Polițistul păși într-o parte și Harry se uită în încăpere.

Era o cușcă. De trei metri pe doi. Plasă de fier și o ușă cu un lacăt descuiat. Dar acum nu mai închidea niciun captiv. Pentru că indiferent ce se aflase în acea cochilie goală, era de mult plecat. Lipsit de suflet, din nou. Însă Harry vedea bine că pe polițist îl afectase foarte tare.

Chiar dacă stadiul de descompunere indica faptul că era moartă de mult timp, șoarecii și șobolanii izbutiseră să ajungă la femeia goală care atârna de plafonul din plasă al cuștii. Iar faptul că trupul era intact făcea ca Harry să observe în detaliu ce i se făcuse femeii. Cuțite. Mai ales cuțite. Harry văzuse nenumărate forme de mutilare prin diverse mijloace. Ai crede că acest lucru te întărește. Și chiar așa era. Te obișnuiai cu rezultatele violenței întâmplătoare, cu confruntări groaznice, cu înjunghieri fatale și eficiente, cu nebunii ritualice. Dar nu te pregăteau pentru asta. Pentru un tip de mutilare în care vedeai ce rezultat încercase să obțină. Durerea fizică și groaza disperată a victimei când își dădea seama ce era pe cale să pățească. Plăcerea sexuală și satisfacția creatoare a criminalului. Șocul, dezolarea neputincioasă a celor care descopereau cadavrul. Oare criminalul obținuse aici ce își dorise?

Șeful poliției locale începu să icnească în spatele său.

— Nu aici! îi ceru Harry. Du-te afară!

Îi auzi paşii împiedicaţi îndepărtându-se în vreme ce deschidea uşa cuştii şi intra înăuntru. Fata atârnată acolo era scheletică şi pielea îi era la fel de albă ca zăpada de afară, cu urme roşii pe ea. Nu de sânge. Pistrui. Iar gaura neagră de deasupra stomacului provenea de la un glonţ.

Harry se îndoia că scăpase de suferinţă spânzurându-se. Cauza morţii putea fi foarte bine și gaura de glonț din burtă, însă împușcătura ar fi putut veni şi ca urmare a frustrării cauzate de moartea ei, când fata nu-şi mai avea rostul, aşa cum copiii continuă să distrugă o jucărie stricată.

Harry îi dădu la o parte părul ce-i atârna pe faţă. Nicio îndoială. Chipul fetei nu mai exprima nimic. Din fericire. Când, după nu prea mult timp, fantoma ei avea să-l viziteze noaptea, Harry ar fi preferat să vină aşa, cu această expresie goală.

— C-cine-i aia?

Harry se răsuci cu totul. Hallstein Smith încă mai avea tras până la ochi fesul cu St. Pauli ca şi cum ar fi îngheţat de frig, însă Harry se îndoia că tremură din cauza frigului.

— E Marte Ruud.

36. Duminică seară

Harry stătea cu capul în mâni și asculta glasurile și pașii grei pe podeaua de deasupra. Se aflau în living. În bucătărie. Pe hol. Întindeau benzi de protecție, așezau steguleţe albe, făceau poze.

Apoi se forță să ridice capul și să se uite iar.

Îi explicase lui Jimmy că nu trebuiau să o dea jos pe Marte înainte de sosirea criminaliștilor. Firește, îți puteai spune că Marte Ruud sângerase de moarte în portbagajul lui Valentin, doar fusese suficient sânge acolo. Însă salteaua de pe podea, din partea stângă a cuștii, spunea altă poveste. Era neagră, iar cu timpul devenise saturată practic de tot genul de lucruri de care se debarasează corpul omenesc. Și chiar deasupra saltelei, prinsă de plasă, se afla o pereche de cătușe.

Zgomot de pași pe trepte. Un glas cunoscut înjură tare, apoi își făcu apariția Bjørn Holm, cu o tăietură însângerată pe frunte. Se opri lângă Harry și se uită la cușcă înainte de-a se întoarce spre el.

— Acum știu de ce colegii tăi au pe cap răni identice. Văd că și tu ai. Dar nu v-ați sinchisit niciunul să mă avertizați și pe mine, nu?

Se răsuci iute și strigă spre scări:

— Aveți grijă la țeava de a…

— Au! exclamă o voce înăbușită.

— De ce-ar construi cineva un șir de trepte ca să fie nevoit să dea cu capul de ele?

— Nu trebuie să te uiți la ea, îl întrerupse Harry.

— Poftim?

— Nici eu nu vreau, Bjørn. Sunt aici de aproape o jumătate de oră, dar al dracului să fiu dacă a devenit mai ușor.

— Și-atunci de ce mai stai aici?

Harry se îndreptă de spate.

— A rămas atâta timp aici! Credeam…

Harry își simți vocea tremurând. Porni repede spre scări și dădu din cap către criminalistul care-și freca fruntea.

Jimmy era pe hol și vorbea la telefon.

— Smith? întrebă Harry.

Acesta îi arătă spre etaj.

Hallstein Smith stătea în fața computerului și citea dosarul cu numele lui Alexander Dreyer când intră Harry.

Bărbatul ridică privirea.

— Acolo, Harry, e toată munca mea cu Alexander Dreyer.

— Hai să-l numim Valentin! Ești sigur?

— E totul scris negru pe alb. Tăieturile. Mi le-a descris, mi-a povestit despre fanteziile sale de-a tortura și apoi de-a omorî o femeie. Ca și cum punea la cale realizarea unei opere de artă.

— Și totuși, nu ai spus nimic poliției?

— M-am gândit s-o fac, normal, dar dacă ar fi să raportăm toate crimele grotești pe care și le imaginează clienții noștri, atunci nici noi și nici poliția n-am mai avea altceva de făcut.

Smith îşi cuprinse capul în mâini.

— Gândeşte-te la toate vieţile care ar fi putut fi salvate dacă aş…

— Nu fi prea dur cu tine, Hallstein, nici măcar nu e clar dacă poliţia ar fi făcut ceva. În fine, e posibil ca Lenny Hell să-ţi fi folosit însemnările pentru a imita fanteziile lui Valentin.

— Nu-i imposibil. Nu foarte probabil, dar nu imposibil.

Smith se scărpină în cap.

— Dar tot nu înţeleg cum a ştiut Hell că, dacă-mi va fura dosarele, va descoperi un criminal cu care să colaboreze.

— Chiar vorbeşti foarte mult.

— Poftim?

— Gândeşte-te şi tu, Smith. Cât de mare ar fi probabilitatea ca în timpul discuţiilor cu Lenny Hell despre gelozia morbidă să fi pomenit că ai şi alţi pacienţi care au fantezii criminale?

— Sunt sigur că am făcut-o, încerc mereu să le explic pacienţilor mei că nu sunt singurii care gândesc aşa, pentru a-i calma şi a normaliza…

Smith amuţi şi-şi duse mâna la gură.

— Sfinte Dumnezeule, vrei să spui că eu… că gura mea mare e de vină?

Harry clătină din cap.

— Hallstein, putem găsi o sută de căi de-a ne învinovăţi singuri. De-a lungul anilor ca detectiv, cel puţin zece sau 12 persoane au fost ucise pentru că n-am reuşit să prind criminalul în serie pe cât de repede ar fi trebuit. Dar dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înveţi să renunţi.

— Ai dreptate.

Smith râse răguşit înainte de-a adăuga:

Dar sunt destul de sigur că psihologul ar trebui să spună asta, nu poliţistul.

— Du-te acasă la familie, luaţi masa de duminică împreună şi uită o vreme de asta! Tord va ajunge în curând să cerceteze fişierele din computer, vom vedea ce vom găsi.

— Bine!

Smith se ridică, îşi scoase fesul de lână şi i-l dădu lui Harry.

— Păstrează-l! Iar dacă te întreabă cineva, îţi vei aminti de ce-am venit astăzi aici, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Smith, trăgându-şi fesul înapoi pe cap.

Pe Harry îl izbi gândul că ţeasta cu St. Pauli deasupra trăsăturilor joviale ale psihologului era de un comic neintenţionat, dar şi de rău augur.

— Harry, fără mandat de percheziţie!

Gunnar Hagen răcnea atât de tare, încât Harry trebuia să ţină telefonul departe de ureche, iar Tord, care stătea la computerul lui Hell, ridică privirea.

— Ai mers la acea adresă şi ai dat buzna fără permisiune! Am zis nu, clar şi răspicat!

— Şefu’, nu eu am dat buzna.

Harry se uita pe geam către vale. Începuse să se lase întunericul şi se aprindeau luminile.

— Şeful local a făcut-o. Eu doar am sunat la uşă.

— Am stat de vorbă cu el şi mi-a zis că a avut foarte clar impresia că ai mandat de percheziţie.

— Am spus că am ce-mi trebuie. Și chiar aveam.

— Anume?

— Hallstein Smith este psihologul lui Lenny Hell. Era perfect îndreptățit să viziteze un pacient în privința căruia își făcea griji. Iar în lumina a ceea ce-a reieșit legat de cele două victime ucise, Smith a considerat că există un motiv să-și facă griji. Mi-a cerut să-l însoțesc, datorită trecutului meu ca polițist, în caz că Lenny Hell ar fi devenit violent.

— Și presupun că Smith va susține același lucru?

— Normal, șefu'. Doar nu ne jucăm cu treaba asta cu psiholog–pacient.

Harry îl auzi pe Gunnar Hagen reușind dificila performanță de-a râde în timp ce spumega de furie:

— L-ai tras pe sfoară pe Jimmy, Harry. Și știi că orice probe ați descoperi, ar putea fi respinse de tribunal dacă s-ar afla…

— Lasă vorbăria și taci din gură, Gunnar!

Urmă o scurtă pauză.

— Ce-ai zis?

— Ți-am cerut, pe un ton foarte prietenos, să taci din gură. Pentru că nu-i nimic de aflat, iar felul în care am intrat noi e corect. Și nu va depune nimeni mărturie în sala de judecată. Sunt cu toții morți, Gunnar. Singurul lucru care s-a întâmplat astăzi este că am aflat ce-a pățit Marte Ruud. Și că Valentin Gjertsen nu era singur. Chiar nu văd cum tu sau Bellman ați putea ieși șifonați din asta.

— Nu mă interesează cum…

— Ba da, te interesează, așa că iată un text pentru următoarea conferință de presă a șefului poliției: Poliția a muncit fără oprire ca să o găsească pe Marte Ruud, iar insistența a dat roade, în cele din urmă. Și să fiți al naibii de siguri că familia lui Marte și întreaga afurisită de Norvegie merită asta! Ți-ai notat?

Lenny Hell nu scade în niciun fel meritele șefului poliției în prinderea lui Valentin, șefu'. Ăsta-i un bonus. Așa că liniștește-te și bucură-te de friptură.

Harry își puse telefonul în buzunarul pantalonilor, apoi se frecă pe față.

— Tord, ce-ai găsit?

Expertul IT ridică privirea.

— E-mailuri care confirmă ce spuneai. Când Lenny Hell îl contactează prima oară pe Alexander Dreyer, îi spune că a făcut rost de adresa lui din arhiva cu pacienți a lui Smith, pe care a furat-o. Apoi Hell trece direct la subiect și-i sugerează o colaborare.

— Folosește cuvântul „crimă"?

— Da.

— Bun! Continuă!

— Trec vreo două zile, după care Dreyer, sau mai degrabă Valentin, îi răspunde. Îi scrie că trebuie să verifice mai întâi dacă arhiva cu pacienți chiar a fost furată și că nu e doar o capcană întinsă de poliție. Apoi îi spune că e deschis la sugestii.

Harry se uită peste umărul lui Tord. Se înfioră când văzu cuvintele de pe ecran.

Prietene, sunt deschis la sugestii tentante.

Tord dădu scroll mai jos și continuă:

— Lenny Hell îi scrie că ar trebui să ia legătura doar prin e-mail și că sub nicio formă n-ar trebui ca Valentin să încerce să afle cine e. Îi cere lui Valentin să sugereze un loc în care să-i poată furniza cheile de la apartamentele femeilor, precum și orice instrucțiune suplimentară, dar fără ca ei doi să se întâlnească. Valentin sugerează vestiarul de la Cagaloglu Hamam…

— Baia turcească.

— Cu patru zile înainte să fie omorâtă Elise Hermansen, Hell îi scrie că într-unul dintre dulapurile din vestiar se află cheia de la apartamentul ei și câteva instrucțiuni în plus, iar dulapul acela are un lacăt cu o pată de vopsea albastră pe el și codul este 0999.

— Hmm! Hell nu doar că-l dirija pe Valentin, îl telecomanda de-a dreptul. Ce mai scrie?

— Ceva asemănător pentru Ewa Dolmen și Penelope Rasch. Însă nicio instrucțiune s-o omoare pe Marte Ruud. Din contră. Ia să vedem… Gata, am găsit. A doua zi după dispariția lui Marte Ruud, Hell scrie: Alexander, știu că tu ai luat-o pe fata aia de la localul preferat al lui Harry Hole. Nu a fost parte din planul nostru. Bănuiesc că încă o mai ai la tine în apartament. Alexander, fata îți va aduce poliția la ușă. Trebuie să acționăm rapid. Adu fata și o să am eu grijă să dispară. Condu până la coordonatele 60,148083 și 10,777245, este o bucată de șosea izolată, cu trafic foarte redus pe timpul nopții. Să fii acolo la 1 noaptea și să te oprești la indicatorul pe care scrie Hadeland 1 km. Mergi 100 de metri înainte prin pădure, la dreapta, las-o jos lângă copacul mare și ars, apoi pleacă.

Harry se uită la ecran și tastă coordonatele pe Google Maps de pe telefon.

— E doar la câțiva kilometri de aici. Altceva?

— Nu, ăsta a fost ultimul e-mail.

— Chiar?

— Deocamdată n-am mai găsit și altceva în acest computer. Poate că ținea legătura prin telefon.

— Hmm! Să mă anunți dacă mai găsești și altceva!

— Așa am să fac.

Harry coborî la parter.

Bjørn Holm stătea pe hol și discuta cu unul dintre criminaliști.

— Un mic detaliu, începu Harry. Ia probe de ADN de pe țeava de apă.

— Poftim?

— Când cineva coboară prima oară acolo, se lovește cu capul de țeava de apă. Piele și sânge. E practic un registru de oaspeți foarte mare.

— OK.

Harry porni spre ușa din față, dar se opri și se răsuci spre ei.

— Apropo, felicitări! Mi-a spus Hagen ieri.

Bjørn îl privi impasibil. Harry făcu un cerc în dreptul burții.

— Ah, aia. Mersi! zâmbi Bjørn Holm.

Harry ieși afară și trase adânc aer în piept, în vreme ce întunericul și frigul iernii îl cuprindeau în îmbrățișarea lor. Se simțea curățat. Se îndreptă către zidul negru din pini. Foloseau cele două snowmobile pe post de vehicule de transport între casă și partea de drum unde trecuse plugul pentru zăpadă, însă Harry era destul de convins că de acolo putea face rost de un mijloc de transport. Însă acum nu era nimeni aici. Găsi urma tasată de snowmobile, se asigură că nu avea să cadă prin ea și începu să meargă. Casa dispărea în bezna din spatele său când un zgomot îl făcu să se oprească. Ascultă.

Clopote de biserică. Acum?

Nu știa dacă sunau pentru o înmormântare sau vreun botez, ci doar că zgomotul îl făcu să se înfioare. Iar în clipa aceea văzu ceva în întunericul ca de smoală din fața sa. O pereche de ochi galbeni, strălucitori, care se mișcau. Ochi de animal. Ochi de hienă. Și un mârâit gros care devenea mai puternic. Care se apropia tot mai repede.

Harry ridică mâna în fața ochilor, dar tot fu orbit de farurile snowmobilului, când acesta se opri înaintea sa.

— Încotro? întrebă o voce din spatele luminii.

Harry îşi scoase telefonul, deschise aplicaţia şi i-l dădu conducătorului snowmobilului.

— Aici.

60,148083 şi 10,777245.

Pădure de ambele părţi ale drumului. Nicio maşină. Un indicator albastru.

Harry găsi copacul exact la o sută de metri în pădure de la acel indicator.

Înaintă greoi până la trunchiul negru despicat şi calcinat, unde zăpada nu era la fel de mare ca în jur. Se ghemui şi văzu o urmă mai deschisă la culoare în lemn, iluminată de farurile snowmobilului. Funie. Sau lanţ, poate. Ceea ce însemna că Marte Ruud fusese în viaţă în acel moment.

— Au fost aici, rosti el, privind în jur. Valentin şi Lenny, au fost amândoi aici. Poate s-au întâlnit?

Copacii îl urmăreau în tăcere, ca nişte martori reticenţi.

Se întoarse la snowmobil şi se aşeză în spatele poliţistului.

— Va trebui să aduci criminaliştii aici, să adune tot ce vor reuşi să găsească.

Poliţistul întorsese pe jumătate snowmobilul.

— Unde te duci?

— Înapoi în oraş, cu veşti proaste.

— Ştii că familia lui Marte Ruud a fost deja informată?

— Mhm! Dar nu şi familia ei de la Schrøder’s.

Din adâncurile pădurii, o pasăre scoase un tril de avertizare singuratic, însă prea târziu.

37. Miercuri după-amiază

Harry mută teancul de jumătate de metru înălțime de răspunsuri în scris ca să-i poată vedea mai bine pe cei doi băieți din fața biroului său.

— V-am citit răspunsurile legate de cazul „Steaua diavolului“, spuse el. Și evident că meritați laude pentru că v-ați dedicat timpul liber unei sarcini pe care le-o dau celor din ultimul an…

— Dar? întrebă Oleg.

— Niciun dar.

— Nu, pentru că răspunsurile noastre au fost mai bune decât ale lor, nu-i așa?

Jesus își împreună mâinile la ceafă, trecându-le peste coada lui neagră împletită.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu? Care dintre răspunsurile lor au fost mai bune?

— Grupul lui Ann Grimset, dacă-mi amintesc bine.

— Poftim? Ei nici măcar suspectul principal nu l-au ghicit! făcu Oleg.

— Corect, ei au anunțat că n-au deloc un suspect principal. Și, bazându-se pe informațiile disponibile, era concluzia corectă. Voi ați identificat persoana care trebuie, însă numai pentru că nu v-ați putut abține și ați căutat pe Google să aflați cine a fost adevăratul făptaș din urmă cu 12 ani. Prin urmare, v-ați blocat la un șablon anume și ați tras mai multe concluzii greșite ca să puteți ajunge la rezultatul care trebuia.

— Deci ai lansat o temă care n-avea nicio soluţie? întrebă Oleg.

— Nu cu informaţia disponibilă, răspunse Harry. Ca să vedeţi cum va fi pe viitor, dacă vreţi cu adevărat să deveniţi detectivi.

— Şi-atunci ce-ar trebui să facem?

— Să căutaţi informaţii noi. Sau să puneţi cap la cap ceea ce ştiţi deja, dar într-un mod diferit. De multe ori soluţia este ascunsă în informaţia pe care o aveţi, răspunse Harry.

— Dar cazul vampiristului? întrebă Jesus.

— Câteva informaţii noi. Şi unele care erau deja acolo.

— Ai văzut ce-a scris astăzi VG? întrebă Oleg. Că Lenny Hell îl instruia pe Valentin Gjertsen să omoare femei pe care Hell era gelos. Exact ca în Othello.

— Mhm! Parcă îmi amintesc că tu spuneai că motivul crimei în Othello nu era gelozia, ci ambiţia.

— Atunci, Sindromul Othello. Apropo, Mona Daa a scris articolul, dar de-o eternitate n-am mai văzut ceva scris de ea.

— Cine-i Mona Daa? întrebă Jesus.

— Singurul reporter specializat în crime care a ştiut toată povestea, răspunse Oleg. O fată ciudată din nord. Merge la sală în toiul nopţii şi se dă cu Old Spice. Aşa că spune-ne, Harry!

Harry se uită la cele două chipuri nerăbdătoare din faţa sa. Încercă să-şi amintească dacă şi el fusese la fel de curios la cursuri, pe când era la Academia de Poliţie. Greu de crezut. De obicei era mahmur şi-abia aştepta să se îmbete iar. Ăştia doi sunt mai buni. Îşi drese vocea.

— OK. În cazul ăsta, acesta e un curs şi trebuie să vă reamintesc că, în calitate de studenţi la Academia de Poliţie, vă aflaţi sub jurământ de confidenţialitate. S-a înţeles?

Cei doi băieți încuviințară și se aplecară în față.

Harry se lăsă pe spate. Își dorea o țigară și știa că cea pe care urma s-o fumeze afară pe trepte avea să fie perfectă.

— Am căutat în computerul lui Hell și e totul acolo. Planuri de acțiune, note, informații despre victime, despre Valentin Gjertsen alias Alexander Dreyer, despre Hallstein Smith, despre mine…

— Despre tine? se miră Jesus.

— Lasă-l să continue! îl sfătui Oleg.

— Hell a scris un manual despre cum să facă mulaje după cheile de la casele acestor femei. Descoperise că, la o întâlnire stabilită pe Tinder, opt din zece femei își lasă poșetele pe masă când merg la toaletă, iar majoritatea își țin cheile în micul buzunar cu fermoar din interiorul poșetei. Și-n medie durează cam 15 secunde să faci un mulaj din ceară pentru trei chei pe ambele părți și că e mai ușor să le fotografiezi, însă pentru anumite tipuri de chei o imagine nu e suficientă ca să faci un fișier 3D destul de fidel din care să realizezi cópii la imprimanta 3D.

— Asta înseamnă că știa că urmează să fie gelos pe ele încă de la prima întâlnire? întrebă Jesus.

— În unele cazuri, poate, răspunse Harry. Tot ce-a scris el a fost că, din moment ce era atât de simplu, nu exista niciun motiv să nu se asigure că are acces în casele lor.

— Înfiorător! șopti Jesus.

— Ce l-a făcut să-l aleagă pe Valentin și cum l-a găsit? întrebă Oleg.

— Tot ce-i trebuia era în dosarele pacienților, pe care le-a furat de la Smith. În ele scria că Alexander Dreyer este un individ cu fantezii vampirice de-a ucide atât de intense și de detaliate, încât Smith se gândea să-l interneze. Argumentul contra era că Dreyer demonstra un grad înalt de autocontrol și ducea o viață extrem de ordonată. Presupun că această combinație între

dorința de-a ucide și autocontrol l-a transformat în candidatul ideal pentru Hell.

— Dar ce avea Hell să-i ofere lui Valentin Gjertsen? Bani? întrebă Jesus.

— Sânge, răspunse Harry. Sânge tânăr și cald de la victime de sex feminin care nu puteau duce la Alexander Dreyer.

— Crimele în care nu există niciun motiv evident și în care criminalul nu a luat niciodată legătura cu victimele sunt cel mai greu de rezolvat, completă Oleg, în vreme ce Jesus încuviința.

Harry recunoscu citatul dintr-unul dintre cursurile sale.

— Mhm! Cel mai important pentru Valentin era să-și țină aliasul, Alexander Dreyer, departe de caz. În combinație cu fața lui cea nouă, putea să se miște în public fără să fie prins. Îl preocupa mai puțin că avea să reiasă că-n spatele crimelor se afla Valentin Gjertsen. Și desigur că la final a fost incapabil să reziste tentației de-a ne transmite că el se aflase în spatele crimelor.

— Nouă? întrebă Oleg. Sau ție?

Harry ridică din umeri.

— Oricum, nu ne-a adus în niciun fel mai aproape de cel care pe care-l căutam de-atâția ani. Putea să continue urmând instrucțiunile lui Hell, să ucidă mai departe. Ar fi putut s-o facă în siguranță, pentru că acele chei copiate de Hell însemnau că Valentin putea intra nestingherit în casele victimelor sale.

— O simbioză perfectă, concluzionă Oleg.

— Ca hiena și vulturul, șopti Jesus. Vulturul îi arată hienei unde să meargă plutind deasupra prăzii rănite, iar hiena o omoară. Mâncare pentru amândoi.

— Deci Valentin le ucide pe Elise Hermansen, Ewa Dolmen și Penelope Rasch, continuă Oleg. Dar Marte Ruud? De unde o știa Lenny Hell?

— Nu, aia e lucrătura lui Valentin. Și mă țintea pe mine. Citise în ziare că-l

numisem pervers mizerabil, așa că a luat pe cineva apropiat mie.

— Doar pentru că l-ai numit pervers?

Jesus își încreți nasul.

— Narcisiștii adoră să fie iubiți, răspunse Harry. Sau detestați. Frica altcuiva le umflă egoul. Li se pare insultător să fie ignorați sau minimizați.

— Același lucru s-a întâmplat când Smith l-a insultat pe Valentin în timpul podcastului, continuă Oleg. Valentin a văzut roșu în fața ochilor și a pornit valvârtej spre ferma lui, pentru a-l ucide. Crezi că devenise psihotic? Adică reușise să se controleze atâta timp, iar primele crime fuseseră comise cu sânge rece, planificate, în timp ce Smith și Marte Ruud au fost reacții spontane.

— Poate, răspunse Harry. Sau poate că pur și simplu căpătase acea încredere în sine pe care o au criminalii în serie când primele lor crime au succes și-i fac să creadă că pot merge și pe apă.

— Dar de ce s-a sinucis Lenny Hell? întrebă Jesus.

— Sugestii? replică Harry.

— Nu e clar? Lenny plănuise uciderea femeilor care-l lăsaseră anterior baltă și, prin urmare, meritau, însă acum se trezise cu sângele lui Marte Ruud și al lui Mehmet Kalak pe mâini. Doi oameni nevinovați care nu aveau legătură cu asta. I s-a trezit conștiința. N-a mai putut să trăiască știind ce făcuse să se întâmple, zise Oleg.

— Nu, îl contrazise Jesus. Lenny a plănuit încă de la început să se sinucidă, după ce se termina totul. El a vrut să fie omorâte doar aceste trei femei: Elise, Ewa și Penelope.

— Mă îndoiesc, răspunse Harry. În însemnările lui mai erau și alte femei, mai avea și alte dubluri de chei.

— OK, dar dacă nu s-a sinucis de fapt? întrebă Oleg. Dacă l-a omorât Valentin? Poate s-au certat din cauza uciderii lui Mehmet și a lui Marte.

Având în vedere că Lenny îi considera victime nevinovate. Sau poate că Lenny voia să se dea pe mâna poliției, iar Valentin a aflat.

— Doar dacă nu cumva Valentin s-a săturat pur și simplu de Lenny, interveni Jesus. Se întâmplă adesea ca hienele să devoreze vulturul, dacă se apropie prea mult.

— Singurele amprente de pe pistolul de asomat sunt ale lui Lenny Hell, replică Harry. Evident că-i posibil ca Valentin să-l fi omorât pe Lenny și să încerce să pară că s-a sinucis. Dar de ce să se mai sinchisească? Poliția avea deja destule probe împotriva lui ca să-l închidă pe viață. Iar dacă Valentin își făcea griji în privința ascunderii urmelor, n-ar fi lăsat-o pe Marte Ruud în pivniță, și nici computerul și dosarele de la etaj, care demonstrau că el și Hell acționaseră împreună.

— OK, încuviință Jesus. Sunt de acord cu Oleg legat de prima parte. Lenny Hell și-a dat seama ce urmează să se întâmple și s-a hotărât că nu mai poate suporta.

— N-ar trebui să subestimezi niciodată ce-ți vine prima oară în minte, spuse Harry. Pentru că de obicei se bazează pe mai multă informație decât ești conștient că deții. Iar cea mai simplă soluție e de multe ori cea corectă.

— Dar eu nu înțeleg un lucru, continuă Oleg. Lenny și Valentin nu voiau să fie văzuți împreună. Dar de ce un sistem atât de complicat de-a transmite informații? Nu puteau să se întâlnească pur și simplu la unul dintre ei acasă?

Harry clătină din cap.

— Pentru Lenny era important să-și țină ascunsă identitatea față de Valentin, dat fiind că riscul ca acesta să fie arestat era în continuare destul de mare.

Jesus încuviință.

— Și își făcea griji că Valentin avea să-i aducă poliția pe cap ca să poată obține o reducere a sentinței.

— Iar Valentin sigur nu voia ca Lenny să afle unde locuiește el, completă

Harry. Unul dintre motivele pentru care a reușit să rămână ascuns atâta timp a fost că era extrem de atent în această privință.

— Deci cazul e rezolvat, fără piste neînchise, concluzionă Oleg. Hell s-a sinucis și Valentin a răpit-o pe Marte Ruud. Dar aveți probe care să arate că el a ucis-o?

— Serviciul de Investigații Criminale așa crede.

— Pentru că…

— Au găsit ADN-ul lui Valentin la Schrøder's și sângele lui Marte în portbagajul mașinii sale și au mai găsit și glonțul cu care ea a fost împușcată în burtă. Se înfipsese în zidul de cărămidă din pivnița lui Lenny, iar unghiul de intrare comparat cu poziția corpului ei indica faptul că a fost împușcată înainte de-a fi spânzurată. Glonțul provenea din același Ruger Redhawk pe care Valentin îl avea când plănuia să-l împuște pe Smith.

— Dar tu nu ești de acord, zise Oleg.

Harry ridică o sprânceană.

— Nu sunt?

— Când spui „Serviciul de Investigații Criminale așa crede", înseamnă că tu crezi opusul.

— Hmm!

— Deci, ce crezi? întrebă Oleg.

Harry își trecu o mână peste față.

— Nu sunt sigur că e chiar atât de important cine i-a curmat fetei suferința. Pentru că-n acest caz exact asta a fost. Un act de eliberare. Salteaua din cușcă mustea de ADN. Sânge, sudoare, spermă, vomă. O parte ale ei, o parte ale lui Lenny Hell.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Jesus. Vrei să spui că a abuzat-o și Hell?

— Posibil să fi fost mai mulţi.

— Mai mulţi decât Valentin şi Hell?

— Deasupra scărilor spre pivniță se află o țeavă de apă. E imposibil să n-o loveşti dacă nu știi că e acolo. Aşa că i-am cerut lui Bjørn Holm, criminalistul nostru cel mai experimentat, să-mi trimită o listă cu toţi cei al căror ADN a fost descoperit pe țeava aia. Tot ce e prea vechi se degradează, însă am găsit şapte profiluri unice. Ca de obicei, am luat probe de ADN de la toţi cei prezenţi la locul crimei şi am găsit potriviri cu şeful poliţiei locale, cu colegul său, Bjørn, Smith şi eu, plus încă un membru al echipei de criminalişti chemaţi la locul faptei pe care n-am apucat să-l avertizăm la timp. Dar n-am reuşit să identificăm cel de-al şaptelea profil.

— Deci nu era al lui Valentin Gjertsen sau Lenny Hell?

— Nu. Tot ce ştim e că îi aparţine unui bărbat şi că nu era rudă cu Lenny Hell.

— Ar fi putut fi cineva care venise să repare ceva? Un electrician, un instalator, ceva de genul ăsta? întrebă Oleg.

— Adevărat, răspunse Harry, iar privirea îi căzu pe numărul din Dagbladet deschis în faţa sa, cu imaginea lui Bellman, care se pregătea să preia fotoliul de ministru al Justiţiei. Citi iar ce scria sub poză: Sunt deosebit de mulţumit că insistenţa şi munca sârguincioasă a poliţiei ne-au permis să o găsim pe Marte Ruud. Atât familia, cât şi poliţia meritau acest lucru. Iar asta îmi face mai uşoară misiunea de-a părăsi postul de şef al poliţiei.

— Băieţi, eu trebuie să plec.

Au ieşit împreună din Academia de Poliţie şi tocmai când se pregăteau să se despartă în faţa Chateau Neuf, Harry îşi aminti de invitaţie.

— Hallstein şi-a terminat disertaţia despre vampirist, iar dezbaterea va fi vineri. Suntem invitaţi.

— Dezbaterea?

— Examen oral cu familia şi prietenii îmbrăcaţi la patru ace, prezenţi în sală, răspunse Jesus. Greu să n-o dai în bară.

— Eu și mama ta mergem, continuă Harry. Nu știu dacă ai chef sau timp să vii? Ståle e unul dintre oponenții săi.

— Uau! făcu Oleg. Să sperăm că nu e prea devreme. Vineri mă duc la Ullevål.

Harry se încruntă.

— Pentru ce?

— Doctorul Steffens mai vrea încă o probă de sânge. Spune că face cercetări privind o afecţiune foarte rară a sângelui numită mastocitoză sistemică şi că dacă asta a avut mama, atunci sângele ei s-a vindecat singur.

— Mastocitoză?

— E cauzată de un defect genetic numit mutaţie c-kit. Nu este ereditară, însă Steffens speră că substanţa din sânge care ar putea să o vindece ar putea fi. Aşa că vrea un pic de sânge de la mine ca să-l compare cu al mamei.

— Deci asta e legătura genetică despre care vorbea mama ta?

— Steffens încă mai crede că a fost un caz de otrăvire şi că asta e doar o încercare complet orbească. Însă aşa au fost cele mai multe descoperiri importante. Încercări orbești.

— Și are dreptate. Dezbaterea are loc la ora 14. După aceea va fi și o petrecere, dacă vrei să participi, deși eu probabil voi sări peste.

— Sunt sigur că așa vei face, zâmbi Oleg, apoi se întoarse spre Jesus. Vezi tu, lui Harry nu-i plac oamenii.

— Ba îmi plac oamenii, îl contrazise Harry. Doar că nu-mi place să stau cu ei. Mai ales când sunt foarte mulţi laolaltă, în acelaşi timp.

Se uită la ceas și adăugă:

— Apropo de timp.

— Scuze de întârziere, curs personalizat, anunță Harry, strecurându-se în spatele tejghelei.

Øystein scoase un geamăt și puse două pahare cu bere pe tejghea, vărsând puțin din ele.

— Harry, trebuie să aducem mai mulți oameni aici.

Harry se uită la mulțimea care umplea barul.

— Eu cred că sunt deja prea mulți.

— Tâmpitule, de partea asta a tejghelei.

— Tâmpitul glumea. Cunoști pe cineva cu bun-gust muzical?

— Tresko.

— Care să nu fie autist.

— Nu.

Øystein turnă următoarea bere și-i făcu semn lui Harry să încaseze.

— OK, să ne gândim. A trecut și Hallstein pe-aici?

Harry arătă spre fesul cu St. Pauli tras peste un pahar alături de steagul echipei Galatasaray.

— Da, ți-a mulțumit că i l-ai împrumut. Avea vreo câțiva jurnaliști străini după el, ca să le-arate locul în care a început totul. Are una dintre chestiile alea cu doctorate poimâine.

— Dezbatere.

Harry îi înapoie clientului cardul și-i mulțumi.

— Mda. A mai venit un tip la ei — Smith l-a prezentat celorlalți ca fiind un coleg de la Investigații Criminale.

— Poftim? Cum arăta? se interesă Harry, luând următoarea comandă de la un tip cu barbă de hipster și un tricou cu Cage the Elephant.

— Cu dinți așa, răspunse Øystein, arătând spre propriii dinți maronii.

— Sigur nu era Truls Berntsen?

— Nu-i știu numele, dar l-am mai văzut de câteva ori. De obicei stă în separeul de-acolo. Și vine singur.

— Ar trebui să fie Truls Berntsen.

— Femeile stau grămadă pe el.

— Atunci n-are cum să fie Truls Berntsen.

— Dar pleacă mereu singur acasă. Ciudat tip!

— Pentru că nu ia o femeie cu el?

— Tu ai avea încredere în cineva care refuză păsărică gratis?

Tipul cu barbă de hipster ridică o sprânceană. Harry ridică din umeri, lăsă berile în fața lui, se apropie de oglindă și-și puse fesul cu St. Pauli. Tocmai se pregătea să se întoarcă, dar încremeni. Rămase uitându-se la el în oglindă, la țeasta de pe frunte.

— Harry?

— Mhm!

— Îmi dai o mână de ajutor aici? Două mojito cu Sprite Light.

Harry încuviință încet, apoi își scoase fesul, ocoli tejgheaua și se repezi spre

ușă.

— Harry!

— Sună-l pe Tresko!

— Da?

— Scuze că sun așa de târziu, dar mă gândeam că poate Institutul Medico-Legal ar putea fi închis.

— Ar trebui să fie închis, însă așa se întâmplă atunci când muncești într-un loc în criză de personal. Și suni la numărul intern pe care ar trebui să-l folosească doar poliția.

— Da, sunt Harry Hole, inspector la…

— Știu că tu ești, Harry. Sunt Paula și nu mai ești inspector nicăieri.

— Ah, tu ești! OK, lucrez la cazul vampiristului și de aceea sun. Vreau să verifici potrivirile alea pe care le-ați obținut din probele recoltate de pe țeava de apă.

— Nu m-am ocupat eu de ele, dar lasă-mă să mă uit. Precizez că în afară de Valentin Gjertsen nu avem deloc nume ale profilurilor ADN în cazul vampiristului, doar numere.

— E-n regulă, am lista cu nume și numere de la toate locurile crimelor în fața mea, așa că dă-i bătaie!

Harry le bifă pe rând, pe măsură ce Paula citea profilurile ADN care se potriveau. Șeful poliției locale, adjunctul său, Hole, Smith, Holm și colegul său de la Criminalistică. Și, în final, a șaptea persoană.

— Deci tot nicio potrivire aici? întrebă Harry.

— Nu.

— Dar restul casei lui Hell, acolo aţi mai găsit alt ADN care să se potrivească cu profilul lui Valentin?

— Să vedem… Nu, se pare că nu.

— Nici pe saltea, pe cadavru, nimic care să aibă legătură…?

— Neah.

— Bine, Paula. Mulţumesc!

— Apropo de legături, aţi aflat totuşi ce s-a întâmplat cu firele acelea de păr?

— Firele de păr?

— Da, toamna trecută. Wyller mi-a adus câteva fire de păr şi a spus că vrei să fie analizate. Probabil s-a gândit că vom grăbi puţin lucrurile dacă menţionează numele tău.

— Şi le-a grăbit?

— Normal, Harry — doar ştii că toate fetele de aici au o slăbiciune pentru tine.

— Genul ăsta de lucruri nu-l spuneţi mai degrabă tipilor mult mai în vârstă?

Paula începu să râdă.

— Asta se întâmplă când te însori, Harry. Castrare voluntară.

— Hmm! Am găsit firele acelea de păr pe podeaua din salonul spitalului Ullevål în care era internată soţia mea, probabil că era doar paranoia.

— Înţeleg. Presupun că n-avea cum să fie important din moment ce Wyller mi-a spus să o las baltă. Îţi faci cumva griji că soţia ta are un amant?

— Nu prea. Mă rog, nu înainte să fi sădit tu ideea.

— Voi, bărbaţii, sunteţi atât de naivi.

— Aşa supravieţuim.

— Dar de fapt nu o faceţi, nu-i aşa? Noi preluăm controlul planetei, în caz că n-aţi observat.

— Păi, tu lucrezi în toiul nopţii, iar asta-i al naibii de ciudat. Noapte bună, Paula!

— Noapte bună!

— Stai un pic, Paula! Ce să laşi baltă?

— Poftim?

— Ce ţi-a spus Wyller să laşi baltă?

— Legătura.

— Ce legătură?

— Dintre firele de păr şi unul dintre profilurile ADN din cazul vampiristului.

— Chiar aşa? Care?

— Nu ştiu, cum ziceam, pentru că avem doar numere. Nici măcar nu ştim dacă erau suspecţi sau poliţişti care se ocupau de locul crimei.

Harry nu mai zise nimic preţ de câteva secunde.

— Mai ai numărul? întrebă în cele din urmă.

— Bună seara! zise bătrânul paramedic intrând în camera personalului de la Urgenţe.

— Bună seara, Hansen! răspunse singura persoană din cameră, în timp ce-şi turna cafea neagră din termos în ceaşcă.

— Tocmai a sunat prietenul tău de la poliţie.

Medicul specialist John Doyle Steffens se întoarse cu totul şi ridică o sprânceană.

— Am eu prieteni în poliţie?

— Mă rog, de tine a întrebat. Unul, Harry Hole.

— Ce voia?

— Ne-a trimis o imagine cu o baltă de sânge şi ne-a cerut să estimăm cam cât era acolo. A spus că ai mai făcut-o pornind de la o poză de la un loc al crimei şi a presupus că noi, cei care ajungem la locurile accidentelor, putem s-o facem. A trebuit să-l dezamăgesc.

— Interesant! făcu Steffens în timp ce-şi scutura un fir de păr de pe umăr.

Nu considera că faptul că pierdea tot mai mult păr înseamnă că îmbătrâneşte, ci mai degrabă invers, că înflorea, se energiza, scăpa de lucrurile care nu-i mai erau de niciun folos.

— De ce n-a luat legătura direct cu mine?

— Probabil a crezut că un medic specialist nu lucrează în toiul nopţii. Şi părea să se şi grăbească.

— Înţeleg. A mai zis şi despre ce e vorba?

— Doar că e ceva de care se ocupă momentan, asta a zis.

— Ai poza?

— Uite-o!

Paramedicul îşi scoase telefonul şi-i arătă doctorului mesajul. Steffens se uită la imaginea unei bălţi de sânge de pe o podea de lemn. Lângă baltă se afla o ruletă.

— Un litru și jumătate, răspunse Steffens. Destul de exact. Îl poți suna să-i spui.

Luă o gură de cafea.

— Un lector care lucrează în miez de noapte, ce-a mai ajuns și lumea asta!

Paramedicul chicoti.

— Același lucru se poate spune și despre tine, Steffens.

— Poftim? întrebă medicul specialist, făcându-i loc celuilalt bărbat să se așeze în fața termosului.

— O noapte da, o noapte nu, Steffens. Ce faci, de fapt, aici?

— Am grijă de pacienți grav răniți.

— Știu asta, dar de ce? Ai o slujbă cu normă întreagă ca medic specialist în hematologie, dar tot mai faci ture extra și aici, la Urgențe. Nu-i chiar obișnuit.

— Cine-și dorește lucruri obișnuite? E mai degrabă dorința de-a te afla într-un loc în care poți fi cel mai mult de ajutor, nu?

— N-ai familie care ar prefera să te aibă acasă?

— Nu, dar am colegi ale căror familii ar prefera ca ei să nu fie acasă.

— Ha! Dar totuși porți verighetă.

— Iar tu ai sânge pe mânecă, Hansen. Ați adus pe cineva care sângera?

— Da. Divorțat?

— Văduv.

Steffens mai bău niște cafea și întrebă:

— Cine-i pacientul? Femeie, bărbat, tânăr, bătrân?

— Femeie pe la vreo 30 de ani. De ce?

— Mă întrebam și eu. Unde-i acum?

— Da? șopti Bjørn Holm.

— Harry. Te-ai băgat în pat?

— E 2 noaptea. Tu ce crezi?

— Pe podeaua din biroul lui Smith era cam un litru și jumătate de sânge.

— Poftim?

— Matematică simplă. Cântărea prea mult.

Harry auzi patul scârțâind, apoi așternuturile foșnind în telefon, înainte să audă iar glasul șoptit al lui Bjørn:

— Ce tot zici acolo?

— Se poate vedea pe cântarul de pe camerele de supraveghere când pleacă Valentin. Cântărește doar cu un kilogram și jumătate mai puțin decât la sosire.

— Un litru și jumătate de sânge cântărește un kilogram și jumătate, Harry.

— Știu asta. Dar chiar și-așa, tot nu avem suficiente probe. După ce vom avea, îți voi explica. Și nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, da? Nici măcar persoanei de lângă tine.

— Doarme.

— Aud și eu.

Bjørn râse.

— Sforăie cât pentru doi.

— Ne putem întâlni la 8 dimineața în Boiler Room?

— Cred că da. Vin și Smith cu Wyller?

— Pe Smith îl vom vedea la dezbaterea de vineri.

— Și Wyller?

— Doar eu și cu tine, Bjørn. Și vreau să aduci și computerul lui Hell și revolverul lui Valentin.

38. Joi dimineață

— Te-ai trezit devreme, Bjørn, zise polițistul mai în vârstă aflat în spatele tejghelei magaziei de la camera cu dovezi.

— Neața, Jens! Aș vrea să iau ceva din cazul vampiristului.

— Da, văd c-a revenit în lumina reflectoarelor, nu-i așa? Serviciul de Investigații Criminale a venit ieri să ia niște lucruri; sunt destul de sigur că sunt pe raftul G. Dar stai să văd ce crede nemernica asta de mașinărie…

Apăsă câteva taste ca și cum erau fierbinți, apoi se uită la ecran.

— …să vedem… Afurisenia asta s-a blocat iar.

Ridică spre Bjørn o față resemnată și destul de neajutorată.

— Tu ce părere ai, Bjørn, nu era mai bine când ne puteam uita pur și simplu într-un dosar și găsi exact…?

— Cine a fost aici de la Investigații Criminale? întrebă Bjørn, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

— Cum s-o numi oare? Cel cu dinții.

— Truls Berntsen?

— Nu, nu, cel cu dinți ca lumea. Tipul cel nou.

* * *

— Anders Wyller, spuse Bjørn.

— Mhm! făcu Harry, lăsându-se pe spate în scaun în Boiler Room. Și a luat Redhawkul lui Valentin?

— Plus dinții de fier și cătușele.

— Iar Jens n-a zis pentru ce le voia Wyller?

— Nu, nu știa. Am încercat să-l sun pe Wyller în birou, dar au spus că și-a luat liber, așa că l-am sunat pe mobil.

— Și?

— N-a răspuns. Probabil doarme, dar încerc iar acum.

— Nu, îl opri Harry.

— Nu?

Harry închise ochii.

— Dar la final toți suntem păcăliți, șopti el.

— Poftim?

— Nimic. Hai să mergem să-l trezim pe Wyller. Poți suna la sediu ca să afli unde locuiește?

Peste 30 de secunde, Bjørn puse telefonul la loc pe birou și repetă cu voce clară numele străzii.

— Glumești! replică Harry.

Bjørn Holm viră Volvo-ul Amazon pe strada liniștită și conduse printre două

troiene, unde se părea că maşinile intraseră în hibernare.

— Aici e, rosti Harry, aplecându-se în faţă şi uitându-se la clădirea cu trei etaje.

Pe zidul albastru-deschis dintre etajul unu şi doi se aflau nişte graffiti.

— Sofies gate 5, zise Bjørn. Nu-i chiar Holmenkollen…

— Altă viaţă, spuse Harry. Aşteaptă aici!

Coborî, apoi sui cele două trepte până la uşă şi se uită la numele de lângă sonerii. Câteva nume vechi nu se schimbaseră. Numele lui Wyller se afla ceva mai jos faţă de locul în care fusese al său. Apăsă butonul. Aşteptă. Mai apăsă o dată. Nimic. Se pregătea să apese a treia oară când se deschise uşa şi o femeie tânără ieşi. Harry prinse uşa înainte să se închidă şi se strecură înăuntru.

Casa scărilor mirosea ca înainte. Un amestec de mâncare norvegiană şi pakistaneză, plus un miros greţos dinspre apartamentul lui fru Sennheim de la parter. Harry ascultă. Linişte. Apoi se furişă în sus pe scări, evitând din instinct a şasea treaptă, care ştia că scârţâie.

Se opri în faţa uşii de la primul palier.

Nicio lumină în spatele geamului jivrat.

Harry ciocăni. Se uită la încuietoare. Ştia că n-ar fi fost nevoie de cine ştie efort ca s-o spargă. Un card de plastic şi o împingere puternică. Se gândi s-o facă. Să fie el cel care dădea spargerea. Şi-şi simţi inima bătând mai repede şi răsuflarea aburind sticla din faţa sa. Această nerăbdare înnebunitoare, oare aşa se simţea şi Valentin când deschidea uşile de la apartamentele victimelor sale?

Bătu din nou. Aşteptă, apoi renunţă şi se întoarse să plece. În clipa aceea auzi paşi în spatele uşii. Se întoarse iar. Văzu o umbră prin geamul jivrat, apoi se deschise uşa.

Anders Wyller purta blugi, însă avea pieptul gol şi nu se bărbierise. Dar nu

părea să se fi trezit acum din somn. Ba din contră, pupilele îi erau mari şi întunecate, iar fruntea îi era umedă de transpiraţie. Harry observă ceva roşu pe umărul lui — o tăietură? În fine, era nişte sânge acolo.

— Harry, începu Wyller. Ce cauţi aici? Şi cum ai intrat?

Vocea îi suna diferit faţă de tonul acela ascuţit, băieţesc.

Harry îşi drese glasul.

— Avem nevoie de seria revolverului lui Valentin. Am sunat la uşa de jos.

— Şi?

— Şi n-ai răspuns. Am crezut că poate dormi, aşa că am urcat totuşi. De fapt, am locuit şi eu în această clădire, la etajul trei, deci ştiu că soneriile nu se aud foarte tare.

— Da, răspunse Wyller, întinzându-se în timp ce căsca.

— Aşadar, continuă Harry. L-ai luat?

— Ce să iau?

— Redhawkul. Revolverul.

— Ah, ăla. Da. Seria? Stai un pic, să-l aduc.

Wyller trase uşa după el, iar Harry îl văzu prin geam cum dispare pe hol. Apartamentele aveau toate acelaşi plan, prin urmare ştia că acolo se afla dormitorul. Silueta se întoarse spre uşa din spate, apoi se îndreptă în stânga, unde era livingul.

Harry împinse de uşă. Simţea un miros — parfum? Văzu că uşa de la dormitor era închisă. Asta făcuse Wyller: închisese uşa. Harry se uită automat după haine sau încălţări pe hol care să-i ofere nişte informaţii, însă nu era nimic acolo. Se uită la uşa dormitorului şi ascultă. După care făcu trei paşi lungi, neauzit, şi ajunse în living. Anders Wyller nu-l auzise, stătea în faţa măsuţei de cafea cu spatele la Harry şi scria ceva într-un carnet. Lângă carnet

era o farfurie cu o felie de pizza. Cu pepperoni. Și revolverul enorm cu patul lui roșu. Însă Harry nu vedea cătușele sau dinții de fier.

Într-un colț al livingului era o cușcă goală. De genul celor în care oamenii țin iepuri. Stai un pic totuși! Harry își aminti de ședința la care Skarre îl încolțise pe Wyller cu privire la scurgerea de informații către VG, când Wyller declarase că le spusese celor de la VG că are o pisică. Atunci unde era pisica? Și ții pisica în cușcă? Privirea lui Harry se mută la peretele îndepărtat, unde un corp de bibliotecă îngust conținea câteva manuale de la Academia de Poliție, inclusiv Metode de anchetă scris de Bjerknes și Hoff Johansen. Dar mai erau și câteva neincluse în programă, precum Omuciderea sexuală — Tipare și motive, de Ressler, Burgess și Douglas, o carte despre crime în serie la care el făcuse recent referire pentru că includea informații despre proaspăt înființata divizie ViCAP a FBI. Harry se uită și la celelalte rafturi. Văzu ceea ce păreau fotografii de familie, cu doi adulți și cu Anders Wyller pe când era băiețel. Alte câteva cărți se aflau pe raftul de dedesubt: Hematologia pe scurt de Atul B. Mehta și A. Victor Hoffbrand. Și Hematologie de bază de John D. Steffens. Un tânăr interesat de afecțiunile sângelui? De ce nu? Harry se dădu mai aproape și se uită cu mai multă atenție la fotografia de familie. Băiatul părea fericit. Părinții, mai puțin.

— De ce ai luat lucrurile lui Valentin? întrebă Harry, văzând cum spatele lui Wyller înțepenește. Nu ți-a cerut Katrine Bratt să o faci. Dovezile fizice nu sunt lucruri de luat acasă, chiar dacă a fost rezolvat cazul.

Wyller se răsuci cu totul și Harry văzu că ochii acestuia se repeziră în mod automat spre dreapta. În direcția dormitorului.

— Eu sunt detectiv în Serviciul de Investigații Criminale, iar tu ești lector la Academia de Poliție, Harry, practic vorbind, eu ar trebui să te întreb pe tine la ce-ți trebuie seria revolverului.

Harry se uită la Wyller și-și dădu seama că nu avea să obțină vreun răspuns.

— Seria n-a fost verificată niciodată ca să dăm de urma proprietarului inițial. Și e greu de crezut că ar fi putut fi Valentin Gjertsen, căci el nici măcar n-avea permis de portarmă, ca să folosesc un eufemism.

— E chiar atât de important?

— Tu nu crezi că este?

Wyller ridică din umerii goi.

— Din ce ştim până acum, revolverul n-a fost folosit niciodată ca să omoare pe cineva, nici măcar pe Marte Ruud, dat fiind că autopsia a arătat că era moartă înainte de-a fi împuşcată. Am primit datele balistice pentru revolver şi nu se potriveşte cu celelalte cazuri ale noastre din baza de date. Deci nu, nu cred că e important să se verifice seria, nu când avem o grămadă de treburi mult mai urgente.

— Înţeleg, zise Harry. Păi, poate că acest lector se poate face util aflând unde anume va duce această serie.

— Desigur, replică Wyller, rupând o pagină din carnet şi întinzându-i-o lui Harry.

— Mersi! zise Harry, uitându-se la sângele de pe umărul lui.

Wyller îl conduse până la uşă, iar când Harry se răsuci pe palier, văzu că Wyller acoperise uşa cu trupul lui, cum fac portarii cluburilor de noapte.

— Doar de curiozitate, adăugă Harry. Cuşca aia din living. Ce ţii în ea?

Wyller clipi de vreo două ori.

— Nimic.

Apoi închise uşa fără zgomot.

— L-ai găsit? întrebă Bjørn în timp ce demara.

— Da, răspunse Harry, rupând o pagină din propriul carnet. Şi iată şi seria revolverului. Ruger este o companie americană, poţi verifica la ATF?

— Doar nu crezi cu adevărat că pot da de urma revolverului?

— De ce nu?

— Pentru că americanii au reţineri în a înregistra proprietarii armelor de foc. Şi sunt peste 300 de milioane de arme de foc în SUA. Mai multe arme decât oameni, cu alte cuvinte.

— Înspăimântător!

— Ce e cu adevărat înspăimântător, continuă Bjørn, călcând şi mai mult pedala pentru un derapaj controlat, în timp ce virau în jos pe deal spre Pilestredet, e că până şi cei care nu sunt criminali şi spun că şi-au cumpărat armele pentru autoapărare, le folosesc pentru a trage în cine nu trebuie. A fost un articol în Los Angeles Times care spunea că în 2012 mai mulţi oameni au fost omorâţi în schimburi de focuri accidentale decât în legitimă apărare. Şi aproape de 40 de ori mai mulţi s-au împuşcat singuri. Iar asta înainte să te-apuci măcar să citeşti statisticile privind crimele.

— Tu citeşti Los Angeles Times?

— Păi, mai mult pentru că Robert Hilburn obişnuia să scrie acolo despre muzică. Tu ai citit biografia lui Johnny Cash scrisă de el?

— Neah. Hilburn… el e cel care a scris despre turneul Sex Pistols în SUA?

— Dap.

Se opriră la semafor în faţă la Blitz, odinioară cel mai important punct al punkului în Norvegia, unde când şi când mai vedeai câte-o creastă în stil mohican. Bjørn rânji spre Harry. Acum era fericit. Fericit pentru că se pregătea să devină tată, fericit că se închisese cazul vampiristului, fericit că-şi putea lăsa să derapeze maşina ce mirosea a anii 1970 şi discuta despre o muzică aproape la fel de veche.

— Ar fi grozav dacă mi-ai da un răspuns înainte de ora 12, Bjørn.

— Dacă nu mă înşel, ATF are sediul în Washington DC, unde e miezul nopţii.

— Au birou și la sediul Interpol din Haga, încearcă acolo.

— OK. Ai aflat de ce-a luat Wyller toate lucrurile alea?

Harry rămase uitându-se la semafor.

— Nu. Tu ai luat computerul lui Lenny Hell?

— E la Tord, ar trebui să ne aștepte în Boiler Room.

— OK.

Nerăbdător, Harry încerca să schimbe lumina semaforului cu forța privirii.

— Harry?

— Da?

— Ție ți-a trecut prin cap că Valentin își părăsise foarte repede apartamentul, chiar înainte să ajungă acolo Katrine și echipa Delta? De parcă îl avertizase cineva?

— Nu, minți Harry.

Semaforul se făcu verde.

În timp ce cafetiera bolborosea și gemea în spatele lor, Tord îi arăta și-i explica lui Harry:

— Aici sunt e-mailurile lui Lenny Hell către Valentin înainte de uciderea lui Elise, a Ewei și a lui Penelope.

E-mailurile erau scurte. Doar numele victimei, adresa și o dată. Data crimei. Și toate se terminau cu aceeași frază: Instrucțiuni și chei în locația stabilită. Instrucțiunile trebuie arse după ce-au fost citite.

— Nu spun prea multe, dar e suficient, zise Tord.

— Hmm.

— Poftim?

— De ce trebuiau să fie arse instrucţiunile?

— Nu e clar? În ele erau lucruri care îi puteau duce şi pe alţii la Lenny.

— Însă n-a şters e-mailurile. Pentru că ştia că experţii IT ca tine pot oricum reconstrui corespondenţa?

Tord clătină din cap.

— În zilele noastre nu mai e chiar aşa simplu. Nu dacă atât expeditorul, cât şi destinatarul şterg e-mailurile cum trebuie.

— Lenny trebuie să fi ştiut cum să şteargă e-mailuri cum trebuie. De ce n-a făcut-o?

Tord ridică din umerii săi laţi.

— Pentru că ştia că la momentul în care vom pune mâna pe computerul său, jocul se va fi terminat pentru el.

Harry încuviinţă.

— Poate că Lenny a ştiut de la început că într-o bună zi războiul dus de el din buncăr urmează să fie pierdut. Şi că atunci va fi timpul să-şi tragă un glonţ în cap.

— Poate.

Tord se uită la ceas.

— Mai e şi altceva?

— Ştii ce e stilometria?

— Da. Analiza variațiilor stilului de scris. S-au făcut o groază de cercetări în domeniul stilometriei de când cu scandalul Enron. Mai multe sute de mii de e-mailuri au fost făcute publice, astfel încât cercetătorii să vadă dacă pot identifica expeditorii. Au înregistrat o rată de precizie de 80–90%.

După ce Tord plecă, Harry apelă biroul reporterilor specializaţi în omucideri al VG.

— Harry Hole. Pot vorbi cu Mona Daa?

— De mult nu ne-am mai auzit, Harry.

Harry recunoscu vocea unuia dintre reporterii mai în vârstă.

— Ai fi putut da de ea, însă Mona a dispărut acum câteva zile.

— A dispărut?

— Am primit un mesaj care spunea că îşi ia câteva zile libere şi că avea să-şi închidă telefonul. O mişcare bună, probabil, căci fata aia a muncit din greu în ultimul an, însă redactorul-şef e supărat că nu l-a întrebat, ci doar a trimis un mesaj scurt şi pur şi simplu a dispărut. Copiii din ziua de azi, Harry. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mersi! răspunse Harry, apoi închise şi se uită la telefon înainte de a-l face să alunece înapoi în buzunar.

Până la 11:15, Bjørn Holm găsise deja numele celui care importase Rugerul Redhawk în Norvegia, un marinar din Farsund. Iar la 11:30, Harry vorbea cu fiica acestuia la telefon. Aceasta îşi amintea de Redhawk pentru că scăpase revolverul acela greu, de mai bine de un kilogram, pe unghia degetului mare al piciorului tatălui ei când era mică, însă nu ştia unde dispăruse.

— Tata s-a mutat la Oslo când s-a pensionat, ca să fie mai aproape de noi, copiii. Însă spre final s-a îmbolnăvit şi a început să facă nişte chestii mai ciudate. A început să dea multe din lucrurile sale, cum am descoperit după aceea, la dezbaterea succesiunii. Revolverul nu l-am mai văzut niciodată, deci

e posibil să-l fi dat.

— Dar nu știi cui?

— Nu.

— Ai spus că era bolnav. Presupun că asta i-a provocat moartea?

— Nu, a murit de pneumonie. Rapid și relativ lipsit de dureri, slavă Domnului!

— Înțeleg. Și care a fost cealaltă boală și cine i-a fost doctor?

— Păi, cam asta a fost, și-a dat seama că nu se simte foarte bine, însă tata s-a considerat mereu un marinar mare și puternic. Presupun că trăia cu impresia că-i jenant, așa că a ținut totul secret, atât ce era în neregulă cu el, cât și la ce doctor mergea. Abia la înmormântarea lui am aflat de la un vechi prieten căruia i se confesase.

— Dar crezi că prietenul acela știe cine a fost doctorul tatălui tău?

— Greu de crezut; tata a pomenit doar de boală, fără alte amănunte.

— Și ce boală a avut?

Harry își notă totul. Cuvânt cu cuvânt. Un termen grecesc mai degrabă izolat în multitudinea de termeni cu rezonanță latină din lumea medicinei.

— Mersi! adăugă el.

39. Joi noapte

— Sunt sigur, spuse Harry în întunericul din dormitor.

— Motivul? întrebă Rakel, făcându-se covrig lipită de el.

— Othello. Oleg a avut dreptate. În primul şi-n primul rând, nu e vorba de gelozie. Ci despre ambiție.

— Tot mai vorbești despre Othello? Ești sigur că nu vrei să închizi geamul, ar trebui să fie –15 grade la noapte.

— Nu.

— Nu ești sigur că ar trebui să închizi geamul, dar ești destul de sigur cine se află în spatele crimelor vampiristului?

— Da.

— Însă îți lipsește acel mărunt amănunt numit dovadă?

— Da.

Harry o trase mai aproape de el.

— De aceea am nevoie de o mărturisire.

— Atunci pune-o pe Katrine să-l cheme la interogatoriu.

— Cum spuneam, Bellman nu va lăsa pe nimeni să se atingă de caz.

— Și-atunci ce ai de gând să faci?

Harry continua să privească fix tavanul. Simţea căldura trupului ei. Era suficient? Trebuiau să închidă geamul?

— O să-l chestionez eu însumi. Fără ca el să știe ce se petrece.

— Lasă-mă să-ţi reamintesc, în calitate de avocat, că o mărturisire informală față de tine, unu la unu, n-are nicio valoare.

— Atunci va trebui să avem grijă să nu fiu singurul care o aude.

Ståle Aune se rostogoli în pat și luă telefonul. Văzu cine îl sună și răspunse.

— Da?

— Credeam că dormi, se auzi glasul răguşit al lui Harry.

— Și tot ai sunat?

— Trebuie să mă ajuți cu ceva.

— Tot tu, nu voi?

— Tot cu gândul la oameni. Îți mai amintești c-am discutat despre Zen și arta reparării motocicletei?

— Da.

— Am nevoie de o capcană a maimuței în timpul dezbaterii lui Hallstein.

— Pe bune? Tu, eu, Hallstein și mai cine?

Ståle Aune îl auzi pe Harry trăgând aer adânc în piept.

— Un doctor.

— Și ai reușit să legi această persoană de caz?

— Mai mult sau mai puţin.

Ståle îşi simţi ridicându-se firişoarele de păr de pe braţ.

— Adică?

— Adică am găsit nişte fire de păr în salonul lui Rakel, iar într-o criză de paranoia, le-am trimis la analiză. S-a dovedit că nu exista niciun motiv de suspiciune, proveneau de la doctorul ei. Însă apoi a reieşit că profilul ADN îl leagă de crimele vampiristului.

— Poftim?

— Şi că există o legătură între acest doctor şi un tânăr detectiv care s-a aflat printre noi în tot acest timp.

— Ce tot zici acolo? Ai dovada că acest doctor şi detectivul sunt implicaţi în crimele vampiristului?

— Nu, oftă Harry.

— Nu? Explică!

Când Ståle Aune închise, 20 de minute mai târziu, ascultă liniştea din casă. Calmul. Dormea toată lumea. Însă el ştia că urmează să nu mai aibă somn.

40. Vineri dimineață

Wenche Syvertsen se uita peste parcul Frogner, lucrând pe stepper. Una dintre prietenele ei o sfătuise să nu-l mai folosească, fiindcă face fundul mare. Evident că femeia nu pricepuse ideea: Wenche își dorea un posterior mai mare. Citise online că singurul rezultat al antrenamentului era că îți oferea un posterior mai musculos în locul unuia mai mare și mai bine format, iar soluțiile erau suplimentele de estrogen, să mănânci mai mult sau — cel mai simplu — implanturile. Însă Wenche o scosese din calcul pe ultima, principiul ei era să-și mențină corpul natural și niciodată — niciodată — să nu apeleze la cuțit. În afară de faptul că-și operase sânii, desigur, dar asta nu conta. Iar ea era o femeie cu principii. De aceea nu-i fusese niciodată infidelă lui herr Syvertsen, în pofida propunerilor pe care le tot primea, mai cu seamă în săli de fitness ca aceasta. Adesea de la bărbați mai tineri, care o confundau cu o cocotă ieșită la vânătoare. Însă Wenche preferase mereu bărbații mai maturi. Nu ca moșul ăsta jerpelit și plin de riduri de pe bicicleta de lângă ea, ci ca noul ei vecin. Harry Hole. Bărbați care-i erau inferiori din punct de vedere intelectual și-n materie de maturizare îi tăiau de fapt cheful, ea avea nevoie de bărbați care s-o stimuleze, s-o țină în priză spiritual și material. Atât de simplu era, n-avea niciun rost să se prefacă. Iar herr Syvertsen se descurcase de minune la acest capitol. Însă Harry era indisponibil, se părea. Și mai era și chestia asta a ei cu principiile. În plus, herr Syvertsen devenise nejustificat de gelos și amenințase să se pună în calea privilegiilor și stilului ei de viață în puținele ocazii în care aflase că îi fusese infidelă. Ceea ce firește că se întâmplase înainte ca ea să adere la principiul de-a nu fi infidelă.

— De ce o femeie superbă ca tine nu e căsătorită?

Cuvintele ieșiră scrâșnit, iar Wenche se întoarse cu fața spre moșul de pe bicicletă. Acesta îi zâmbi. Avea o față îngustă, cu riduri ca niște văi adânci, buze mari și lațe groase și slinoase. Era slab, însă cu umeri lați. Aducea puțin cu Mick Jagger. În afară de bandana roșie și mustața de camionagiu.

Wenche zâmbi şi-şi ridică degetul fără verighetă.

— Căsătorită. Dar mi-o scot când fac exerciţii.

— Păcat! zâmbi moşul. Pentru că eu nu sunt căsătorit şi ţi-aş fi putut oferi pe loc o propunere de l-logodnă.

Bărbatul îşi ridică mâna dreaptă. Wenche tresări. Crezu preţ de o clipă că are vedenii. Oare chiar văzuse o gaură mare în mâna lui?

— A venit Oleg Fauke, rosti un glas în interfon.

— Trimite-l la mine! răspunse John D. Steffens, împingându-şi scaunul de lângă birou şi uitându-se pe geamul clădirii laboratorului, departamentul de transfuzii.

Îl văzuse deja pe tânărul Fauke coborând dintr-o maşină japoneză micuţă, care rămânea în parcare cu motorul pornit. Alt tânăr stătea la volan, probabil cu căldura dată la maximum. Era un ger de crăpau pietrele, iar ziua era senină. Pentru mulţi, era un adevărat paradox că un cer lipsit de nori înseamnă căldură în iunie şi ger în ianuarie. Pentru că nu se sinchiseau să înţeleagă principiile fizicii, meteorologiei şi ale naturii lumii. Pe Steffens nu-l mai enerva că oamenii credeau că frigul e un lucru şi nu înţelegeau că era doar absenţa căldurii. Frigul era starea naturală, dominantă. Căldura era excepţia. Aşa cum crima şi cruzimea erau naturale şi logice, în timp ce mila era o anomalie, un rezultat al felului complicat în care instinctul de turmă promova supravieţuirea speciei. Pentru că mila se oprea acolo, între specii, iar cruzimea de nestăpânit a oamenilor faţă de alte specii îi ajuta să supravieţuiască. De pildă, creşterea oamenilor ca specie însemna că nu mai era vânată carnea, ci produsă. Cuvintele însele, producţia de carne, ideea în sine. Oamenii ţineau animale în cuşti, răpindu-le toate bucuriile şi plăcerile vieţii, însămânţându-le pentru a oferi involuntar lapte şi carne proaspătă mai tânără, răpindu-le progeniturile imediat ce erau fătate, în vreme ce mamele urlau de durere, apoi făcându-le iar să rămână gestante cât mai curând posibil. Oamenii se înfuriau dacă anumite specii erau mâncate: câinii, balenele, delfinii, pisicile. Însă mila, din raţiuni de neînţeles, se oprea acolo. Mult mai

inteligenţii porci puteau fi şi erau umiliţi şi mâncaţi, şi aşa procedam de atâta vreme, încât lumea nici măcar nu se mai gândea la câtă cruzime calculată era implicată în producţia modernă de hrană. Spălare pe creier!

Steffens se uită la uşa închisă, ştiind că în curând avea să se deschidă. Se întrebă dacă ei aveau să înţeleagă vreodată. Că moralitatea — pe care unii şi-o închipuiau dată de la Dumnezeu şi eternă — este maleabilă şi deprinsă, la fel ca ideile noastre despre frumuseţe, duşmani sau gusturile în materie de modă. Cam greu de crezut. Prin urmare, nu era deloc surprinzător că omenirea era incapabilă să înţeleagă şi să accepte proiecte de cercetare radicale ce mergeau contra ideilor adânc înrădăcinate. Incapabilă să înţeleagă că erau la fel de logice şi de necesare, pe cât erau de crude.

Se deschise uşa.

— Bună dimineaţa, Oleg! Haide, intră, ia loc!

— Mersi.

Tânărul se aşeză.

— Înainte de-a lua proba, îţi pot cere o favoare?

— O favoare?

Steffens îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi de cauciuc albe.

— Ştii că cercetarea mea ar putea să fie benefică pentru tine, pentru mama ta şi pentru viitoarea ta familie?

— Şi mai ştiu că această cercetare e mai importantă pentru tine decât e pentru mine o viaţă puţin mai lungă.

— Inteligente cuvinte pentru un tip atât de tânăr, zâmbi Steffens.

— Îţi cer în numele tatălui meu să-ţi rupi două ore din timp ca să participi şi să oferi o opinie profesională în timpul dezbaterii unui prieten. Harry ar aprecia foarte mult.

— O dezbatere? Cu siguranţă ar fi o onoare.

— Singura problemă este că…, zise Oleg, apoi îşi drese glasul, că începe acum sau foarte curând, şi va trebui să mergem imediat ce-mi vei lua proba de sânge.

— Acum?

Steffens îşi coborî privirea la agenda deschisă în faţa sa.

— Mă tem că am o şedinţă la care…

— El ar aprecia cu adevărat, insistă Oleg.

Steffens se uită la tânăr în timp ce-şi mângâia bărbia gânditor.

— Vrei să spui… sângele tău la schimb cu timpul meu?

— Ceva de genul, răspunse Oleg.

Steffens se lăsă pe spate în scaunul de birou şi-şi împreună mâinile, lipindu-le de gură.

— Spune-mi un lucru, Oleg: ce te face pe tine să ai o relaţie atât de apropiată cu Harry Hole? La urma urmei, nu e tatăl tău biologic.

— Tu să-mi spui.

— Răspunde-mi şi dă-mi sângele tău, iar eu voi merge cu tine la această dezbatere.

Oleg căzu pe gânduri.

— Aş spune că e onest. Că, în ciuda faptului că nu e tatăl meu şi că nu-i cel mai bun tată din lume sau nimic de genul ăsta, pot avea încredere în ce spune. Dar nu cred că ăsta e cel mai important lucru.

— Atunci, care e cel mai important lucru?

— Că urâm aceleaşi trupe.

— Că ce?

— Muzica. Nu ne place acelaşi gen de muzică, dar urâm aceleaşi genuri.

Oleg își scoase geaca groasă și-și suflecă mâneca.

— Gata?

41. Vineri după-amiază

Rakel ridică privirea spre Harry în vreme ce mergeau braţ la braţ prin Universitetsplassen în direcţia Domus Academica, una dintre cele trei clădiri ale Universităţii din Oslo. Îl convinsese să poarte pantofii eleganţi pe care i-i cumpărase de la Londra, cu toate că el spusese că alunecă prea tare pe vremea asta.

— Ar trebui să porţi mai des costum.

— Iar primăria ar trebui să dea mai des cu nisip, replică Harry, prefăcându-se că alunecă iar.

Ea râse şi-l strânse mai cu putere. Simţi dosarul galben şi tare pe care el îl împăturise şi-l vârâse în buzunarul interior.

— Aia nu-i maşina lui Bjørn Holm şi e parcată foarte ilegal?

Trecură pe lângă Volvo-ul Amazon negru parcat exact unde începeau scările.

— Autorizaţia poliţiei sub parbriz. Un caz clar de folosire abuzivă.

— Din pricina lui Katrine, zâmbi Rakel. Îşi face şi el griji că ea va cădea.

Se auzea zumzet de glasuri în sala din faţa Vechiului Amfiteatru, unde se ţinea dezbaterea. Rakel se uită după chipuri familiare. Erau mai ales colegi de breaslă şi membri ai familiei. Însă pe cineva recunoscu totuşi în celălalt capăt al încăperii: Truls Berntsen. Era clar că nu înţelesese că ţinuta potrivită pentru o dezbatere o reprezintă costumul. Rakel îşi croi drum pentru ea şi Harry până la Katrine şi Bjørn.

— Felicitări amândurora! spuse Rakel, îmbrăţişându-i.

— Mersi!

Katrine radia în timp ce-şi mângâia burta bombată.

— Când…?

— În iunie.

— Iunie, repetă Rakel, şi văzu cum Katrine zâmbeşte stingher.

Rakel se aplecă în faţă, îşi puse o mână pe braţul lui Katrine şi şopti:

— Nu te gândi la asta, va fi bine!

Katrine o privi şocată.

— Epidurala. O chestie genială. Scapi de orice durere, uite aşa! continuă Rakel.

Katrine clipi de două ori, apoi începu să râdă.

— Ştii, n-am mai participat niciodată la o dezbatere. Habar n-aveam că e atât de formală, până ce l-am văzut pe Bjørn punându-şi cea mai elegantă cravată-şnur. Ce se întâmplă, de fapt?

— Oh, în realitate e destul de simplu, răspunse Rakel. Intrăm în amfiteatru, ne aşezăm, apoi intră preşedintele juriului, candidatul şi oponentul său. Pesemne că Smith e destul de încordat, chiar dacă a trebuit să-şi susţină deja examenul oral în faţa lor ieri sau în această dimineaţă. Probabil că îşi face mai multe griji că Ståle Aune îl va stingheri, însă nu prea cred.

— Nu? întrebă Bjørn. Dar Aune nu crede în vampirism.

— Ståle crede în activitatea ştiinţifică serioasă, replică Rakel. Oponenţii ar trebui să fie critici şi să ajungă la miezul subiectului disertaţiei, însă trebuie să rămână în limitele subiectului şi ale premisei, nu să dea curs propriilor obsesii.

— Uau, chiar ţi-ai făcut temele! exclamă Katrine în timp ce Rakel trăgea

adânc aer în piept.

Rakel încuviinţă şi continuă:

— Fiecare adversar are la dispoziţie trei sferturi de oră, iar între ele sunt permise întrebări scurte din sală, interval cunoscut sub numele de ex auditorio, dar de obicei nu se întâmplă. După aceea urmează banchetul plătit de candidat, însă noi nu am fost invitaţi. Harry consideră că e mare păcat.

Katrine se întoarse spre Harry.

— E-adevărat?

Harry ridică din umeri.

— Cui nu-i place un pic de friptură cu sos şi să moţăie în timpul discursurilor de jumătate de oră ţinute de rudele cuiva pe care nici nu-l cunoşti prea bine?

Lumea începea să se agite în jurul lor, se văzură şi câteva blițuri.

— Următorul ministru al Justiției, anunţă Katrine.

Era ca şi cum se despărţeau apele în faţa lui Mikael şi a Ullei Bellman, în timp ce înaintau braţ la braţ. Zâmbeau amândoi, însă Rakel nu credea că Ulla zâmbeşte cu adevărat. Poate că nu era ea genul care zâmbeşte. Sau poate că Ulla Bellman fusese fata aia splendidă şi sfioasă care învăţase că un zâmbet exagerat nu atrage decât o nedorită atenţie şi că o faţadă mai rece îţi face viaţa mai uşoară. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Rakel nu se putea abţine să se întrebe cum avea să facă faţă mai departe situaţiei de-a fi soţia unui ministru.

Mikael Bellman se opri lângă ei, când un microfon îi apăru în faţă şi răsună puternic o întrebare.

— Ah, eu mă aflu aici doar ca să-l celebrez pe unul dintre cei care au pus umărul alături de noi în rezolvarea cazului vampiristului, răspunse el în engleză. Dr. Smith este cel cu care ar trebui să vorbiţi astăzi.

Însă Bellman făcu aşa cum i se ceruse şi adoptă imediat postura potrivită

pentru poze, în timp ce fotografii îşi strigau cerinţele.

— Presa internaţională, comentă Bjørn.

— Vampirismul e la modă, replică imediat Katrine, uitându-se la mulţime. Toţi reporterii care se ocupă de cazurile de crimă sunt aici.

— Cu excepţia Monei Daa, spuse Harry şi se uită în jur.

— Şi toată lumea din Boiler Room, adăugă Katrine, cu excepţia lui Anders Wyller. Aveţi idee unde e?

Ceilalţi clătinară din cap.

— M-a sunat de dimineaţă, continuă Katrine. M-a întrebat dacă putem sta de vorbă între patru ochi.

— Despre ce? întrebă Bjørn.

— Dumnezeu ştie. Ah, iată-l!

Anders Wyller se vedea în capătul opus al mulţimii. Părea surescitat şi era roşu la faţă în timp ce-şi dădea jos fularul. În clipa aceea se deschiseseră uşile amfiteatrului.

— Gata, trebuie să ne ocupăm locurile, anunţă Katrine, apoi se grăbi spre uşă. Faceţi loc, trece o femeie gravidă!

— Ce frumoasă e! şopti Rakel, strecurându-şi braţul pe sub al lui Harry şi lipindu-se de umărul lui. Mereu m-am întrebat dacă voi doi aţi avut vreodată ceva.

— Ceva?

— Ceva micuţ. Când încă nu eram împreună, de exemplu.

— Mă tem că nu, răspunse Harry morocănos.

— Te temi că nu? Adică?

— Adică uneori regret că nu profit mai mult de pe urma micilor noastre pauze.

— Harry, nu glumesc.

— Nici eu.

Hallstein Smith crăpă un pic uşa încăperii impozante şi se uită înăuntru, la candelabrul atârnat deasupra mulţimii ce umplea amfiteatrul. Erau oameni care stăteau şi pe culoare. Odinioară, această sală adăpostise legislativul Norvegiei, iar acum el — micul Hallstein — urma să stea pe podium şi să-şi apere cercetarea şi să fie recompensat cu titlul de doctor! Se uită la May, care stătea pe rândul din faţă, neliniştită, dar mândră ca o cloşcă. Se uită şi la colegii străini care veniseră, cu toate că-i avertizase că dezbaterea are loc în norvegiană; se uită la jurnalişti şi la Bellman, care stătea cu soţia lui pe rândul din faţă, exact în mijloc. La Harry, Bjørn şi Katrine, noii săi prieteni din poliţie, care jucaseră un rol atât de important în disertaţia sa despre vampirism, în care cazul lui Valentin Gjertsen devenise evident punctul central. Şi până şi imaginea lui Valentin se schimbase radical în lumina evenimentelor ultimelor zile, care nu făcuseră decât să-i întărească până la urmă concluziile despre personalitatea vampiristului. Pentru că firește că Hallstein subliniase faptul că vampiriştii acţionează în primul rând din instinct şi sunt conduşi de dorinţele şi impulsurile lor — aşa că revelaţia că Lenny Hell fusese creierul din spatele crimelor atent plănuite venise la momentul potrivit.

— Să începem! propuse preşedintele juriului, îndepărtându-şi un fir de praf de pe ţinuta academică.

Hallstein inspiră adânc şi se apropie. Publicul se ridică în picioare.

Smith şi cei doi adversari luară loc, în vreme ce preşedintele juriului începea să explice cum anume urma să se desfăşoare dezbaterea, după care îi lăsă cale liberă lui Hallstein.

Primul adversar, Ståle Aune, se aplecă în faţă şi-i ură noroc.

Hallstein urcă pe podium şi se uită la public. Simţi cum se aşterne tăcerea. Examenul oral din această dimineaţă mersese bine. Mai bine zis, fusese fantastic. Nu se putuse abţine să observe că membrii comitetului de examinare păruseră mulţumiţi şi chiar şi Ståle Aune încuviinţase laudativ la cele mai strălucite idei ale sale.

Acum urma să le ofere o variantă prescurtată a acelui examen, de maximum 20 de minute. Începu să vorbească, iar în curând căpătă acelaşi sentiment pe care-l avusese de dimineaţă şi se abătu de la scenariul din faţa sa. Gândurile i se transformau instantaneu în cuvinte şi se trezi că era ca şi cum se putea vedea din exterior, putea vedea publicul, expresiile de pe chipurile celor prezenţi, care se agăţau de fiecare cuvânt al său, cu toată atenţia îndreptată spre el, Hallstein Smith, profesor de vampirism. Evident că încă nu se inventase, dar el avea să schimbe acest aspect, iar astăzi era marcat începutul. Se apropia de concluzie:

— În timpul scurtului interval petrecut de mine în ancheta independentă condusă de Harry Hole, am reuşit să înţeleg multe lucruri. Unul dintre ele a fost că întrebarea centrală într-un caz de crimă este De ce? Dar asta nu te-ajută prea mult dacă nu poţi răspunde şi la Cum?

Hallstein se apropie de masa de lângă podium, pe care erau trei obiecte acoperite cu o pânză de fetru. Apucă de un capăt şi aşteptă. I se ierta un pic de teatru.

— Aşa, anunţă el, apoi dădu pânza la o parte.

Un icnet general străbătu mulţimea când văzură cu toţii revolverul enorm, cătuşele groteşti şi dinţii negri de fier.

Arătă spre revolver.

— O unealtă pentru a ameninţa şi supune.

Spre cătuşe.

— Una pentru a controla, a răpi puterea şi a închide.

Dinţii de fier.

— Şi una pentru a ajunge la sursă, a căpăta acces la sânge, a îndeplini ritualul.

Ridică privirea.

— Îţi mulţumesc, detectiv Anders Wyller, pentru că am putut împrumuta aceste obiecte care îmi puteau ilustra ideea. Pentru că avem aici mai mult decât repetarea de trei ori a întrebării Cum? Avem şi un De ce? Dar cum anume e un De ce?

Râsete cunoscătoare răzleţe.

— Pentru că toate uneltele sunt vechi. Inutil de vechi, s-ar putea spune. Vampiristul s-a străduit să obţină imitaţii după artefacte din epoci specifice. Iar acest lucru subliniază ce spun în disertaţia mea despre importanţa ritualului şi despre faptul că băutul sângelui poate conduce la o perioadă în care existau zei care trebuiau să fie veneraţi şi împăcaţi, iar ofranda era sângele.

Arătă către revolver:

— Acesta stabileşte o legătură cu America, în urmă cu 200 de ani, pe când triburile amerindiene beau sângele duşmanilor lor, crezând că astfel le absorbeau puterile.

Arătă apoi către cătuşe:

— Aceasta este o legătură cu Evul Mediu, când vrăjitoarele şi vrăjitorii trebuiau să fie prinşi, exorcizaţi şi arşi ritualic.

În final, arătă spre dinţi:

— Iar aceştia sunt o legătură cu lumea antică, atunci când sacrificiile şi vărsarea de sânge uman erau un mijloc obişnuit de a-i mulţumi pe zei. Aşa cum şi eu, prin răspunsurile de azi… — făcu semn spre scaun şi spre cei doi adversari — sper să-i mulţumesc pe aceşti zei.

Râsete ceva mai relaxate de această dată.

— Vă mulţumesc!

Aplauzele, din ce i se părea lui Hallstein Smith, erau tunătoare.

Ståle Aune se ridică, îşi potrivi papionul în picăţele, îşi împinse burdihanul înainte şi porni cu paşi apăsaţi spre podium.

— Dragă candidat, ţi-ai bazat lucrarea de doctorat pe studii de caz, iar ce mă întreb eu este cum ai putut să ajungi la concluzia la care ai ajuns, dat fiind că exemplul tău principal — Valentin Gjertsen — nu-ţi sprijinea concluzia. Asta până când n-a fost dezvăluit rolul lui Lenny Hell.

Hallstein Smith îşi drese vocea.

— În psihologie, există mai mult spaţiu pentru interpretare decât în majoritatea celorlalte ştiinţe şi, cum era firesc, a fost tentant să încadrez comportamentul lui Valentin Gjertsen în limitele tiparului vampiristului, pe care îl descrisesem deja. Însă, în calitate de cercetător, trebuie să fiu sincer. Până în urmă cu câteva zile, Valentin Gjertsen nu s-a potrivit perfect în teoria mea. Şi, cu toate că în psihologie harta şi terenul nu se suprapun niciodată perfect, trebuie să recunosc că tot eram frustrat. E greu să te bucuri de pe urma tragediei lui Lenny Hell. Însă tot a rezultat ceva: cazul său întăreşte încă o dată teoria acestei disertaţii şi, prin urmare, oferă o ilustrare şi mai clară a înţelegerii vampiristului. Să sperăm că va putea ajuta la prevenirea viitoarelor tragedii şi vampiristul va fi prins mai repede.

Hallstein îşi drese iar vocea.

— Trebuie să mulţumesc comitetului de examinare, care şi-a dedicat deja timp pentru studierea disertaţiei mele originale şi care mi-a îngăduit să introduc schimbările posibile datorită descoperirii rolului lui Hell în caz, astfel încât totul s-a potrivit perfect…

Când preşedintele juriului îi făcu semn primului adversar că i s-a terminat

timpul, Hallstein simțea că trecuseră doar cinci minute, nu 45. Fusese ca un vis!

Iar când președintele urcă pe podium ca să spună că acum urma un interval în care ex auditorio putea adresa întrebări, Hallstein abia aştepta să le arate această fantastică operă de artă care, cu tot grotescul ei, rămânea cea mai măreață și mai splendidă realizare dintre toate: mintea omului.

Hallstein se folosi de pauză pentru a se amesteca printre cei din sală, să stea de vorbă cu oamenii care nu erau invitaţi la banchetul de după. Îl văzu pe Harry Hole alături de o femeie brunetă și porni spre ei.

— Harry! începu el, strângându-i mâna polițistului, care era dură şi rece ca marmura. Aceasta trebuie să fie Rakel.

— Este, răspunse Harry.

Hallstein îi strânse şi ei mâna şi îl văzu pe Harry uitându-se la ceas, apoi la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, zise Harry. Și iată-l, în sfârşit!

Hallstein văzu două persoane intrând pe uşa din celălalt capăt al încăperii. Un tânăr înalt și brunet și un bărbat trecut de 50 de ani, cu păr blond și ochelari dreptunghiulari fără rame. Îl izbi faptul că tânărul semăna cu Rakel, însă la celălalt individ era totuşi ceva cunoscut.

— Unde l-am mai văzut pe tipul cu ochelari? se întrebă Hallstein.

— Nu știu. E hematolog, John D. Steffens.

— Și ce caută aici?

Hallstein îl văzu pe Harry cum trage adânc aer în piept.

— E aici pentru a pune capăt acestei povești. Doar că nu o știe încă.

Iar în acel moment președintele juriului sună dintr-un clopoțel și anunță cu un glas bubuitor că e timpul să se întoarcă în amfiteatru.

John D. Steffens își făcea loc printre cele două șiruri de scaune urmat îndeaproape de Oleg Fauke. Steffens aruncă o privire prin sală, încercând să-l localizeze pe Harry Hole. Și-și simți inima oprindu-se când îl zări pe tânărul blond de pe rândul din spate. În aceeași clipă Anders îl văzu și el, iar Steffens observă teama de pe chipul tânărului. Steffens se întoarse spre Oleg și-i spuse că uitase de o întâlnire și că trebuie să plece.

— Știu, răspunse Oleg, dar nu dădu niciun semn că ar vrea să se dea din drum.

Steffens băgă de seamă că băiatul era aproape la fel de înalt ca falsul său tată, Harry.

— Însă acum vei lăsa chestia asta să-și urmeze cursul firesc, Steffens.

Băiatul își lăsă ușor mâna pe umărul lui Steffens, însă medicul specialist simți că e împins în scaunul din spatele său. Se așeză și-și simți pulsul domolindu-se. Demnitate. Da, demnitate. Oleg Fauke știa. Ceea ce însemna că știa și Harry. Și nu-i oferise nicio șansă de scăpare. Iar după reacția lui Anders, era evident că nici el nu știuse nimic. Fuseseră păcăliți. Păcăliți să se afle amândoi aici. Acum ce urma?

Katrine Bratt se așeză între Harry și Bjørn exact când președintele juriului începu să vorbească pe podium:

— Candidatul a primit o întrebare ex auditorio. Harry Hole, te rog să începi!

Katrine se uită surprinsă la Harry.

— Mulțumesc!

Katrine vedea bine și surprinderea de pe chipurile celorlalți, unii dintre ei cu

zâmbetul pe buze, ca și cum se așteptau la vreo glumă. Până și Hallstein Smith părea amuzat când se întoarse pe podium.

— Felicitări! începu Harry. Ești foarte aproape să-ți îndeplinești țelul, iar eu trebuie să-ți mulțumesc pentru contribuția ta la rezolvarea cazului vampiristului.

— Eu ar trebui să îți mulțumesc, replică Smith cu o mică plecăciune.

— Da, poate, zise Harry. Desigur, am găsit persoana care trăgea sforile și-l dirija pe Valentin. Și, cum a subliniat Aune, toată disertația ta se bazează pe asta. Deci aici ai avut noroc.

— Am avut.

— Însă mai sunt vreo două lucruri la care ne-ar plăcea să primim răspunsuri.

— O să mă străduiesc, Harry.

— Îmi amintesc momentul în care am văzut înregistrarea cu Valentin intrând în hambarul tău. Știa exact unde merge, dar nu și despre cântarul din fața ușii. A intrat triumfător, fără să-și facă griji, convins că îl așteaptă teren solid sub picioare. Și aproape că și-a pierdut echilibrul. De ce se întâmplă asta?

— Unele lucruri le luăm ca atare, răspunse Smith. În psihologie, o numim raționalizare, ceea ce practic înseamnă că simplificăm lucrurile. Fără raționalizare, lumea ar fi de necontrolat, iar creierul nostru ar deveni supraîncărcat cu toate incertitudinile cărora trebuie să le facem față.

— Iar asta explică și de ce coborâm fără nicio grijă un șir de trepte spre pivniță, fără să ne gândim că ne-am putea lovi cu capul de o țeavă de apă.

— Exact.

— Însă, după ce am făcut-o o dată, ne amintim data următoare — cel puțin majoritatea o face. De aceea Katrine Bratt are grijă când pășește pe cântarul din hambarul tău, însă abia a doua oară. Deci niciun mister că am găsit sânge și piele aparținându-ne mie și ție pe țeava aceea de apă din pivnița lui Hell, însă nu și de la el. O fi învățat să se aplece la timp… din copilărie. Altminteri

i-am fi găsit ADN-ul, pentru că acesta poate fi găsit chiar şi după mulţi ani pe o suprafață ca a țevii de apă.

— Sunt sigur că-i corect, Harry.

— Voi reveni la asta, dar lasă-mă mai întâi să lămuresc un mister.

Katrine se îndreptă în scaun. Nu ştia ce se petrece, însă-l ştia pe Harry şi simțea vibrația acelui mârâit inaudibil, pe o frecvenţă joasă, din glasul lui.

— Când Valentin Gjertsen intră la tine în hambar la miezul nopții, el cântărește 74,7 kilograme, continuă Harry. Însă când pleacă, el cântărește 73,2 kilograme, potrivit camerei de supraveghere. Exact cu un kilogram şi jumătate mai puțin, precizează Harry, făcând un gest cu mâna. Explicația evidentă este, firește, că diferența de greutate este sângele pierdut la tine în birou.

Katrine auzi tusea discretă, dar nerăbdătoare a președintelui juriului.

— Însă mi-am dat seama de ceva, adăugă Harry. Uitaserăm de revolver! Cel pe care Valentin îl avusese la el şi care se afla tot în birou când el a plecat de-acolo. Un Ruger Redhawk cântărește în jur de 1,2 kilograme. Aşadar, pentru ca cifrele să se potrivească, Valentin nu pierduse decât 0,3 kilograme de sânge…

— Hole, interveni președintele juriului. Dacă ai totuşi o întrebare pentru candidatul de față…

— Mai întâi una pentru un expert în sânge, răspunse Harry, apoi se întoarse cu fața spre public. Medic specialist John Steffens, eşti hematolog şi s-a întâmplat să fii de serviciu când Penelope Rasch a fost adusă la spital…

John Steffens simți cum fruntea i se acoperă toată de sudoare când percepu toate privirile îndreptându-se spre el. La fel cum se uitaseră la el când era în boxa martorilor şi le explicase tuturor cum îi murise soția. Cum fusese înjunghiată şi cum efectiv sângerase până la moarte în brațele sale. Toate

acele priviri, la fel ca acum. Privirea lui Anders, acum, ca și atunci.

Înghiți în sec.

— Da, am fost.

— Iar atunci ai demonstrat că ai un ochi foarte bun la estimarea cantităților de sânge. Bazându-te pe imaginea de la locul faptei, ai apreciat cantitatea de sânge pe care o pierduse femeia la un litru și jumătate.

— Da.

Harry scoase o poză din buzunarul sacoului și-o ridică.

— Și, pornind de la această poză din biroul lui Hallstein Smith, pe care ți-a arătat-o unul dintre paramedici, ai apreciat cantitatea de sânge tot la un litru și jumătate. Cu alte cuvinte, un kilogram și jumătate. Corect?

Steffens înghiți în sec. Știa că Anders se uita la el din spate.

— Corect. Cu un decilitru sau doi în plus sau în minus.

— Ca să fim clari, e posibil să se ridice cineva de jos și să scape chiar dacă a pierdut un litru și jumătate de sânge?

— Diferă de la individ la individ, dar da, dacă persoana respectivă are fizicul și determinarea necesare.

— Ceea ce duce la întrebarea mea foarte simplă, continuă Harry.

Steffens simți o broboană de transpirație scurgându-i-se pe frunte.

Harry se întoarse iar cu fața spre podium.

— Cum vine asta, Smith?

* * *

Katrine icni. Tăcerea care se aşternu apoi semăna cu o greutate fizică în sală.

— Va trebui să sar peste ea, Harry, pentru că nu ştiu, răspunse Smith. Sper că asta nu înseamnă că îmi risc doctoratul, dar în apărarea mea aş vrea să subliniez că întrebarea nu se încadrează în subiectul disertaţiei mele.

Zâmbi, dar de această dată nu mai râse nimeni, apoi continuă:

— Însă se încadrează în parametrii unei anchete poliţieneşti, poate c-ar trebui să răspunzi tu însuţi la ea, Harry?

— Prea bine, replică Harry şi inspiră adânc.

Nu! se gândi Katrine, ţinându-şi respiraţia.

— Valentin Gjertsen nu avea revolverul când a ajuns acolo. Acesta era deja în biroul tău.

— Poftim?

Hohotul de râs al lui Smith răsună precum ţipătul unei păsări singuratice în amfiteatru.

— Cum Dumnezeu să fi ajuns acolo?

— L-ai pus tu, răspunse Harry.

— Eu? Eu n-am avut de-a face cu acel revolver.

— Era revolverul tău, Smith.

— Al meu? Eu n-am avut în viaţa mea un revolver, poţi foarte bine să verifici la Registrul armelor de foc.

— În care acest revolver este înregistrat pe numele unui marinar din Farsund. Pe care l-ai tratat pentru schizofrenie.

— Un marinar? Harry, ce tot zici acolo? Tu singur ai spus că Valentin te-a amenințat cu revolverul în barul ăla, când l-a ucis pe Mehmet Kalak.

— L-ai primit înapoi după aia.

Un val de agitație se răspândi printre cei din amfiteatru, urmat de un murmur și de scaune mișcate.

Președintele juriului se ridică, arătând ca un cocoș înfoiat când își desfăcu brațele acoperite de robă pentru a cere să se facă liniște.

— Scuză-mă, herr Hole, dar asta e o dezbatere! Dacă ai informații pentru poliție, ți-aș sugera să te adresezi autorităților competente, nu să le aduci în lumea academică.

— Domnule președinte, stimați adversari, replică Harry, oare nu este de o importanță fundamentală examinarea acestei teze de doctorat dacă se bazează pe o interpretare eronată a unui studiu de caz? Nu asta ar trebui lămurit într-o dezbatere?

— Herr Hole…, începu președintele cu glasul lui tunător.

— …are dreptate. Stimate președinte de juriu, ca membru al comitetului de examinare, sunt foarte interesat să ascult ce dorește herr Hole să-i spună candidatului, interveni Ståle Aune de pe rândul din față.

Președintele se uită la Aune, apoi la Harry și în final la Smith, înainte de-a se așeza la loc pe scaun.

— Aș dori să-l întreb pe candidat dacă l-a ținut pe Lenny Hell ostatic în propria casă și dacă el, nu Hell, l-a dirijat pe Valentin Gjertsen? zise Harry.

Un icnet aproape inaudibil străbătu amfiteatrul, urmat de o liniște atât de adâncă, încât părea să absoarbă tot aerul din sală.

Smith clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Harry, asta-i o glumă, nu-i așa? Ceva ce-ai pus la cale în Boiler Room ca să animi dezbaterea, iar acum…

— Îţi sugerez să răspunzi, Hallstein.

Poate că faptul că-i folosise numele mic îl făcu pe Smith să-şi dea seama că Harry vorbea serios. Katrine cel puţin crezu că vede cum bărbatul începea să-nţeleagă ceva acolo, pe podium.

— Harry, rosti el încet, până duminică, atunci când m-ai dus tu acolo, nu mai fusesem niciodată în casa lui Hell.

— Ba da, ai fost, îl contrazise Harry. Ai avut foarte multă grijă să ştergi dovezile din orice loc ar fi fost posibil să laşi amprente şi ADN. Dar ai uitat un loc. Ţeava de apă.

— Ţeava de apă? Harry, duminică ne-am lăsat cu toţii ADN-ul pe blestemata aia de ţeavă de apă!

— Nu şi tu.

— Ba da, şi eu. Întreabă-l pe Bjørn Holm, doar stă chiar lângă tine.

— Ce poate confirma Bjørn Holm e că ADN-ul tău a fost găsit pe ţeava de apă, nu că a ajuns acolo duminică. Pentru că duminică ai coborât în pivniţă când eu eram deja acolo. În liniştea aia, eu nu te-am auzit venind, îţi aminteşti? În linişte, pentru că tu nu te-ai lovit cu capul de ţeavă. Te-ai aplecat. Pentru că şi-a amintit creierul tău.

— Harry, zău aşa, chiar e de râs. Duminică m-am lovit şi eu cu capul de ţeavă, doar că n-ai auzit tu.

— Poate pentru că purtai ăsta, care a amortizat lovitura…

Harry scoase un fes de lână negru pe care îl ţinea în buzunar şi şi-l puse pe cap. În faţă avea o ţeastă, pe care Katrine citi numele St. Pauli.

— Dar cum poate cineva lăsa ADN, sub formă de piele, sânge sau păr, când poartă ăsta tras în jos peste frunte?

Hallstein clipea întruna.

— Candidatul nu răspunde, anunță Harry. Așa că lăsați-mă pe mine să răspund. Hallstein Smith a dat peste țeava aia de apă când a mers prima oară acolo, cu mult timp în urmă, înainte ca vampiristul să treacă la treabă.

În tăcerea care urmă, chicotitul lui Hallstein Smith era singurul sunet.

— Înainte de-a spune ceva, răspunse Smith, cred că ar trebui să-l gratulăm pe fostul detectiv Harry Hole cu o generoasă rundă de aplauze pentru această poveste plină de fantezie.

Smith începu să bată din palme, iar câțiva chiar i se alăturară înainte ca aplauzele să se stingă foarte rapid.

— Însă pentru ca aceasta să fie mai mult decât o poveste, e nevoie de același lucru ca într-o teză de doctorat, continuă Smith. Dovezi! Iar tu nu ai niciuna, Harry. Toată deducția ta se bazează pe două presupuneri extrem de dubioase. Că un cântar vechi dintr-un hambar arată exact greutatea cuiva care stă pe el doar o secundă, cântar care îți spun sigur că se mai și blochează. Și că am purtat un fes de lână care duminică n-ar fi putut lăsa ADN pe țeava de apă. Un fes pe care îți pot spune că l-am dat jos pe când coboram acele trepte, înainte să mă lovesc cu capul de țeavă, și pe care mi l-am pus apoi la loc, pentru că-n pivniță era mai frig. Faptul că acum n-am nicio cicatrice pe frunte e pentru că mă vindec rapid. Soția mea îți poate confirma și ea că aveam o urmă când m-am întors acasă.

Katrine văzu că femeia îmbrăcată cu o rochie cusută manual, în culori terne, se uita la soțul ei cu o expresie sumbră și chipul livid, ca și cum suferise un șoc în urma exploziei unei grenade.

— Nu-i așa, May?

Femeia tot închidea și deschidea gura. Apoi încuviință încet.

— Vezi, Harry?

Smith își înclină capul și se uită la Harry cu o expresie de milă plină de tristețe.

— Vezi ce uşor e să identificăm lacunele din teoria ta?

— Tot respectul pentru loialitatea soţiei tale, însă mă tem că probele ADN sunt de necontestat. Analiza făcută de Institutul Medico-Legal nu dovedeşte doar că materia organică se potriveşte cu profilul tău ADN, ci şi că e mai veche de două luni, deci ar fi fost imposibil să ajungă acolo duminică.

Katrine tresări puternic în scaun şi se uită la Bjørn, însă acesta clătină din cap aproape imperceptibil.

— Prin urmare, Smith, nu e doar o teorie că te-ai aflat în pivniţa lui Hell cândva toamna trecută. E un fapt. La fel cum tot un fapt e şi că aveai Rugerul în posesia ta şi că se afla în birou tău atunci când l-ai împuşcat pe neînarmatul Valentin Gjertsen. În plus, mai avem şi analiza stilometrică.

Katrine se uită la dosarul jerpelit pe care Harry îl scoase din buzunarul interior al sacoului.

— Un program de computer care compară formulările, structura frazei, stilul de adresare şi punctuaţia pentru a-l identifica pe autor. Stilometria a fost cea care a oferit un nou suflu dezbaterii privind care piese de teatru de Shakespeare au fost scrise într-adevăr de el. Rata de succes în identificarea autorului corect se situează undeva la 80–90%. Cu alte cuvinte, nu suficient de precisă ca să conteze ca dovadă. Însă rata de succes pentru eliminarea unui autor de pe listă, cum e cazul lui Shakespeare, este de 99,9%. Expertul nostru IT, Tord Gren, a folosit programul ca să compare e-mailurile trimise lui Valentin Gjertsen cu miile de e-mailuri trimise anterior de Lenny Hell altor persoane. Concluzia este… că nu Lenny Hell a scris instrucţiunile primite de Valentin Gjertsen prin e-mail.

Harry Hole îi întinse dosarul lui Katrine.

Smith se uită la Harry. Bretonul îi căzuse ceva mai devreme peste sprânceana acoperită de sudoare.

— Vom discuta mai amănunţit într-un interogatoriu la poliţie, continuă Harry. Însă asta e o dezbatere. Iar tu încă mai ai şansa de-a le oferi membrilor comisiei de examinare un motiv pentru a-i împiedica să-ţi refuze acordarea

titlului de doctor. Nu-i aşa, Aune?

Ståle Aune îşi drese glasul.

— Aşa este. În mod ideal, ştiinţa este oarbă faţă de morala vremurilor şi n-ar fi primul doctorat care să fie obţinut prin metode discutabile din punct de vedere moral sau chiar ilegal. Ceea ce noi, membrii comisiei de examinare, trebuie să aflăm înainte de-a accepta disertaţia este dacă a existat cu adevărat cineva care l-a ghidat pe Valentin. Dacă aşa au stat lucrurile, chiar nu văd cum ar putea această teză să fie acceptată de comitetul de examinare.

— Îţi mulţumesc! răspunse Harry. Deci ce zici, Smith? Ai vrea să explici comitetului de examinare aici şi acum, înainte să te arestăm?

Hallstein Smith se uită la Harry. Gâfâitul său era singurul lucru care se mai auzea, de parcă el era singurul din întreg amfiteatrul care încă mai respira. Un singur bliţ fulgeră scurt.

Un preşedinte de juriu livid se aplecă spre Ståle şi şuieră aproape neauzit:

— Doamne Dumnezeule Aune, ce se petrece aici?

— Ştii ce este o capcană a maimuţei? întrebă Ståle Aune, după care se lăsă pe spate în scaun şi-şi încrucişă braţele la piept.

Hallstein Smith smuci din cap, de parcă ar fi fost curentat brusc. Începu să râdă în timp ce-şi ridica braţele spre tavan.

— Ce am de pierdut, Harry?

Harry nu-i răspunse.

— Da, Valentin a fost ghidat. De mine. Firește că eu am scris acele e-mailuri. Însă lucrul cel mai important nu e cine s-a aflat în spatele lor, scopul ştiinţific este că Valentin a fost un vampirist adevărat, aşa cum o demonstrează

cercetarea mea, şi nimic din ce-ai spus tu nu îmi invalidează rezultatele. Iar dacă a trebuit să ajustez circumstanţele pentru a recrea condiţii de laborator nu înseamnă decât că am făcut ce-au făcut mereu cercetătorii. Nu-i aşa?

Îşi plimbă privirea peste cei din sală.

— Dar când tragem linie, nu eu aleg ce face el, ci el însuşi. Iar vieţile a şase oameni nu reprezintă un preţ nerezonabil pentru faptul că asta… — Smith bătu cu arătătorul în teza sa printată şi legată — poate salva pe viitor omenirea de la crimă şi suferinţă. Semnele şi profilurile sunt ilustrate aici. Valentin Gjertsen a fost cel care le-a băut sângele şi le-a omorât, nu eu. Eu doar i-am uşurat misiunea. Când, pentru prima dată, ai norocul de-a întâlni un vampirist adevărat, ai şi datoria de-a obţine totul de pe urma lui, doar nu poţi lăsa atitudinile moraliste mărginite să te împiedice. Trebuie să priveşti imaginea de ansamblu, să iei în considerare ce e mai bine pentru omenire. Întrebaţi-i pe Oppenheimer, pe Mao, întrebaţi miile de cobai cu cancer.

— Deci l-ai omorât pe Lenny Hell şi ai împuşcat-o pe Marte Ruud de dragul nostru? întrebă Harry.

— Da, da! Sacrificii pe altarul cercetării!

— La fel cum te sacrifici pe tine însuţi şi umanitatea din tine? Ca să aibă de câştigat omenirea?

— Exact, da!

— Deci ei n-au murit pentru ca tu, Hallstein Smith, să fii reabilitat? Pentru ca maimuţa să poată sta pe tron, iar numele să îi ajungă în cărţile de istorie? Pentru că asta te-a condus în tot acest timp, nu-i aşa?

— V-am arătat ce este un vampirist şi de ce e-n stare! Nu merit să mi se mulţumească pentru asta?

— Păi, replică Harry, în primul şi-n primul rând ai demonstrat de ce e-n stare un om umilit.

Hallstein Smith smuci iar din cap. Deschise gura şi o închise. Însă nu ieşi

nimic.

— Am auzit destul! interveni preşedintele juriului în timp ce se ridica. Această dezbatere se încheie aici. Şi aş vrea ca poliţiştii prezenţi aici să îl aresteze…?

Hallstein Smith se mişcă surprinzător de rapid. Din doi paşi repezi, ajunse la masă şi înhăţă revolverul, după care făcu un pas lung spre public şi aţinti revolverul spre fruntea celei mai apropiate persoane.

— Ridică-te! mârâi el. Iar voi, restul, rămâneţi pe locurile voastre!

Katrine văzu o femeie blondă ridicându-se. Smith o răsuci în aşa fel încât ea să stea pe post de scut în faţa lui. Era Ulla Bellman. Avea gura deschisă şi se uita disperată la un bărbat aflat pe rândul din faţă. Katrine nu vedea decât ceafa lui Mikael Bellman şi habar n-avea ce expresie afişa acesta, ci doar că rămăsese acolo ca trăsnit. Se auzea un fel de vaiet slab. Venea dinspre May Smith, care stătea aplecată uşor într-o parte.

— Dă-i drumul!

Katrine se întoarse spre vocea mârâită. Era Truls Berntsen. Acesta se ridicase de pe scaunul din rândul din spate şi cobora scările.

— Berntsen, opreşte-te! strigă Smith. Sau vă împuşc, întâi pe ea, apoi pe tine!

Însă Truls Berntsen nu se opri. Văzut dintr-o parte, falca îi părea şi mai masivă decât de obicei, însă noii săi muşchi erau vizibili pe sub puloverul gros. Bărbatul ajunse în faţă, apoi se răsuci şi porni paralel cu primul rând, direct către Smith şi Ulla Bellman.

— Încă un pas…

— Împuşcă-mă pe mine primul, Smith, altfel n-o să mai ai timp!

— Cum doreşti.

Berntsen pufni.

— Tu, civil nenorocit, n-ai…

Katrine simţi o presiune subită în urechi, ca şi cum se afla într-un avion care pierdea rapid altitudine. Îi luă o secundă să înţeleagă că era detunătura revolverului greu.

Truls Berntsen se oprise şi stătea acolo, clătinându-se. Avea gura deschisă şi ochii măriţi. Katrine îi văzu gaura din pulover şi aşteptă să curgă sânge. Şi veni şi sângele. Era ca şi cum Truls făcea un ultim efort să stea drept în timp ce o privea pe Ulla Bellman. După care se prăbuşi pe spate.

Undeva în sală ţipă o femeie.

— Nicio mişcare! răcni Smith, păşind înapoi spre ieşire cu Ulla Bellman în faţa sa. Dacă văd o singură mişcare, o împuşc.

Evident că era o cacealma. Şi nu avea să-şi asume nimeni riscul, în caz că nu era.

— Cheile de la Amazon, şopti Harry, rămas tot în picioare.

Întinse o mână spre Bjørn, căruia îi luă un moment să reacţioneze înainte de a-i pune cheile în mână.

— Hallstein! strigă Harry, după care porni prin faţa primului rând. Maşina ta este parcată în parcarea pentru vizitatori a universităţii, iar în clipa asta este cercetată de către criminalişti. Am cheile unei maşini parcate chiar în faţa clădirii, iar eu sunt un ostatic mai potrivit pentru tine.

— Pentru că? replică Smith, care continua să se retragă.

— Pentru că voi rămâne liniştit şi pentru că ai conştiinţă.

Smith se opri şi se uită gânditor la Harry câteva secunde.

— Du-te acolo şi pune-ţi cătuşele! ceru el, arătând din cap către masă.

Harry ieşi din primul rând de scaune, trecu pe lângă Truls, care zăcea nemişcat, şi se opri la masă, cu spatele la Smith şi la restul sălii.

— Vreau să te văd! țipă Smith.

Harry se întoarse spre el și-și ținu mâinile în așa fel încât să se vadă că sunt prinse în cătușele-imitație cu lanțul între ele.

— Vino încoace!

Harry se îndreptă spre el.

— O clipă!

Katrine îl văzu pe Smith folosindu-și mâna liberă pentru a-l înhăța pe Harry de umăr, după care îl întoarse și-l conduse pe ușă afară, pe care o lăsă puțin crăpată.

Ulla Bellman se uită la ușă înainte de-a se întoarce spre soțul ei. Katrine îl văzu pe Bellman chemând-o. Iar Ulla începu să meargă în direcția lui. Cu pași scurți, nesiguri, ca și cum călca pe gheață. Dar când ajunse la Truls Berntsen, căzu în genunchi. Își sprijini fruntea de puloverul lui însângerat. Iar în liniștea așternută în amfiteatru, unicul suspin scos de Ulla răsună mai puternic decât detunătura revolverului de mai devreme.

Harry simțea țeava revolverului lipită de spate în timp ce mergea în fața lui Smith. La naiba, la naiba! Plănuise totul în detaliu încă de ieri, trecând în revistă diferite scenarii, însă la asta chiar nu se gândise.

Harry împinse ușa, iar aerul rece de martie îl izbi în față. Universitetsplassen era pustie, scăldată în lumina soarelui iernatic. Vopseaua neagră a Volvo-ului Amazon al lui Bjørn scânteia în lumină.

— Mergi!

Harry coborî treptele spre spațiul deschis. Când făcu al doilea pas, piciorul îi dispăru de sub el și căzu într-o parte, fără să mai fie în stare să-și amortizeze căderea. Durerea îl fulgeră pe braț în sus și-n umăr când acesta lovi pământul înghețat.

— Sus! șuieră Smith, prinzând lanțul cătușelor și săltându-l în picioare.

Harry se folosi de impulsul dat de Smith, conștient că exista o probabilitate foarte mică să obțină o șansă mai bună. Își împinse capul înainte de îndată ce ajunse în picioare și-l lovi în față pe Smith, care se împletici, făcu doi pași înapoi și se prăbuși. Harry se apropie imediat de el, dar Smith zăcea pe spate strângând cu ambele mâini revolverul ațintit spre Harry.

— Haide, Harry! Sunt obișnuit cu asta, doar la școală sfârșeam în fiecare pauză pe jos. Așa că haide!

Harry se uita în jos la țeava revolverului. Îl lovise pe Smith în nas, iar o frântură de os alb era vizibilă prin pielea crăpată. Un firicel de sânge se scurgea pe o parte a nării.

— Știu la ce te gândești, Harry, râse Smith. N-a putut să-l omoare pe Valentin de la doi metri și jumătate depărtare. Atunci, dă-i bătaie! Sau descuie mașina!

Creierul lui Harry făcu socotelile necesare. Apoi se răsuci, descuie încet portiera șoferului și-l auzi pe Smith cum se ridică. Harry se urcă în vehicul și nu se grăbi să bage cheia în contact.

— Conduc eu, zise Smith. Mișcă-te!

Harry făcu așa cum i se ceruse, mișcându-se încet și stângaci peste maneta de viteze către locul pasagerului.

— Trece-ți picioarele peste cătușe!

Harry se uită la el.

— Nu vreau să mă trezesc cu lanțul pe după gât în timp ce conduc, adăugă Smith și ridică revolverul. Ghinionul tău dacă ai sărit peste cursurile de yoga. Și văd că-ncerci să ne întârzii. Ai cinci secunde, începând de acum. Patru…

Harry se lăsă pe spate pe cât de mult îi permitea scaunul rigid, își ținu cătușele prinse cu lanț în față și-și îndoi genunchii.

— Trei, doi…

Cu mare greutate, Harry izbuti să-şi treacă pantofii eleganţi pe sub lanţul cătuşelor.

Smith se urcă şi el şi se aplecă peste Harry. Trase centura de siguranţă de modă veche peste pieptul şi talia lui, apoi o prinse şi o strânse smucind-o, astfel încât Harry era practic legat de scaun. Pipăi şi găsi mobilul lui Harry în buzunarul sacoului, apoi îşi prinse propria centură şi răsuci cheia. Ambală motorul şi se chinui un pic cu maneta de viteze. Eliberă pedala de marşarier şi dădu cu spatele într-un semicerc. Coborî geamul şi aruncă telefonul lui Harry, apoi şi pe-al său.

Ieşiră pe Karl Johans gate şi făcură dreapta, aşa încât Palatul le umplea acum câmpul vizual. Verde la semafor. Virară la stânga, în sensul giratoriu, alt semafor verde, apoi pe lângă Sala de Concerte. Aker Brygge. Traficul era lejer. Mult prea lejer, se gândi Harry. Cu cât Smith se îndepărta mai mult înainte ca Bratt să alerteze maşinile de patrulă şi elicopterul poliţiei, cu atât mai mare urma să fie zona de acoperit şi trebuiau să instaleze mai multe bariere.

Smith se uită spre fiord.

— Rareori Oslo arată mai frumos, nu-i aşa?

Vocea îi era uşor nazală, însoţită de un fluierat slab. Probabil că avea nasul rupt.

— Un însoţitor de drum tăcut, adăugă Smith. Păi, ai vorbit suficient azi.

Harry se uita la autostrada din faţa lor. Katrine nu le putea folosi telefoanele mobile ca să-i urmărească, dar, cât Smith continua să folosească drumurile principale, încă mai exista speranţa că aveau să fie găsiţi rapid. Dintr-un elicopter, o maşină cu dungi de curse pe plafon şi portbagaj era uşor de deosebit printre celelalte.

— A venit la mine spunând că-l cheamă Alexander Dreyer şi dorea să discute despre Pink Floyd şi vocile pe care le tot auzea, începu Smith, clătinând din

cap. Dar, după cum ai observat, mă pricep să citesc oamenii, așa că mi-am dat curând seama că individul ăsta nu era cineva obișnuit, ci un tip de psihopat extrem de rar. Așa că am folosit ce mi-a spus despre preferințele sale sexuale pentru a mă consulta cu colegii experți în chestiuni de moralitate și, în cele din urmă, mi-am dat seama cu ce am de-a face. Și care era dilema lui. Aceea că era disperat să-și urmeze instinctul de vânătoare, însă acea unică greșeală, acea suspiciune vagă, acel neînsemnat și stupid detaliu l-ar fi putut da de gol și ar fi pus poliția pe urmele lui. Harry, mă urmărești?

Smith îi aruncă o privire scurtă.

— Că, dacă urma să vâneze iar, trebuia să o facă știind că e în siguranță deplină. Era perfect, un om fără opțiuni, era doar o chestiune de a-i pune o lesă și a-i deschide cușca, iar el avea să mănânce — și să bea — tot ce i se oferea. Dar nu mă puteam prezenta eu drept persoana care să-i ofere toate astea, trebuia să fie un maestru păpușar fictiv, un paratrăsnet către care urma să ducă pista, în cazul în care Valentin avea să fie prins și să mărturisească. Cineva care să fie descoperit la un moment dat, indiferent de situație, ca să arate că terenul se potrivește cu harta și care să confirme teoria disertației mele pe tema vampiristului copilăros de impulsiv și de haotic. Iar Lenny Hell era sihastrul ce trăia într-o casă izolată și nu avea niciodată musafiri. Însă într-o bună zi a primit o vizită-surpriză din partea psihologului său. Un psiholog care purta pe cap ceva ce îl făcea să semene a șoim-găină și un revolver roșu enorm în mână. Cra, cra, cra!

Smith izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-i vezi fața lui Lenny când și-a dat seama că e sclavul meu! Mai întâi l-am pus să ducă dosarele pacienților mei în biroul lui. Apoi am găsit o cușcă pe care familia lui o folosea la transportarea porcilor și am cărat-o jos în pivniță. Pesemne că atunci m-am lovit cu capul de blestemata aia de țeavă de apă. Am pus o saltea înăuntru pentru Lenny înainte să-l leg cu cătușele. Și acolo a rămas. Practic, nu mai aveam ce face cu Lenny după ce-am extras de la el amănuntele despre toate femeile pe care le hărțuise și am obținut dubluri după cheile apartamentelor lor și parola ca să-i pot trimite e-mailuri lui Valentin de pe computerul lui Lenny. Dar tot mai trebuia să aștept înainte să-i înscenez sinuciderea. Dacă Valentin era prins sau omorât și poliția avea să ajungă prea curând la Lenny, trebuia să am grijă să-mi fabric

un alibi beton pentru prima crimă. Însă normal că știam că-i vor verifica alibiul, având în vedere că luase legătura cu Elise Hermansen prin telefon. Așa că l-am dus pe Lenny la pizzeria locală când i-am dat instrucțiuni lui Valentin să o ucidă pe Elise și am avut grijă să-l vadă lumea. De fapt, eram atât de concentrat să țin pistolul ăla de asomat lipit de Lenny pe sub masă, încât nici n-am băgat de seamă că în blatul de pizza erau și nuci, decât atunci când era prea târziu.

Smith râse iar.

— Drept urmare, Lenny a trebuit să petreacă o groază de timp singur în cușca aia. Mi-a venit să râd când ați găsit sperma lui Lenny pe saltea și ați tras concluzia că o abuzase pe Marte Ruud acolo.

Trecură de Bygdøy. Apoi de Snarøya. Harry număra automat secundele. Zece minute de când plecaseră din Universitetsplassen. Își ridică privirea spre cerul albastru, senin.

— Marte Ruud n-a fost abuzată deloc. Am împușcat-o imediat ce-am adus-o din pădure și am dus-o în pivniță. Valentin își făcuse de cap cu ea, așa c-a fost un act de îndurare să îi fac felul.

Smith se întoarse spre el.

— Harry, sper că apreciezi asta. Crezi că vorbesc prea mult?

Se apropiau de Høvikodden. Fiordul Oslo le apăru iar în dreapta. Harry făcu un calcul. Poliția ar fi avut timp să instaleze o barieră la Asker, unde puteau ajunge în zece minute.

— Harry, îți poți imagina ce cadou a fost pentru mine când mi-ai cerut să mă alătur anchetei? Am fost atât de surprins, încât inițial am refuzat. Înainte de a-mi da seama că, dacă stăteam acolo și aveam acces la toate informațiile, îl puteam avertiza pe Valentin când vă apropiați suficient de mult ca să nu mai continue. Vampiristul meu avea să-i umbrească pe Kürten, Haigh și Chase și să devină cel mai măreț dintre toți. Însă tot n-am știut că acel hamam era sub supraveghere până ce nu m-am trezit în această mașină pe drum într-acolo. Și începeam și să pierd controlul asupra lui Valentin — l-a omorât pe barman și

a răpit-o pe Marte Ruud. Din fericire, am aflat la timp că Alexander Dreyer fusese identificat la acel bancomat pentru a-l avertiza să iasă din apartament. În acel moment, Valentin îşi dăduse deja seama că eu, fostul lui psiholog, eram cel care trăgea sforile, dar ce dacă? Identitatea persoanei care era cu el în aceeaşi barcă nu mai avea nicio importanţă. Dar ştiam că laţul începuse să se strângă. Sosise vremea marelui final pe care-l plănuiam de ceva vreme. Îl făcusem să plece din apartament şi să se cazeze la hotelul Plaza, dar evident că nu era un loc în care să poată sta mult, însă am putut măcar să-i trimit un plic cu dubluri ale cheilor de la hambar şi de la birou şi instrucţiuni să se ascundă până la miezul nopţii, când toată lumea se culcase deja. Cum era şi firesc, nu puteam elimina posibilitatea că începuse să bănuiască ceva, dar ce alternativă avea după ce-i fusese divulgată acoperirea? Pur şi simplu trebuia să înţeleagă că nu eram demn de încredere. Şi trebuie să-mi recunoşti meritul pentru cum am înscenat totul, Harry. Să vă sun pe tine şi pe Katrine ca să am martori la telefon, precum şi camera de supraveghere. Da, normal că ar fi putut să pară o lichidare cu sânge rece după ce născocisem povestea unui cercetător eroic ce-l supărase pe criminalul în serie cu declaraţiile lui publice, după care îl omorâse în legitimă apărare. Da, accept că asta a însemnat că la o dezbatere perfect obişnuită a participat presă şi din alte ţări şi că 14 companii au cumpărat drepturile de a-mi publica teza. Dar în final totul se rezumă la cercetare şi învăţare. Adică progres, Harry. Şi poate că drumul spre iad este pavat cu intenţii bune, dar totodată e şi drumul către un viitor luminos şi mai uman.

Oleg răsuci cheia în contact.

— Secţia Urgenţe de la Ullevål! Calc-o şi porneşte sirenele! răcni tânărul detectiv blond de pe bancheta din spate, unde-i ţinea în poală capul lui Truls Berntsen. Erau amândoi plini de sângele poliţistului.

Oleg se pregătea să ridice piciorul de pe ambreiaj când portiera din spate fu smucită.

— Nu! strigă furios detectivul.

— Mişcă-te, Anders!

Era Steffens, care-l împinse mai încolo, silindu-l pe tânărul detectiv să se mute în partea cealaltă.

— Ține-i picioarele în sus! lătră Steffens, ținându-i el acum capul lui Berntsen. Ca să primească…

— Sânge la inimă și la creier, completă Anders.

Oleg ridică piciorul de pe ambreiaj și ieșiră din parcare, intrând pe șosea între un tramvai zdrăngănitor și un taxi furios.

— Cum arată?

— Vezi și singur! mârâi Anders. Inconștient, puls slab, dar respiră. Glonțul l-a lovit în hemitoracele drept.

— Nu-i o problemă, replică Steffens. Problema cea mare e în spate. Ajută-mă să-l întorc!

Oleg aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Îi văzu cum îl întorc pe Truls Berntsen pe o parte și cum îi rup puloverul și cămașa. Se concentră înapoi la drum, folosindu-se de claxon pentru a depăși un camion și accelerând apoi după ce trecu pe roșu printr-o intersecție.

— Oh, futu-i! gemu Anders.

— Da, e o gaură mare, zise Steffens. Probabil glonțul i-a spulberat o parte din coastă. Va pierde tot sângele până să ajungem noi la Ullevål dacă nu…

— Dacă nu…

Oleg îl auzi pe Steffens inspirând adânc.

— Dacă nu mă descurc mai bine decât am făcut-o cu mama ta. Folosește-ți dosul palmelor pentru a apăsa de o parte și de alta a rănii — așa — și apasă-le laolaltă. Doar închide rana pe cât de bine poți, nu există altă posibilitate.

— Îmi tot alunecă mâinile.

— Rupe-ți o bucată din cămașă și folosește-o ca să obții mai multă aderență.

Oleg îl auzea pe Anders respirând greoi. Aruncă iar o privire în retrovizoare. Văzu că Steffens își apăsa un deget pe pieptul lui Berntsen în vreme ce bătea ușor cu altul.

— Încerc să ascult rezonanța, dar e prea puțin spațiu ca să-mi pot pune urechea lângă, spuse Steffens. Poți să…?

Anders se aplecă în față fără să-și desprindă mâinile de pe rană. Își lipi urechea de pieptul lui Berntsen.

— Foarte înăbuşit, anunţă el. Nu trage aer deloc. Crezi că…

— Da, mă tem că e un hemotorax, completă tatăl său. Cavitatea pleurală se umple cu sânge, iar plămânii îi vor ceda în curând. Oleg…

— Te aud, răspunse Oleg, călcând pedala.

Katrine stătea în mijlocul Universitetsplassen cu telefonul la ureche, uitându-se la cerul senin, complet lipsit de nori. Încă nu era vizibil, însă rechiziționase elicopterul poliției de pe aeroportul Gardemoen, cu ordin de-a scana autostrada E6 în vreme ce se apropia de Oslo dinspre nord.

— Nu, nu avem niciun telefon mobil pe care să-l putem urmări! strigă ea ca să se facă auzită peste zgomotul sirenelor ce se apropiau din diverse părți ale orașului. Nimic înregistrat la stațiile de taxare. Instalăm bariere pe E6 și pe E18 la sud. Vă anunț de îndată ce primim ceva.

— OK, așteptăm, răspunse Falkeid la celălalt capăt.

Katrine încheie apelul, dar primi imediat altul.

— Poliția din Asker, pe E18, anunță glasul. Am oprit aici un camion cu remorcă și l-am întors de-a curmezișul drumului după breteaua de ieșire spre Asker și deviem traficul pe acolo și înapoi pe autostradă după sensul giratoriu. Un Amazon model 1970 cu dungi de raliu?

— Da.

— Deci avem de-a face cu cea mai nepotrivită maşină pentru evadări?

— Să sperăm că da. Ţine-mă la curent!

Bjørn se apropie în fugă.

— Oleg şi doctorul îl duc pe Berntsen cu maşina la Ullevål, rosti el gâfâind. Wyller s-a dus cu ei.

— Care crezi că-i sunt şansele?

— Nu sunt expert decât în cadavre.

— Bine, Berntsen arăta ca unul?

Bjørn ridică din umeri.

— Continua să sângereze, dar măcar asta înseamnă că încă nu era golit de tot.

— Şi Rakel?

— A rămas în amfiteatru cu soţia lui Bellman, care este extrem de afectată. Bellman însuşi a trebuit să se grăbească să conducă operaţiunea de undeva de unde să aibă o perspectivă asupra situaţiei; asta a spus el.

— Perspectivă? pufni Katrine. Singurul loc din care ai o perspectivă e aici!

— Ştiu, dar ia-o mai uşor, scumpo, doar nu vrem să-l stresăm pe bebe, nu-i aşa?

— La dracu', Bjørn!

Strânse tare telefonul în mână.

— De ce n-ai putut să-mi spui şi mie ce punea Harry la cale?

— Pentru că n-am ştiut.

— N-ai ştiut? Trebuie să fi ştiut ceva dacă i-a adus pe criminalişti să examineze maşina lui Smith.

— Nu i-a adus, a fost o cacealma. Aşa cum a fost şi partea cu datarea ADN-ului descoperit pe ţeava de apă.

— Poftim?

— Institutul Medico-Legal nu poate stabili cât de vechi este ADN-ul. Ce-a spus Harry, că ei au descoperit că ADN-ul lui Smith era mai vechi de două luni, e o minciună sfruntată.

Katrine se uită la Bjørn. Băgă mâna în geantă şi scoase dosarul galben pe care i-l dăduse Harry. Îl deschise. Trei coli A4. Toate goale.

— O cacealma, repetă Bjørn. Pentru ca stilometria să reuşească să dezvăluie ceva cu un anumit grad de acurateţe, textul trebuie să aibă cel puţin cinci mii de caractere. Acele e-mailuri scurte trimise lui Valentin nu dezvăluie absolut nimic despre identitatea autorului.

— Harry n-a avut nimic, şopti Katrine.

— Absolut nimic, la naiba! replică Bjørn. Nu dorea decât să obţină o mărturisire.

— Dracu’ să-l ia!

Katrine îşi lipi telefonul de frunte, fără să fie sigură dacă voia s-o încălzească sau s-o răcorească.

— Şi-atunci, de ce n-a zis nimic? Hristoase, ar fi putut obţine ajutorul unor poliţişti înarmaţi afară.

— Pentru că nu putea spune nimic.

Răspunsul veni de la Ståle Aune, care se apropiase şi se oprise lângă ei.

— De ce nu?

— Simplu, răspunse Ståle. Dacă ar fi informat pe cineva din poliție despre ce plănuia, iar poliția n-ar fi intervenit deja, atunci, de facto, ce s-a întâmplat în amfiteatru ar fi fost un interogatoriu al poliției. Un interogatoriu al poliției mult ieșit din cadrul legal, în care persoana chestionată nu era informată cu privire la drepturile sale și-n care cel care punea întrebările ar fi mințit intenționat ca să inducă în eroare. Și atunci nimic din ce-ar fi spus Smith astăzi n-ar fi putut fi folosit la tribunal. Însă în felul ăsta…

Katrine Bratt clipi, apoi încuviință încet.

— În felul ăsta, Harry Hole, lector și cetățean privat, a luat parte la o dezbatere în care Smith a vorbit de bunăvoie și nesilit de nimeni în prezența martorilor. Ståle, tu ai știut?

Acesta încuviință.

— Harry m-a sunat ieri. Mi-a dezvăluit toate indiciile care-l indicau pe Hallstein Smith. Însă n-avea nicio dovadă. Așa că mi-a explicat planul său de-a folosi dezbaterea pentru a construi o capcană a maimuței cu ajutorul meu. Și folosindu-l pe doctorul Steffens ca martor expert.

— Și ce i-au răspuns?

— I-am spus că Hallstein Smith, Maimuța, căzuse deja o dată în genul ăsta de capcană și că era greu de crezut că avea să repete isprava.

— Dar?

— Dar Harry mi-a întors propriile cuvinte împotriva mea, cu Teza lui Aune.

— Ființele umane sunt cunoscute pentru asta, răspunse Bjørn în locul lui. Fac aceleași greșeli din nou și din nou.

— Exact, aprobă din cap Ståle. Și se pare că Smith îi spusese lui Harry în liftul de la sediul poliției că mai degrabă ar avea un doctorat decât o viață lungă.

— Și firește că a căzut ca prostul în capcana maimuței, gemu Katrine.

— Da, s-a ridicat la înălţimea poreclei.

— Nu Smith, eu mă refer la Harry.

Aune încuviinţă.

— Eu mă întorc în amfiteatru — soţia lui Bellman are nevoie de ajutor.

— Vin şi eu cu tine să securizez locul faptei, anunţă Bjørn.

— Locul faptei? întrebă Katrine.

— Berntsen.

— Ah, da. Da.

După ce plecară bărbaţii, Katrine rămase să se uite la cer. Unde era elicopterul ăla?

— Dracu’ să te ia! Dracu’ să te ia, Harry Hole! murmură ea.

— E vina lui?

Katrine se răsuci. Lângă ea stătea Mona Daa.

— Nu vreau să te deranjez, continuă femeia. De fapt, momentan nu lucrez, dar am văzut pe internet şi am venit. Dacă vrei să foloseşti VG pentru a spune ceva, pentru a-i transmite lui Smith vreun mesaj sau ceva de genul…

— Mersi, Daa, te anunţ.

— Bine.

Mona Daa se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze cu mersul ei de pinguin.

— Am fost surprinsă că nu te-am văzut la dezbatere, adăugă Katrine.

Mona Daa se opri.

— Ai fost de la început principalul reporter al VG pentru cazul vampiristului, adăugă Katrine.

— Deci Anders n-a stat de vorbă cu tine.

Ceva la felul în care Mona Daa folosise prenumele lui Anders Wyller, atât de natural, o făcu pe Katrine să ridice o sprânceană.

— Să stea de vorbă cu mine?

— Da. Eu şi Anders, noi…

— Glumeşti?

Mona Daa râse.

— Nu. Înţeleg că există anumite aspecte practice, din punct de vedere strict profesional, dar nu, nu glumesc.

— Şi când aţi…?

— Acum, de fapt. Am avut amândoi câteva zile libere, pe care ni le-am petrecut într-o apropiere de-a dreptul claustrofobă în micuţul apartament al lui Anders, ca să aflăm dacă ne potrivim. Credeam că e de bun-simţ să aflăm înainte de-a le spune şi celorlalţi.

— Deci nu mai ştie nimeni?

— Nu, până când Harry aproape că ne-a surprins cu o vizită inopinată. Anders crede că Harry şi-a dat seama. Şi ştiu că a încercat să dea de mine la VG. Presupun că a făcut-o pentru a-şi confirma bănuiala.

— E destul de priceput la bănuieli, replică imediat Katrine, ridicând privirea spre cer în căutarea elicopterului.

— Ştiu.

Harry asculta fluieratul slab scos de Smith când inspira și expira. Apoi observă ceva ciudat la fiord. Un câine care părea că păşeşte pe apă. Gheață topită. Apa se strecura prin crăpăturile din gheață, cu toate că afară erau sub zero grade.

— Am fost acuzat că văd vampirism din simplul motiv că vreau să existe, continuă Smith. Însă acum a fost dovedit o dată pentru totdeauna, iar în curând va ști toată lumea ce este vampirismul profesorului Smith, indiferent de ce mi se întâmplă mie. Valentin nu e singurul, vor fi mai mulți. Mai multe oportunități de-a face lumea atentă la vampirism. Ai cuvântul meu că au fost deja recrutați. M-ai întrebat odată dacă recunoașterea înseamnă mai mult decât viața. Normal că înseamnă. Recunoașterea este viață eternă. Și tu, Harry, vei obține viață eternă. Ca omul care aproape că l-a prins pe Hallstein Smith, cel pe care odinioară îl numeau Maimuța. Crezi că vorbesc prea mult?

Se apropiau de IKEA. Urmau să ajungă la Asker în cinci minute. Smith n-avea să reacționeze dacă urma o coadă de mașini, pentru că traficul se aglomera deseori aici.

— Danemarca, adăugă Smith. Primăvara soseşte devreme acolo.

Danemarca? Oare Smith devenea psihotic? Harry auzi un clic sacadat. Mașina semnaliza. Nu, nu, ieșea de pe șoseaua principală! Harry văzu un indicator cu Nesøya.

— Pentru mine e suficientă apă cu gheață ca să reușesc să ajung la marginea gheții, nu crezi? O barcă de aluminiu superușoară, cu un om la bord, nu s-ar cufunda prea mult.

Barcă. Harry strânse din dinți și înjură în barbă. Hangarul pentru bărci. Cel despre care Smith spusese că reprezintă o parte a moștenirii soției sale. Într-acolo se îndreptau acum.

— Skagerrak e doar la 240 de kilometri distanță. Viteza medie, 20 de noduri. Cât mi-ar lua, Harry, dat fiind că ești atât de bun la matematică? Eu am făcut deja socoteala. Cu un calculator. Șase ore și jumătate. Iar de acolo poți ajunge cu autobuzul în Danemarca, nu durează chiar mult. Apoi Copenhaga. Nørrebro. Piața Roșie. Stai pe o bancă, ții în sus un bilet de autobuz și aștepți

agentul de voiaj. Ce zici de Uruguay? O țară mică și drăguță. E bine că am curățat deja drumul până la adăpostul pentru bărci și c-am făcut loc înăuntru pentru o mașină. Altminteri dungile astea de pe plafon ar fi fost ușor de depistat dintr-un elicopter, nu crezi?

Harry închise ochii. Smith își plănuise de ceva vreme ruta de evadare. Pentru orice eventualitate. Și exista un singur motiv pentru care-i spunea toate astea. Pentru că Harry n-avea să mai apuce să spună altcuiva.

* * *

— Fă stânga în față! ceru Steffens de pe bancheta din spate. Clădirea 17.

Oleg făcu stânga și simți cum roțile derapează pe gheață înainte de-a se redresa.

Avea impresia că totuși exista o limită de viteză în curtea spitalului, însă era perfect conștient că timpul și sângele curgeau în defavoarea lui Berntsen.

Frână în fața intrării, unde doi bărbați în geci galbene de paramedici așteptau cu o brancardă. Cu mișcări antrenate, îl săltară pe Berntsen de pe bancheta din spate și-l așezară pe brancardă.

— Nu are puls, anunță Steffens. Direct în camera hibrid. Echipa de urgență…

— Deja unde trebuie, îl informă paramedicul mai în vârstă.

Oleg și Anders urmară brancarda și pe Steffens printr-o pereche de uși într-o încăpere în care o echipă de șase oameni cu bonete de protecție, ochelari de plastic și halate cenușiu-argintii aștepta pregătită.

— Mersi, rosti o femeie și făcu un gest din care Oleg înțelese că el și Anders nu puteau merge mai departe.

Brancarda, Steffens și echipa dispărură în spatele a două uși mari ce se închiseră imediat în urma lor.

— Știu că lucrezi la Investigații Criminale, zise Oleg după ce se lăsă iar liniștea. Dar nu știam și că ai studiat medicina.

— N-am studiat-o, răspunse Anders, uitându-se la ușile închise.

— Nu? În mașină așa părea.

— Am citit în liceu câteva cărți de medicină din proprie inițiativă, dar n-am studiat niciodată medicina.

— De ce nu? Din cauza notelor?

— Aveam note bune.

— Dar?

Oleg nu știa dacă pune întrebări pentru că îl interesa sau pentru a-și ține mintea departe de ce i se întâmpla lui Harry.

Anders își coborî privirea spre mâinile sale pline de sânge.

— Presupun că același lucru e valabil pentru mine ca și pentru tine.

— Pentru mine?

— Voiam să fiu ca tatăl meu.

— Și?

Anders ridică din umeri.

— Și deodată n-am mai vrut.

— Ai vrut să intri în schimb în poliție?

— Măcar acolo aș fi putut să o salvez.

— Să „o“ salvezi?

— Pe mama. Sau pe cei aflați în aceeași situație. Ori cel puțin așa-mi închipuiam.

— Cum a murit?

Anders ridică iar din umeri.

— Cineva ne-a spart casa și totul s-a transformat într-o luare de ostatici. Eu și tata n-am făcut decât să stăm și să ne uităm. Tata a devenit isteric, iar spărgătorul a înjunghiat-o pe mama și a fugit. Tata a început să fugă pe-acolo ca o găină fără cap, strigând la mine să n-o ating în timp ce el căuta o foarfecă.

Wyller înghiți în sec.

— Tata, medicul specialist, căuta o foarfecă în timp ce eu stăteam acolo și o vedeam cum își pierde tot sângele. După aceea am stat de vorbă cu câțiva medici și am aflat că am fi putut s-o salvăm dacă am fi făcut imediat ce trebuia. Tata e hematolog, iar statul a investit milioane ca să-l învețe tot ce se poate despre sânge. Cu toate astea, n-a putut face cele mai simple manevre ca să-i oprească sângerarea. Dacă un juriu ar fi știut cât știe el despre salvarea de vieți, l-ar fi condamnat pentru omucidere.

— Deci tatăl tău a făcut o greșeală. A greși e omenește.

— Chiar și-așa, stă în cabinetul lui și se crede mai bun decât alții pentru simplul fapt că poate spune că e medic specialist.

Glasul lui Anders începu să tremure:

— Un polițist cu o calificare medie și un curs de o săptămână de luptă corp la corp ar fi putut doborî un spărgător înainte s-o înjunghie.

— Dar astăzi el n-a făcut nicio greșeală, insistă Oleg. Steffens e tatăl tău, nu-i așa?

Anders încuviință.

— Când vine vorba să salveze o nulitate coruptă și leneșă ca Berntsen, normal că nu face greșeli.

Oleg se uită la ceas și își scoase telefonul. Niciun mesaj de la mama sa. Îl băgă la loc. Ea îi spusese că el nu poate face nimic ca să-l ajute pe Harry. Dar că l-ar putea ajuta pe Truls Berntsen.

— Nu-i treaba mea, continuă Oleg, dar l-ai întrebat vreodată pe tatăl tău la câte a renunțat? Câți ani de muncă grea și-a dedicat ca să învețe tot ce e de învățat despre sânge și câți oameni a salvat munca aia?

Anders clătină din cap, rămânând cu el tot plecat.

— Nu? făcu Oleg.

— Nu vorbesc cu el.

— Deloc?

Anders ridică din umeri.

— M-am mutat. Mi-am schimbat numele.

— Wyller e numele de fată al mamei tale?

— Da.

Văzură un bărbat îmbrăcat în argintiu repezindu-se din camera hibrid înainte ca ușile să se închidă la loc.

Oleg își drese glasul.

— Cum spuneam, nu e treaba mea. Dar nu crezi că ești prea dur cu el?

Anders ridică puțin capul și-l privi pe Oleg în ochi.

— Ai dreptate, răspunse el, încuviințând încet. Nu e treaba ta.

După care se îndreptă și porni spre ieșire.

— Unde te duci? îl întrebă Oleg.

— Înapoi la universitate. Mă iei şi pe mine? Dacă nu, iau autobuzul.

Oleg se îndreptă şi el de spate şi porni după el.

— Acolo sunt deja destui. Însă aici e un poliţist care ar putea muri.

Îl prinse pe Anders din urmă şi-şi lăsă o mână pe umărul lui.

— Iar în calitate de coleg al său, acum eşti ruda lui cea mai apropiată. Deci nu poţi pleca. Are nevoie de tine.

Când îl răsuci complet pe Anders, văzu că ochii tânărului detectiv erau umezi.

— Amândoi au nevoie de tine, completă Oleg.

Harry trebuia să facă ceva. Repede.

Smith ieşise de pe şoseaua principală şi acum conducea cu atenţie pe un drum forestier îngust, străjuit de ambele părţi de troiene de zăpadă. Între ei şi apa îngheţată se afla un hangar vopsit în roşu ce avea trecută peste uşile duble o scândură lată şi albă. Vedea şi două case, de o parte şi de alta a drumului, însă erau parţial ascunse de copaci şi de stânci, fiind şi prea departe ca să poată alerta pe cineva sau să strige după ajutor. Harry trase adânc aer în piept şi-şi pipăi buza de sus cu limba: avea un gust metalic. Îşi simţea sudoarea alunecând pe sub cămaşă, cu toate că îngheţa de frig. Încercă să gândească la fel ca Smith. O barcă mică, deschisă, tot drumul până-n Danemarca. Evident că era perfect posibil, şi totuşi atât de îndrăzneţ, încât nimeni din poliţie nu ar fi considerat-o o posibilă cale de evadare. Iar el — oare cum credea Smith că avea să rezolve problema asta? Harry încercă să amuţească vocea care spera cu disperare că avea să fie cruţat. Şi pe cea liniştitor de apatică ce-i spunea că totul e pierdut şi că orice opoziţie în faţa inevitabilului nu însemna decât şi mai multă durere. În schimb, ascultă de vocea logică, lucidă. Care-i spunea că nu mai are nicio valoare ca ostatic şi că nu urma decât să-l încetinească pe

Smith cu barca lui. Smith nu ezita să folosească pistolul, doar îi împușcase pe Valentin și pe Berntsen. Și era destul de probabil să o facă și aici, înainte să coboare din mașină, pentru că aceasta înăbușea cel mai bine zgomotul.

Harry încercă să se aplece în față, însă centura prinsă bine, în trei puncte, îl ținea înțepenit în scaun. Iar cătușele îi apăsau dureros șalele și îi jupuiau pielea de pe încheieturi.

Mai aveau o sută de metri până la hangar.

Harry scoase un muget. Un sunet gutural, hârâitor, din adâncurile stomacului. După care se legănă dintr-o parte în alta și se lovi cu capul de geamul lateral. Acesta se crăpă și în sticlă apăru un soi de floare albă. Răcni în timp ce se lovea din nou. Floarea crescu și mai mult. Încă o dată. O bucată de geam căzu înăuntru.

— Taci sau te împușc chiar acum! zbieră Smith, apoi aținti pistolul spre capul lui Harry în timp ce rămânea cu ochii la drum.

Harry mușcă.

Simți durerea apăsării pe gingii și gustul metalic care fusese acolo încă de când stătuse în fața mesei din amfiteatru, cu spatele la Smith, și-și pusese dinții de fier înainte de a-și lega cătușele. Cât de ciudat de ușor se înfipseră dinții ascuțiți în încheietura lui Hallstein Smith. Țipătul acestuia umplu mașina, iar Harry simți cum revolverul îi lovește genunchiul stâng înainte de-a cădea pe podea, între picioarele sale. Își încordă mușchii gâtului și smuci brațul lui Smith spre dreapta. Acesta dădu drumul volanului și-l lovi pe Harry cu pumnul în cap, însă propria centură de siguranță îl împiedică să se întindă mai mult. Harry deschise gura, auzi un gâlgâit și mușcă iar. Gura i se umplu de sânge cald. Poate că atinsese o arteră, poate că nu. Înghiți. Era gros ca sosul brun și avea un gust grețos de dulce.

Smith prinse iar volanul cu mâna stângă. Harry se așteptase ca el să frâneze, în schimb acceleră.

Amazonul se răsuci pe gheață înainte de-a se năpusti în jos, pe pantă. Scândura de la intrarea în hangar se frânse ca un băț de chibrit când fu lovită

de o tonă şi-un pic de maşină suedeză vintage, iar uşile acesteia se smulseră cu totul din balamale.

Harry fu proiectat în faţă în centură când maşina se înfipse în spatele unei bărci de metal de patru metri ce străpunse uşile din celălalt capăt al hangarului, care dădeau spre apă.

Observă cum cheile maşinii se rupseră în contact înainte să se oprească şi motorul. După care simţi o durere atroce în dinţi şi-n gură când Smith încercă să-şi elibereze braţul. Însă ştia că trebuie să ţină bine. Nu pentru că făcea cine ştie ce rău. Chiar dacă perforase o arteră, aceasta era atât de subţire în acel loc din încheietură — aşa cum bine ştie oricine încearcă să-şi facă rău singur —, încât i-ar fi luat ore întregi să moară din cauza hemoragiei. Smith smuci iar de braţ, însă ceva mai slab de această dată. Harry îi zări fugitiv faţa cu coada ochiului. Smith era palid. Dacă nu suporta să vadă sânge, poate că Harry îl putea face să leşine? Strânse din fălci cât de tare putu.

— Harry, văd bine că sângerez.

Glasul lui Smith era slab, dar calm.

— Ştiai că, atunci când Peter Kürten, „Vampirul din Düsseldorf“, era pe punctul de-a fi executat, i-a pus doctorului Karl Berg o întrebare? L-a întrebat dacă crede că el, Kürten, ar avea timp să-şi audă propriul sânge ţâşnind din gâtul rămas fără cap înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Şi, dacă da, plăcerea va triumfa în faţa tuturor celorlalte plăceri. Însă mă tem că asta nu se pune ca o execuţie, ci e doar începutul plăcerii mele.

Cu o mişcare rapidă, Smith îşi desfăcu centura de siguranţă cu mâna stângă şi se aplecă peste Harry, punându-şi capul în poala lui, în timp ce întindea mâna spre podeaua maşinii. Mâna sa pipăi mocheta de cauciuc, dar nu reuşi să găsească revolverul. Se aplecă şi mai mult, apoi îşi întoarse capul spre Harry în vreme ce-şi împingea mâna mai adânc sub scaun. Harry văzu zâmbetul enorm ce se lăţea pe buzele lui Smith. Găsise revolverul. Harry ridică piciorul şi-l trânti cu putere. Simţi masa de metal şi mâna lui Smith prin talpa subţire a pantofului.

Smith gemu şi ridică privirea spre el.

— Mișcă-ți piciorul, Harry! Altfel am să iau cuțitul de măcelar și am să-l folosesc pe el în schimb. Ai auzit? Mișcă-ți…

Harry eliberă mâna și-și încordă mușchii abdominali.

— *Cm dorșști!*

Își smuci ambele picioare în sus, folosindu-se de centura întinsă la maximum pentru a se ajuta în timp ce-și forța genunchii și totodată capul lui Smith, apropiindu-și-l de piept.

Smith simți revolverul eliberându-se de sub talpa lui Harry, însă îl scăpă din mână atunci când se trezi ridicat de genunchii acestuia. Trebui să-și împingă brațul și mai adânc și izbuti să atingă patul cu două degete exact când Harry îi eliberă brațul drept. Tot ce mai trebuia acum era să ia revolverul și să-l întoarcă pentru a-l ținti spre Harry. Apoi Smith își dădu seama ce se petrece și-l văzu pe Harry deschizând gura iar, văzu scânteierea metalului și pe detectiv aplecându-se spre el, după care-i simți răsuflarea caldă pe gât. Era ca și cum prin piele îi săpau niște țurțuri. Țipătul i se curmă brusc când fălcile lui Harry i se strânseră în jurul laringelui. După care piciorul lui Harry coborî iarăși și îi strivi mâna în care ținea revolverul.

Smith încercă să-l lovească pe Harry cu mâna dreaptă, însă unghiul era prea îngust ca să imprime forță loviturii. Harry nu-i străpunsese artera carotidă, pentru că altfel jetul de sânge ar fi atins plafonul, însă îi bloca beregata, iar Smith începea deja să simtă cum i se adună presiunea în cap. Însă tot nu voia să dea drumul revolverului. Mereu fusese așa, un băiat care nu renunța niciodată. Maimuța. Maimuța. Avea nevoie de aer, altminteri capul avea să-i explodeze.

Hallstein Smith eliberă revolverul, putea să-l ia mai târziu. Ridică mâna dreaptă și-l pocni pe Harry într-o parte a capului. După care, cu stânga îl lovi în ureche. Apoi încă o dată cu dreapta, în ochi și simți cum verigheta sa despică sprânceana polițistului. Simți cum îi crește furia la vederea sângelui celuilalt bărbat, o furie asemănătoare cu benzina turnată pe foc, și cum capătă forțe proaspete, care-l împiedicau să renunțe. Luptă! Continuă să lupți!

— Și atunci eu ce fac? întrebă Mikael Bellman în vreme ce se uita spre fiord.

— În primul rând, nu-mi vine să cred c-ai făcut ce-ai făcut, răspunse Isabelle Skøyen în vreme ce se plimba pe lângă el.

— Dar s-a întâmplat atât de repede! Nici n-am avut timp să mă gândesc, zise Mikael, uitându-se la propria reflexie.

— Oh, ba ai avut timp să te gândești! Numai că n-ai avut timp să te gândești suficient. Ai avut timp să te gândești că te-ar împușca dacă ai interveni, însă nu și că toată presa te va crucifica dacă nu ai interveni, replică Isabelle.

— Eram neînarmat, el avea un revolver şi nimănui de acolo nu i-ar fi trecut prin cap să intervină dacă idiotului de Truls Berntsen nu i-ar fi dat prin cap că e un moment potrivit să facă pe eroul.

Bellman clătină din cap.

— Bietul ticălos a fost mereu în limbă după Ulla.

Isabelle scoase un geamăt.

— Truls nu ar fi putut face mai mult rău carierei tale nici dacă ar fi încercat. Primul lucru la care se va gândi lumea va fi, indiferent că e sau nu drept, laşitatea.

— Stai un pic! se repezi Mikael. N-am fost eu singurul care n-a intervenit, acolo mai erau și polițiști…

— Mikael, e soția ta. Stăteai chiar lângă ea, pe rândul din față, şi chiar dacă funcţia ta e pe cale să se schimbe, tot rămâi șeful poliţiei. Ar trebui să fii liderul lor. Iar acum ar trebui să devii ministrul Justiţiei…

— Ar fi trebuit să mă las împuşcat? Pentru că Smith chiar a tras cu pistolul ăla. Iar Truls n-a salvat-o pe Ulla! Oare asta nu dovedește că eu, ca șef al poliției, am judecat corect, în vreme ce agentul Berntsen, acționând de capul lui, a greșit crunt, punându-i de fapt Ullei viața în pericol?

— Evident că astfel va trebui să prezentăm această situaţie, dar va fi foarte dificil.

— Şi ce dracu’ va fi atât de dificil?

— Harry Hole. Faptul că s-a oferit voluntar ostatic, iar tu n-ai făcut-o.

Mikael îşi azvârli braţele în sus.

— Isabelle, Harry Hole a provocat toată situaţia. Demascându-l pe Smith ca maestrul păpuşar, practic l-a forţat să pună mâna pe pistolul care se afla exact în faţa lui. Oferindu-se pe post de ostatic, Harry Hole nu a făcut decât să accepte responsabilitatea pentru ceva ce oricum s-a întâmplat din vina lui.

— Da, dar întâi acţionăm instinctiv şi abia apoi gândim. Vedem un bărbat care nu intervine pentru a-şi salva soţia şi simţim dispreţ. Abia apoi vine şi ceea ce considerăm a fi reflecţia obiectivă, însă, practic, nu e decât faptul că încercăm să aflăm informaţii noi pentru a justifica ceea ce am simţit iniţial. Ar putea fi gândirea unor oameni proşti şi lipsiţi de luciditate, Mikael, dar sunt destul de sigură că asta vor simţi oamenii.

— De ce?

Niciun răspuns.

El o privi în ochi.

— Bine, continuă tot el. Pentru că şi tu simţi acum dispreţ?

Mikael Bellman văzu cum impresionantele nări ale lui Isabelle Skøyen se dilată când ea trase adânc aer în piept.

— Eşti atâtea lucruri, ai atâtea calităţi care te-au adus unde eşti acum, răspunse ea.

— Şi?

— Şi una dintre ele este abilitatea ta de-a şti când să te pui la adăpost şi să-i laşi pe alţii să încaseze lovitura, când laşitatea preia frâiele. Doar că de data

asta ai uitat că aveai public — și nu unul obișnuit, ci cel mai prost public posibil.

Mikael Bellman încuviință. Jurnaliști de acasă și din străinătate. Pe el și pe Isabelle îi aștepta o grămadă de treabă. Luă un binoclu militar de pe pervazul ei, probabil un cadou de la vreun admirator, și-l îndreptă spre fiord. Văzuse ceva acolo.

— Care crezi că ar fi cel mai bun rezultat pentru noi? o întrebă.

— Poftim? făcu Isabelle care, deși crescuse la țară, sau poate tocmai de-aia, vorbea precum cei din păturile superioare ale societății din Oslo fără să pară bizar.

Mikael încercase și el, dar nu-i ieșise. Faptul că el crescuse în partea de est a orașului provocase pagube iremediabile.

— Truls să moară sau să supraviețuiască?

Potrivi claritatea binoclului. Îi luă o clipă să-i audă râsul.

— Iar asta-i una dintre acele calități ale tale. Îți poți opri automat toate emoțiile când situația o cere. Cea de acum te va afecta, dar îți vei reveni.

— Mort ar fi cel mai bine, nu-i așa? Atunci va fi evident că a făcut alegerea greșită, iar eu am făcut ce trebuia. Și nici nu va mai putea da niciun interviu, iar toată chestia asta va avea o expunere limitată până la urmă.

Îi simți mâna pe curea în vreme ce ea îi șoptea în ureche:

— Deci ți-ar plăcea ca următorul mesaj pe care-l vei primi pe telefon să te anunțe că prietenul tău cel mai bun e mort?

Era un câine. Departe, în fiord. Unde dracu’ se ducea?

Ideea următoare veni automat.

Una complet nouă. O idee ce practic nu-i trecuse niciodată prin minte șefului poliției, viitor ministru al Justiției Mikael Bellman, în cei 40 de ani de viață.

Încotro ne îndreptăm cu toţii?

Harry simţea un bâzâit ascuţit în ureche, iar în ochi avea sânge. Şi loviturile continuau să curgă. Nu mai simţea nicio durere, ci doar că în maşină se făcea tot mai frig şi întunericul se adâncea tot mai mult.

Dar nici el nu renunţa. Pentru că înainte o făcuse de prea multe ori. Renunţase în faţa durerii, a fricii, a dorinţei de-a muri. Dar o făcuse şi-n faţa unui instinct de supravieţuire egocentric şi primitiv ce anihilase orice dorinţă de somn, de întuneric lipsit de durere. Şi de aceea se afla aici. Încă aici. Iar de data asta nu se dădea bătut.

Muşchii fălcilor îl dureau atât de tare, încât îi tremura tot corpul. Iar loviturile nu mai conteneau. Însă nu trebuia să renunţe. 70 de kilograme de forţă. Dacă reuşea să capete o priză mai bună asupra gâtului, atunci poate că reuşea să oprească de tot curgerea sângelui spre creier, iar Smith avea să-şi piardă cunoştinţa destul de repede. Dar simpla oprire a fluxului de aer putea dura câteva minute. Altă lovitură în tâmplă. Nu! Se smuci în scaun. Strânse şi mai tare din dinţi. Ţine-te bine, ţine-te bine! Leu. Bivol de apă. Harry număra în timp ce răsufla pe nas. O sută. Loviturile nu conteneau, însă nu cumva deveniseră mai rare şi mai slabe? Degetele lui Smith i se strânseră în jurul feţei şi încercară să-l împingă pe Harry. Apoi renunţară. Îi dădură drumul. Oare creierul lui Smith devenise în sfârşit atât de privat de oxigen, încât încetase să mai funcţioneze? Harry simţi uşurare, apoi înghiţi şi mai mult sânge de-al lui Smith, iar în clipa aceea îl izbi ideea. Prezicerea lui Valentin. Ai tot aşteptat să-ţi vină rândul să fii vampir. Iar într-o bună zi vei bea şi tu. Poate că de vină fusese ideea, scurta lipsă de concentrare, însă în momentul acela Harry simţi revolverul mişcându-i-se sub talpă şi-şi dădu seama că slăbise apăsarea fără să-şi dea seama. Că Smith încetase să-l mai lovească pentru a ajunge la armă. Şi reuşise.

Katrine se opri în uşa amfiteatrului.

Încăperea era goală, cu excepţia celor două femei care stăteau pe rândul din

faţă ţinându-se în braţe.

Se uită la ele. Un cuplu ciudat. Rakel şi Ulla. Soţiile unor duşmani de moarte. Oare acum era acea situaţie în care femeilor le e mai uşor să găsească sprijin una în alta decât la bărbaţi? Katrine nu ştia. Aşa-numita prietenie dintre femei nu o interesase niciodată.

Se apropie de ele. Ullei Bellman îi tremurau umerii, dar suspinele nu i se auzeau deloc.

Rakel ridică privirea spre Katrine, fixând-o cu o expresie întrebătoare.

— N-am aflat nimic, răspunse Katrine.

— Bine. Dar el va fi în regulă, zise Rakel.

Lui Katrine îi trecu prin minte că era replica ei, nu a lui Rakel. Rakel Fauke. Cu păr negru, puternică şi cu ochi căprui, blânzi. Katrine fusese mereu geloasă. Nu pentru că-şi dorea viaţa celeilalte femei sau să fie femeia lui Harry. Poate că era capabil să facă o femeie să se simtă ameţită sau fericită pentru o vreme, însă pe termen lung crea suferinţă, disperare, distrugere. Pe termen lung trebuia să-l ai alături pe Bjørn Holm. Şi totuşi, o invidia pe Rakel Fauke. O invidia pentru că era cea pe care o dorea Harry Hole.

— Scuze.

Ståle Aune intrase şi el.

— Am făcut rost de o cameră în care putem sta de vorbă.

Ulla Bellman aprobă din cap, continuând să-şi tragă nasul, apoi se ridică şi părăsi sala alături de Aune.

— Psihiatrie de urgenţă? întrebă Katrine.

— Da, răspunse Rakel. Iar chestia ciudată e că funcţionează.

— Chiar?

— Am trecut şi eu prin asta. Tu cum rezişti?

— *Eu?*

— Da. Cu toată responsabilitatea. Gravidă. Şi tu eşti la fel de apropiată de Harry.

Katrine îşi mângâie burtica. Şi se simţi frapată de o idee ciudată, sau cel puţin de una pe care nu o mai avusese niciodată. Cât de aproape erau naşterea şi moartea una de alta. Era ca şi cum una o prevestea pe cealaltă, ca şi cum viaţa era un joc fără de sfârşit de-a cine prinde ultimul scaun, care cerea o moarte înainte de-a aproba o nouă viaţă.

— Ştii dacă e băiat sau fată?

Katrine clătină din cap.

— Nume?

— Bjørn a sugerat Hank, răspunse Katrine. După Hank Williams.

— Firește. Deci crede că va fi băiat?

— Indiferent de sex.

Râseră amândouă. Şi nu li se păru deloc absurd. Râdeau şi tot râdeau pentru o nouă viaţă ce se pregătea să înceapă, în loc de foarte apropiata moarte. Pentru că viaţa era magică, în timp ce moartea era ceva trivial.

— Trebuie să plec, dar te anunţ de îndată ce aflu ceva, adăugă Katrine, iar Rakel încuviinţă.

— Voi rămâne aici, să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

Katrine ezită, apoi se hotărî. Îşi mângâie iar burtica.

— Uneori mă tem că îl voi pierde.

— E ceva firesc.

— Și apoi mă întreb ce se va alege de mine. Dacă voi fi în stare să merg mai departe.

— Vei fi, răspunse Rakel cu fermitate.

— Trebuie să-mi promiți că și tu vei face la fel! replică atunci Katrine. Spui că Harry va fi în regulă, iar speranța e un lucru important, dar în același timp eu cred că e bine să știi că am discutat cu echipa Delta și că analiza lor spune că răpitorul — Hallstein Smith — probabil nu va… în fine, de cele mai multe ori…

— Mersi! rosti Rakel, prinzând-o pe Katrine de mână. Îl iubesc pe Harry, dar dacă-l pierd acum, promit să merg mai departe!

— Dar Oleg, el cum va…?

Katrine văzu durerea din ochii lui Rakel și regretă instantaneu. Văzu că Rakel încearcă să spună ceva, dar nu reuși și alese în schimb să ridice din umeri.

După ce ieși afară, auzi un huruit și ridică privirea. Lumina soarelui strălucea reflectându-se în carcasa unui elicopter aflat sus pe cer.

John D. Steffens deschise ușa de la Urgențe și inspiră aerul rece. Apoi se apropie de paramedicul mai în vârstă rezemat de perete, lăsând lumina soarelui să-i încălzească fața în timp ce fuma încet, savurând fumul cu ochii închiși.

— Așadar, Hansen? începu Steffens, rezemându-se și el de perete, alături de bărbat.

— O iarnă plăcută, răspunse paramedicul fără să deschidă ochii.

— Îmi dai…?

Paramedicul își scoase pachetul de țigări și i-l întinse.

Steffens luă o țigară și bricheta.

— Va supraviețui?

— Vom vedea, răspunse Steffens. Am reușit să înlocuim din sângele pierdut, dar glonțul a rămas în corp.

— Steffens, tu câte vieți crezi că trebuie să salvezi?

— Poftim?

— Ai muncit noaptea trecută, iar acum ești tot aici. Ca de obicei. Deci câte crezi că te mai așteaptă, câte crezi că trebuie să mai salvezi ca să crezi că faci bine?

— Hansen, acum chiar că nu mai înțeleg deloc ce vrei să zici.

— Soția ta. Cea pe care nu ai salvat-o.

Steffens nu răspunse, doar trase fumul în piept.

— Am făcut niște cercetări.

— Cu ce scop?

— Pentru că-mi fac griji pentru tine. Și pentru că știu cum e. Și eu mi-am pierdut soția. Dar tot timpul muncit în plus, toate viețile salvate nu o vor mai aduce înapoi. Știi deja asta, nu-i așa? Iar într-o bună zi vei face o greșeală, pentru că ești obosit, și atunci vei mai avea o viață pe conștiință.

— Chiar așa? replică Steffens și căscă. Cunoști un hematolog mai bun ca mine la Urgențe?

Steffens auzi pașii paramedicului îndepărtându-se.

Închise ochii.

Somn.

Își dorea să poată avea parte de el.

Trecuseră 2 154 de zile. Nu de când Ina, soţia sa şi mama lui Anders, murise — asta se întâmplase în urmă cu 2 912 zile. Ci de când nu-l mai văzuse pe Anders. Imediat după moartea Inei mai vorbeau sporadic la telefon, cu toate că Anders era furios şi dădea vina pe el. Şi pe bună dreptate. Anders se mutase, plecase, pusese cât mai multă distanţă între ei. Inclusiv prin faptul că renunţase la planurile de-a da la Medicină, de exemplu, alegând să se facă poliţist. În timpul rarelor şi tensionatelor lor discuţii telefonice, Anders spusese că ar prefera să fie mai degrabă ca unul dintre profesorii lui, un fost detectiv specializat în cazuri de crimă, Harry Hole, pe care Anders evident că-l venera, aşa cum obişnuise să-şi venereze tatăl. Încercase să-l viziteze pe Anders la diverse adrese sau la Academia de Poliţie, însă fusese respins. Ajunsese, mai mult sau mai puţin, să-şi urmărească pe ascuns propriul fiu. Într-o încercare de a-l face să înţeleagă că ar fi pierdut-o poate mai puţin pe Ina dacă nu s-ar fi pierdut şi unul pe altul. Că împreună puteau menţine vie o parte a ei. Însă Anders nu se arăta dispus să-l asculte.

Aşa că, atunci când Rakel Fauke venise la un consult şi Steffens îşi dăduse seama că e soţia lui Harry Hole, devenise, cum era şi firesc, curios. Ce-avea acest Harry Hole de-l făcea capabil să-l influenţeze pe fiul lui? Oare-l putea învăţa şi pe el ceva care să-l ajute să se apropie iar de Anders? Şi apoi descoperise că fiul vitreg, Oleg, reacţionase exact ca Anders când înţelesese că Harry Hole nu-i putea salva mama. Era acelaşi lucru, o nesfârşită trădare paternă.

Somn.

Fusese un şoc să-l vadă astăzi pe Anders. Prima idee nebunească fusese că amândoi fuseseră păcăliţi, că Oleg şi Harry puseseră la cale vreun soi de întâlnire de împăcare.

Să doarmă acum.

Se făcea tot mai întuneric, iar pe faţă simţi un soi de răcoare. Trecuse un nor prin faţa soarelui? John D. Steffens deschise ochii. În faţa lui stătea o siluetă, înconjurată de o aură a soarelui ce-i strălucea în spate.

John D. Steffens clipi. Aura îi înţepa ochii. Se văzu nevoit să-şi dreagă vocea pentru a putea scoate vreun sunet.

— Anders?

— Berntsen va supraviețui.

O pauză, apoi:

— Au spus că datorită ție.

Clas Hafslund stătea în grădina sa de iarnă, uitându-se către fiord, unde gheața avea un strat ciudat de apă perfect nemișcată deasupra, ce o făcea să arate ca o oglindă gigantică. Își lăsase ziarul deoparte, care încă o dată relata, pagină după pagină, cazul vampiristului. Vor obosi curând de asta? Aici, pe insula Nesøya, nu aveau parte de astfel de monștri, slavă Domnului. Totul era drăguț și liniștit, tot timpul anului. Chiar dacă în acest moment se auzea zgomotul enervant al unui elicopter pe undeva, probabil vreun accident pe E18. Clas Hafslund sări în sus când auzi o bubuitură bruscă.

Undele de șoc se rostogoliră peste fiord.

O armă de foc.

Sunase ca și cum venea de pe una dintre proprietățile învecinate. A lui Hagen sau a lui Reinertsen. Cei doi oameni de afaceri petrecuseră ani întregi ciondănindu-se dacă hotarul dintre ei trecea pe la stânga sau pe la dreapta unui stejar bătrân de câteva sute de ani. Într-un interviu pentru ziarul local, Reinertsen spusese că, deși disputa lor ar fi putut părea comică, fiind vorba doar de câțiva metri pătrați la marginea unei întinderi generoase de teren, problema nu era deloc una măruntă. Era vorba mai degrabă de principiul proprietății în sine. Iar el era sigur că proprietarii de case de pe Nesøya sunt de acord că e un principiu pentru care fiecare cetățean ar trebui să lupte. Pentru că, indubitabil, stejarul era al lui, al lui Reinertsen, nu trebuia decât să te uiți la blazonul familiei de la care cumpărase proprietatea. Pe acesta se afla un stejar enorm și oricine putea să vadă că e o reproducere a celui aflat la originea disputei. Reinertsen mersese până acolo încât declarase că, atunci când stătea și se uita la falnicul arbore, simțea cum i se încălzește inima (aici reporterii comentaseră că Reinertsen ar fi trebuit să stea pe acoperișul casei

sale ca să-l vadă) când știa că e al lui. A doua zi după apariția interviului în ziar, Hagen doborâse copacul și-l pusese pe foc, spunându-le celor de la ziar că nu-i încălzise doar inima, ci și degetele de la picioare. Și că de-acum înainte Reinertsen va fi nevoit să se bucure de imaginea fumului ridicându-se pe coșul său, pentru că, ori de câte ori avea să aprindă focul în sobă pe parcursul următorilor ani, n-avea să fie altceva decât lemnul provenit de la stejar. Provocator, firește, însă chiar dacă bubuitura provenise fără îndoială de la o armă, lui Clas Hafslund îi venea greu să creadă că Reinertsen îl împușcase pe Hagen din cauza unui blestemat de copac.

Hafslund zări mișcare lângă vechiul hangar pentru bărci aflat la circa 150 de metri distanță atât de proprietatea sa, cât și de cele ale lui Hagen și Reinertsen. Era un bărbat. În costum. Înainta pe gheață, trăgând după el un vas din aluminiu. Clas clipi. Bărbatul se împiedică și intră până la genunchi în apa rece ca gheața. După care bărbatul căzut în genunchi se întoarse către casa lui Clas Hafslund de parcă ar fi simțit că e urmărit. Chipul individului era negru. Un refugiat? Oare acum ajunseseră și pe Nesøya? Simțind un adevărat afront, se întinse după binoclul de pe polița din spatele său și-l îndreptă spre bărbat. Nu. Nu era negru. Chipul bărbatului era acoperit de sânge. Acum se prinsese cu ambele mâini de vas și se trăgea iar în picioare. Și se împiedică. Înhățând iarăși funia, începu să târască vasul după el. Iar Clas Hafslund, care cu siguranță era un om cu frică de Dumnezeu, crezu că-l vede pe Iisus. Iisus, care mergea pe apă. Iisus trăgându-și crucea după el pe deal. Iisus, care se trezise din morți ca să-i facă o vizită lui Clas Hafslund și întregii insule Nesøya. Iisus, cu un revolver enorm în mână.

* * *

Sivert Falkeid aștepta în fața bărcii pneumatice cu vântul în față și cu ochii la Insula Nesøya. Se uită la ceas pentru ultima oară. Trecuseră exact 13 minute de când el și echipa Delta primiseră mesajul și-l atribuiseră imediat luării de ostatici.

— Un apel a raportat focuri de armă pe Nesøya.

Timpul de răspuns era acceptabil. Aveau s-ajungă acolo înaintea vehiculelor de intervenţie care fuseseră trimise şi ele spre Nesøya. Dar oricum ar fi fost, clar un glonţ avea o viteză şi mai mare.

Vedea vasul de aluminiu şi conturul marginii apei acolo unde începea gheaţa.

— Acum, începu el, apoi se mută înapoi în barcă alături de ceilalţi, aşa încât aceasta să se ridice de bot şi să-şi poată astfel folosi viteza pentru a aluneca pe gheaţa de deasupra apei reci.

Agentul care conducea barca scoase elicea din apă.

Barca se smuci când lovi marginea gheţii, iar Sivert o auzi frecându-se de fundul ambarcaţiunii, însă aveau suficientă viteză ca să-i poarte destul de departe pe gheaţă, astfel încât să poată merge pe ea.

Asta sperau cu toţii.

Sivert Falkeid îşi trecu piciorul peste margine şi făcu o încercare apăsându-l pe gheaţă. Apa de la gheaţa topită îi trecu de gleznă.

— Lăsaţi-mă 20 de metri înainte să veniţi după mine! ceru el. La 10 metri fiecare.

Falkeid începu să pleoscăie spre vasul de aluminiu. Estimă distanţa la vreo 300 de metri. Părea abandonat, însă la telefon li se spusese că bărbatul despre care se presupunea că trăsese cu pistolul târâse ambarcaţiunea din hangarul ce-i aparţinea lui Hallstein Smith.

— Gheaţa rezistă, şopti el în staţie.

Toţi membrii echipei Delta erau echipaţi cu ciocane pentru gheaţă şi o cordelină prinsă de vesta echipamentului special, aşa încât să poată ieşi singuri dacă ar fi căzut prin gheaţă. Iar cordelina tocmai i se încurcase în jurul ţevii semiautomatei lui Falkeid, care îşi coborî privirea pentru a-şi elibera arma.

Prin urmare, auzi împușcătura fără să poată vedea de unde provenise. Se aruncă instinctiv în apă.

Încă o împușcătură. Iar acum văzu un norișor de fum ridicându-se din barca de aluminiu.

— Împușcături dinspre barcă, auzi el în cască. Am luat-o cu toții în cătare. Așteptăm ordine s-o aruncăm în aer.

Fuseseră informați că Smith e înarmat cu un revolver. Firesc ar fi fost ca riscul ca el să-l lovească pe Falkeid de la mai bine de 200 de metri să fie destul de mic, dar tot exista o șansă. Sivert Falkeid zăcea acolo respirând anevoie în vreme ce gheața topită îl amorțea cu răceala ei și i se strecura prin haine, acoperindu-i pielea. Nu era treaba lui să-și dea seama care ar fi fost costurile statului ca să-i cruțe viața acestui criminal în serie. Costuri sub forma proceselor, paznicilor din închisoare sau cheltuielilor zilnice cu o pușcărie de cinci stele. Treaba lui era să-și dea seama cât de mare era amenințarea produsă de acest individ la adresa vieții sale și a celorlalți și să răspundă pe măsură. Nu să se gândească la aziluri, paturi de spital și renovarea școlilor dărăpănate.

— Foc de voie! ceru Sivert Falkeid.

Niciun răspuns. Doar vântul și zgomotul făcut de un elicopter în depărtare.

— Foc! repetă el.

Tot nimic. Elicopterul se apropia.

— Mă auzi? rosti un glas în casca sa. Ești rănit?

Falkeid se pregătea să-și repete ordinul când înțelese că se întâmplase la fel ca la antrenamentele din Haakonsværn. Apa sărată distrusese microfonul și acum nu mai funcționa decât receptorul. Se întoarse spre barca lor și răcni, însă glasul îi era înghițit de elicopterul care plutea nemișcat în aerul de deasupra lor. Așa că făcu semnalul cu mâna să deschidă focul, două mișcări rapide cu mâna dreaptă, cu pumnul încleștat. Tot niciun răspuns. Ce naiba? Falkeid începu să se miște ca un șarpe către barca pneumatică, dar atunci îi

văzu pe doi dintre oamenii săi mergând pe gheață fără să se ghemuiască pentru a fi ținte mai mici.

— Lăsați-vă în jos! țipă, însă ei continuau să înainteze liniștiți spre el.

— Am primit informații din elicopter! strigă unul dintre ei. Îl văd de-acolo, zace întins în barcă!

Zăcea pe fundul bărcii, cu ochii închiși ca să se apere de soarele ce îl lovea cu razele sale. Nu mai auzea nimic, doar își imagina apa pleoscăind și lovindu-se de metalul de sub el. Că e vară. Că toată familia sa e în barcă. O ieșire cu familia. Râsetele copiilor. Dacă putea să stea așa, cu ochii închiși, poate că ar putea rămâne aici. Nu știa sigur dacă barca plutea sau dacă greutatea lui era blocată în gheață. Oricum nu mai conta. Nu mai pleca nicăieri. Timpul încremenise de tot. Poate că așa fusese mereu, doar dacă nu cumva doar ce se oprise? Pentru el, dar și pentru cel rămas în continuare în Volvo-ul Amazon. Oare și pentru el era tot vară? Oare și el se afla acum într-un loc mai bun?

Ceva umbri soarele. Un nor? O față? Da, o față. Fața unei femei, ca o amintire întunecată ce capătă brusc claritate.

Stătea deasupra lui, călărindu-l. Șoptindu-i că-l iubește, că întotdeauna îl iubise. Că așteptase mult timp asta. Întrebându-l dacă și el simțea la fel, că timpul rămăsese încremenit. Simți vibrații în barcă, iar gemetele ei se transformară într-un urlet continuu, ca și cum înfipsese un cuțit în ea, iar el însuși eliberase aerul din plămâni și sperma din testicule. Apoi ea muri deasupra lui. Îi lovi pieptul cu capul în vreme ce vântul lovea fereastra de deasupra patului din apartament. Și, înainte ca timpul să-și reia curgerea, adormiră amândoi, inconștienți, fără amintiri, fără conștiință.

Bărbatul deschise ochii. Semăna cu o pasăre mare ce plutea acolo.

Era un elicopter. Care survola la vreo 20 de metri deasupra sa, însă el nu mai auzea nimic. Însă își dădu seama ce anume făcea barca să vibreze.

Katrine stătea în fața hangarului pentru bărci, tremurând în umbră în timp ce urmărea cum agenții împingeau Volvo-ul Amazon înăuntru.

Îi văzu deschizând portierele de pe ambele părți. Văzu un braț în costum căzând într-o parte. De pe partea care n-ar fi trebuit. Partea lui Harry. Mâna dezgolită era plină de sânge. Agentul își vârî capul în interiorul mașinii, probabil pentru a verifica dacă respiră sau are puls. Dură ceva, iar până la urmă Katrine nu mai rezistă și-și auzi propriul glas tremurător:

— Trăiește?

— Poate! strigă agentul ca să acopere zgomotul elicopterului rămas deasupra apei. Nu-i simt pulsul, dar s-ar putea să respire. Dacă e-n viață, nu cred că mai are mult, totuși.

Katrine se apropie.

— Ambulanța e pe drum. Vezi rana făcută de glonț?

— E prea mult sânge.

Katrine intră în hangar. Se uită la mâna ce atârna din mașină. Părea că încearcă să atingă ceva, ceva de care să se țină. O mână de care să se prindă. Femeia își trecu o mână peste burtă. Ar fi avut să-i spună ceva.

— Cred că te înșeli, rosti celălalt agent din interiorul mașinii. E deja mort. Uită-te la pupilele lui!

Katrine închise ochii.

Se uită la chipurile care apărură deasupra sa de ambele laturi ale bărcii. Unul dintre ele purta o mască neagră, iar gura i se tot deschidea, formând cuvinte; după felul în care i se încordau mușchii gâtului, părea că țipă. Poate că țipa la el să dea drumul revolverului. Poate că-i striga numele. Poate că striga că vrea răzbunare.

Katrine se apropie de portiera de pe partea lui Harry. Trase adânc aer în piept și se uită înăuntru. Ochii i se măriră. Simți șocul care o lovi mai puternic decât cel pentru care se pregătise. Acum auzea sirena ambulanței, însă văzuse mai multe cadavre decât cei doi agenți și înțelese dintr-o singură privire că în acest trup nu mai locuia niciun suflet. Îl știa și mai știa că aceasta era doar carcasa pe care el o lăsase în urmă.

Înghiți în sec.

— E mort. Să nu atingeți nimic!

— Dar trebuie să încercăm să-l resuscităm, nu? Poate că…

— Nu, răspunse ea ferm. Lăsați-l!

Rămase acolo, în picioare. Simți cum șocul începe să se estompeze. Să facă lor surprinderii. Surprinderii create de faptul că Hallstein Smith alesese să conducă el însuși mașina în loc să-și oblige ostaticul. Că ceea ce inițial crezuse a fi locul lui Harry nu era de fapt al lui.

Harry zăcea întins pe fundul bărcii, uitându-se în sus. La chipurile oamenilor, la elicopterul care bloca lumina soarelui, la cerul albastru. Izbutise să-și apese iar piciorul peste revolver înainte ca Hallstein Smith să apuce să-l scoată. Apoi Hallstein păruse că renunță. Poate că era doar imaginația sa, dar crezuse că poate simți prin dinții din gura sa că pulsul celuilalt începea să devină tot mai slab. Până ce în final se oprise cu totul. Harry își pierduse de câteva ori cunoștința înainte să reușească să-și treacă din nou mâinile și cătușele în față, apoi să slăbească centura și să caute cheile de la cătușe în buzunarul sacoului celuilalt. Cheia mașinii se rupsese în contact și el știa că nu mai are puterea să urce panta abruptă și acoperită de gheață ce ducea înapoi la drumul principal, ori să se cațăre peste gardurile înalte ale proprietăților aflate de ambele părți ale drumului. Strigase după ajutor, însă era ca și cum Smith îi răpise de tot glasul, iar țipetele slabe pe care le scosese fuseseră înghițite de un elicopter aflat cine știe pe unde, probabil cel al poliției. Așa că, pentru ca ei să-l poată

vedea din aer, trebuia să târască barca lui Smith pe gheață, să se întindă în ea și să tragă câteva gloanțe în aer.

Dădu drumul revolverului Ruger. Își făcuse treaba. Se terminase. Acum se putea retrage. Înapoi la vară, pe când avea doar 12 ani și stătea întins în barcă, cu capul în poala mamei, în vreme ce tatăl său le povestea lui și lui Sis despre un general gelos din timpul războiului dintre venețieni și turci. Harry știa că o să fie nevoit să îi explice surioarei sale după ce aveau să se bage în pat. În secret, era destul de mulțumit de asta, pentru că, indiferent cât i-ar fi luat, nu renunțau până când ea nu înțelegea toate legăturile. Iar lui Harry îi plăceau legăturile. Chiar și atunci când știa, în adâncul sufletului, că nu există niciuna.

Închise ochii.

Ea zăcea în continuare acolo. Lângă el. Iar acum îi șoptea în ureche:

— Harry, crezi că și tu poți da viață?

Epilog

Harry turnă Jim Beam în pahar. Lăsă sticla înapoi pe raft. Ridică paharul. Şi-l lăsă lângă paharul cu vin alb de pe tejghea, din faţa lui Anders Wyller. Clienţii din spatele lui se înghesuiau să fie serviţi.

— Acum arăţi mult mai bine, începu Anders, apoi îşi coborî privirea la paharul de whisky fără să-l atingă.

— M-a peticit tatăl tău, răspunse Harry, apoi aruncă o privire spre Øystein, care îi făcu semn din cap că o să se descurce singur o vreme. Cum merge la secţie?

— Bine, răspunse Anders. Dar ştii cum e: liniştea de după furtună.

— Ştii că se numeşte…

— Da. Gunnar Hagen m-a întrebat astăzi dacă vreau să preiau funcţia de inspector-şef adjunct, cât Katrine va fi în concediu.

— Felicitări! Dar nu eşti cam tânăr pentru asta?

— Mi-a spus că a fost ideea ta.

— Ideea mea? Pesemne că încă mă refăceam după lovitura la cap.

Harry răsuci butonul volumului, iar Jayhawks începură să cânte Tampa to Tulsa ceva mai tare.

Anders zâmbi.

— Da, tata a spus că ai încasat-o destul de rău. Apropo, când ţi-ai dat seama că el e tatăl meu?

— N-a fost nevoie să-mi dau seama, au făcut-o dovezile. Când i-am trimis părul pentru analiza ADN-ului, criminaliștii au găsit o potrivire cu unul dintre profilurile ADN de la locul faptei. Nu al unuia dintre suspecți, ci al unuia dintre detectivi, de care evident c-avem mereu nevoie atunci când sunt la locul faptei. Al tău, Anders. Însă era doar o potrivire parțială. O legătură de familie. O potrivire tată–fiu. Tu ai primit primul rezultatul, însă nu mi l-ai dat nici mie, nici altcuiva din echipă. Apoi, când am aflat cu întârziere despre potrivire, nu mi-a luat mult să descopăr că numele de fată al soției decedate a doctorului Steffens era Wyller. De ce nu mi-ai spus?

Anders ridică din umeri.

— Nu am considerat că potrivirea aia ar fi avut vreo relevanță pentru caz.

— Și nu voiai să existe vreo legătură cu el? De aceea folosești numele de fată al mamei tale?

Anders încuviință.

— E o poveste lungă, dar acum lucrurile stau mai bine. Vorbim unul cu altul. E ceva mai umil, și-a dat seama că nu e chiar Domnul Perfecțiune. Iar eu sunt… cred, ceva mai matur și poate ceva mai înțelept. Așadar — cum ți-ai dat seama că Mona era în apartamentul meu?

— Deducție.

— Desigur. Cum ar fi?

— Mirosul de pe hol. Old Spice. Aftershave. Însă tu nu erai proaspăt ras. Iar Oleg pomenise de zvonul că Mona Daa folosește Old Spice pe post de parfum. Și mai era și cușca pentru pisică. Lumea nu are cuști pentru pisici. Doar în cazul în care are parte de vizite repetate din partea unei femei alergice la pisici.

— Cu siguranță ai și părți bune, Harry.

— Și tu, Anders. Dar tot cred că ești prea tânăr și lipsit de experiență pentru acel post.

— Și atunci, de ce m-ai recomandat? Nici măcar inspector nu sunt încă.

— Ca să ai timp să te gândești pe îndelete, să îți dai seama la ce nu ești încă destul de bun, și apoi să refuzi.

Anders clătină din cap și râse.

— OK. Exact asta am făcut.

— Bine. Nu ai de gând să-ți bei paharul de Jim Beam?

Anders Wyller se uită în jos la pahar și inspiră adânc, apoi clătină din cap.

— De fapt, nu-mi place whiskyul. Sincer să fiu, probabil că l-am comandat doar ca să te imit.

— Și?

— Și e momentul să-mi găsesc o băutură a mea. Ia-l de aici, te rog!

Harry goli paharul în chiuveta din spatele său. Se întrebă dacă ar trebui să-i sugereze un pahar din sticla-cadou-de-casă-nouă-întârziat-pentru-bar de la Ståle Aune, un bitter de portocale numit Stumbras 999 Raudonos Devynerios. O adusese pentru că avuseseră o sticlă din asta la barul studenților al cărui manager luase codul de la seif și îl ademenise pe Hallstein Smith în capcana maimuței. Harry se întoarse să-i spună asta lui Anders, însă zări pe cineva care tocmai intrase în barul Jealousy. Se priviră în ochi.

— Scuză-mă! rosti Harry. Avem o vizită din partea unei oficialități.

O urmări în timp ce își făcea loc prin încăperea aglomerată, însă la fel de bine ar fi putut fi singura ființă de acolo. Mergea exact ca atunci când o văzuse prima oară apropiindu-se de el pe alee. Ca o balerină.

Rakel ajunse la tejghea și îi zâmbi.

— Da, începu ea.

— Da?

— De acord, o s-o fac.

Harry zâmbi cu gura până la urechi și-și așeză palmele peste mâinile ei lipite de tejghea.

— Te iubesc, femeie!

— Bine de știut. Pentru că vom înființa o firmă cu răspundere limitată în cadrul căreia eu sunt președintele consiliului de administrație, primesc 30% din acțiuni, un job cu un sfert de normă și punem cel puțin un cântec de PJ Harvey pe seară.

— De acord. Øystein, ai auzit?

— Dacă lucrează aici, pune-o chiar acum la bar! se răți Øystein.

Rakel se apropie de Øystein, iar Anders ieși pe ușă.

Harry luă telefonul și apelă un număr.

— Hagen, se auzi o voce.

— Salut, șefu', sunt Harry!

— Văd. Deci acum sunt iar șefu'?

— Dă-i iar jobul ăla lui Wyller, insistă să-l accepte.

— De ce?

— Pentru că m-am înșelat, e pregătit.

— Dar…

— Ca inspector-șef adjunct, există o limită în privința lucrurilor pe care le poate greși, dar va și învăța o mulțime de chestii.

— Da, dar…

— Iar acum e momentul perfect, liniştea de după furtună.

— Ştii că se cheamă…

— Da.

Harry închise. Încercă să împingă gândul cât mai departe. Ce-i spusese Smith în maşină despre ce urmează. Harry îi spusese şi lui Katrine, aşa că-i verificaseră amândoi corespondenţa, însă nu găsiseră absolut nimic care să indice că fusese recrutat un nou vampirist. Aşa că nu prea aveau mare lucru de făcut, probabil fusese doar dorinţa zadarnică a unui ţicnit. Harry dădu şi mai tare Jayhawks. Da, aşa era mai bine.

Svein Finne, Logodnicul, ieşi din duş şi rămase despuiat în faţa oglinzii din vestiarul Gain Gym. Îi plăcea aici, mai ales priveliştea asupra parcului, senzaţia de spaţiu şi de libertate. Nu, nu-l speria, aşa cum fusese prevenit că se va întâmpla. Lăsă apa să se scurgă de pe el şi umezeala să se evapore de pe piele. Fusese o sesiune lungă. Se obişnuise în închisoare, oră după oră de respirat, de transpirat, de dat totul. Trupul său făcea faţă. Trebuia să facă faţă, doar îl aştepta o misiune lungă. Nu ştia cine e persoana care îl contactase şi nici nu mai primise veşti de ceva vreme. Însă oferta fusese imposibil de refuzat. Un apartament. O identitate nouă. Şi femei.

Îşi mângâie tatuajul de pe piept.

După care se întoarse către dulapul cu un lacăt pe care se afla un strop de vopsea. Îi răsuci cifrul până ce ajunse la 0999, numărul care îi fusese trimis. Dumnezeu ştie dacă numărul însemna ceva, dar descuie lacătul. Înăuntru se afla un plic special. Îl desfăcu şi îl întoarse invers. În mână îi căzu o cheie de plastic. Scoase şi o foaie de hârtie. Pe ea era scrisă o adresă. În Holmenkollen.

Şi mai era ceva în plic, ceva ce rămăsese înţepenit acolo.

Rupse plicul în două şi se uită la obiect. Negru. Şi splendid în brutalitatea sa plină de simplitate. Îl vârî în gură şi strânse din fălci. Simţi gust de sare şi de

fier amar. Simţi focul. Şi setea.